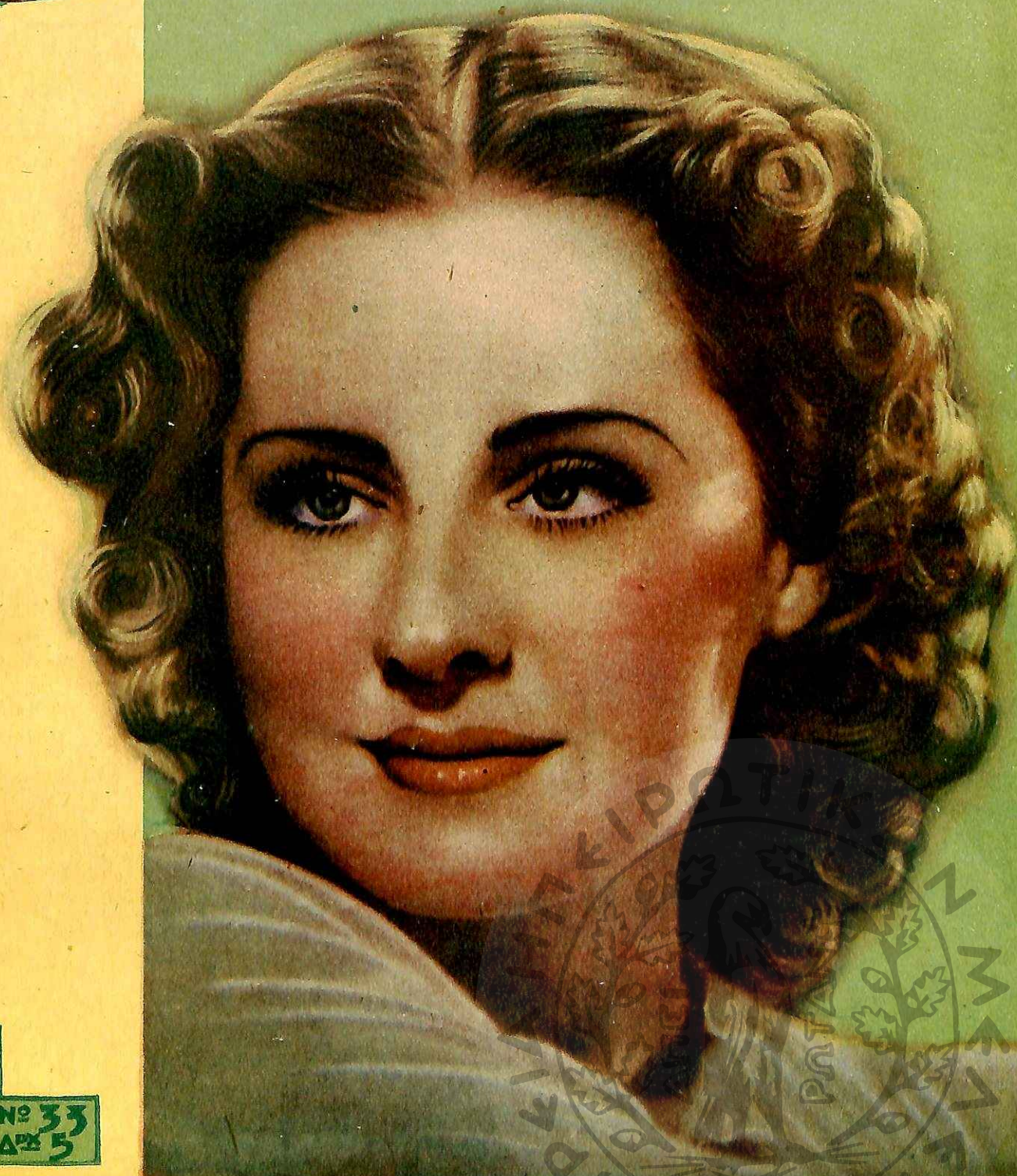

Ηθοίγος

ΣΕΛΙΔΕΣ
72

№ 33
ΑΡΧ 5

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΗΣ ΜΑΓΚΑΛΙ

Τό μυστικό μίας γυναίκας

PHOTO-OFFSET
ΠΕΚΑΙΒΑΝΙΔΗ

Οπισκοπός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 33 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1938

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Αττικού βασανιστήρια

Δεν είνε τούτος ο καιρός νά τόν κάνης χρονογράφημα. Πρέπει νά το συνηθίσῃ, νά τὸ πάρῃ πιά γιά καλὰ ἀπόφασιν ἢ παρούσα στήλη, πῶς ὁ 'Αττικός Οὐρανὸς δὲν μπορεῖ νά τὰ ἔχῃ ποτὲ καλὰ μαζί της, νά ἐγκλιματισθῇ μὲ τὴ φόρμα της, νά χωρέσῃ στὰ στενὰ ὄριά της. Τῆς ξεφεύγει κάθε στιγμὴ. Ἐχει μιὰ ρευστότητα ἀφάνταστη, μιαν εὐχέρεια ἀναπροσαρμογῆς πού δὲν ἔχει τὸ θεὸς της. Εἶναι αὐτὸ πού τὸ λέγ. τὸ «εὐμετάβολον» τοῦ 'Αττικοῦ Οὐρανοῦ καὶ δὲν ξέρω ἀκόμα πῶς ἀλλοίως. Μὲ ἄλλα λόγια, ἐκεῖ πού τὸν βλέπεις γαλανὸ καὶ γελαστό, σὰν ὀρθάνοιχτα ματάκια μικροῦ παιδιοῦ καὶ λές, πᾶναι, τώρα τὸν ἔπιασα καὶ δὲν μπορεῖ νά μοῦ ξεφύγῃ μὲ κανέναν τρόπο — θὰ κάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ γαλανό, ἀπὸ τούτα τὰ χρώματα τὰ τρελλὰ, τὰ σύννεφα τὰ ἀπαλὰ σὰ μπαμπάκι, τὰ ἀχνὰ σὰν καπνός, ἕνα ποίημα ἀσύγκριτο, μοναδικό... — ἐκεῖ πού τὰ λές, λοιπόν, ὅλα αὐτά, τὴν ἴδια στιγμὴ, τὰ μάτια, τὰ ματάκια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, χάνουν ξαφνικά καὶ χρῶμα, καὶ γέλιο, καὶ γίνονται θολές, γκρινιάρες ματάρες γέρου συνταξιούχου, ρῶθωνες γέρου ὀγδοντάρη, πού ἀπειλοῦν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ... καταρροή. Κι' οὔτε ἀργεῖ νάρθῃ στὸ τέλος κι' αὐτὴ. Κι' ὅ,τι ἦταν πρὶν χρῶμα γαλανό, ἔγινε τώρα σκότος καὶ ἔρεβος, ὅ,τι γέλιο θρηνηδία, ὅ,τι ὄραμα πού χαϊδεύει τὰ μάτια, τὴν ψυχὴ, τίς αἰσθήσεις ὅλες, ἔγινε ἀξαφνὰ ἄβυσσος φοβερὴ καὶ τρομερὴ, πού ὅλα τὰ πάγωσε καὶ τὰ νέκρωσε.

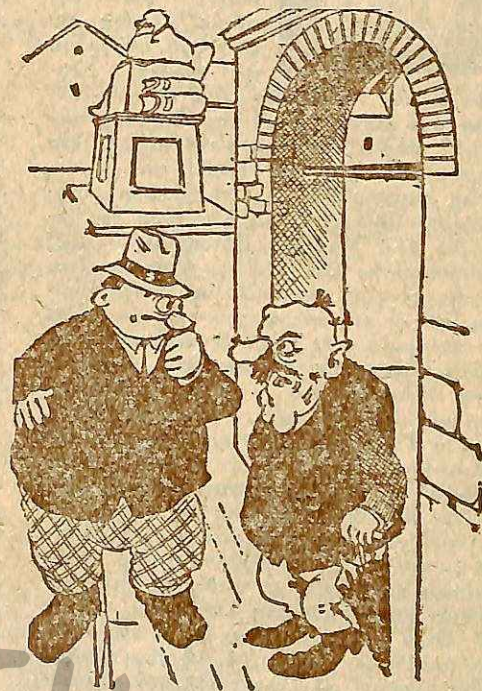
Ἐδῶ, δὲν προφταίνει νά συλλάβῃ αὐτὸ τὸ δράμα ἡ καθημερινὴ στήλη — πού ἔχει στὴ διάθεσί της μονάχα εικοσιτέσσερις ὥρες — καὶ θὰ τὸ καταφέρῃ ἡ ἐβδομαδιαία, πού τὴ βαρύνουν ἑπτὰ δόκνηρα εἰκοσιτετράωρα; Καὶ ὅμως, νά, πού δὲν τῆς κάνει καρδιά νά τοῦ ξεφύγῃ. Τὴν ἔπιασε κι' αὐτὴν ἡ ἀρρώστεια νά μιλήσῃ γιά μάτια γαλανὰ, νά, γιά μπαμπάκια σύννεφα, γιά γέλια καὶ ὄραματα. Μὴ ρωτᾶτε πῶς θὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Τὰ ἤθελε καὶ τὰ παθαίνει. Ἐδῶ υπάρχουν τόσα ὅλα ὁμορφα πράγματα, τόσα θέματα πού σοῦ τὰ προσφέρει ἄφθονα ἡ καθημερινὴ ζωὴ στὴς πύδ ἀπροσδόκητες ἐκδηλώσεις, στὴς πύδ ἀπίθανες συνθέσεις τους. Μὰ ἡ παρούσα στήλη ἔχει κι' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια τοῦ εἶδους της. Ἐχει βαλθῇ νά κυττάξῃ τὰ ὕψη.

Ἐκεῖ, λοιπόν, πού εἶχε κοψοκεφαλίστῃ νά χαζεύῃ ἕνα γαλανὸ πού δὲν βρίσκει λόγια νά τὸ ἐκφράσῃ καὶ νά τὸ ἀποδώσῃ — καὶ τὸ «ὄραμα τὸ γαλανό» καὶ «τὰ μάτια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ», ὅλα, ὅλα ἦσαν τόσο λίγα γιά νά ἐκφράσουν τόσα πολλά — τὴν ἴδια στιγμὴ, λοιπόν, πού ὁ νοῦς εἶχε ἀποτελεματωθῇ καὶ ἡ φαντασία ὀργιάζε, τσάφ!, μιὰ πλατεῖα-πλατεῖα σταγόνα καταφθάνει ἐξ οὐρανοῦ καὶ τὴ βρίσκει καταπάνω στὴ μύτη της ἀκριβῶς — ἔχει, βλέπετε, καὶ ἡ παρούσα στήλη μύτη, μιὰ μύτη πού θέλει — δὲν θέλει πρέπει νά χώνεται παντοῦ. Ἀλλαγὴ τοῦ τοπίου: τὰ γαλανὰ μάτια πάνε ξανά περίπατο κι' ἀρχίζει ἐκεῖνη ἡ γκρινιάρικη, ἡ κλαυιάρικη — στὴν ἀρχὴ — βροχοῦλα, πού δὲν ἀργεῖ νά γίνῃ νεροποντὴ, θύελλα, ὑετός. Ἀντὶ νά βρῇς λογαριασμό, λογικὴ καὶ ρυθμὸ σὲ ὅλα αὐτὰ πού συμβαίνουν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴ μας καὶ ἀκριβῶς καταπάνω της.

Μὰ ἡ στήλη δὲν εἶνε ἀνάγκη νά θρηνησῇ ἐπὶ τὼν ποταμῶν Βαβυλῶνος. Ἀλλοίμονον ἂν τὰ ἔπαρνε ὅλα στὰ σοβαρά. Ἀλλωστε, τούτος ὁ φίλος μας ὁ γαλανός, τὴν ἔχει συνηθίσῃ ἀνέκαθεν μὲ τὰ σκέρτσά του καὶ τίς ἀναποδιές του. Καὶ αὐτὴ συνήθειε νά τὸν παίρνῃ, ὅπως τοῦ ἀξίζει, στὰ ἀστεῖα καὶ νά χαμογελά μαζί του. Μιὰ καταρροὴ οὐρανία ἦταν καὶ θὰ περάσῃ. Ἐλαφρὸν πονοκέφαλον εἶχεν ὁ 'Αττικός. Θὰ πάρῃ σὲ λίγο τὴν ἀσπιδίνην του καὶ θὰ χαρίσῃ ξανά, ἴτι γιά λίγη ὥρα μᾶς στέρησε μὲ τὸ ξαφνικὸ κατσούφισμά του. Καὶ ἡ παρούσα στήλη θὰ κλείσῃ χαρούμενη, γελαστή, αἰθρία. Ἀς βιαστῇ μονάχα νά κλείσῃ. Γιατὶ τὸ οὐράνιο συνάχι μπορεῖ νά ἔχῃ καὶ ὑποτροπὴ.

ΑΛΤΡΟ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ ἐξ ἀριστερῶν:—Θὰ σοῦ κα-
πανίσω καμμιὰ, νὰ σ' ἀλλάξω τὴ φάτσα
Ὁ ἐκ δεξιῶν:—Μακάρι

—Ἀγαπημένη μου, ἀς μπορούσα νά δι-
αβάσω μέσα στήν καρδιά σου! Ἐσχάσα
μωε τὰ γυαλιά μου σὲ σπίντ.

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τό θέατρο

Δύο έργα: 'Η «Μπλε Άλεπού» και το «Εγκλημα Ποτρύ».

Ο θίασος Κοτοπούλη έκανε την έναρξη της ημικρατικής του εμφάνισής με μιαν επιτυχία. Πρόκειται για την «Μπλε Άλεπού» του Ούγγρου συγγραφέως Φράντς Χέρσεγκ, που είναι προσωπικότητας στον κύκλο των διανοουμένων της πατρίδας του. Η «Μπλε Άλεπού» είναι κυρίως ένα διανοητικό έργο, μια θαυμάσια και ανατομική παρατήρηση της γυναικείας ψυχολογίας. Πρόκειται για τον τύπο της 'Ιλόνας (Κα Μαρία Κοτοπούλη), μιας διαβολικής Ούγγρας, η οποία είναι παντρεμένη με τον άπλο και ήσυχο Παύλο, που η κυριότερη φροντίδα του είναι η συγγραφή μιας μελέτης «περί των γλυκών υδάτων της Ούγγαρίας». Δίπλα όμως υπάρχει και ο Τιμπόρ, ο «οικογενειακός φίλος». Κατά βάθος η 'Ιλόνια και ο Τιμπόρ αγαπιούνται βαθύτατα, αισθάνονται πως είναι ψυχολογικά συνδεδεμένοι και πως τίποτα δεν τους χωρίζει. Κανείς εν τούτοις δεν ομολογεί στον άλλον τα αισθήματά του. Αντιθέτως, διεξάγεται μεταξύ τους μια πνευματική μονομαχία με φοβερούς διαξιφισμούς και αφάνταστη λεπτότητα.

Όταν η 'Ιλόνια άπατά ή υποτίθεται ότι άπατά τον Παύλο, ο Τιμπόρ γίνεται έξω φρενών. Η ζηλοτυπία που έμφωλευεί στην ψυχή του, τον κάνει ν' αποκαλύψει στον Παύλο την αλήθεια. Το ζευγάρι χωρίζει κι' η 'Ιλόνια παίρνει το δρόμο της, που είναι χωριστός απ' τον δρόμο του Τιμπόρ. Ωστόσο, κάποτε ξανασμίγουν, αλλά πάλι κανείς δεν θέλει να ομολογήσει την αληθινή αγάπη που φυλάττει μέσα στην καρδιά του. Η 'Ιλόνια φεύγει, αλλά φεύγοντας ξεχνά το γάντι της. Όταν ξαναγυρίσει να το πάρει, βρίσκει τον Τιμπόρ να το γεμίζει φιλιά. Και σιγά-σιγά φανερώνουν τ' αληθινά τους αισθήματα και, επί τέλους, βρίσκουν το έρωτικό δρόμο τους που θα είναι και ο συζυγικός.

Έργο λεπτότατο, δαντελλένιο, με παρτήρησι, με αίσθημα, με χιούμορ, με έξυπνάδα, που σπινθηροβολεί σ' έναν διάλογο θαυμαστό σε πολλά του σημεία. Υπάρχουν βέβαια σκηνές που τρανιάζουν, αλλά το σύνολο είναι κάτι το λογικό, το αληθινό, το λεπτότατο και ευγενέστατο. Τέλος η «Μπλε Άλεπού» είναι μὲν σύγχρονο έργο, αλλά πάντως ένα έργο διανοητικό, πνευματικό.

Ο θίασος αυτή τη φορά το απέδωσε περίφημα. Η Κα Κοτοπούλη, ο κ. Γ. Παπάς, ο κ. Αρώνης, η Κα Μυράτ, και ο κ. Καρούσος — αυτά είνε τα μόνα πρόσωπα του έργου — έπαιξαν με τέχνη, με θαυμάσια κατανόηση, αλλά και με προσωπική σφραγίδα.

Η σκηνοθεσία λαμπρή και το σκηνικό του κ. Κλώνη περίφημο. Θα ήταν καλότερο αν άπεφεύγετο το άνακταμα επίπλων διαφόρων ρυθμών και εποχών.

Τελικό συμπέρασμα: Μὲ την «Μπλε

Έβδομαδιαία άνασκόπησης υπό ΔΗΜ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Άλεπού», ο θίασος Κοτοπούλη που τελευταία δεν ικανοποιούσε άρχίζει να παίρνει την άνιούσαν.

★

Στο θέατρο Άλίκης έδόθη την παρελθούσαν εβδομάδα μιá έκτακτη παράσταση. Έπαίχθη το γνωστό παλαιό έργο του Χίρς «Τό εγκλημα του Ποτρύ», ως τιμητική του καλλιτέχνη κ. Περγάκη. Δεν θα είχαμε να σημειώσουμε τίποτε το ιδιαίτερο, έξόν απ' την γωνιστή ικανότητα του τιμωμένου καλλιτέχνη, αν στο έργο αυτό δεν έκανε την εμφάνισή του ο επανελθών απ' την Γαλλία κ. Λάμπρος Κωνσταντάρας, ο γνωστός Έλληνογάλλος ήθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου, που τον είδαμε το καλοκαίρι στο θέατρο Άνδρεάδη.

Όταν ο κ. Κωνσταντάρας ένεφανίσθη στα «Παράσημα της γρηούλας» γράψαμε ότι έπρόκειτο περί πραγματικού καλλιτέχνη. Οι κατοπινές του όμως εμφανίσεις δεν άφησαν την ίδια εντύπωση.

Γιατί;... Διότι, άπλοούστατα, μεταχειρίσθηκαν τον κ. Κωνσταντάραν σε ρόλους που δεν του ταιρίαζαν, εις τρόπον ώστε μερικοί «κριτικοί» να του ψάλουν τον αναβαλλόμενο.

Τώρα όμως, στην έκτακτη αυτή παράσταση, ο νέος καλλιτέχνης έδειξε, πως είναι προικισμένος με έξαιρετη ικανότητα, που πρέπει να καλλιεργηθούν. Έγχωριως, πρέπει, δηλαδή, ο κ. Κωνσταντάρας να μείνη στην Ελλάδα, να παίξει σ' έναν από τους μεγάλους Κρατικούς ή ημικρατικούς θιάσους και γενικά να κάνει έδω την «αρχιτέρα» του. Αυτό πρέπει να το λάβουν υπ' όψιν οι αρμόδιοι.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

★ Ως ρομαντιέρα στον θίασο Σαμαρτζή προσελήφθη όριστικώς η μοναδική ντι ζέζ μας Δανάη Στρατηγοπούλου.

★ Ο θίασος Κοτοπούλη, μετά την «Μπλε Άλεπού», έτοιμάζει ένα ώραίο άγγλικό έργο.

—Πρόκειται για την «Κυρία με το χαμόγελο» του Άγγλου συγγραφέως Γκόρντον Νάτβιτ, η οποία έχει πρόλογον, έξη εικόνες και έπιλόγον.

—Είνε μιá έρωτική ιστορία, παρμένη από την ζωή του μεγάλου γλύπτου Γκωτιέ και της Σοφίας Μπεζέφσκα.

—Η μετάφρασις άφείλεται στον κ. Γ. Κακριδήν και η σκηνοθεσία στον κ. Γιαννούλην Σαραντιδην. Τα σκηνικά θ' άνηκουν στον άρχιτέκτονα κ. Κ. Λάσκαριν.

★ Πάντως το μεγάλο θεατρικό γεγονός του θιάσου Κοτοπούλη θα είνε το έργο του Άντρέ Όμπρέ, το όποιον φέρει τον τίτλον «Δόν Ζουάν».

—Στο έργο αυτό, που συνοδεύεται από μουσικήν του Μιλώ, θα πρωταγωνιστήσῃ ο κ. Γιάννης Παπάς.

—Η σκηνοθεσία άφείλεται στον κ. Σαραντιδην, τα δὲ σκηνικά και τα κοστού-

Τό βιβλίο

Χρίστου Γερογιάννη: «Έσπερινά χαμόγελα». Ποιήματα.

Ο κ. Χρίστος Γερογιάννης δεν είνε νέος λόγιος. Είναι παλαιός, έχει ιστορία, δράσι και φιλολογικὸν παρελθόν. Καμιά σημασία δεν έχει αν μᾶς τὸν πειρε για πολὺ ἢ ξενιτειά. Τώρα τὸν ἔχομε μεταξύ μας κι' αὐτό είνε τὸ σημαντικώτερο.

Τὸ καινούργιο βιβλίο τοῦ συγγραφέως τῶν «Ναυαγίων τῆς ζωῆς» είνε μιá μικρὴ ποιητικὴ συλλογὴ πὺν δὲν φθάνει τίς 40 σελίδες. Ὁ τίτλος τῆς είνε «Έσπερινά χαμόγελα» καὶ πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἀποδίδει ἐκεῖνο πὺν θέλησε νὰ πῇ με τὸς στίχους τοῦ ὁ ποιητῆς.

Πῆρα νὰ διαβάσω τὰ «Έσπερινά χαμόγελα» ἀπ' τὸ καθήκον νὰ κάνω μιá βιβλιοκρισία. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν δεύτερη σελίδα τοῦ ὁ ποιητῆς μ' αἰχμαλώτισε καὶ με κράτησε ἔτσι ὡς τὴν τελευταία, τόσο πὺν μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τὸν τριγύρω κόσμον καὶ νὰ αισθανθῶ τὰ δικά του συναισθήματα.

Είνε πραγματικὰ ἐπιτυχημένα τὰ περισσότερα ποιήματα τῆς σύντομης αὐτῆς συλλογῆς. Στὸ ποίημα «Σουρουπώνει» σταματᾷ κανεὶς στὸ στίχο:

Ἦρα πὺν στὰ καίκια μέσα
τὰ ξενιτεμένα τὰ παιδιὰ
ἀνάδοντας φωτιά
λένε γιὰ τίς καμαροφύδες τους
στὸ γέρο τιμονιέρη
ὅπου χαϊδεύοντας τὰ γένεια του
ρίχνει στὴ θάλασσα τὴν ἔνοια (του)

νὰ μὴ θυμᾶται τὰ παλιά...

Σημειώνωμε παρακάτω τὴν «Μαρί-Άνα», τὸ λεπτότατο «Πᾶει τὸ καλοκαίρι», τὸ έρωτικό «Μάτια», τὸ γεμάτο μελαγχολία «Τὸ φεγγάρι ἀπόψε στὰ νερά» καὶ σταματᾷμε στ' ὠραιότερο ποίημα τοῦ συγγραφέως «Ἡ θλίψη ἱστορίζει τὴν αγάπη μας». Πρέπει νὰ πούμε πὺν καὶ τὸ ποίημα αὐτὸ θυμίζει. Παρ' ὅλα, ἀλλὰ δὲν τὸ λέμε εἰς βάρος τοῦ Γερογιάννη. Τὸ σύνολο τοῦ κομματιοῦ αὐτοῦ είνε περιφημο, λεπτό, γεμάτο ἀπὸ ἕναν βαθὺ καὶ θλιβερό πόνον πὺν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σημειωθῇ ιδιαίτερα.

Στὴ δεύτερη σειρά, ὁ ἀναγνώστης προσέχει τὸ «Ἡ ἀδελφοῦλα μου προσεύχεται», τὸ «Ὀνειρο τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ» κ.τ.λ.

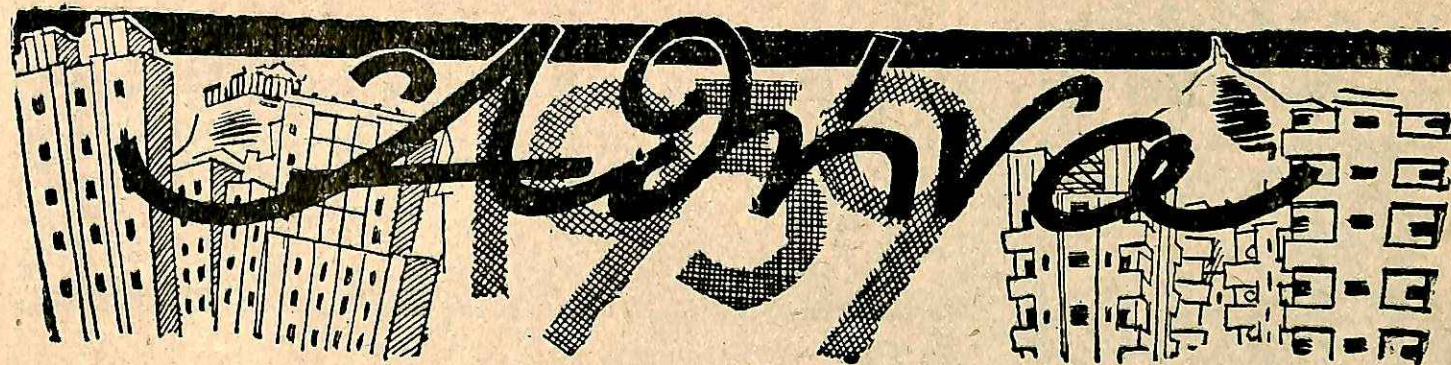
Γενικά πρέπει νὰ προστεθῇ πὺν ὁ κ. Γερογιάννης με τὰ «Έσπερινά χαμόγελα» ἐπρόσθεσε ἕνα σημαντικό λιθάρι στὴν ἐργασία του. Ἀς τὴν ἐξακολουθήσῃ με τὸ ἴδιο θάρρος.

μια στὸν κ. Ν. Χατζηκυριακὸν-Γρίκον.

★ Στὸ Βασιλικὸν Θέατρον, έδόθη ἡ πρώτη τοῦ έργου τοῦ Σέρβου «Σχολεῖον Κακογλωσσίας».

Στὸ έργο αὐτὸ παίζει ὁλόκληρος σχεδὸν ὁ θίασος τοῦ Βασιλικοῦ.

—Τὸ έργο ἀνεβάστηκε κατὰ σκηνοθεσία καὶ διδασκαλία τοῦ νέου σκηνοθέτου κ. Τάκη Μουζενιδῆ.

Μιά ενδιαφέρουσα ἔμμετρη σατυρική περιγραφή τοῦ συνεργάτου μας

ΔΗΜ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ νέος χρόνος μούβαλε αὐτὴν ἔδω τὴ σκέψη:
«Τὸ ἄστυ μας, παμφύλατε, τάχει παραμουςκέψι,
καὶ ἀλλάξε με τὸν καιρὸ καὶ τῶν σπιτιῶν τοὺς (τοιχοῦς).

Δὲν θάταν ἄσκοπον, λοιπόν, με τοὺς κακοὺς σου (στίχους),

νὰ κάνης μιá περιγραφή,
ὅσον σοῦ εἶνε δυνατόν ὥραϊαν καὶ σαφή,
ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ ἄβροῦ
τῷ ὄντι «Θησαυροῦ»,

καὶ ν' ἀναπτύξης εἰς αὐτὴν, διὰ τὸ θεαθῆναι,
τί ὅψιν ἐμφανίζουσιν ἐσχάτως αἱ Ἀθῆναι.
Νὰ εἶσαι ἀμερόληπτος εἰς τὴ περιγραφὴν σου

Ι. ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ — ΔΡΟΜΟΣ

Δὲν ξέρω τί πιστεύουνε οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Γάλλοι,
οὔτε με τί ἐνώνουνε οἱ χημικοὶ τὸ χρώμα.
Ξέρω, ὅμως, πὺς τρέφουνε ἔχθρα πολὺ μεγάλη,
οἱ Ἀθηναῖοι, γενικῶς, διὰ τὸ πεζοδρόμιο!
Γιατί; Εἶνε μυστήριον πὺν παραμένει ἄλυτον!
Φταῖν καὶ τὰ πεζοδρόμια πὺν ἔχουνε τὸ χάλι των,
πὺν συνεχῶς καλύπτονται ἀπ' τοῦ μπετόν τοὺς (σάκκους)

καὶ ἐμφανίζουν χαίνοντας μυρίους ὅσους λάκκους,
μὰ φταῖν κι' οἱ Ἀθηναῖοι,
πὺν θέλοντας, ὡς φαίνεται, νὰ δείχνονται γενναῖοι
τοὺς δρόμους διασχίζοντας τρέχοντας ἄρον-ἄρον
γιὰ νὰ προσφέρουν ἑαυτοὺς πεσκέσι εἰς τὸν Χάρον!

Ὁ δρόμος ἔγινε βωμὸς δι' ἀνθρωποθυσίας!
Οἱ Ἀθηναῖοι κόπονται μέχρις ἀπελπισίας,
καὶ μολατὰ, δυστυχῶς, δὲν βάζουνε μυαλό.
Τοὺς παίρνουν με τὸ ἄγριο, τοὺς πᾶν με τὸ καλό,
τοὺς ἀπειλοῦν με πρόστιμα οἱ ἀστυνομικοὶ.
Βρὲ, δὲ βαρύνεσαι! Τίποτα! Ἐκεῖ αὐτοὶ! Ἐκεῖ!
Τὸ θεωροῦν ἀμάρτημα νὰ φύγουν ἀπ' τὸν δρόμον,
καὶ, παρὰ πᾶσαν λογικὴν καὶ παρὰ πάντα νόμον,
χάρις εἰς τὸ ἐλάττωμα πὺν ἔχουνε τὸ χεῖριστον
πολὺ συχνὰ πηγαίνουνε γραμμὴ εἰς τὸν ἀγύριστον!

Τὰ θύματα εἶν' εὐκόλον κανεὶς ν' ἀπαριθμήσῃ,
ἀλλὰ χωρὶς τὸ ζήτημα ποσῶς νὰ τὸ ρυθμίσῃ.
Τὸν σθλὸν τὸν τεράστιον μιὰς τέτοιας προσπάθειας
σκοπούσης τὴν ἐκρίψαν τῆς ἀνω συνθέσεως,
ἀπὸ καιροῦ ἀνέλαβε τὸ Τμήμα τῆς Τροχαίας,
διὰ σοφῆς τινος γραμμῆς, καὶ μηδαμῶς τυχαίας.

καὶ μὴ παρασυρόμενος ἀπ' τὴν ἀνατροπὴν σου,
νὰ ἐμφάνισης ὅλα μας τὰ πράγματα ὡς ἔχουν,
διὰ τὴν ἐνημέρωσιν ὅσων δὲν τὰ προσέχουν».

Αὐτά, λοιπόν, ἐσκέφθηκα, ἀγαπητοί, ἐγὼ
καὶ σὰς ὁμολογῶ
ὅτι πολὺ κοπίασα διὰ νὰ βρῶ μιὰ λύσι
πὺν νὰ σὰς κάνῃ αἰσθητὴν καὶ νὰ σὰς ξεμυαλίσῃ,
εἰς τρόπον ὥστε ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ παραδεχθῇτε
καὶ ὅσα πρόκειται νὰ πῶ κάπως νὰ τ' ἀνεχθῇτε.
Σὰς εὐχομαι νὰ μὴ σὰς ἐρῇ ἄλλο κακὸ παρόμοιον
κι' ἀρχίζω τὴν περιγραφὴν ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον
τὸ ἀθηναϊκόν.

πὺν εἶνε καὶ τῆς πόλεως μιá ζωντανὴ εἰκὼν.

Ἀπεφασίσθη, ὡς γνωστὸν, με μέτρα αὐστηρά
οἱ μὲν νὰ βαίνουν δεξιὰ κι' οἱ δὲ ἀριστερά.
—Τί εἶν' αὐτά; ἐβόησαν οἱ Ἀθηναῖοι πάντες.
Παιδάκια τώρα εἶμαστε; Τί λέτε! Καλὲ, ἄντες!
Ἔτσι ἀπεδοκίμασαν τὸ μέτρον κατ' οὐσίαν,
καὶ ἐσυνέχισαν τὸν πλοῦν πρὸς τὴν... Ἀχερουσίαν!

Δὲν εἶνε, ὅμως οἱ τροχοὶ τὸ μόνον φοβερόν
τρωτὸν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἐτοῦτον τὸν καιρὸν.
Εἶνε κι' οἱ λάκκοι τῶν ὁδῶν μεγάλους ἐφιάλτης,
καὶ πρέπει νὰσῇ ὅλης,
γιὰ νὰ μπορέσης ἀπ' αὐτοὺς ἐγκαίρως νὰ σωθῇς,
χωρὶς νὰ σπάσης τίποτα ἢ νὰ παλουκωθῇς!
Ἐπάρχουν λάκκοι ἀπειροὶ κι' εἶνε πολλῶν εἰδῶν,
ἐγὼ δὲ, τοὺς ἐμέτρησα ἐπάνω τοὺς πηδῶν.
Ἐπάρχουν λάκκοι μέγιστοι με βάθος τρομερό,
ἄλλοι με λάσπην ἐμπλεῖσι καὶ ἄλλοι με νερό.
Λάκκοι προδιαθέσεις τῷ ὄντι φοβικῆς,
(ὅπως οἱ λάκκοι, φέρ' εἰπεῖν, τῆς Τηλεφωνικῆς),
λάκκοι τῆς Πάουερ στενοὶ καὶ μᾶλλον ἀσφαεῖς,
λάκκοι πὺν πέφτοντας σ' αὐτοὺς μπορεῖς καὶ νὰ...
(χαθῆς).

λάκκοι τῆς Οὐδεν, τῆς «HEM.», λάκκοι τῶν ὀπο-
(νόμων...)

...Ἴδου τί συναντᾷ κανεὶς, βαδίζοντας στὸν δρόμον
τὸν ἀθηναϊκόν
πὺν εἶνε καὶ τῆς πόλεως μιá... ζοφερά εἰκὼν!

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Σ' ἌΛΛΟ ΑΡΘΡΟΝ: Ἀθηναϊκά σπῖ-
τια τοῦ 1939

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΥΠΑΤΙΑ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Η ζωή του Βυζαντίου δεν ήταν έντοπισμένη μονάχα στην Κωνσταντινούπολη και δεν περιωριζότο αποκλειστικώς στα πρόσωπα της Αυλής.

Μιά άλλη απέραντη Έλλάς, με πλήθος από αξιόλογες μορφές ήταν απλωμένη, όλο σφρίγος και άκμή, και στα παράλια της Αφρικανικής Μεσογείου, ιδίως στην Αίγυπτο, όπου πολλούς αιώνες μετά το πέρασμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου διατήρησε το κέντρον της κυριαρχίας του ο ακατάβλητος Έλληνισμός.

Στην Αλεξάνδρεια, λοιπόν, κατά τους χρόνους της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, το ελληνικόν πνεύμα μεσουρανούσε, και με ίση επίδοσι στο έμπόριο όσο και στα γράμματα. Ήταν ένα μεγάλο καταφύγιο για τα ελεύθερα πνεύματα. Κι' έπειδή, λόγω της απόστασως, η παρέμβασις του Κράτους παρουσίαζε κάποια αισθητή χαλαρότητα, η «επαρχία» αυτή χρησιμοποιε ως ανοιχτός στίβος για όλες τις θρησκευτικές αιρέσεις, και ακόμα παρείχε πεδίο ν' αναπτύσσονται τα τελευταία ίχνη της αρχαίας ειδωλολατρίας παράπλευρα προς την αλματική εξάπλωσι του Χριστιανισμού.

Γύρω από το έτος 400 (μ. Χ.) ενώ στο χρυσό θρόνο του Βυζαντίου βασίλευε ο Θεοδόσιος ο 6' και άρχιζε να διαφαίνεται άχνά σαν προανάκρουσμα ή περίοδος του Μεσαίωνα με τον όργασμό της Ανατολής και τα πρώτα ευσηνήματα της Δύσεως, στην Αφρικανική με την κεκτημένη ταχύτητα του κλασικού πολιτισμού ή πλατωνική θεωρία είχε άπαυτος στη φιλοσοφία με σοβαρές αξιώσεις να κρατήσουν για πάντα άσπυστο το φώς των δογμάτων της. Και μιά γυναίκα βρέθηκε επί κεφαλής όλης αυτής της κινήσεως, χρησιμοποιώντας έκτος από όλα τα άλλα σπάνια εφόδια της μορφώσεως και της ευφυΐας της και την άκατανίκητη γοητεία της έξωτικης της όμορφιάς. Αυτή ήταν ή Υπατία, ή σοφή καθηγήτρια των μαθημα-

τικών, της γεωμετρίας και της ρητορικής, συγγραφέας πολλών διβλίων περί άστρονομίας και άλλων σπουδαίων θεμάτων, και άρχηγός της ένεργού αντίστασως των διανοουμένων της εποχής κατά της ολοκληρωτικής κατισχύσεως της Εκκλησίας εις τον πνευματικόν όρίζοντα.

.....

Η Υπατία είχε μαθητεύσει στη φιλοσοφική σχολή του πατέρα της, του έκαουσμένου Θεωνος, στην Αλεξάνδρεια, όπου γεννήθηκε. Με φυσική κλίσι προς τις θετικές επιστήμες, άφωμοίωσε στο ευρύ της μυαλό τα διδάγματα του Αριστοτέλη και κατόπιν άφιερώθηκε με ζήλο στο ήθικόν κήρυγμα του νεοπλατωνισμού που έσαήνευε τους έλικεντους με συνεχιστή της κληρονομίας του Πλωτίνου τον περίφημο διδάσκαλο Αμμώνιο Σακκά. Διψώντας άκόρταγα μάθοι ή Υπατία ταξίδεψε νέα, αλλά δεν πήγε ούτε από άπλη περιέργεια στο Βυζάντιο, όπου με την έμφυτη άνησυχία της θάπαιζε όλο ιστορικό, και ποιός ξέρει μέσα σε ποιά ένδοξη πορφύρα διπλωμένη θα την μνημονεύαμε. Προτίμησε να γνωρίσει την Αθήνα, έστω και πεσμένη και δευτερεύουσα. Ο Πρόκλος και ο Γεωργίου είχαν χωριστά σχολές κάω από την Ακρόπολι. Η Υπατία έφοίτησε έναλλάξ και στις δύο. Καί, έτοιμη, πιά, καταρτισμένη γερά στη φυσική κλίσι της, ξαναγύρισε στην Αίγυπτο, την πατρίδα της.

Ίσως στην Αθήνα να ενυμφεύθη με τον φιλόσοφο Ισίδωρο και να έχωρισε. Ίσως νάχε μαζί του ένα περαστικό ειδύλλιο άπλως. Ίσως έπίσης ν' αγάπησε ποτέ και τον Συνέσιον, τον κατόπιν Έπίσκοπον Πτολεμαίδος, ο όποιος και μετά την προσχώρησί του στη νέα θρησκεία, εξακολούθησε να της στέλνη θερμά φιλικά γράμματα με ύφος τόσης στοργικής οικειότητος που δεν αποκλείει ένα έρωτικό αίσθημα στις σχέσεις του. Ίσως. Γιατί τίποτα δεν είναι

έξακριβωμένο και με άπόλυτη δεβαιότητα γνωστό.

Πάντως, βρίσκουμε την άρτια Υπατία, μεγαλωμένη γυναίκα, με μεστό νού, με άκέραια συνείδησι των επιδιώξεών της, λίγο μετά το 400 στην Αλεξάνδρεια, νάχη άνοιχτό σπίτι με έπιθλητική κοινωνική περιωπή, νάνε άνεγνωρισμένη έπισήμως ως άρχηγός σχολής, και μεταξύ των μαθητών της πρώτον τον Όρέστη, τον πανίσχυρον Βυζαντινόν Έπαρχον. Αυτά είναι δεδομένα άναμφισβήτητα. Η Υπατία ύπηρξε ή μόνη γυναίκα στην ιστορία που ήγήθη έπιστημονικού ιδρύματος και ήσκησε τόσην έπιρροή στους συγχρόνους και τους μεταγενεστέρους της, μολονότι οι κατόπιν έμπρησμοί δεν άφησαν να περιωβή ούτε ένα φύλλο από τα πολλά της συγγράμματα.

Η γυναίκα αυτή είχε ένα αξιοθαύμαστο θάρρος στην ύποστήριξι των άποψέών της και μοναδική Ικανότητα να μεταδίδη τα νοήματα των λόγων της σε σημείο που το άκροταίριο τήν έλάτρευε και κρεμώταν από τα χείλη της. Αλλά, ή θέσις της ήταν άχάριστη. Διότι, έπρέσθευε πίστιν «έθνικην» σε μιά σιγμή που το φώς της θυσίας του Ίησου κατέκλυε άκατάσχετα τον Κόσμο και ένέπνεε στην ψυχή του άσυνγκράτητο φανατισμό. Και άπάνω σ' αυτό το βράχο μοιραίως προσέκρουσε κι' έγινε κομμάτια και το έξοχο πνεύμα της και το απαράμιλλο—καθώς το εκθειάζουν όλοι ότι δεν είχε σύγκρισι—σωματικό κάλλος της.

Η Υπατία έπέρασε από τη ζωή σαν ύπαρξις τραγική, ενώ είχε προικισθή με χάρες που κάθε άλλη θα τις έζηλευε, και από άγάτη προς τον έαυτό της θάνατο ένα δήμα συμβιβαστικό για ν' άποφύγη τον άδικο σπαραγμό της έξοντώσεως.

★

Διοικητικός άρχων του τόπου ήταν ο Όρέστης, όπως έλεγαν.

Αυτός και έπροστάτευε την Υπατία και της έξησφάλιζε

την έλευθερία της διδασκαλίας της. Ούσιαστικά, ή σχολή της δεν έξημιώνει διόλου, άφου είχε τη σημασία άκαδημίας και χρησιμοποιε για την ανάπτυξι θεμάτων θεωρητικών έξω έντελώς από την πλευρά της λατρείας του Θεού. Και στα σπλάχνα, άλλως τε, του ίδιου του Κλήρου διεξήγετο άγρία πάλη μεταξύ της καθαιρέτ Όρθοδοξίας και των αντίρρήσεων του Αρειανισμού, άφου έως τότε δεν είχε συγκληθή για να λύση τη διαφορά ή έν Νικαία Σύνοδος.

Θρησκευτικός ήγέτης του χριστιανικού ποιμνίου στην Αλεξάνδρεια ήταν ο Έπίσκοπος Κύριλλος. Αυτός δέ και της εκήρυξε τον πόλεμο χωρίς έλεος, γιατί στο έλκυστικό πρόσωπό της δέκρινε πολύ επικίνδυνον έχθρο. Έκαμε, λοιπόν, μιά έμπιστευτική άναφορά και καθηγγέλλε το πράγμα Ι-κετεύων τον Αυτοκράτορα να διατάξη το κλείσιμο της Σχολής και τον περιορισμό της γυναικός εις τās οικιακάς άσχολίας της. Ταυτοχρόνως όμως έφθασε και άλλο έγγραφον του Έπαρχου με άντίθετο περιεχόμενο. Ο Όρέστης μάλιστα έστειλε και έναν έμπιστο υπάλληλό του μ' έντολή να παρουνισαθή αυτοπροσώπως στην Αυτοκράτειρα και να της έξηγήση περί τίνος έπρόκειτο. Ο Θεοδόσιος είχε χαρικήρα άσθενικόν, και ή σύζυγός του Αύγουστα Εύδοκία ύπερίσχυε. Κάτω από το όνομα αυτό της Χριστιανής βασίλισσας, ήταν ή πρώτη Αθηνάις, ή Αθηνάϊ κόρη, της όποιας ο πατέρας, ο Έλλην φιλόσοφος Λεόντιος, διατηρούσε στην Αθήνα σχολήν και σ' αυτήν είχε διδάξει την κόρη του. Με συνείδησι, λοιπόν, κρίνοντας ή σύζυγος του Αυτοκράτορος δεν ένέκρινε τις αντίλήψεις του Έπισκόπου, γιατί έθεωρούσε ως αξιοσέβαστη και ήθικώς ωφέλιμη την καλλιέργεια των κλασικών σπουδών κατά τα ήποδείγματα της άρχαιότητος.

Έτσι, ο Κύριλλος άπέτυχε στις ένεργείας του. Ο Όρέστης φαίνεται ότι ά-

γαπούσε τρελλά στο μεταξύ την Υπατία, γοητευμένος από τη σοφία της και ότι ή Υπατία βασίζομένη σ' αυτή την άδυναμία δεν έφέρετο πάντα προς τον Ιεράρχη με τον άπαιτούμενο προς το σχήμα του σεβασμό. Ένα πείσμα προσωπικό είχε αναπτυχθή μεταξύ τους και όσο μεγάλωνε, άνοιγε φοβερή άβυσσο διαστάσεως. Ο Όρέστης δεν σκέφθηκε κι' αυτός με ψυχραιμία ώστε ν' άσκήση και προς τα δύο μέρη το κύρος του κρατικού του αξιώματος.

Η Υπατία είχε σηκώσει τη σημαία της άνυπακοής προς τον ήγέτη της Εκκλησίας και με έλαφρούς ύπαινιγμούς ύπεδείκνυε στους μαθητάς της ότι έπρεπε να προπαγανδίσουν σιδή πληθή συνθήματα που δεν άπείχαν μόν πολύ από την έννοια του θείου λόγου, αλλά έθιγαν την άυστηρή εύλάβεια προς τους κανόνες της χριστιανικής προσηλώσεως. Ο Κύριλλος έξ άλλου δεν άφηνε εύκαιρία που να μην εκδηλώνη με κατάρες και άφορισμούς το μίσος του προς την φιλόσοφον. Παρασιωπούσε από στοιχειώδη λεπτότητα το ένδεχόμενο των σχέσεων του Έπαρχου μαζί της, αλλά την κατηγορούσε άναφανδόν ως πλάσμα του διαβόλου στις όμιλίες της.

Και ή ρήξις θα έφθανε κάποτε σε φρικιαστικά αποτελέσματα.

.....

Λόγοι πολιτικοί εκάλεσαν μιά μέρα τον Έπαρχο Όρέστη στο Βυζάντιο.

Αυτός πριν φύγη παραάλεσε την Υπατία να ταξιδέψη κι' αυτή για να μη μείνη στη διάκρισι των έχθρων της κατά το διάστημα της άπουσίας του. Η φίλη του, άγέρωχη δεν το δέχθηκε.

Απέδιδε έξαιρετική σημασία στην άφοσίωσι των θαυμαστών της και συγκατένευσε μόνο να διακόψη προσωρινώς τα μαθήματα για να μη δίνη άφορμή στο θόρυβο για έκμετάλλευσι εις βάρος της.

Ο χωρισμός της με τον Όρέστη ήταν συγκινητικός. Κακή προαισθήματα τον έδασάνιζαν και μπήκε στο πλοίο κλαίοντας. Είχε άπόφασι να γυρίση το συντομώτερο. Κατέστησε προσεκτικούς τους αξιωματικούς της φρουράς του και διέμήνυσε και στον Έπίσκοπο να μην ένοχλήση την Υπατία όπωσδήποτε προς χάριν του.

Τίποτα όμως δεν ίσχυσε να μαλάξη το πάθος του γέροντος ποιμενάρχου εναντίον της.

Ήταν το έτος 416. Ένας δόκιμος μήνας είχε περάσει που έλειπε ο Έπαρχος. Κάποιος «άναγνώστης» του ναού, όνομαζόμενος Πέτρος, ανέβηκε στο καμπαναριό και άρχισε να χτυπά με το χέρι του την καμπάνα γοργά κι' έπίμονα με τη μανία του φανατισμού των πρώτων Χριστιανών. Κόσμος πολός μαζεύτηκε από κάτω ά-

νήσυχος. Τότε ο Πέτρος κατέβηκε και άρχισε να κραυγάζη σαν τρελλός.

—Θάνατος στη μάγισσα! Η Υπατία που μιλάει με τ' άστρα προσβάλλει το μαρτύριο του Κυρίου μας!

Γυναικούλες έσταυροκοπούντο κι' έγονάτιζαν. Δημιουργήθηκε μιά άτυόσφαιρα ύποδο-

λής σαν να έκινδύνευε ή χώρα από βαρβαρική εισβολή έξωθρο. Ο ρασοφόρος Πέτρος έμπηκε πρώτος μπροστά κι' έξελίγησε:

—Τί κάθεστε και περιμένετε; έδόθησε. Θάνατος στην ξωτιά για την τιμή του Σταυρού!

Σαν χείμαρρος ξεχύθηκε ο

δχλος από πίσω του. Κι' όλα αυξάνε όθε περνούσε κι' έθέρριε από θυμό.

Η Υπατία, όλομόναχη, έδιάβαζε σκυμμένη τ' άγαπημένα της αρχαία κείμενα, όταν άκουσε τη φασαρία, και καθώς έπρόβαλλε άνύποπτη από τα παράθυρο, είδε το συναγεμώτο Κατάλαβε. Αλλά, δεν πρόφθανε να σωθή. Ο στρατός, οι δικοί της, κανείς δεν είχε προλάβει να πάρη είδησι. Και όσοι τυχόν την άγαπούσαν, την έγκατέλειψαν. Δεν μπορούσαν, άλλως τε, να κάμουν και τό παραμικρό. Η μάζα είχε όγκωθή, και ο Πέτρος ώρμησε μέσα συνοδευόμενος από μιά άφρισμένη ανθρώπινη θάλασσα δημιών.

Έπιασαν την πανέμορφη Υπατία από τα μακρυά άπλωμένα της μαλλιά, καθώς ήταν άτμηλήτη στο σπουδαστήριο. Την έσπρωξαν από τη σκάλα θάναυσα και την έποδοπάτησαν. Της καταέσχισαν το έλαφρό ρούχο που φορούσε, και όταν την έβγαλαν στο δρόμο ήταν πιά έντελώς γυμνή, με τό κορμί της γεμάτο αίματα! Από τον έξευτελισμό λιποθύμησε. Αναίσθητη την έσυραν στα χώματα και στη λάσπη. Και προτάσει του Πέτρου, έκαμαν—οι άνόνημοι έκείνοι άνθρώποι που δεν έγνωρίζονταν μεταξύ τους—ένα είδος ψηφοφορίας για την τύχη της.

—Θάνατος! Θάνατος! έφώναζαν όλοι με μιά φωνή. Μά μπαινωτάδες, με ρόπαλα, με τα χέρια, της έσπασαν το κεφάλι, τα χέρια και τα πόδια της. Όταν πιά την είχαν ξεκάνει, άρχισαν να την κόβουν σε μιά πλατεία, να την προνίζουν νεκρή! Και ύστερα, τα κομμάτια αυτά τα πήγαν έξω από την πολιτεία, μακρυά, έστησαν ένα σωρό από ξύλα, τ' ακούμπησαν άπάνω κι' άναψαν φωτιά!...

★

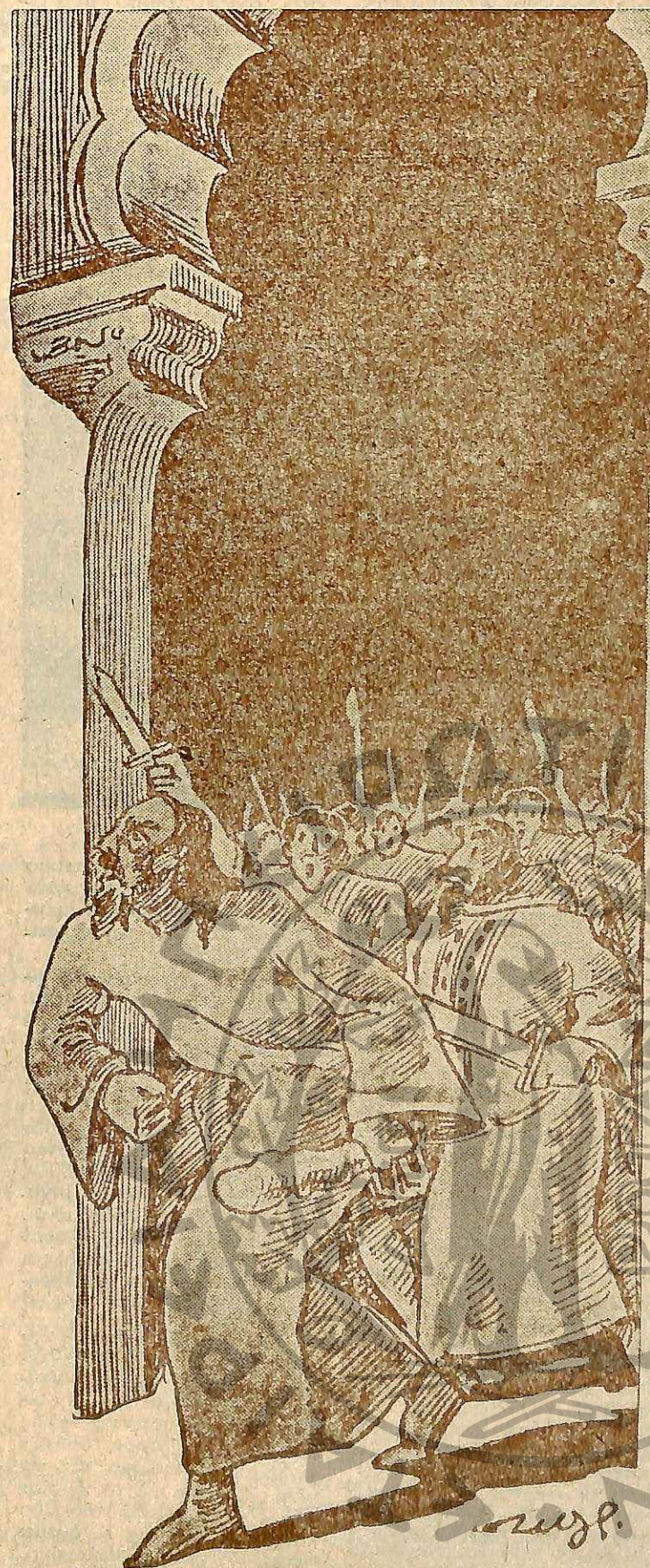
Ο Έπαρχος Όρέστης, σαν έμαθε την άπίστευτη αυτή κακομοιρία, έτρεξε στην Αυτοκράτειρα κι' καθηγγέλλε τον Έπίσκοπο Κύριλλο ως ήθικόν άυτόνογο τόν έγκλήματος. Αλλά, ή Υπατία δεν έζούσε πιά, και τί θα ώφέλουσε ή άντιεκδίκησις; Οι μάγιστροι της Αθής έδωκαν συμβουλή να μη δοθ ή καμιά συνέχεια στη θλιβερή ύπόθεσι για να μην ξαναρχίση ο άναβρασμός.

Κατεβαίνοντας από το μέγα Παλάτιον ο Έπαρχος Όρέστης, συγτετριμμένος από την απελαπισία και το πένθος του, έπαυσε παράκρουσι κι' έβγαλε τις φωνές:

—Κοίμας την όμορφή της!... Και βαδίζοντας, χωρίς να κοιτάξη μπρός του, έπεσε στο Βόσπορο και πνίγηκε.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Είκονογράφος
Ν. ΖΑΓΡΑΦΟΣ

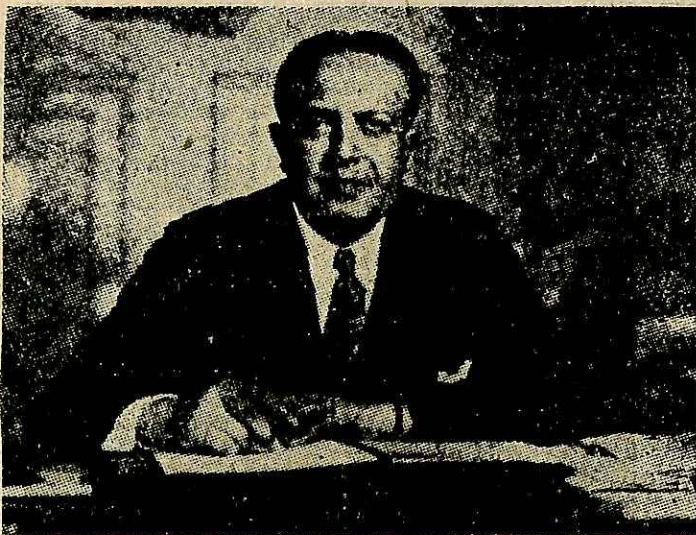
Ἡ μνημειώδης διάλεξις τοῦ ὑφυπουργοῦ κ. Νικολοῦδης στὸν «Παρνασσό» Περὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους ὡς πολιτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ συστήματος

Εἶνε προφανές ὅτι ἡ ἀνθρωπότης διατρέχει μίαν ἱστορικὴν περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀντιμετώπισεως τῶν ἐθνικῶν, οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια ἐκληροδότησεν ὁ Παγκόσμιος πόλεμος, ἀναθεωροῦνται αἱ οἰκονομικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαί, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ἐκυβερνήθη καὶ ἐξήσεν ὁ κόσμος ἀπὸ τῆς γαλλικῆς κυρίως ἑπανάστασεως καὶ ἐντεῦθεν.

Ἡ μάχη μεταξὺ τῶν φιλελευθέρων πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἰδεῶν τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ Κράτους καὶ τῆς διευθυνομένης οἰκονομίας δὲν ἔληξεν ἀκόμη ἐντελώς. Ἀλλὰ εἶναι κατάδηλον, ὅτι ἡ νίκη ἐγείρειν ἤδη πρὸς τὸ μέρος τῶν τελευταίων. Διότι ἀπὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν εἰς τὰς χώρας ὅπου οἱ λαοὶ κυβερνῶνται οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τοῦ συνόλου, οὐχὶ μὲ ἐλευθερίαν, ἀλλὰ διευθυνομένην οἰκονομίαν, ἐσημειώθησαν ἀποτελέσματα ἐθνικῆς ἰσχύος καὶ κοινωνικῆς εὐημερίας ποιαῦτα, ὥστε ἡ μάχη ἐκτὸς τοῦ πρακτικοῦ νὰ θεωρηθῇ κριθεῖσα καὶ ἐπὶ τοῦ θεωρητικοῦ πεδίου.

Ἐάν ἐπιχειροῦμεν σήμερον νὰ ἐξηγήσωμεν πλατύπερον ποῖον εἶναι ἱστορικῶς καὶ θεωρητικῶς τὸ ὀλοκληρωτικὸν Κράτος, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἀποκαλοῦμεν ἐθνικόν, διότι μέσα εἰς τὴν ἐθνικὴν ἔννοιαν πλασιοῦνται αὐστηρῶς καὶ ἀποκλειστικῶς οἱ σκοποὶ τοῦ, τὸ πράττομεν διὰ νὰ ἐνισχύσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν προσπάθειαν τῆς κατανόησεως τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον συγκλονίζει σήμερον τὰς συνειδήσεις. Δι' ἔργα μεγάλα καὶ ἱστορικά ὡς τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου, χρειάζεται καὶ γνώσις ἐκτὸς τῆς πίστεως. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς δευτέρας μεγάλης ἐλληνικῆς ἑπανάστασεως καὶ ἐγνωρίσας καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δεινροῦ του βλάσας τοῦ τὰς δυνάμεις. Μόνον οὕτως ὑψώνονται τὰ ἱστορικά οἰκοδομήματα. Ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀκούη, νὰ σκέπτεται, νὰ γνωρίζῃ καὶ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον, πὸ ὁποῖον μὲ τὴν πίστιν καὶ τὴν θαυμαστὴν πειθαρχίαν του, τὸν ἀκολουθεῖ εἰς τὸν μεγάλον δρόμον τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἡ ἱστορία τῶν πολιτευμάτων εἶναι παλαιά, παναρχαία, ὅσον καὶ ὁ ἄνθρωπος. Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔνα ἰσχυρὸν ἄτομον, μέσα εἰς μίαν ὁμάδα ἄλλων ἀτόμων, ἐπεβλήθη καὶ ἐκυβέρνησε, συνεκροτεῖτο ἡ πρώτη πολιτεία ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ἀρχέγονος φατρία. Ἐκτοτε ἡ ἀνθρωπότης ἐξήσεν ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ δύο κυρίως μορφᾶς πολιτευμάτων, τῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῆς δημοκρατίας, ἀλλὰ καθὼς θ' ἀποδείξωμεν διὰ μίαν συντόμου ἱστορικῆς ἀναδρομῆς,

Ὁ Ὑφυπουργὸς Παιδείας καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολοῦδης

τόσον ἡ ἀρχαία καὶ μεσαιωνικὴ Ἑλλάς, ὅπως καὶ ἡ Εὐρώπη ἀργότερον, ἐκυβερνήθησαν ὀλιγαρχικῶς κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐκτὸς συντόμων χρονικῶν παρενθέσεων κατὰ τὰς ὁποίας ἐκυβερνήθησαν δημοκρατικῶς, ἀλλὰ διὰ νὰ παρακμάσουν, νὰ ὑποδουλωθοῦν καὶ νὰ ἐπανέλθουν μόνις ἡδυνήθησαν εἰς τὴν μορφήν τοῦ πολιτευματος ἐκείνου, τὴν ὁποίαν ὑπαγορεύουν οἱ φυσικοὶ νόμοι, ἡ λογικὴ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ρυθμικῆς λειτουργίας τῶν κοινωνικῶν.

Οὕτως, ἐάν ἀνατρέξωμεν εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐλληνικοὺς χρόνους, θὰ ἴδωμεν τὴν Βασιλείαν ὡς δεσπόζον πολιτεία μέχρι τοῦ 9ου αἰῶνος π. Χ. Ἡ ἀρχὴ τῆς χάλαστος εἰς τὰς προϋποθέσεις καὶ βάθῃ. Ὁ Βασιλεὺς ἰσχυρὸς καὶ κατὰ κληρονομίαν ἀνώτατος ἀρχὼν, εἶχεν ἐν καιρῷ πολέμου τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ, καὶ ἐξέτελλεν ἐν καιρῷ εἰρήνης θρησκευτικὰ καὶ διοικητικὰ καθήκοντα.

Μεταξὺ τοῦ 9ου καὶ 8ου

αἰῶνος π. Χ., ἀναφαίνονται αἱ ἀριστοκρατίαι. Οἱ ἀριστοὶ ἀνεδεικνύοντο μετὰ τῶν ἰσχυρῶν εὐγενῶν γαιοκτημόνων καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Ἑλλάς ἦτο ἀκόμα χώρα γεωργικῇ.

Ἀργότερον, ἀπὸ τοῦ 8ου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς, μὲ τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν τῆς ναυτιλίας, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς θιομηχανίας, δημιουργεῖται βαθμὴδὸν μία νέα τάξις ἐμπόρων, μὴ εὐγενῶν. Μὲ αὐτοὺς οἱ ἀριστοὶ μοιράζονται τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐπειδὴ κυβερνοῦν πάντοτε οἱ

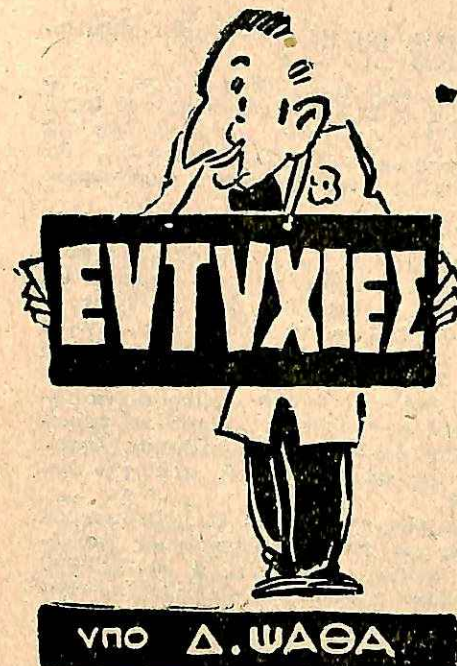
ὀλίγοι, τὸ νέον πολιτεῖμα ὀνομάζεται «ὀλιγαρχικόν» καὶ οὐν τῷ χρόνῳ γενικεύεται καθ' ἅπασαν τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

Ἀπὸ τὸν 7ον αἰῶνα ἀρχίζει νὰ ἀνατέλλῃ ἡ περίοδος τοῦ «δήμου», ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνατολήν αὐτὴν, σημειῶνται ἀμέσως ἐρίδες, ταραχαὶ καὶ στάσεις. Πολλάκις αἱ ἀρχαῖαι μᾶς πολιτεῖαι κινδυνεύουν νὰ καταποντισθοῦν μέσα εἰς τὴν δίνην τῶν ἀνωμαλιῶν αὐτῶν. Ὅποτε ὁμως ἐμφανίζονται πολῖται ἰσχυροὶ καὶ συγκεκριμένοι, ἀναλαμβάνοντες νὰ σώσουν τὴν κατάστασιν. Πρόκειται περὶ τῶν πρώτων κυβερνητῶν ὁμοίων μὲ τοὺς μετέπειτα Ρωμαίους δικτάτορας, τοὺς ὁποίους οἱ πρόγονοί μας ἀπεκάλουν «αἰσυνήτας». Ἡ αἰσυνητεία, ἡ δικτατορία συμφώνως πρὸς τὸν νεώτερον ὅρον, ὑπῆρξε γνωρίσιμον πολιτεῖμα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωκε μεταξὺ τοῦ 7ου καὶ 8ου αἰῶνος π. Χ. ὄνομα στοὺς πολιτικούς καὶ νομοθέτας, ὅπως ὁ Σόλων τῶν

Ἀθηνῶν, ὁ Πιπτακὸς τῆς Μυτιλήνης, ὁ Ζάλευκος τῶν Λοκρῶν, ὁ Χαράνδρος τῆς Κασσάνης.

Πολίτευμα ὁμως, συνηθέστερον καὶ τῆς αἰσυνητείας ὑπῆρξεν ἰδίως κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα π. Χ. ἡ «τυραννίς». Οἱ «τύραννοι» ἦσαν δραστήριοι, εὐφυεῖς καὶ μορφωμένοι εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι σπυρρίζοντο ἐπὶ τοῦ λαοῦ κατὰ λάμβανον τὴν ἐξουσίαν, κάμνοντες συνήθως μεγάλα κοινωνικὰ ἔργα καὶ ὑποστηρίζοντες τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας, ὅπως ὁ Περικλῆς τῆς Κορίνθου, ὁ Πεισίστρατος τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Ἰέρων τῶν Συρακουσῶν, ὁ Πολυκράτης τῆς Σάμου. Τὴν «τυραννίδα», ἡ ὁποία κυριαρχεῖ καθ' ὅλον τὸν 6ον αἰῶνα, διαδέχεται ἀλλοῦ ἐνωρίτερον, ἀλλοῦ θραδύτερον, ἡ «δημοκρατία» ἀπὸ τοῦ 5ου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς. Ἀλλὰ ἡ δημοκρατία ἐξήσεν ὀλίγον καὶ ἤκμασεν ὀλιγώτερον. Μόλις ἐπρόλαβε νὰ φατίσῃ μὲ μίαν πρόσκαιρον λάμψιν τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν λεγόμενον «χρυσὸν αἰῶνα» τοῦ Περικλέους, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις, ὅπως καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, ὑπῆρξεν ἕνας πραγματικὸς δικτάτωρ μέσα εἰς ἕνα ἄπλοον σχῆμα δημοκρατικόν. Καὶ μόλις τριάκοντα ἔτη διετηρήθη τὸ δνομασθὲν «ἐλληνικὸν θαῦμα». Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους ἀρχίζει ἀμέσως ἡ κρίσις τῶν Ἀθηνῶν ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Ἡ δημοκρατία ἐξελίσσεται ταχέως εἰς ὀλιγαρχικὸν καθεστῶς, αἱ πολιτεῖαι παραδίδονται εἰς τὸ ἔλεος τῶν δυνατῶν καὶ οὕτως ἡ Ἑλλάς κατὰ τὰ τέλη τοῦ 5ου αἰῶνος ὁδηγεῖται εἰς τὴν συμφορὰν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος καὶ ἐσήμανε τὴν ἀρχὴν τῆς παρακμῆς τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ κόσμου. Εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν διαφόρων δημοκρατικῶν πολιτευμάτων τοῦ 6ου αἰῶνος 4ου αἰῶνος καταφαίνονται ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς παρακμῆς αὐτῆς ἡ ὁποία εἶχε μεγάλην διάρκειαν, διότι μεγάλη ἦτο καὶ ἡ ἀντοχὴ τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Μὲ τὸν Φίλιππον ὁμως τὸν Μακεδόνα ὁ Ἕλληνας ὁμοσυσσωματωθεὶς, ὡς γνωστόν, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 4ου αἰῶνος γύρω ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν Μακεδονικὸν βασίλειον.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ο ΗΡΩΙΣΜΟΣ

—Ωστε ἔτσι Ἀριστείδη μου.
—Ἔτσι καὶ χειρότερα.
—Ἦθελε ν' αὐτοκτονήσῃ!
—Ἀμέ;
—Καὶ γιὰ ποῖο λόγο;
—Ἀπὸ ἐρώτα. Ἐβίβα.
—Εἰς ὕψαι.
Ἐσήκωσαν τὰ ποτήρια. Ἦσαν ὁ Ἀριστείδης μαζί μ' ἕνα συνάδελφό του, τὸν κ. Κούτσουρο. Πού δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὴν ταβέρνα. Ἀγαποῦσε τόσο τὸ πιστό ὥστε μέσα στοὺς συρτάρι τοῦ γραφείου του εἶχε μίαν μπουκάλα καὶ τὰ κοπανοῦσε κατὰ χρονικά διαστήματα ἄρκετὰ πυκνά. Μ' αὐτὸν εἶχε συνδεθῇ ἰδιαιτέρως ὁ Ἀτυχὴς καὶ τὰ βραδὰκι ἐτρέπωναν σὲ μίαν ταβέρναν τοῦ Μεταξουργείου κι' ἔτραβούσαν τὰ κατοσταράκια τους.
—Ωστε ἦταν ἐρωτευμένος Ἀριστείδη μου.
—Τρομερά.
—Ἀνὴρ σου εἶναι;
—Ξαδερφάκι μου. Ἐνα παλληκάρι εἰκοσιπέντε χρόνων. Κουτὸ λιγάκι, πῆρε ἀπὸ μὲνα βλέπει. Λοιπόν, τὸν βλέπω σήμερα, μοῦ λέει ἀξάδερφε ἐβαρέθηκα τὴ ζωὴ μου. Κατάλαβα. Ἐπῆγες στὸν πατέρα τῆς ρωτάω. Ἐπῆγα, μοῦ λέει, καὶ μὲ πέταξε μὲ τὴς κλωτσιές. Λοιπόν; Ἄλλο δὲν μοῦ μένει, ξάδερφε, μοῦ λέει, παρὰ ἡ αὐτοκτονία. Γέλασα. Ὅπου μοῦ δειγνᾶ καὶ τὸ πιστόλι.
—Τί λὲς μαρέ!
—Μὰ τὸ Θεὸ σοῦ λέω!
—Λοιπόν;
—Τοῦ τὸ πῆρα. Δὲν ξέρεις τί τράβηξα, ὡς ποῦ νὰ τὸν πείσω. Ἀνέλαβα νὰ μεσολαβήσω. Τοῦ ἔδωκα τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ τὰ καταφέρω καὶ μονάχα ἔτσι τὸν ἀφώπλισα.
—Τί λὲς μαρέ!
—Μὰ τὸ Θεὸ σοῦ λέω.
—Καὶ τῶχεις τὸ πιστόλι;
—Τῶχω. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Πρῶτ' ἰσχυρὰ κρατᾶ πιστόλι μαζί μου. Φοβερό πράγμα ἀδερφέ μου. Τρέμω νὰ τὸ πιάσω στὰ χέρια μου. Ὁ φίλος του ἦταν περιέργος.
—Νὰ τὸ δῶ.

—Πᾶ—πᾶ—πᾶ—πᾶ!
—Ὁ φίλος του ἐπέμενε!
—Ἔλα βρὲ ἀδερφέ!
—Ἀ—πᾶ—πᾶ—πᾶ!

Τοῦ ἐμπήκε ἡ μανία τοῦ κ. Κούτσουρου νὰ δῇ τὸ πιστόλι. Ὁ Ἀτυχὴς ὁμως εἶχε γίνῃ κάτωχρος. Καθὼς δὲν εἶχε πιάσει ποτὲ τοῦ δπλο φονικὸ στὰ χέρια του καὶ μόνο πού τὸ εἶχε στήν τσέπη του ἔτρεμε δλόκληρος. Ἀλλὰ ἦταν τόση ἡ ἐπιμονὴ τοῦ φίλου του ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ περισσότερον ἀντιρρήσεις. Ἐκάνε χίλιες συστάσεις στὸν κ. Κούτσουρο.

—Τὸ νοῦ σου!
—Ἔλα βρὲ ἀδερφέ..
—Μὴ πάρῃ φωτιά!
—Πᾶψε βρὲ ἀδερφέ..
—Χαθήκαμε.
—Σῶπα βρὲ ἀδερφέ!

Μὲ χίλιες προφυλάξεις ἔκανε νὰ νὰ βγάλῃ. Ἀλλὰ ἀπ' τὴ μεγάλη ταραχὴ τοῦ ἔπερασε τὸ δάχτυλό του στὴν σκανδάλη καὶ τὸ πιστόλι ἐξεπυροκρότησε. Συγχρόνως ἕνας ἄνθρωπος πού ἔτρωγε σὲ μίαν γωνίᾳ τῆς ταβέρνας ἐσωρίασθηκε στὸ πάτωμα. Χαλασμός! Οἱ λίγοι θαμῶνες ἐτινάχτηκαν ἐπάνω. Ὁ ταβερνιάρης ἔξαλλος, ἔβαλε τὴς φωνές. Ὁ κ. Κούτσουρος ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος. Ὁ δὲ Ἀτυχὴς ἐχώθησε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ ἐσπάραξε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Πολλοὶ ἔτρεξαν νὰ σηκώσουν τὸν πληγωμένο. Ἄλλοι ἀπ' ἐξω, ἔσπευσαν νὰ μπουῖνε στὴν ταβέρναν. Ἐτρεσε καὶ ἀστυφύλαξ. Ἐσφύριξε. Φασαρία. Κακό. Ἦλθαν καὶ ἄλλοι ἀστυφύλακες.

—Τὸν πλήγωσε!
—Τὸν σκότωσε.
—Μιὰ κι' ἔξω.
—Εἰχαν προηγουμένα..
—Μπᾶ, χωρίς νὰ τὸ θέλῃ.
Σχόλια ἐπὶ σχολία. Ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις. Οἱ ἀστυφύλακες ἐβγαλαν ἐξω τὸν κόσμον κι' ἕνας ἐσπεύσε νὰ βγάλῃ τὸν Ἀριστείδη κατὰ τὸν τραπέζι. Ἦταν ἄσπρος σὰν τὸ πανί. Εἶχε κοπῇ ἡ φωνὴ του. Προσπαθοῦσε νὰ μιλήσῃ, νὰ πῇ κάτι, νὰ δικαιολογηθῇ ἀλλὰ μπερδεύονταν ἡ γλῶσσα του. Κι' ὅσο ἄκουε πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶχε σκοτωθῇ τόσο γινόταν πὺ ἀσπρος. Ἐν τέλει ἔγινε τὸ μούτρο του σὰν κιμωλία. Τὸν ἐσήκωσαν ἀπ' ἐκεῖ.
—Γιατὶ τὸν σκότωσες;
—Γιατὶ..
—Μιλήσε!
—Γιατὶ, κρατοῦσα τὴ σφαῖρα κι' ἐφυγε τὸ πιστόλι!
—Τί ἔκανε λέει;
—Αὐτὸ ἔκανε λέει! Ἀφήστε με κύριοι. Τὰ ξαδερφάκι μου ἔχει γυναικὰ καὶ παιδιὰ κι' ἕνα πιστόλι, μοῦ λέει νὰ τὸ δῶ, τὸ βγάξω πᾶν τὴ σφαῖρα. Ἦταν ἐρωτευμένος, φύγει τὸ πιστόλι, αὐτοκτονεῖ ὁ ἄνθρωπος!
Οὕτε ἤξερε τί ἔλεγε. Οὕτε μπο-

ροῦσε νὰ πῇ ἐκεῖνο πού ἤθελε. Μὲ τὴν φασαρία ὁ φίλος του κ. Κούτσουρος τὸ εἶχε σκάσει. Κι' ἦταν ἀξιοδράκρυτος ὁ Ἀριστείδης, μόνος μεταξὺ πέντε ἀστυφυλάκων....

Ὅπου ξαφνικὰ ἀκούγεται μιά φωνή:
—Ὁ Τσουράπας!
—Πῶς; ρωτοῦν οἱ ἀστυφύλακες.
—Ὁ λήσταρχος!
—Ἀλήθαρ;
—Αὐτὸς εἶναι!

Μαζεύνονται οἱ ἀστυφύλακες. Ἐρευνοῦν τὸ πτώμα. Διαπιστώνουν τὸ καταπληκτικὸ γεγονός. Ὁ φονευθεὶς ἦταν ὁ φοβερός λήσταρχος Τσουράπας, πού εἶχε ἐπικρυχθῇ ἀπ' τὸ κράτος ἀντὶ 500 χιλιάδων δραχμῶν. Ἀπὸ ἐνὸς ἔτους τὸν καταζητοῦσε ἡ ἀστυνομία σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Σκύβουν ἐπάνω του, τὸν ψάχνουν, βγάζουν κάτι χαρτιά, βλέπουν κάπου τ' ὄνομά του. Φοροῦσε καὶ μεϋτικὴ γενειάδα. Ἡ ἀποκόλυψις κυκλοφορεῖ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Τὰ πλήθη στρίμωχονται ἐξω ἀπ' τὴν ταβέρναν νὰ δοῦν τὸν ἥρωα πού ἐσκότωσε ἕνα τόσο φοβερό καὶ ἐπικίνδυνον λήσταρχον.

Πλησιάζουν οἱ ἀστυφύλακες τὸν Ἀριστείδη, πού τρέμει σὰν τὸ ψάρι. Συγχαρητήρια κύριε! Πρασινίζει ὁ Ἀτυχής:
—Τὸ ξαδερφάκι μου, ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὸ πιστόλι, μοῦ λέει ὁ φίλος μου ὁ Κούτσουρος, νὰ δῶ, πάρτον κάτω!
—Ἐσκότωσες ἕνα λήσταρχον.
—Ποιός;
—Εἰσύ!

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι λήσταρχος, κύριοι! Σὰς ὀρκίζομαι! Εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος! Ἐχῶ πιστόλι καὶ παιδιά, ὁ ἐρώτας τὰ φταίει ὅλα, πάρτον κάτω τὸν φουκαρὰ!
—Λήσταρχος ἦταν κύριε!
—Ποιός;
—Αὐτὸν πού σκότωσες!
—Ἐφυγει!
—Καὶ θὰ πάρῃς τώρα πεννακόσιες χιλιάδες δραχμές!
—Ποιός;
—Εἰσύ, ντέ!
Ὁ Ἀριστείδης κυττοῦσε ἐμβρόντητος τοὺς ἀστυφύλακες. Ὁ ἕνας τὸν συνέχαιρε ἀπὸ δῶ, ὁ ἄλλος τοῦ ἐσφιγγε τὸ χέρι ἀπὸ κεί, τοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὰ πεντακόσια χιλιάδικα, τοῦ ἤρχοντο σὲ καλὴ μεριά, δὲν καὶ ταλάβαινε, ὑπέφερε, κύτταζε τὸν ἕνα, κύτταζε τὸν ἄλλον καὶ ξαφνικὰ ἐβαλε μίαν ἀγρία φωνή:
—Ὀνειρο!
—Δὲν εἶναι ὄνειρο κύριε, τοῦ εἶπαν.
—Ὀνειρο εἶναι! Δὲν μπορεῖ! Τοῖς μπησέ με κύριε! Τοῖς μπησέ με σὲ παρακαλῶ. Δυνατὰ! Ποῦ δύνατά! Ὡωω! Μὲ τάραξες!
Δὲν ἦταν ὄνειρο. Ἐπείσθη μὲ πολλὰ.

Λοὺς κόπους. Τοῦ ἔδωκαν λίγο νερό.
Κι' ὅταν ἐπὶ τέλους ἦλθε στὰ λογι-
κά του καὶ κατὰλαβε τί εἶχε συμβῆ,
ἐξαναβρόχη τὴν ψυχραιμία του κι'
ἐξαμολέσσε:
— Ἐμεινε στὸν τόπο;
— Στὸν τόπο!
— Ἐμ τὸ σημάδεψα καλὰ τὸ κά-
θαρμα!

Ἐσηκώθηκε ἐπάνω. Ἐκουμπώθηκε.
Ὁ κόσμος τὸν περιέμενε ἀπ' ἐξω μὲ
θαυμασμό. Μόλις ἐβγήκε, συνοδευό-
μενος ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες γιὰ τὰ
περαιτέρω, χειροκροτήματα ραγδαία

ἐδόθησαν τὴν ἀτμόσφαιρα

— Ἀντράβοοο!

— Ζήτωωω!

— Γεῖά σου ἥρωαα!

Ὁ Ἀριστείδης ὑπεκλίνετο μὲ με-
δίαμα μετριοφροσύνης δεξιὰ-ἀριστε-
ρά. Σὲ μιὰν στιγμὴ δὲ ἐγύρισε πρὸς
τὸν ἕνα ἀστυφύλακα:

— Πόσο εἶναι ἡ ἐπικήρυξις;

— Πεντακόσια χιλιάρικα!

— Μόνο; ἐξύνισε τὰ μούτρα ὁ Ἀ-
ριστείδης. Κρίμα στὴν σφαῖρα ποὺ
ἔχασα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΜΙΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ

ΜΕ τὴν τρίτη ἀναλαμπὴ τοῦ πορ-
τοκαλλί λαμπιονιού, ἡ νεαρά
222.000.222 πέταξε ἀπὸ πάνω
τῆς καὶ τὴν ἀραχνούφαντὴ γυάλινη
φόρμα τῆς, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐ-
πεφτε μπροστά τῆς τὸ ἐξεταστικό
ταμπλώ τρίτης κατηγορίας, καλύ-
πτοντας ἔτσι τὸ γυμνὸ κορμί τῆς
ἀπ' τ' ἀδιάκριτα μάτια τῶν δυὸ ἐ-
κείνων λευκοφορεμένων, ποὺ στέ-
κονταν ὀρθοί, μὲ κάτὶ ἐργαλεῖα στὸ
χέρι, λίγα βήματα μακριὰ τῆς.
Ἐμεσολάβησαν λίγες στιγμὲς σκό-
τους κι' ἀμέσως, στὴν ἀπλὴ ἐπαφὴ
τοῦ χεριοῦ τοῦ νεαρωτέρου ἀπ' τοὺς
δυὸ ἐξεταστάς ζωϊκῆς ἀντοχῆς πάνω
σ' ἕνα κουμπί, ἕνας ἀδιόρατος φώ-
τεινός προβολεὺς πλημμύρισε ἀπὸ
φῶς τὸ ἐξεταστικὸ ταμπλώ, ἐπάνω
στὸ ὁποῖο ἀπεικονίζονταν τώρα τὸ γυ-
μνὸ κορμί τῆς νεαρᾶς 222.000.222.
ἐνῶ ἡ ἴδια παρέμενε πάντοτε στὸ
σκοτάδι.

— Πρόωρος σωματικὴ ἀνάπτυξις,
μουρμούρισε ὁ 217.153.999 αὐτὸς
ποὺ ἔπιεσε τὸ κουμπί τοῦ προβο-
λέως.

— Ἀσφαλῶς, ἔκαμε ὁ ἄλλος, ὁ
272.307.555, καθὼς ὑπελόγιζε τὴ
γωνία ποὺ σχηματίζαν ἐπάνω στὸ
ταμπλώ τὰ τόξα τῶν σωματικῶν προ-
εξοχῶν. Πολύ-πρόωρος μάλιστα, συ-
νέχισε, γιὰ ἕνα τόσο νέο κορίτσι!

— Σὰν νὰ λέμε δηλαδὴ ἀκριβῶς
67 χρονῶν, 7 μηνῶν καὶ τεσσάρων
ἡμερῶν, ὅπως θά'λεγαν στὴν ἀρχαι-
ότητα!

— Ναί, βέβαια, ἀλλὰ καλὰ θὰ κά-
μης νὰ μὴν ἀναφέρης τοὺς προγό-
νους σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, γι-
νατὶ ἀν' ζούσαμε πρὶν χίλια χρόνια,
π. χ., καὶ ἐκάναμε αὐτὴ τὴν δουλειά
ποὺ κάνουμε τὴ στιγμὴ αὐτή, δὲν θὰ
τὴν ἐπαναλαμβάναμε καὶ δευτέρη
φορὰ. Θέλω νὰ πῶ δὲν θὰ προλαμ-
βάναμε νὰ τὴν ἐπαναλάβουμε.

— Γιατί; ἔκαμε ἐκπληκτός ὁ 217,
153.999, καθὼς ἐβαθμολογοῦσε τὴν
ἀναπνευστικὴν ἱκανότητα ἐν συνδυά-
σμῳ μὲ τὴν φρεσκάδα τοῦ προσώπου,
ἐκείνης, ποὺ ἀπεικονίζονταν ἐπάνω
στὸ ἐξεταστικὸ ταμπλώ.

Μεταξύ Ψυχῶν

— Στῶχα πῆ πὼς
ἀμα κάνης γιούς τέ-
τοια ἐποχή, στὴν ἀρ-
χή θὰ αἰσθανθῆς λί-
γο κρύο. Κι' ὅποτε.
... δὲν θὰ αἰσθῇ
ποτέ πάλι τίποτα.

αὐτὸν μόνον μὲ ἀεροβολίδα τῆς Πο-
λιτειακῆς Γραμμῆς.

— Νομίζω ὅμως, ἀρχιεξεταστά μου
ἔκαμε ὁ 217.153.999, πὼς ἀν' παρέ-
μενε ἕνα διάστημα σ' ἕνα ἀπ' τὰ
Ἐργαστήρια Ἀναζωογονήσεως, θὰ
μποροῦσε νὰ ταξίδευε γρηγορώ-
τερα.

— Τὸ σκέφτηκα κι' αὐτό, ἀπὴντησε
ὁ ἀρχιεξεταστής. Ὅπως ὅμως φαί-
νεται, πρόσεξε το σὲ παρακαλῶ,
ἀπ' τὸ σχῆμα τῆς ὁμαλοκλήρης, ἡ
222.000.222, κατὰ σύμπτωσιν, βγήκε
ἀπ' τὸ Κεντρικὸ Ἐργαστήριον. Ζωῆς
τῆς Σελήνης. Ποιὺς ξέρει, θὰ βρέθη-
καν ἐκεῖ τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ οἱ παροι-
γῶγοί τῆς. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξέρω-
με τὴν ζωὴ τῆς διαβάθμισι. Ζήτη-
σέ τὴν, σὲ παρακαλῶ ἀπ' τὴν Σε-
λήνη.

Τὸ φῶς τοῦ προβολέως, ἐσβυσε μὲ
μιάς, τὸ ταμπλώ ἐξετάσεως φαινό-
ταν τώρα λευκὸ καὶ ὁ 217.153.999
χανόταν μέσα στὸν πορσελάνινο θά-
λαμο τῆς τηλεραδιοφωνικῆς ὁθόνης.

Δὲν πέρασαν, παρὰ λίγες στιγμὲς
καὶ πρὶν ἀκόμα ἡ 222.000.222 φορέ-
σῃ καλὰ-καλὰ τὴ φόρμα τῆς, ξανα-
βγήκε ἀπ' τὸν θάλαμο λέγοντας στὸν
ἀρχιεξεταστή:

— Στοιχεῖον ΑΡ βαθμὸς 17!

— Θαυμάσια! ἔκαμε ὁ ἄλλος!

Πρέπει νὰ παραμείνῃ λοιπὸν ἐπὶ 7
συνεχῆ φεγγάρια στὸ 10ο Ἐργαστή-
ριον Ἀναζωογονήσεως, ὁπότε ἀκρι-
βῶς θά'βαν καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ ται-
ριάσματος.

— Καὶ εὐχομαι νὰ εἶναι τέλει-
ο καὶ παραγωγικὸ τὸ ταϊριάσμα σας,
εἶπε ὁ 217.153.999, γυρίζοντας πρὸς
τὴν νεαρά 222.000.222.

— Καὶ θὰ εἶναι!, ἐπρόσθεσε ὁ ἀρ-
χιεξεταστής, ὅπως τοῦλάχιστον δε-
χνεῖ ἡ διάπλασίς σας.

— Εὐχαριστῶ!, ἔκαμε ἡ 222.000.
222 καὶ χάθηκε στὸ διπλῶν ἀνοιγμα
τοῦ τοίχου.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΣΟΥΡΟΥΠΟ. Μιὰ ἐπ' τῆς τόσῃ περι-
κτικῆς σὲ μελαγχολία χειμωνιάτικες
ὥρες. Ἐκείνη, σαράντα περίπου χρό-
νων, σφιγμένη μ' ἐξαιρετικὴ κοκκαριά
σ' ἕνα μπλε-νοῦάρ κίμονο, ἀκούει ὑπο-
μονητικὰ τὴν ἐρωτικὴ φλυαρία Ἐκείνου,
ποὺ μὲ τὴν πειστικὴ γλώσσα τῶν τριάντα
του χρόνων, προσπαθεῖ νὰ τὴν παρασύρῃ
στὴν ἀπληστη ἀγκαλιά του.

ΕΚΕΙΝΗ: Πολὺ καλὰ... Μ' ἀγαπᾶτε
... ὅσπερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, ρωτᾶτε;... Εἶνε γιὰ
νὰ ρωτᾶτε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐ, λοιπόν; Τί θέλετε νὰ
γίνῃ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐχετε ἕναν τρόπο νὰ συγ-
κρατῆτε τὴν ἀφηνιασμένη ἐρωτικὴ ὁρμὴ
τῆς καρδιάς μου...

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά): Ἡ καρδιά
σας εἶνε νέα... Οἱ παλμοὶ τῆς γεμάτοι
ζωή... Τὸ αἷμα ποὺ διοχετεύει στὶς φλέ-
δες σας, κόκκινο καὶ ζεστό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς πιάνει καὶ τὰ δυὸ χέ-
ρια μὲ μιὰν ἀπερίγραπτη τρυφερότητα):
Ἐνῷ εἰσεῖς γεράσατε, δὲν εἶνε ἔτσι;...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, φυσικά, ἔτσι εἶνε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐλάτε... Μὴν προσπαθῆ-
τε νὰ μὲ πείσετε ὅτι ἐσεῖς, ἡ γυναῖκα μὲ
τὴ μεγάλη ἐξυπνάδα, μπορεῖτε καμμιά φο-
ρὰ νὰ λέτε κάθε ἄλλο παρὰ ἔξυπνα καὶ
σωστά πράγματα...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ λέτε δηλαδή, κάπως πε-
ριφραστικά, ἀνόητη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ προτιμοῦσατε νὰ σᾶς
ἔλεγα γρη῏; Μά εἶνε γιὰ νὰ γελᾷ κα-
νεῖς... (Γελάει. Τὸ γέλιο του ἀντηχεῖ
κάπως ψεύτικο).

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί γελᾶτε; Γρη῏ δὲν εἶ-
μαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀς μὴ μιλάμε γι' αὐτὸ
τὸ ζήτημα... Πῶς νὰ σᾶς πῶ. Μὲ πει-
ράζει...

ΕΚΕΙΝΗ (σπρώχνει τοὺς ὤμους τῆς):
Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά... Δὲν ἐπιτρέπω σὲ
κανένα νὰ βρίζῃ τὸ ἰδανικὸ μου... Καὶ
τὸ ἰδανικὸ μου εἰσαίτε σεῖς...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα χαμόγελο): Ὡραῖο
κι' αὐτό... Καὶ ποιὸς τὸ βρίζει τὸ ἰδα-
νικὸ σας, ὅπως λέτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσεῖς...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, σὰ νὰ λέμε, ὁ ὑ-
δριστὴς συμπίπτει μὲ τὸ ἀντικείμενο τῆς
βρυσῆς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶνε μιὰ πολὺ περίεργη
περίπτωσης...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ θέλετε τώρα νὰ μὲ ὁ-
περασποθῆτε ἐναντίον τῶν δικῶν μου
χειλιῶν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν τὸ βρίσκετε φυσικὸ;

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν κυττάζει προστατευτι-
κά): Εἰσαίτε ρομαντικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΗ: Ζῆτε στὰ δνεῖρα... Δὲ σᾶς
ἀρέσει νὰ προσγειωθῆτε... Εἰσαίτε δι-
αρκῶς ἕνας ἀεροναύτης τοῦ δνεῖρου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αὐτὸ τὸ βρίσκετε ἐ-
λάττωμα;

ΕΚΕΙΝΗ: Φρικτὸ. Δὲν εἰσαίτε ποτέ
μέσα στὰ πράγματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλετε νὰ μὲ προσγειώσε-
τε λίγο, ὅπως λέτε;

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνασπενᾶνε ἑλαφρά): Εἶνε
λίγα μὲ ὀδυνηρό, μὰ θὰ προσπαθῶ...

(Μικρὴ σιωπὴ). Μὲ γνωρίζετε ἐδῶ καὶ
λίγων καιρῶν κι' εἶχατε τὴν ἰδιοτροπία νὰ
μὲ πολιορκήσετε μ' ἕνα δειλότατο κι' ἐ-
ξαιρετικὰ εὐγενικὸ φλέγτ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐξανίσταται): Τὴν ἰδιο-
τροπία;

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ μὲ διακόπτετε, γιατί δ
θὰ συνεχίσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλὰ... καλὰ. Δὲ θὰ σᾶς
διακόψω ἄλλη φορὰ...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἡ ἰδιοτροπία σας συνεχί-

Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτὴ σειρὰ «Ἡ ζωὴ μας εἶνε θέατρο»

Τοῦ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ΤΕΛΕΝΤΑΙΑ ΚΟΚΚΕ- ΤΑΡΙΑ

στῆκε ὡς τὸ σημεῖο νὰ τοῦ προτείνετε νὰ
γίνουμε ἐρωτικὸ ζευγάρι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί πὶδ φυσικὸ;

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Τί πὶδ τερατώ-
δες!... Εἰσαίτε σὲ μιὰ ἡλικία ποὺ οἱ ἄν-
δρες λέγονται ἀκόμη παιδιὰ... Εἶμαι σὲ
μιὰ ἡλικία, ποὺ οἱ γυναῖκες λέγονται πιά
γρη῏ς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐξάλλος): Εἶνε ἀφάνταστη
ἡ ἐπιμονή σας ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ φοβε-
ρὴ ἀκαρίβεια...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Ἀν' εἶχα παντρευτῇ
ἐκατοντὰ χρόνων, γινόμουν ἀμέσως μη-
τέρα καὶ ἡ κόρη μου παντρευότανε στὴν
δια ἡλικία μὲ μένα, σήμερα θὰ ἦμουν
μαγιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σᾶς ὀρκίζομαι πὼς ποτὶ
ἐν ἔξῳ δὴ κορίτσι εἶκοσι χρόνων, μὲ
ἡν παιδιαστικὴ φρεσκάδα τὴ δική σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί τότε δὲν ἀνάθετε τὸ
φῶς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σᾶς ἔχω δὴ τόσες φορὲς

καὶ στὸ πὶδ ἄπλετο φῶς...
ΕΚΕΙΝΗ: Μ' ἔχετε δὴ μακιγιαρισμέ-
νη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴ μοῦ πῆτε πὼς εἶνε τὸ
μακιγιαρίσμα ποὺ σᾶς κάνει γοητευτικὴ...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν νομίζω πὼς θὰ μπορού-
σα νὰ σᾶς ψυχράνω μὲ τὸ νὰ σᾶς μπάσω
στὸ μπουντουάρ μου, σὰν τὴ λαϊδὴ Μπέ-
τση τοῦ Μόμ. Δὲν εἶμαι τόσο τέρας, οὔτε
ἡ σχετικὴ μου ὁμορφιά ὀφείλεται ἀπο-
κλειστικά στὴν ἐπισκευή... Ἀντίθετα,
μάλιστα, νομίζω πὼς ἀνήκω στὶς προνομι-
οῦχες γυναῖκες τῆς γῆς, ποὺ διατηροῦν
περισσότερον καιρὸ ἀπ' τὶς ἄλλες τὴ φρε-
σκάδα τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπὸν τότε, τί σημασία
ἔχουνε τὰ χρόνια;

ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ πιάνει τὰ χέρια μὲ πολ-
λὴ μελαγχολία): Κι' ὅμως, καλὲ μου φί-
λε, ἔχουνε... Μιὰ γυναῖκα ποὺ πέρασε
τὰ ἐξῆντα: Κάθε μέρα, μπορεῖ νὰν κί' ἡ
τελευταία τῆς... Κάθε στιγμὴ, μπορεῖ νὰ
μαράνῃ τὸ ὄψιμα νεῖατά τῆς γυναῖκας,
καὶ νὰ τὴν ξαναγυρίσῃ στὴν ἡλικία ποὺ
φαίνεται ὅτι τὴν ἔχει ξεχάσει. Νά, πότε
τὴν περιπτοῖ τὴ δική μου. Δὲν ἀτοκλῆε-
ται νὰ κάνει τὴν καρδιά μου νὰ δονηθῇ
ἀπ' τὴν τελευταία τῆς συγκίνησι... Τί
πὶδ ὠραῖο παρὰ νὰ δεχθῶ τὸν ἐρωτὰ σας,
σὰν τὸ ὑστάτο δῶρο ποὺ φύλαγε ἡ ζωὴ
στὴν ὠριμότητά μου;... Κι' ὅμως...
Δὲ θὰ γίνω ποτὲ ἐρωμένη σας. Ἐχετε
μπροστά σας τὸ λιγότερο δέκα χρόνων ἀ-
κόμα νεῖατά, καὶ δὲν ξέρω ἂν ἔχω ἀκό-
μα λίγων μηνῶν κάπως ἐμφανίσματα γερά-
ματα... Τί θὰ γίνῃ ὅταν θὰ ξυπνήσετε
μιὰ μέρα νέος ἀκόμα—ἀφοῦ σήμερα εἰσαί-
στε παιδί...—καὶ θὰ βρεθῆτε δίπλα στὶς
ρυτίδες μου, στὴν ἐντελὴς μαρμαρῆν ὁ-
μορφία μου, κι' ἴσως ἀκόμα στὴν γχοί-
νια μου;... Ἀν' εἰσαίτε πολὺ εὐγενικός
καὶ ἀλτρουίστης, θὰ κάνετε τότε τὴ θυ-
σία νὰ μείνετε κοντά μου, κι' ἐγὼ, νοιώ-
θοντας αὐτὴ τὴ θυσία, θὰ ὑποφέρω χί-
λιους θανάτους... Ἀν' εἰσαίτε λιγότε-
ρο ἀλτρουίστης, καὶ σκεφθῆτε σὰν ἄνθρω-
πος λογικός, θὰ φύγετε, κι' ἐγὼ θὰ μείνω
γιὰ πάντα μόνη μου... Ἐνῷ σήμερα, ξέ-
ρω πὼς μπορῶ νὰ σᾶς διώξω καὶ νὰ μὲ
νοσταλήσετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Καὶ θὰ μὲ διώ-
ξετε;...

ΕΚΕΙΝΗ (σπρώχνεται): Δυστυχῶς,
ναί, φίλε μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀγκα-
λιάσῃ): Σᾶς λατρεῖω...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν ἀπομακρύνει): Ἦσυχα.
Δὲν εἶπα; Ἐσεῖτε τὰ γρηταιὰ εἶνε λι-
γάκι ἐπίμονα στὶς ἰδιοτροπίες τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά'δινά τὰ νεῖατά μου καὶ
τὴ ζωὴ μου γιὰ νὰ κερδίσω τὰ γρηταιὰ
σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλὰ εἰν' τὰ ψέματα... Ἡ
ζωὴ ὅλη σας χαμογελάει. Ὅλες οἱ γυ-
ναῖκες εἶνε δικές σας... Ἀφήστε με ἐ-
μένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅχι, δὲ θὰ σᾶς ἀφήσω...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει τὸν ρολογάκι τῆς
ψυχρὰ): Σᾶς ἔδωσα, ἀγαπητέ μου, ὅσην
ὥρα εἶχα νὰ σᾶς δώσω... Καληνύχτα
σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλὰ εἰν' τὰ ψέματα... Ἡ
ζωὴ ὅλη σας χαμογελάει. Ὅλες οἱ γυ-
ναῖκες εἶνε δικές σας... Ἀφήστε με ἐ-
μένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅχι, δὲ θὰ σᾶς ἀφήσω...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει τὸν ρολογάκι τῆς
ψυχρὰ): Σᾶς ἔδωσα, ἀγαπητέ μου, ὅσην
ὥρα εἶχα νὰ σᾶς δώσω... Καληνύχτα
σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ διώχνετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶνε ἀπαράτητο. (Τὸν πᾶει
ὡς τὴν ἐξώπορτα. Σιγά): Εἶνε ἡ τελε-
ταία κοκκαριά τῆς ζωῆς μου... Συγ-
χωρεῖτε τὴν... (Ἐκείνος τῆς φιλεῖ τὸ
ῥέρι, καὶ θγαίνει μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι.
Ἐξω, ἔχει ἀρτίσει μιὰ φοβερὴ καταιγί-
δα. Οἱ χοντρές στάλες τῆς βροχῆς, χτυ-
τάνε μὲ μανία τὰ ρολὰ τῶν παραθύρων.
Ἐκείνη ξαναγυρίζει στὸ σαλόνι, παραδο-
μένη στοὺς θλιβεροὺς ρεμβασμοὺς ποὺ
τῆς ἐμπνέει ὁ χειμῶνας τῆς φύσεως, συν-
δυασμένος μὲ τὸ φθινόπωρο τῆς ζωῆς
τῆς).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΡΙΣ ΝΤΕ ΦΟΣ Ραλλού

ή άπιστη αρχοντοπούλα

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΑΠ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.

Ο γιός του δουλευτού Θεοχάρη Κώστας, έρωτευμένος τρελλά με την Ραλλού, την κόρη του Φαναριώτη Βουγά μετά την άμολόγησι του αίσθηματός του και την άποψάσι να την ζητήσει εις γάμον, στον πατέρα του, φεύγει για τη Χίο με την έντολη εκ μέρους του πατέρα του να μάθει την ιστορία των προγόνων του και κατόπιν εἰναι ἐλευθερος να πραγματοποιήσει τον γάμο του με την Ραλλού.

Τη Χίο παραβίδει την συστατική του πατέρα του στον Έλληνα πρόξενο Μελά, ο οποίος τον υποδέχεται εγκάρδια και δείχνει ότι θέλει να εκμεταλλευθῇ την ευκαιρία να τον κάμει γαμπρό του με μία από τὸ πέντε κορίτσια του.

Εν τῷ μεταξύ ο Κώστας μαθαίνει από ένα άρστη, πρώην δήμιο, την τραγωδία των προγόνων του και τον ρόλον που έπαιεον ο φαναριώτης Βουγάς σ' αυτήν. Και ο άρστης συνεχίζει την αφήγησί του:

Βον

— Κι' ο παππούς μου δὲ μπορούσε να σωθῇ με λύτρα; ρώτησε ο Κώστας.

Τὰ μάτια του μαύρου έγιναν μικροσκοπικά και πονηρά, καθώς αποκρίθηκε σιγογελώντας:

— Ω, από αυτόν δὲ ζήτησαν παράδες. Αν ήθελε μπορούσε να σώσῃ τὴ ζωή του με λίγα πράγματα. Αν άκουγε τὴ συμβουλή του δραγομάνου του Πασά...

— Γιατί μουρμουρίζεις και γελάς, παληάνθρωπε;

— Συλλογίζομαι τί αλλόκοτα πράγματα ζητούσε ο δραγομάνος, αποκρίθηκε ο παλιός δήμιος, σιγογελώντας πάντα. "Ηθελε να χωρίσῃ τὸ Θεοχάρη από τὴ γυναίκα του και να πὸν παντρέψῃ μ' ἄλλη γυναίκα.

— Εἴσαι μεθυσμένος, φώναξε ο νέος με θυμό. "Η αὐτός ο Τούρκος ήταν τρελλός;

— Ούτε Τούρκος ήταν, ούτε τρελλός, αποκρίθηκε ο μαύρος μ' ἕνα σατανικό χαμόγελο. "Ηταν Έλληνας, κι' ἡ ἀδελφή του ἀγαπούσε τὸν παππού σου. Ο Θεοχάρης όμως ἀγαπούσε τὴ γυναίκα του τρελλά.

Χίλιες φορές ο δραγομάνος τοῦ πρότεινε να σώσῃ τὴ ζωή του μ' αὐτὸ πὸν τρόπο, χίλιες φορές ἀρνήθηκε ο παππούς σου. Ως τὴν καρμανιόλα ἔλεγε όχι. Τότε, ο δραγομάνος τὸν ἀνάγκασε να θλέπῃ τὰ θασανιστήρια τῶν ἄλλων ὁμήρων. "Αλλ' ἀντὶ να φοβήθῃ αὐτὸς, ἔδινε κουράγιο στους ἄλλους. "Υστερα ἦλθε ἡ σειρά του. Τὴ στιγμή πού του περνοῦσαν τὸ σχοινὶ σὸ λαϊμό, τοῦ εἶπε ο δραγομάνος πάλι:

— Θέλεις τὴ ζωή σου;

— Όχι! ἀποκρίθηκε ο Θεοχάρης με μιά φριχτή βριασιά.

Τότε ἀνέθηκε και κρεμάστηκε ἀπὸ τοὺς ὠμους του. "Αλλ' ο παππούς σου ήταν παχύς, και τὸ σχοινὶ ἔσπασε. Πέσαμε κι' οἱ δυὸ στὴν ἄμμο.

— Θέλεις τὴ ζωή σου; τὸν ρωτᾷ για στερνή φορά ο δραγομάνος.

— Ἐλεεινέ! φωνάζει ο Θεοχάρης, μισοστραγγαλισμένος.

Τότε τραβᾷ μ' ὅλη μου τὴ δύναμι τὸ σχοινὶ πού εἶχε μείνει σὸ λαϊμό. Πού να τὸν καταφέρω όμως; "Ηταν κολλητὸ θηρίο. Μοναχά ἔταν τὸν ἔβα-

"Ενα ἀνάγνωσμα ἔρωτος, αὐτοδυσίας και ἡρωϊσμῶν

Κατὰ διασκευήν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

λα κάτω ἀπὸ τὸ γόνατό μου και τοῦ γέμισα τὸ στόμα με φούχτες ἄμμο, τὸν ἔκανα καλά και κατὰφερα να τὸν πνίξω.

— Καί τί ἔκανε ο δραγομάνος; ρώτησε ο Κώστας με μάτι σκοτεινό.

— Ο δραγομάνος γελοῦσε. Τὸν θυμάμαι σὰ χθές. Τὸν λέγανε Βουγά.

Σὰ θηρίο πετάχτηκε ο Θεοχάρης, μόλις ἄκουσε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Τὸ αἷμα ἀνέθηκε στὰ μάτια του, τὸν τύφλωσε. "Αρπαξε μιά καρέκλα, κι' ἄρχισε μ' αὐτὴν να χτυπᾷ τὸ μαῦρο σὸ κεφάλι, φεύγοντας σὰν τρελλός.

— Παληάνθρωπε! Παληάνθρωπε!

— Τί κάνετε; εἶπε ο πρόξενος, προσπαθώντας να τὸν συγκρατήσῃ.

"Αλλά, στίς φλέβες τοῦ νέου ἔτρεχε τὸ ἀπὺ αἷμα τῶν Θεοχάρηδων. "Όταν τὸν ἔπιανε ο θυμός, δὲ μπορούσε εὐκόλα να σταματήσῃ. Θάδε θλιβερός συνέπειες τὸ ἐπεισόδιο, γιατί οἱ Τούρκοι πού βρίσκονταν σὸ καφενεῖο σηκώθηκαν ἀπειλητικοί να σῶσουν τὸν δολοφονητὴ τους. Πρόλαβε όμως κι' ἔφθασε ἡ ἀστυνομία.

— Τί τρέχει; ἔκανε ο ἀστυνόμος.

Φωνάζοντας ὅλοι μαζί οἱ Τούρκοι, ἄρχισαν να δίνουν ἐξηγήσεις. Δὲν χρειάζονταν όμως και πολλὰ λόγια, γιατί ο μαῦρος ήταν πεσμένος κάτω ἀναίσθητος και τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

— Τὸν σκότωσε τὸν ἄνθρωπο, εἶπε κάποιος.

Οἱ ἀστυφύλακες πιάσανε τὸ Θεοχάρη. "Έκανε ο πρόξενος κάτι να πῇ, μὰ ο ἀστυνόμος, τοῦ εἶπε κοφτά:

— Σκότωσε ἄνθρωποι! Θὰ πάῃ μέσα!

Και δίχως ἄλλες διατυπώσεις, τράβηξε ἡ φρουρά, με τὸν Κώστα στὴ μέση, σὸ φρούριο, ὅπου και τὸν κλείσανε.

κλείσανε.

Ο πρόξενος, καθώς τράβηξε μόνος σὸ δρόμο, ἔτριβε τὰ χέρια του εὐχαριστημένος.

— Περιήγῃς ἦλθαν τὰ πράγματα! συλλογίζονταν. "Αν και πέρασαν λιγάκι τὶς προβλέψεις μου, εἶναι ἀλήθεια! Ο γέρο Θεοχάρης, ὅταν σκέφθηκε αὐτὸ τὸ στρατήγημα, δὲν εἶχε ὑπολογίσει ἄρκετὰ τὴν ἔκρηξι τοῦ θυμοῦ τοῦ γιου του. "Αλλά, κι' ἔτσι πού συνέβη, δὲν ήταν ἄσχημο. Τί θὰ πάθῃ ο νεαρός; Κανένα πρόστιμο, ἢ λίγες μερες φυλακή. Αὐτὸ θὰ τὸν ὠφελήσῃ και θὰ τοῦ δώσῃ τὴν ευκαιρία να γνωρίσῃ περισσότερο τὴν κόρη μου.

— Ωραία! εἶπε σχεδὸν δυνατὰ ο Μελάς, εὐχαριστημένος. Τώρα όμως, πρέπει να φροντίσω για τὸ φυλακισμένο.

Καὶ τράβηξε ἴσια στὸν Καδῆ. "Ηταν συνήθεια οἱ πρόξενοι να ζητοῦν τὴν παράδοσι τῶν Ἑλλήνων φυλακισμένων και τὴν ἄδεια να διεξάγουν αὐτοὶ τὴ δίκη. Σπάνια ἀρνιωνταν οἱ Τούρκοι αὐτὴ τὴ χάρη.

Όταν όμως ἄκουσε τὴν ἀπάντησι τοῦ Καδῆ, ο πρόξενος ἔμεινε σὰν κεραυνοχτυπημένος. Κοφτά, τοῦ εἶπε ο Τούρκος ὅτι δὲν ήταν δυνατόν να τὸν εὐχαριστήσῃ. Τὸ πράγμα θεωρήθηκε σοβαρότερο. Φοβήθηκαν ὅτι ήταν πολιτικοὶ λόγοι στὴ μέση. Τέλος, με δυὸ λόγια, ο διοικητὴς οἱ διος ἀπαγόρευσε να παραδοθῇ ο αἰχμάλωτος σὸς Ἑλλήνες, κι' εἶπε ὅτι θ' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ὑπόθεσι.

— Ὡστε ο Κώστας Θεοχάρης ήταν αἰχμάλωτος τοῦ Κράτους;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μελά σκοτεῖνιαισε! "Α, ὅχι δά κι' ἔτσι! "Ενα ἄθωο παιχνίδι, δὲν ήταν ἀνάγκη να καταλήξῃ σὲ τραγωδία.

Δὲν ἔπρεπε να χάσῃ λεπτό. Εἶχε εὐθύνη κι' αὐτός! Δίχως να χάσῃ στιγμή, ἔτρεξε σὸ Διοικητήριο.

— Λεπτό ζήτημα! ἔκανε ο διοικητὴς, τρίβοντας τὸ μαῦρο μουστάκι του. Λεγόταν Φώτης-Μπέης, ήταν Έλληνας, και μόλις τώρα θυμήθηκε ο Μελάς ὅτι ήταν και ξάδελφος τοῦ Βουγά.

— Λεπτό ζήτημα! ἐπανέλαθε ο Φώτης-Μπέης, ισιττάζοντας τὸν πρόξενο με τὰ ζωγρά, ἔξυπνὰ του μάτια. Θεωρήθηκε ἐπικίνδυνος πράκτορας ἐπαναστατικοῦ κομμάτου. Τὸ καθήκον μου εἶναι να τὸν κρατήσω σὲ ἀπαμόνωσι, ὥσπου να μαρτυρήσῃ τοὺς συνενόχους του, ἂν ὑπάρχουν.

— Σοβαρά τὰ λὲς αὐτά; ρώτησε ο Μελάς, μὴ πιστεύοντας τ' αὐτιά του.

— Σοβαρά!... ἀποκρίθηκε ο Φώτης-Μπέης. Εἶπαν ὅτι ἡ συμπελοκή αὐτὴ σὸ καφενεῖο ήταν ἀπόπειρα για να ἐξεγερῇ τοὺς Ἑλληνες ναῦτες.

— "Ασ' τα αὐτά! φώναξε ο πρόξενος ἀνυπόμονα. Ἐξυπνος ἄνθρωπος εἶσαι, πιστεύεις τέτοια τερατολογήματα; "Όλα αὐτὰ ήταν μιά κωμωδία, πού τὴν σκηνοθέτησα ἐγώ.

— Ἀλήθεια! ἔκανε ο διοικητὴς ἡ

ἀνεπαίσθητη εἰρωνεία. Πιθανόν. "Αλλά, ἔχεις ἀποδείξεις;

— Θεέ μου, εἶναι ἀπλούστατο... εἶπε ο Μελάς στενοχωρημένος... Δὲν ήθελα να σοῦ πῶ, εἴσαι συγγενὴς τοῦ Βουγά... ἀλλά, κομμάτια να γίνῃ! Δὲ μπορεί να μείνῃ στὴ φυλακή ο Θεοχάρης... Νά, ἄκουσε τί στάθηκε — ἡ καλύτερα, ὀρίστε, διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ γέρο-Θεοχάρη.

Και κοκκινίζοντας ἀνεπαίσθητα, ἔδωσε τὸ γράμμα πού του εἶχε στείλει κρυφὰ ο πατέρας τοῦ Κώστα.

— Χμ... ἔκανε εἰρωνικά ο διοικητὴς δταν τὸ διάβασε. Πιθανόν να εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα...

Κάρφωσε πὰ ἔξυπνα μάτια του στὸν πρόξενο, κι' αὐτὸς κοκκίνισε πὸ πολύ και μετάνιωσε πού εἶχε ἀκούσει τίς συμβουλές τοῦ γέρο-Θεοχάρη.

— Ὡστε θὰ μοῦ τὸν παραδώσετε; τραῦλισε.

— Μὴ διάζεσαι, φίλε μου! ἀποκρίθηκε με τὸ ἴδιο ψυχραίμο κι' εἰρωνικό ὅφος ο Φώτης-Μπέης. Τ' ὄνομα μοναχά Θεοχάρης εἶναι τόσο στασιαστικό!

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, φώναξε ο πρόξενος, πῶς ἀπόψε κιάλας θὰ τὸν παρκάρω για τὸν Πειραιά.

— Ξεχνᾷς ὅτι ἔκανε φόνο.

— Μά...

Τὰ λόγια κόπηκαν στὰ χεῖλη τοῦ προξένου. Τὸ ὅφος τοῦ διοικητοῦ ήταν τόσο εἰρωνικό, τόσο παγερό, πού δὲν τόλμησε να πῇ λέξι πιά.

Καθὼς διάβαινε τὸ κατῶφλι τοῦ Διοικητηρίου, κοκκάλιασε. "Όχι... δὲν ήταν φαντασία... ο ἡλικιωμένος αὐτὸς κύριος πού προχωροῦσε πρὸς τὰ ἐδῶ... δὲ μπορούσε να εἶναι ἄλλος παρὰ ο Βουγάς, ο πατέρας τῆς Ραλλούς και ξάδελφος τοῦ Φώτη-Μπέη.

Μὲ μιά γρήγορη κίνησι αὐθόρμητη, τράβηξε ο πρόξενος πρὸς τὴν ἀντίθετο διεύθυνσι. Αὐτὸ ἔλειπε τώρα, νύχῃ συνάντησι με τὸ Βουγά!

Μὰ τί ήταν αὐτὴ ἡ ἐξωνική ἐμφά-

νισι τοῦ γέρο-Φαναριώτη στὴ σκηνή; Δὲν ήταν πάντως τυχαῖο νάρθῃ τώρα ἀκριβῶς στὴ Χίο κι' αὐτός; Πάει! Τὸ παιχνίδι τοῦ Θεοχάρη ήταν δόλο-τελα χαμένο! Κι' ὅχι μοναχά αὐτό. ἄλλ' ο Φαναριώτης δὲν θὰ τὸν συγχωροῦσε ποτέ. Σ' ὥραια θέσι τὸν εἶχε φέρι ἡ φιλία του για τὸ γέρο-Θεοχάρη! "Ενα σωρὸ δυσάρεστα! "Επιασε ἔχθρὸ τὸ Βουγά και τὸ Φώτη-Μπέη! Καὶ με τὴν ἀποτυχία του σὸ στρατήγημα, θάπιανε ἔχθρὸ και τὸ Θεοχάρη, ἂν γινόταν ο γάμος, χωρίς νύχῃ τοῦλάχιστον φίλο τὸν Κώστα. Μήπως σὸ σπῆτι του θὰ πηγαιναν καλύτερα τὰ πράγματα; Πέντε ζευγάρια μάτια θὰ τὸν κύτταζαν ἐρωτηματικά, γεμάτα παράπονα και μομφή... "Α, καταραμένη ἡ ὥρα πουμπλῆξε με τέτοιες ὑποπτες δουλειές!

★

Στὸ μεταξύ ο Κώστας στριφογυρίζει σὰν πληγωμένο ἀγρίμι στὴ σκοτεινὴ κ' ὕψη φυλακή του. Τὸ κεφάλι του γύριζε, τὸ αἷμα τοῦ φόντωνε τὰ μάγουλα. Μὲ δόντια σφιγμένα, με μάτια ἀστραφτερά, βημάτιζε και μονολογοῦσε:

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἀκριβὰ, παληάνθρωποι! "Όλα εἶναι ψέματα, ὅλα σκηνοθετημένα! Βάξω στοίχημα πῶς ο ταρτοῦφος ο πρόξενος ήταν συνεννοημένος με τὸν πατέρα μου. Για να μὴ πάρω τὴ Ραλλού! "Αλλ' ἐγὼ θὰ τὴν πάρω, κι' ἄς σηκωθῇ κι' ο κρεμασμένος παππούς μου ἀπὸ τὸν τάφο του να μ' ἐμποδίσῃ!

Όσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο ο θυμός του μεγάλωνε. Τί εἶχε φταίξει ἐπὶ τέλους για να ὑποφέρῃ ἔτσι; Εἶχε ἀγαπήσει. Τί δουλειὰ εἶχαν οἱ ἄλλοι να ἐπεμβαίνουν στὰ αἰσθήματά του; Κι' ο πατέρας του ἀκόμα;

Ἡ ψυχὴ του ἀγρίευε, γέμιζε πίκρα. Μοναχά νάβγαине ἀπὸ τὴ φυλακή, και θάρχιζε καινούργια τακτική. Δὲ θὰ λάβαινε πιά ὑπ' ὄψει τίποτα και κανένα.

Ἡ ὥρα περνοῦσε, ἡ νύχτα προχω-

ροῦσε. "Εγείρε ο Κώστας στὴν ὄγρη στρωμνή του, ἀποκαωμένος ἀπὸ τῆς ἡμέρας δολοκλήρης τὴν ταλαιπωρία. "Αλλά, ο ὕπνος δὲν ἔρχόταν. Τὰ νεῦρα του βρίσκονταν σὲ διέγερσι, κι' ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ κελλιοῦ τοῦ τοῦ φαινόταν ἀποπνικτική.

Εἶναι δυνατόν ἄνθρωποι να περνοῦνε ἔτσι ὅλη τὴν ζωή; Κι' ἄνθρωποι ἀθῶοι πολλές φορές; Συλλογίστηκε τὸν παππού του. "Ετσι πέρασε νύχτες ἀγωνίας κι' αὐτός, σὸ ἴδιο τὸ φρούριο. "Αθῶος. Καὶ κάποια νύχτα ἦλθαν και τὸν ξύπνησαν για τὴν κρεμάλα.

"Αθῶα ἀνατρίχιασε ο νέος... Δίχως να τὸ θέλῃ, τοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσε ἕνα γέλιο στριγγὸ μέσα σὸ σκοτάδι. "Ετσι θὰ γελοῦσε ο παππούς τῆς Ραλλούς δταν κρεμοῦσαν τὸ δικό του τὸν παππού.

— Μὰ ὅχι, δὲν πιστεύει λέξι ἀπὸ αὐτά. Κι' ἂν τὰ πιστεύῃ, τί σημασία μπορούν νάχουν αὐτά για τὴν ἀγάπη του;... Πὰ νεῦρα του εἶναι χαλασμένα, να κοιμηθῇ, να κοιμηθῇ...

"Αεφανα τινάζεται. Τὸ τρίμερο τῆς κλειδαριάς τὸν κάνει πάλι ἄθελα ν' ἀνατρίχιασῃ.

Δυὸ στρατιῶτες τὸν κυττᾶνε με τὰ φῶς ἐνὸς φαναριού.

— Σήκω! προστάζει ο ἕνας.

Τὸ αἷμα παγώνει στίς φλέβες τοῦ παληκαριού. Ὡστε αὐτὸ ήταν τὸ ροζικό του λοιπόν; Νά πεθάνῃ στὴν ἴδια φυλακή ὅπου πέθανε κι' ο πρόγονός του; Μιά στιγμὴ μοναχά διαρκεῖ ἡ ταραχὴ του. "Επειτα λογικεύεται. Δὲν εἶναι δυνατόν. Τότε ήταν ὅλα χρόνια, ἐπανάστασι. Τώρα, δὲ μπορούν να σκοτώσουν ἔτσι ἕνα ἔξανα ὑπήκοο. Τὸ αἷμα ἀνάδει μέσα του. "Ο φόβος γίνεται θυμός.

— Γιατί να σηκωθῶ; ρωτᾷ πεινῶμενος.

— Για να μᾶς ἀκολουθήσῃς.

— Καὶ πού θὰ με πᾶτε;

— Ἐμπρός! Χωρὶς λόγια! Θὰ λὲς δὲς! λέει ο ἕνας στρατιώτης, σκοτεινός. Μὰ ο ἄλλος ψιθυρίζει ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

— Στὸ δικαστήριο.

— Στὸ δικαστήριο; φωνάζει ο Θεοχάρης. Καὶ τί δικαστήριο εἶναι αὐτὸ πού συνεδριάζει μέσ' στὰ μεσάνυχτα;

— "Ασ' τὰ λόγια, κι' ἔλα! λέει κοφτά ο πρῶτος στρατιώτης.

Διαβαίνουν σκοτεινοὺς διαδρόμους, περνοῦν ἀπὸ σιδεροφραγμένα κελλιά, ἔπι τέλους, κάποια πόρτα ἀνοίγει μπροστά τους, κι' ο Κώστας βλέπει πῶς βρίσκεται σὲ μιά μεγάλη χαμηλὴ αἴθουσα. Τὸ ἐδάφος εἶναι στρωμένο με μεγάλα πλακάκια γυαλιστερά. Μιά σιδερένια λάμπα, κρεμασμένη ἀπὸ τὰ ταβάνι ρίχνει ἕνα θαμπό, ἐλάχιστο φῶς τριγύρω. Τὸ πρῶτο πράγμα πού βλέπει ο φυλακισμένος, τὸν κάνει πάλι ν' ἀνατρίχιασῃ. "Εἷνας Τούρκος, μ' ἀπαίσια μορφή, κάθεται σταυροπόδι σὲ μιά ἄκρη, ἀπάνω σὲ μιά ψάθα. Για τὸ ἐπαγγελμα του, και για τὸ σκοπὸ ποῦχει ἡ παρουσία του τέτοια ὥρα σ' αὐτὸ τὸ μέρος, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία. Στὰ γόνατά του ἔχει ἀκουμπισμένο ἕνα σχοινί, ἕνα μαχαίρι και κάτι ραβδιά.

Μὲ μάτι ἀγρίμενο κυττάζει γύρω ο Κώστας, προσπαθώντας να συνηθίσῃ τὸ μισοσκόταδο και να διακρίνῃ κάτι. Καὶ να, βλέπει ἐπὶ τέλους,

"Αρπαξε μιά καρέκλα κι' ὄχι μὴ σὸν κεφάλι να χτυπᾷ τὸν μαῦρο σὸ κεφάλι.

στο βάθος της αθούσας. τοδς δικασ-
τές του.

Δύο άνθρωποι κάθονταν σ' ένα χα-
μηλό ντιβάνι και κάπνιζαν τὰ τσι-
μπουκία τους, ήσυχοι, σά να μη πρό-
κειτο ν' αποφασίσουν σὲ λίγο γιὰ τὴ
ζωὴ ἀνθρώπου.

Γιὰ κάμποση ὥρα δὲν εἶπαν λέξι,
οὔτε αὐτοί, οὔτε ὁ Θεοχάρης. Κυ-
ττάζονταν σάν τ' ἀγρίμια στὸ δάσος
κλεφτά. Ἦταν φανερό πὼς μελετοῦ-
σαν τὴ φυσιογνωμία του πρὶν ἀρίσουν
τὴν ἀνάκρισι. Ἀλλὰ κι' ὁ Κώστας
τοὺς κύτταζε μ' ἐκπλήξι. Κι' εἶχε δι-
κιο ν' ἀπορῇ. Γιατί ἀπὸ τοὺς δύο δι-
καστές του, ὁ μεγαλύτερος, ἀντρας
ὁμορφος μὲ φαρὰ μαλλιά, δὲν φοροῦ-
σε τὸ συνηθισμένο φέσι τῶν Ὁθω-
μανῶν ὑπαλλήλων. Ὁ ἄλλος, νέος
καμμιὰ τριανταριά ἐτῶν, μὲ ζωηρά
μαῦρα μάτια, φοροῦσε τὸ φέσι, κι'
ὅμως, κάτι ἔλεγε στὸν ὑπόδικο πὼς
δὲν ἦταν Τούρκος οὔτε κι' αὐτός.

Ἐπὶ τέλους, ἡ ἀνάκρισι ἄρχισε. Ἡ
φωνὴ τοῦ νέου φεσοφόρου ἀκούστηκε
κοφτὴ:

— Πὼς δονομάζεσαι;
— Καὶ σὺ, ἐφέντη; ρωτάει ὁ Κώ-
στας μ' εἰρωνικὸ πείσμα. Δὲν ἔχω
τὴν εὐχαρίστησι νὰ σε γνωρίζω.

— Μὴ θρίζης τὸ δικαστήριό! φωνά-
ζει ὁ δικαστής. Πὲς καλύτερα ὅτι ἀρ-
δεῖσαι ν' ἀποκριθῇς!

— Ὅχι, δὲν ἀρνόυμαι, λέει ὁ Θεο-
χάρης, σηκώνοντας μ' ἀδιαφορία
τοὺς ὤμους. Λοιπὸν, ἀν στ' ἀλήθεια
δὲν ξέρεις τ' ὄνομά μου, μάθε πὼς
λέγονται Κώστας Θεοχάρης. Καὶ τὴν
ἀφ' οὗ ἱκανοποιήθηκε ἡ περιέρ-
γηιά σου, ἴσως θρῆς νόμιμο καὶ τὴ
δική μου περιέργεια. Θὰ ήθελα κι'
ἐγὼ νὰ μάθω, μὲ ποῖο τίτλο ἔχεις τὸ
δικαίωμα ἐσὺ νὰ μ' ἐρωτᾷς.

— Μεγάλη ἀνάδεια γιὰ ἕνα κα-
κοῦργο! φωνάζει ὁ δικαστής. Ἀλλὰ,
ὅε δυσκολεύομαι νὰ σοὺ ἀπαντήσω.
Ὁ τίτλος μου εἶναι: διοικητὴς τῆς
Χίου. Φαντάζομαι νὰ μὴν ἀμφισβητῇς
πιά τί δικαίωμα ἔχω νὰ σε ἀνακρι-
νω.

— Δὲν τὸ ἀμφισβητῶ, τὰ πράγματα
εἶναι ὅπλα· ἔχεις τὸ δικαίωμα τοῦ Ι-
σχυροτέρου.

Μὲ ἀπορία βλέπει ὁ νέος πὼς οἱ
δύο δικαστές του, ἀγτὶ νὰ θυμώσουν,
κυττάζονται καὶ κρυφογελοῦν. Φαί-
νονται σὰ νὰ διασκεδάζουν μὲ δλα
αὐτά.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν θυμώνει πῶ πο-
λύ. Σὲ λίγο, προσπαθώντας νὰ φωνῇ
θοοαρός, λέει ὁ φεσοφόρος:

— Ὅπωςδήποτε μοῦ φαίνεται πὼς
πρέπει ν' ἀναγνωρίσης σὲ κάποιον
τὴν ἐξουσία νὰ σοὺ ἐπιβάλῃ τὴ νόμι-
μη τιμωρία γιὰ τὸ φταίξιμό σου,
ἐκτός πιά ἀν πιστεύης πὼς εἶσαι ἄ-
ξιος ἀμοιβῆς.

Τὸ αἷμα φουντώνει στὰ μάγουλα
τοῦ παλληκαριοῦ, κάτω ἀπὸ τὴν εἰρω-
νείας πού ὁ διοικητὴς θεώρησε καλὸ νὰ
τοῦ ἐπιβάλῃ, τώρα πού τὸν ἔχει
καὶ χαμᾶλο στὰ χέρια του.

— Ἐχω τὴν ἀξίωσι νὰ δικασθῶ ἐ-
νώπιον τακτικοῦ δικαστηρίου, φωνά-
ζει.

Νὰ κληθοῦν μάρτυρες, νὰ γίνῃ ἡ
δίκη στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Γιατί δὲν
παρενρίσκειται κι' ὁ πρόξενος τοῦ Ἐ-
θνους μου;

— Ἐσὺ θὰ τὰ κανόνισες αὐτά; ρω-
τάει εἰρωνικά πάλι ὁ διοικητής.

— Ὁ νόμος τὰ προβλέπει καὶ τὰ

κανονίζει.

— Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χανώμε!
Ἐμπρός! Γρήγορα. Ἀν ἔχης νὰ πῇς
τίποτα γιὰ τὴν υπέρασπισί σου, λέ-
γε.

— Δὲν υπερασπίζομαι. Διαμαρτύρο-
μαί.

— Αὐτὸ ἀρκεῖ. Ὁ ἀνακριτὴς λοιπὸν
τὸ θυμά, καὶ θὰ ἰδοῦμε.

— Τὸ θυμά; λέει ὁ Κώστας μὲ ἀ-
πορία, πού αὐξάνει ὅταν βλέπῃ νὰ
μπαινῇ στὴν αἰθούσα, ὁ μαῦρος πα-
λῆος δήμιος.

Τὸ κεφάλι τοῦ ἀράπη ἦταν τυλι-
γμένο σὲ θρώμικα κουρέλια, καὶ περ-
πατοῦσε ἀργά, σκυφτός, σὰ νὰ πο-
νοῦσε. Ὅπωςδήποτε, ὁ νέος ἀνάσσε
μὲ ἀνακούφισι. Ἐνα πράγμα ἦταν
θέβαιο πὼς τὸ θυμά του δὲν εἶχε πε-
θάνει, εἶχε μοναχὰ πληγωθῇ, κι' ὅχι
καὶ θανατῶν, ἀφοῦ περπατοῦσε μονα-
χὸς του.

Μόλις μπῆκε ὁ μαῦρος, τὸν κύ-
ταξε φοβισμένος, μὲ κακία καὶ δὲν
ἤλθε κοντὰ του.

— Πλησίασε! τοῦ λέει κοφτὰ ὁ
Φώτης-Μπέης, ὁ διοικητής. Ἀναγνω-
ρίζεις αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; Αὐτὸς σὲ
χτύπησε;

— Ναί, ναί, αὐτός! ἀποκρίνεται
κλαψιάρικα ὁ πληγωμένος. Ἦθελε νὰ
μὲ σκοτώσῃ τὸν φτωχό.

Κάνει πὼς τρέμει καὶ πὼς μόλις
μπορεῖ νὰ μιλήσῃ.

— Γιατί; ρωτάει ὁ διοικητής.

— Δὲν ξέρω.

— Δὲν τὸν προκάλεσες ἐσὺ;

— Ἐγώ; κλαίει ὁ ἀράπης. Μὰ τὸ

Θεὸ, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού δὲν εἶμαι
πιά δήμιος δὲν ἔκανα κακὸ οὔτε σὲ
μυῖγα. Ἀγ, αἶ, τὸ κεφάλι μου μὲ
πονεῖ, θὰ πεθάνω...

— Ὡστε ἐτσι σὰ καλὰ καθοῦμενα
σὲ κτύπησε;

— Ναί, μὰ τὸ Θεὸ...

— Καὶ τί θέλεις νὰ τοῦ κάνουμε;
Πὼς θὰ σ' εὐχαρίστησῃ νὰ τὸν τιμω-
ρήσουμε;

— Ἐγὼ θὰ ὀρίσω τὴν τιμωρία του;
λέει ὁ ἐποιοθάναντος, κι' ἡ φωνὴ του
γίνεται ὡς ἐκ θαύματος καθαρή καὶ
σταθερή. Τότε, ἀκούσε, ἀφέντη. Κα-
ταδικάσε τον νὰ μοῦ πληρώσῃ 10 χι-
λιάδες χρόσια... καὶ πρόσταξέ με
νὰ τὸν ἐυλόισω... νὰ χαρᾶ ἄλλη μιὰ
φορὰ τὴν παλιά μου τέχνη...

— Δὲν ζητᾷς καὶ πολλὰ! λέει ὁ
Φώτης εἰρωνικά καὶ κυττάει τὸν ὑ-
πόδικο σὰ μάτια.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κώστα εἶναι φουρ-
τουμισμένο. Δὲν ξέρει τί τὸν συγ-
κρατεῖ, ν' ἀποτελειώσῃ μὲ χτυπήμα-
τα αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο τέρας. Ἀλλ' ἡ
φωνὴ τοῦ διοικητοῦ, ἀκούγεται πάλι
εἰρωνική, καθὼς λέει στὸ μαῦρο κο-
φτά:

— Ἀφοῦ λοιπὸν εἶσαι τόσο μετριό-
φρων, σοὺ ἐπιβάλλω δέκα ραβδισμούς
γιὰ νὰ μάθης νὰ μὴ ἐνοχλῇς τοὺς ξένους
ποῦρχονται στὴ Χίο, ἄλλους δέκα
γιὰ τὴν ἀπόπειρά πούκανες νὰ τρα-
γουδήσης, κι' ἄλλους εἴκοσι γιὰ τὸ
ψέμα πού σ' ἔκανε νὰ πῇς ὁ Μελάς.
Οὔτε μιὰ λέξι, ἀχρεῖ! Ἀλλοῶς θὰ
διπλασιάσω τὴν τιμωρία σου!

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ μαῦρος ν' ἀ-
νοῖξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ συνέλθῃ
ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι του, δύο χέρια δυνατὰ
τὸν ἀρπάζουν, κι' ἐξαφανίζεται ἀπὸ
τὴν αἰθούσα. Πίσω του φεύγει κι' ὁ
ἀνθρώπος μὲ τὰ σχοινιά καὶ μὲ τὰ
ραβδιά.

★
Μόλις ἐφυγὼν οἱ δύο Μωαμεθανοί,

τὸ ὄφος τοῦ διοικητοῦ ἄλλαξε. Ση-
κώθηκε ἀπὸ τὸ ντιβάνι, καὶ μαζί του
κι' ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Προχώρη-
σαν κι' οἱ δύο πρὸς τὸν ἐκπληκτο
Κώστα, κι' ὁ διοικητὴς εἶπε γελα-
στός:

— Κύριε Θεοχάρη, ἐλπίζω νὰ μὲ
συγχωρήσετε γιὰ τὸ δυσάρεστο αὐτὸ
ἀστεῖο, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σὰς ἐκδικη-
θῶ. Ὀνομάζομαι Μανώλης Μπέης —
κι' εἶμαι ξάδελφος τοῦ κ. Βουγᾶ —
τοῦ πατέρα τῆς ἀγαπημένης σας ἀν
δὲν ἀπατῶμαι... Δὲν γνωρίζετε;

Ἡ ἐκπλήξι τοῦ Θεοχάρη μεγάλωσε
ὅταν εἶδε τὸν ἡλικιωμένο κύριο, καὶ
τοῦ δῖνῃ τὸ χέρι μὲ ὄφος στοργικὸ.

— Ὁ κ. Βουγᾶς; ρώτησε σασπι-
σμένος.

— Ναί, ἀγαπητό μου παιδί, ἀποκρί-
θηκε ὁ Φαναριώτης. Φαντάζομαι πὼς
σ' ἀρέσει νὰ σε φωνάζω παιδί μου...

Σαστισμένος, εὐτυχισμένος, ὁ Κώ-
στας ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ μέλλοντος
πεθεροῦ του. Δὲν τοῦ εἶχε δοθῇ ποτὲ
ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν ἰδῇ ὡς τότε, καὶ
δὲν φανταζόταν ποτὲ πὼς ἡ γνωριμία
θὰ γινόταν μὲ τόσο περιέργως συν-
θήκες. Ἡ καρδιά του φτερούγισε,
καθὼς ἀντίκρουσε τὴν εὐγενική, ἡρε-
μη μορφή τοῦ πατέρα τῆς Παλλοῦς,
καὶ νόμισε πὼς τὴν ἔβλεπε λίγο τὴν
ἰδία. Μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του
θαστοῦσε ἀκόμα πάντως κάποιον θυ-
μὸ καὶ κάποια δυσπιστία. Γι' αὐτό,
γύρισε σὸ διοικητὴ, καὶ μὲ ὄφος κο-
φτό, τὸν ρώτησε:

— Εἶπατε πὼς ἔπρεπε νὰ μ' ἐκδι-
κηθῇτε; Για ποῖο λόγο; Δὲν κατα-
λαβαίνω. Ἐπειδὴ χτύπησα ἐκεῖνο τὸν
ἐλεεινὸ; Μὰ θὰ μάθετε τὴν αἰτία. Ἡ
θελε...

— Ξέρω, ξέρω... ἀποκρίθηκε γε-
λώντας ὁ διοικητής.

— Τότε δὲν καταλαβαίνω...

— Ἀκούσε, παιδί μου, εἶπε ὁ Βου-
γᾶς, χαμογελώντας. Θὰ σοὺ ἐξηγή-
σω ἐγὼ μὲ δυὸ λόγια. Ὁ ξάδελφός
μου ἀπὸ δῶ, Μανώλης Μπέης, ἤλπιζε
νὰ πάρῃ τὴ Παλλοῦ... Ἀπὸ τὸν καιρὸ
πού σὲ γνώρισε ὅμως ἐσένα ἡ κόρη
μου, ἀναγκάστηκε νὰ παρατηρήσῃ ἀ-
πὸ αὐτὸ τὸ σχέδιο. Δὲν πιστεύω νὰ
σοὺ κακοφαιίνεται πού θέλησε νὰ γε-
λάσῃ λιγάκι εἰς βάρος τοῦ ἀντιζήλου
σου. Πάντως, δὲν ἐπέτυχε

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐρχόμενο.

— Θάθελα ἕναν ἡμεροδείκτη
πού νὰ δείχνῃ μόνο τὶς νύχτες.
Εἶμαι, ξέρετε, νυκτοφύλαξ.

ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΑΠ' ΤΟΝ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα τῆς
ΛΙΑΔΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

—Θέλεις τίποτα, παιδάκι μου; Σὲ πο-
ναίει πολὺ τὸ κεφάλάκι σου;... Ἀχ, δὲ
μ' ἀπανταίει, Θεὲ μου!..

Κι' ἡ γρηᾷ κυρὰ—Καλή, ἀλαφιασμένη,
στριφογυρίζει στὴν κάμαρα, φτάνει κα-
νένα μαξιλάρι, διορθώνει τὶς κουβέρτες,
πιάνει τὸ σφυγμὸ τῆς ἀρρωστής κι' ἀνα-
στενάζει βαρειά. Στὸ μακρινὸ, τ' ἀνεμο-
δαρτὸ λιμάνι, τὶς ἀτέλειωτες μέρες, μῆνες,
καμμιὰ φορὰ χρόνια, πού λείπει τ' ἀ-
φεντικό της —ναυτικός, ὅλο σὲ ταξίδια
βρίσκεται— γιὰ μοναχὴ συντροφιά ἔχει
τὴν Οὐρανία, τὴν ξανθομάλλη κόρη του,
μὲ τὰ γαλάζια μάτια τὰ δνειροπαρμένα.
Καὶ τώρα, πού τὴ βλέπει, κοντὰ χωρὶς
ζωὴ πεσμένη στὸ στρώμα, ἡ λαχτάρα γε-
μίζει τὴν καρδιά της...

Δεκαπέντε μέρες χαροπαλεύει ἡ Οὐρανία,
δεκαπέντε μέρες τὴν ψῆνει ὁ πυρετός, κι'
ὅλοι οἱ γιατροὶ πού κουβάλησε ἡ κυρὰ—
Καλή ἀπ' τὴ χώρα, κουνᾶνε τὸ σοφὸ τους
κεφάλι, γράφουν δυὸ—τρεῖς συνταγές,
καὶ δὲν κάνουν τίποτα.

—Ὅχι... δὲ μνεῖσκω πιότερο μονα-
χή μου! Ὅχι, δὲν τὸ βλέπω καλὰ τὸ παι-
δί ἀπόψε, Χριστέ μου καὶ βάλε τ' ἄνιο σου
χέρι στ' ὄρσανό! Παναγία μου Παρθένα,
κράτησε κάτω ἀπ' τὴ σκέπη σου τὸ σκο-
τεινὸ καὶ σπῖλι!

Ἐνας δυνατὸς κεραυνὸς ἔκοψε τὴ λα-
λιά στὰ χεῖλιά της:

—Θεὲ μου καὶ φύλαγε, ἴδια ἡ νυχτιὰ
ἐκείνη, ἄγρια καὶ στοιχειωμένη, ἴδια ἐκεῖ-
νη ἡ νυχτιὰ... Βλέπω τὸ σημάδι τοῦ
Θεοῦ μέσ' στὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως...
Θὰ μοῦ τὴν πάρῃ...

Δὲν περίμενε περισσότερο.
—Φιλώ, καλὲ Φιλώ, ἔλα γρήγορα ἀ-
πάνω!

Μιὰ ξυπόλητη δουλίσσα, μὲ κατὰμαυ-
ρα, σγοῦρα τσουλούφια καὶ μάτια ἀεικί-
νητα, ἀνέβηκε τέσσερα—τέσσερα τὰ σκα-
λιά καὶ πρόβαλε στὴν πόρτα:

—Τί εἶνε, καλέ;

—Τὴν κερά—Ἀρετὴ, κράξε τὴν κερά—
Ἀρετὴ!... Τὸ κορίτσι μας δὲν τὸ βλέ-
πω καλὰ ἀπόψε... Κι' ὁ γιατρός πάει
στὴ χώρα, δὲ θὰ ματάρῃ μέχρις αὐριο.
Πῶ—Πῶ, κατακλεισμός, Χριστέ μου!...

—Ἐ, κερά, ὁ Θεὸς πλένει τὰ βαρέλια
του, γιὰ νὰ βάλλῃ τὸ νεῖδ κρασί...

—Καλέ, ἂς τὶς χαζομάρες, καὶ τρέχα
στὸ λεφτό, νάχουμε ἕναν ἄνθρωπο σ' αὐ-
τὴ τὴν ἀραχλὴ νυχτιὰ.

★

—Ἀχ, νὰ ζήσης, Ἀρετὴ μου, ἔτσι νὰ
σοὺ δῖνῃ καλὸ ὁ Θεός, κερά μου, πιότε-
ρο νὰ βαστάξω δὲν τὸ μπόρεγα ἡ ἐρημ-

—Καὶ πὼς θὰ τὸ βαστάξῃ τέτοιο κακὸ

ὁ δόλιος ὁ πατέ-
ρας της, κυρὰ
Καλή μου; Καλ-
ιο νὰ χαθῇ κι'
αὐτὸς ἐκεῖ βα-
θειὰ στὶς θάλασ-
σες πού βρῖσκε-
ται.

—Θὰ τὸ βα-
στάξῃ σ' ἑ τ ὅς,
θὰ τὸ βαστάξῃ,
τῆς ἀπαντᾷ ἡ
κυρὰ Καλή μὲ
βαρειά, σκληρὴ
φωνή.

Οἱ δυὸ φιλε-
νάδες, καθισμέ-
νες κοντὰ—κον-
τὰ, μὲ ἀδιάκοπα
σταυροκοπήματα
— σὲ κάθε κε-
ραυνὸ δὲν παρα-
λείπουν νὰ κά-
νουν τὸ σταυρὸ
τους— σιγοκου-
δεντιάζον, ῥί-
χνοντας συχνές,
πονεμένες ματιές,
στὴν
ἀρρωστή, πού
φαίνεται θυσιωμένη
σὲ ὑ-
πνο αἰώνιον.

—Ποῖος νὰ
τόλγε ποτέ, τέτοια
κόπ' ἄν τὸ γάργαρο νεῖδ,
ποῖος νὰ τώ-
λεγε λέω, πὼς
θὰ νάχότανε
θραυτὰ νά...

—Τώλεγα γώ,
τόλγεγα γώ. Ἐἶνε
σφρα-
γισμένη ἀπ' τὸ
θάνατο... Ἀρετὴ,
εἶνε
σφραγισμένη,
τίποτα δὲν τὴ
σώζει τὴν ἄ-
μοιρῃ.

Κι' ἡ γρηᾷ οἰκονόμα
τέλειωσε τὴ φράσι
μ' ἕναν λυγμό.

—Ἐλα, Χριστέ καὶ
Παναγία, παρα-
λόισης, κυρὰ Καλή!
Πὼς τὰ χωρεῖ τ'
ἄγιο σου στόμα
τέτοια βαρειά
λόγια; Δὲ
σκέφτεσαι ἀν σ'
ἀκούσῃ τὸ κορίτσι
τί γί-
νεται;

—Αὐτὴ δὲν
ἀκούει πιά τὶς
φωνές τοῦ
κόσμου... Καὶ
τόσο ποῦμεινε
μαζί μας, πολὺ
τῆς ἦτανε. Τώρα
πάει... Πάει
καὶ εἶπε πρὸς
τὸν Θεόν... ἀπ' τὴν
καταραμένη τὴ
νυχ-
τιὰ, πού τὴ
βγάλανε στὸν
κόσμο...

Ἡ κυρὰ Ἀρετὴ
μιλιὰ. Κατάλαβε,
ἐπι-
τέλους, πὼς καὶ
σπουδαῖο θὰ τῆς
ἔλεγε ἡ κυρὰ
Καλή, καί, περι-
εργῇ σάν ὅλες
τὶς
γυναῖκες,
φυλάχτηκε
νὰ μιλήσῃ, μὴ
με-
τανιώσῃ ἡ
φιλενάδα της
καὶ δὲν ἀποσώ-
σῃ τὸ λόγο της.

—Καταραμένη
ἡ ὥρα πού
σπίσανε τὴν
πεθαμένη μου
κυρὰ σάν τὸ
σφαχτό, γιὰ
νὰ τῆς δώσουν
τὴ ζωή...

Μιὰ πνιχτὴ
κραυγὴ, πού
ἀπὸ τὸ
κρεβάτι τῆς
ἀρρωστής, δὲν
ἀκούστηκε

ἀπ' τὶς
δύο γυναῖκες,
γιατὶ ἕνας
δυνα-
τὸς σεισμός,
πού
λές
πὼς
ἐπεφτε
ἐπάνω
στὸ
σπίτι,
τὴν
σκέπασε
ὁλότελα.

—Τόσα
χρόνια
τάκουβα... Ὁ
ἀφέντης
μου
κι' ἐγὼ
ἐξορμε
τὸ
μυστικό.
Ὁ
για-
τρός
εἶνε
ἀπὸ
χρόνια
πεθαμένος,
ὁ
ἀφέν-
της
ποτέ
δὲ
θὰ
τὸ
πῇ... Δὲ
μένω
πιά
παρὰ
ἐγώ. Κι' ὅχι,
δὲν
τὸ
θέλω
τέτοιο
μυστικό
νὰ
τὸ
πάρῃ
μαζί
μου
στὸν
τάφο.
Θὰ
τὸ
πῶ
κι' ὅ,τι
βγῇ... Κι' ὅ,τι
βγῇ...
Μίλαγε
σάν
τρολλή.
Ἡ
ἀνάσα
της
ἦ-
τανε
βαρειά,
τὰ
λόγια
της
μπερδεμένα.
Ἡ
κυρὰ
Ἀρετὴ,
μαζεμένη
σάν
τὸ
κου-
βάρι
στὴν
καρέκλα
της,
σταυροκοπιότανε
ὅλη
τὴν
ὥρα,
δίχως
νὰ
μιλᾷ.

—Ἦτανε
στὰ
18, στὴ
γρίπη... Στὸ
μῆνα
της
ἦτανε
ἡ
κυρὰ
μου. Σὲ
καμμιὰ
δεκαετηταρία
μέρες
προσμένανε
νὰ
μᾶς
κάνῃ
τὸ
γυιό... Μὰ
αὐτὴ
ἄπαξε
τὴ
γρίπη
καὶ
ἐφτά
μέρες
συνέχεια
τὴν
ἔπληνε
ὁ
πυρετός... Παραμιλοῦσε,
βόγγαγε. Φτᾷ-
ῃμε
στὴν
ὄγδοη
μέρα—ἡ
κορίσιμη,
μᾶς
εἶ-
πε
ὁ
γιατρός.
Συμμεμένοι
στὸ
κρεβάτι
της,
προσμένανε
μὲ
λαχτάρα
νὰ
πάρῃ
τὸ
καλύτερο. Μὰ
ὅχι... τίποτα.
Ὅλο
καὶ
στὸ
χειρότερο.
Ἐπεσε
σὲ
θύλακ.
Λόξιγγας
τὴν
τάραξε.
Ἀπελπισία.
Σημάδια
τῆς
γέννας
δὲν
φαί-
νότανε
καθόλου. Ὁ
ἀφέντης
μου
πάνω
θὲ
της. Μιὰ
στιγμὴ,
τὸν
ἀκούσα
νὰ
σι-
γολέῃ: «Ἀχ, νὰ
προφτάσῃ
νὰ
μοῦ
κάνῃ
τὸ
γυιό, κι' ὕστερα
ὅ,τι
θέλει
ὁ
Θεός».

Μεγάλο λόγο είχε ο αφέντης μου. Τόν κληρονόμο της γενιάς του λογάριζε, κι' όχι την άμοιρη γυναίκα του, που σπάρζε στο στρώμα. Κι' έφταξαν οι στενές, οι μαύρες ώρες. Σημάδια; Όχι, τίποτα! Η ανάσα μονάχα να γίνεται βαριά, κι' ο λόγιγγος ο άσταμάτητος να την πνίγει. Ο γιατρός στο πλευρό της: «Τό τέλος... σιμώνει τό τέλος», τόν άκουσα να μουρμουρίζει. Ήτανε νύχτα δεκεμβριτική, δόλο κεραυνούς κι' άντάρα, σάν την άποψινή... Ο αφέντης μου, σκοτεινός, ρούφαγε με μανία την χοντρή του πλά. Μιά στιγμή μούγγρισε στο γιατρό: «Τό παιδί... Όθλω ζωντανό τό παιδί!» Ο γιατρός δεν τ' άπάντησε. Τό βωγγιτό τ' άγέρα κι' οι κεραυνοί πλημμύρισαν την κάμαρα. Η υπόδα λύσσαγε και τό χαλάζι τσάκιζε τό τέαμα. Τα στοιχειά της γής και της θάλασσας στήσανε γλέντι τρικούβετο, και χτύπαγαν τα νταούλια τους. «Δε μ' άπαντάς; Έλα μαζί μου!» Δείψανε κάνα τέταρτο. Σάν γύρισαν δίπλα στην έτοιμοθάνατη, ή διμή του γιατρού είχε άλλαξει. Βιαστικά, τσίμασε τό σύνεργό του. Καρτερούσε. Κοντά τό μεσάνυχτα, ή κερά μου ξεψύχησε. «Τό παιδί, σώσε μου τό παιδί!», φώναζε ξεφρενιασμένος ο άντρας της. Καί τότες, εκεί μπροστά στο μάτια μου, σφάξανε την κερά μου! Χριστέ μου, και πώς μόρεσα να τό βαστάξω! Για να θγάλωνε ζωντανό τό γνιό που καρτερούσε ο αφέντης μου.

Βυθισμένη στον πυρετό, ή Ούρανία φαίνεται σάν να μην άκούη. Μα τό τρεπούλιασμα των θλεφάρων της δείχνει πώς λέξι δεν της ξεφυγε από την μακάθρια όμιλία.

—Κι' απέ; Τό παιδί έζησε; —Αωλή που είσαι! Έντηνε, δεν τη βλέπεις; Όντας ο αφέντης μου είδε πώς ήτανε κορίτσι, έβγαλε μία φρικτή βλαστήμια και κλειστήκε μοναχός του σε μία κάμαρα. Την πεθαμένη μήτε γύρισε να την κυτάξει. Όλη νύχτα πηγαίνονερχότανε κει, πάνου άπ' τό κεφάλι μου, και τό περπάτημά του άντήχασε βαρύ, λές κι' ήτανε λιοντάρι κλεισμένο στην κλούβα του. Για καιρό δεν μπόραγε ν' άντικρύση την κόρη του. Μα με τό χρόνια την άγάπησε, τόσο, που άν και νεύος και πλούσιος, ποτές δεν θέλησε να ξαναπαντρευτή κι' άς τόν ζητήσανε καν και καν, κοπέλλες σάν τό κορό νερό. Μ' έβαλε μπρος στα εικονίσματα να όρκιστώ, πώς ποτές δε θα θγάλω άπ' τό στόμα μου τό μυστικό. Κι' ως τό σήμερα, δεν τόν πάτησα τόν όρκο. Όλοι μύθανε πώς ή γυναίκα του γέννησε κανονικά τό παιδί, κι' άδύνατη όπως ήταν άπ' την άρρώστεια, πέθανε σε μία ώρα. Έγώ, μονάχα ενά τώξερα, πώς τη σφάξανε πεθαμένη για να μη χαθή ο νιός που πρόσμενε ο αφέντης μου. Μα τό ριζικό τίποτις δεν τ' άλλαζει. Ήταν γραφτό να μην ζήση ή κόρη μας. Χριστέ μου και πώς ποιά μονάχη μου να τό λέω! Μα τό σοστό—σοστό, έπρεπε μαζί με την μανούλα της νανε παγμένη, την άρπάξαμε του Χάροντα, μα δε μας ώφέλησε. Σήμερις, μάς την ξαναπαίρνει...

—Όχι μου σπαράξεις την καρδιά, κυρά Καλή, μουρμουρίζει ή φιλενάδα της. —Τόση ήταν κι' ή μάνα της σάν τη χάσαμε, 20 χρονώ. Κι' αυτή δεν θα ζήση, κανέναν δεν ξεφεύγει τό ροιζιεύτο του, δι, κι' άν κάρη. Να μ' άκούς... θα τη χάσουμε. Ή Μοίρα της την κυνηγάει.

Κι' ή κυρά Καλή σσπαλναι. Κι' έτσι, σκοτεινή, τυλιγμένη με τόν μαύρο μποξά της, μοιάζει σάν νανε αυτή ή ίδια

ή σκληρή κι' άδυσόπητη Μοίρα...

Κι' όμως ή Ούρανία έγινε καλά. Σηκώθηκε άπ' τό κρεβάτι, άρχισε την κανονική της ζωή. Για τόν άλλον κόσμο ήταν πάντα ή ίδια, κανείς δεν κατάλαβε τη θαθεία μεταβολή πούγινε μέσα της. Ποτές δεν είχε στην κυρά Καλή πώς άκουσε τη νυχτιάτικη όμιλία. Μ' άπ' τότε άρχισε τό μαρτύριό της. Νύχτες ολόκληρες, έκανε να κοιμηθή. Φοικτοί έφιάλτες την γέμιζαν ίδρωτα και την έκαναν να πετάγεται άπ' τόν ολιγόλεπτον ύπνο της. Άκόμα και τ' όνομά της—ένα όνομα τόσο κοινό, Ούρανία—της φάνηκε άποτρόπαιο... Ούρανία, λές κι' έπεσε άπ' τόν ούρανό, αυτή που δεν την γέννησε μάνα ζωντανή, μα που τη θγάλανε σκίζοντας ένα πτώμα, αυτή που δεν γεννήθηκε όπως τό εκατομμύρια των άλλων ανθρώπων.

Τις έφιαλτικές, ατέλειωτες νύχτες, που μενε άγρυπνη, άναβε ένα μικρό κερί, και στεκόταν ώρες μπροστά στον καθρέφτη, να ξετάξει τό μάτια, τό στόμα, τό μέτωπο, ολόκληρη την πονεμένη μορφή της, να βρη έπάνω κει ποιάς ξέρει τι παράδοξα κι' άλλόκοτα σημάδια. Κυτούσε τό χέρια της με τό μακρουλά λεπτά δάχτυλα και τ' άναμικά νύχια, και της έφαινονταν σα χέρια πεθαμένης. Λυγμοί πνιχτοί έφρουώνοναν τό στήθος της ενόφ περνούσε τό τρεμάμενο χέρι της σ' ολόκληρο τό ό-

μορφωπλάσμένο κορμί της, μ' ένα θαθν άίσθημα συμπόνιας για τόν ίδιο τόν έαυτό της, τό δυστυχό, δροσερό πλάσμα που ήταν γραφτό να σβύση, να λυώση, δίχως να χαρή τό νεάτα, τη ζωή, τόν έρωτα... Ένοιωθε να τρελλαίνεται.

Ο πατέρας της έλειπε σ' ατέλειωτα ταξίδια του. Καλύτερα. Μετά από όσα έμαθε, θάνοιωθε άποτροπιασμό και μόνο άν τόν άντίκριζε.

Της κυρά Καλής δεν μπορούσε να της μιλήση, φίλες δεν είχε, κι' έτσι, κλεισμένη στον έαυτό της, άρχισε να περιμένη μοιρολατρικά τό κάλεσμα της Μοίρας...

Και τότε κατάλαβε γιατί ποτέ δεν μπόρεσε να σχηματίση στο μυαλό της μά καθωρισμένη εικόνα της πεθαμένης μητέρας. Της είχαν πη πώς πέθανε όταν αυτή ήταν δύο χρονών. Κα πρσοπαθούσε μάταια να θυμηθή ένα νανούρισμα, ένα χάδι, ένα φίλι, κάτι ασύλληπτο μα ύπαρκτό, χαμένο στα βάθη των χρόνων...

Όχι... Ποτέ... Τίποτα... Πάντα ή αϊώνια σκοτεινιά, τό σπιτικό δίχως τό γυναικείο χαμόγελο, δίχως τ' αλαφροπάτημα τό γοργό της νοικοκυράς, δίχως τό φως της, που κάνει άκόμα και τό έπιπλα, τα παλιά πράγματα, τις ξεφτισμένες σόφες, τις λάμπες, τις εικόνες να γίνωνται σάν ζωντανά, να παίρνουν κάποια λάμψη. Όχι, πάντα μόνη. Με μοναχή συντροφιά τη γρηά Καλή, με τό σκοτεινό πρόσωπο και την αϊώνια κλάψα. Ο πατέρας έλειπε χρόνια σε μακρινές θάλασσες, σε ήλιους χαμηλούς, τόσο αλλοιώτικους άπό τούς δικούς μας. Σε πέλαγα α-φιλόξενα, δίχως τη χερσά μαρμαρυγή της ελληνικής θάλασσας.

Και τις σπάνιες φορές που γύριζε στο σπίτι του, έμενε πάλι σάν ξένος μακρινός, και τό μάτια του κρατούσαν τη νοσταλγία, μα και τό φόβο των μακρινών πελάγων.

Κι' ή Ούρανία μαράζωνε... νόμιζε πώς τίποτα δε θα μπορούσε να τη σώση...

ή σκληρή κι' άδυσόπητη Μοίρα...

Κι' όμως ή Ούρανία έγινε καλά. Σηκώθηκε άπ' τό κρεβάτι, άρχισε την κανονική της ζωή. Για τόν άλλον κόσμο ήταν πάντα ή ίδια, κανείς δεν κατάλαβε τη θαθεία μεταβολή πούγινε μέσα της. Ποτές δεν είχε στην κυρά Καλή πώς άκουσε τη νυχτιάτικη όμιλία. Μ' άπ' τότε άρχισε τό μαρτύριό της. Νύχτες ολόκληρες, έκανε να κοιμηθή. Φοικτοί έφιάλτες την γέμιζαν ίδρωτα και την έκαναν να πετάγεται άπ' τόν ολιγόλεπτον ύπνο της. Άκόμα και τ' όνομά της—ένα όνομα τόσο κοινό, Ούρανία—της φάνηκε άποτρόπαιο... Ούρανία, λές κι' έπεσε άπ' τόν ούρανό, αυτή που δεν την γέννησε μάνα ζωντανή, μα που τη θγάλανε σκίζοντας ένα πτώμα, αυτή που δεν γεννήθηκε όπως τό εκατομμύρια των άλλων ανθρώπων.

Τις έφιαλτικές, ατέλειωτες νύχτες, που μενε άγρυπνη, άναβε ένα μικρό κερί, και στεκόταν ώρες μπροστά στον καθρέφτη, να ξετάξει τό μάτια, τό στόμα, τό μέτωπο, ολόκληρη την πονεμένη μορφή της, να βρη έπάνω κει ποιάς ξέρει τι παράδοξα κι' άλλόκοτα σημάδια. Κυτούσε τό χέρια της με τό μακρουλά λεπτά δάχτυλα και τ' άναμικά νύχια, και της έφαινονταν σα χέρια πεθαμένης. Λυγμοί πνιχτοί έφρουώνοναν τό στήθος της ενόφ περνούσε τό τρεμάμενο χέρι της σ' ολόκληρο τό ό-

μορφωπλάσμένο κορμί της, μ' ένα θαθν άίσθημα συμπόνιας για τόν ίδιο τόν έαυτό της, τό δυστυχό, δροσερό πλάσμα που ήταν γραφτό να σβύση, να λυώση, δίχως να χαρή τό νεάτα, τη ζωή, τόν έρωτα... Ένοιωθε να τρελλαίνεται.

Ο πατέρας της έλειπε σ' ατέλειωτα ταξίδια του. Καλύτερα. Μετά από όσα έμαθε, θάνοιωθε άποτροπιασμό και μόνο άν τόν άντίκριζε.

Της κυρά Καλής δεν μπορούσε να της μιλήση, φίλες δεν είχε, κι' έτσι, κλεισμένη στον έαυτό της, άρχισε να περιμένη μοιρολατρικά τό κάλεσμα της Μοίρας...

Και τότε κατάλαβε γιατί ποτέ δεν μπόρεσε να σχηματίση στο μυαλό της μά καθωρισμένη εικόνα της πεθαμένης μητέρας. Της είχαν πη πώς πέθανε όταν αυτή ήταν δύο χρονών. Κα πρσοπαθούσε μάταια να θυμηθή ένα νανούρισμα, ένα χάδι, ένα φίλι, κάτι ασύλληπτο μα ύπαρκτό, χαμένο στα βάθη των χρόνων...

Όχι... Ποτέ... Τίποτα... Πάντα ή αϊώνια σκοτεινιά, τό σπιτικό δίχως τό γυναικείο χαμόγελο, δίχως τ' αλαφροπάτημα τό γοργό της νοικοκυράς, δίχως τό φως της, που κάνει άκόμα και τό έπιπλα, τα παλιά πράγματα, τις ξεφτισμένες σόφες, τις λάμπες, τις εικόνες να γίνωνται σάν ζωντανά, να παίρνουν κάποια λάμψη. Όχι, πάντα μόνη. Με μοναχή συντροφιά τη γρηά Καλή, με τό σκοτεινό πρόσωπο και την αϊώνια κλάψα. Ο πατέρας έλειπε χρόνια σε μακρινές θάλασσες, σε ήλιους χαμηλούς, τόσο αλλοιώτικους άπό τούς δικούς μας. Σε πέλαγα α-φιλόξενα, δίχως τη χερσά μαρμαρυγή της ελληνικής θάλασσας.

Και τις σπάνιες φορές που γύριζε στο σπίτι του, έμενε πάλι σάν ξένος μακρινός, και τό μάτια του κρατούσαν τη νοσταλγία, μα και τό φόβο των μακρινών πελάγων.

Κι' ή Ούρανία μαράζωνε... νόμιζε πώς τίποτα δε θα μπορούσε να τη σώση...

Κι' όμως ή Ούρανία έγινε καλά. Σηκώθηκε άπ' τό κρεβάτι, άρχισε την κανονική της ζωή. Για τόν άλλον κόσμο ήταν πάντα ή ίδια, κανείς δεν κατάλαβε τη θαθεία μεταβολή πούγινε μέσα της. Ποτές δεν είχε στην κυρά Καλή πώς άκουσε τη νυχτιάτικη όμιλία. Μ' άπ' τότε άρχισε τό μαρτύριό της. Νύχτες ολόκληρες, έκανε να κοιμηθή. Φοικτοί έφιάλτες την γέμιζαν ίδρωτα και την έκαναν να πετάγεται άπ' τόν ολιγόλεπτον ύπνο της. Άκόμα και τ' όνομά της—ένα όνομα τόσο κοινό, Ούρανία—της φάνηκε άποτρόπαιο... Ούρανία, λές κι' έπεσε άπ' τόν ούρανό, αυτή που δεν την γέννησε μάνα ζωντανή, μα που τη θγάλανε σκίζοντας ένα πτώμα, αυτή που δεν γεννήθηκε όπως τό εκατομμύρια των άλλων ανθρώπων.

Τις έφιαλτικές, ατέλειωτες νύχτες, που μενε άγρυπνη, άναβε ένα μικρό κερί, και στεκόταν ώρες μπροστά στον καθρέφτη, να ξετάξει τό μάτια, τό στόμα, τό μέτωπο, ολόκληρη την πονεμένη μορφή της, να βρη έπάνω κει ποιάς ξέρει τι παράδοξα κι' άλλόκοτα σημάδια. Κυτούσε τό χέρια της με τό μακρουλά λεπτά δάχτυλα και τ' άναμικά νύχια, και της έφαινονταν σα χέρια πεθαμένης. Λυγμοί πνιχτοί έφρουώνοναν τό στήθος της ενόφ περνούσε τό τρεμάμενο χέρι της σ' ολόκληρο τό ό-

μορφωπλάσμένο κορμί της, μ' ένα θαθν άίσθημα συμπόνιας για τόν ίδιο τόν έαυτό της, τό δυστυχό, δροσερό πλάσμα που ήταν γραφτό να σβύση, να λυώση, δίχως να χαρή τό νεάτα, τη ζωή, τόν έρωτα... Ένοιωθε να τρελλαίνεται.

Ο πατέρας της έλειπε σ' ατέλειωτα ταξίδια του. Καλύτερα. Μετά από όσα έμαθε, θάνοιωθε άποτροπιασμό και μόνο άν τόν άντίκριζε.

Της κυρά Καλής δεν μπορούσε να της μιλήση, φίλες δεν είχε, κι' έτσι, κλεισμένη στον έαυτό της, άρχισε να περιμένη μοιρολατρικά τό κάλεσμα της Μοίρας...

Και τότε κατάλαβε γιατί ποτέ δεν μπόρεσε να σχηματίση στο μυαλό της μά καθωρισμένη εικόνα της πεθαμένης μητέρας. Της είχαν πη πώς πέθανε όταν αυτή ήταν δύο χρονών. Κα πρσοπαθούσε μάταια να θυμηθή ένα νανούρισμα, ένα χάδι, ένα φίλι, κάτι ασύλληπτο μα ύπαρκτό, χαμένο στα βάθη των χρόνων...

Όχι... Ποτέ... Τίποτα... Πάντα ή αϊώνια σκοτεινιά, τό σπιτικό δίχως τό γυναικείο χαμόγελο, δίχως τ' αλαφροπάτημα τό γοργό της νοικοκυράς, δίχως τό φως της, που κάνει άκόμα και τό έπιπλα, τα παλιά πράγματα, τις ξεφτισμένες σόφες, τις λάμπες, τις εικόνες να γίνωνται σάν ζωντανά, να παίρνουν κάποια λάμψη. Όχι, πάντα μόνη. Με μοναχή συντροφιά τη γρηά Καλή, με τό σκοτεινό πρόσωπο και την αϊώνια κλάψα. Ο πατέρας έλειπε χρόνια σε μακρινές θάλασσες, σε ήλιους χαμηλούς, τόσο αλλοιώτικους άπό τούς δικούς μας. Σε πέλαγα α-φιλόξενα, δίχως τη χερσά μαρμαρυγή της ελληνικής θάλασσας.

Και τις σπάνιες φορές που γύριζε στο σπίτι του, έμενε πάλι σάν ξένος μακρινός, και τό μάτια του κρατούσαν τη νοσταλγία, μα και τό φόβο των μακρινών πελάγων.

Κι' ή Ούρανία μαράζωνε... νόμιζε πώς τίποτα δε θα μπορούσε να τη σώση...

να την κάμη να ξεφύγη άπ' τη Μοίρα της.

—Ούρανίσα μου, γλυκειά μου, θέλω να γέννης όμορφη, πολύ όμορφη, ψυχίτσα μου. Νά, που ο πατέρας σου τό γραφει καθαρά: Σ' άραβώνιασε, καρδούλα μου. Τόν θυμάσαι τό Όθμο—τί παλληκάρι, ή; Λεβέντης και στητός σάν κυπαρίσσι! Ού-λες θα σκάσουν άπ' τη ζούλια τους, κόρη μου—άμέ; Κι' όχι να πής κανέναν χαμένος που να μην έχη που την κεφαλήν κλίνει. Αυτός είναι δευτερος πλοίαρχος στην «Ούρανία», τό καράβι του πατέρα σου. Παιδί με μέλλον όσο να πής. Και μαζί με τ' άλλα, σ' αγαπάει κιόλας. Θεέ μου, και τί χαρά περιμένει τό σπιτικό μας!

Η Ούρανία τάχει ολότολα χαμένα. Πώς; Μπορεί, λοιπόν, κι' αυτή να εύτυχίση; Δεν εινε άτυχη, καταραμένη, σφραγισμένη άπ' τό θάνατο; Ό Όθμος, ο Θεός καλός; Βέβαια και τό θυμάται τό ψηλό, καστανό παλληκάρι με τό κυματιστό μαλλιά και τό ξανθό, ζεστό δέρμα, τό νοτισμένο άπ' την άλμυρα της θάλασσας. Βέβαια και θυμάται που πρόσβαλε στα κοριτσιόστικα όνειρά της μ' ολόκληρη την έξαισία, ζωρή άντρίκια ύπαρξί του. Μα τότε, γελάστηκε λοιπόν; Καμμία θαρείς κατάρα δεν έβράινε τό ροιζικό της; Όχι; Όχι; Μπορεί κι' αυτή να γελάση, να χαρή, ν' αγαπήση; Και πριν άπ' όλα να ζήση; Θεέ μου, να ζήση χρόνια πολλά, χαρούμενα, κλεισμένη θαθεία στη θερμή άγ-

νή συντροφιά της γρηάς Καλής. Εινε καιρός τώρα να ξεσκάση. Ό Όθμος θα την πη στίς μακρινές χώρες με τό παράδοξα όνόματά, που μόνο στα όνειρά της τις έβλεπε ως τό σήμερα. Γρήγορα, γρήγορα να προφτάση...

—Ούρανίσα, πές μου μ' αγαπές; Με κυτάς με τό θαθεία, μελαγχολικά μάτια σου με τόση αγάπη, κι' όμως άκόμα δεν μούπες πώς μ' αγαπές. Δεν με λυπάσαι τόν κακόμοιρο; Έλα, γιατί έχεις αυτό τό χαμένο ύφος τό μακρινό; Τί σου συμβαίνει;

—Φοβάμαι... Φοβάμαι... —Χριστέ μου, φύλαγε, τί φοβάσαι; Έχεις όλη σου την εύτυχία, δε... —Ίσα—Ίσα την εύτυχία εινε που φοβάμαι!... Όχι, Όχι, είμαι τρελλή (άλλάζει ύφος). Θεέ μου!... Έλα να τρέξουμε, να γελάσουμε, πιάσε με... πιάσε με! Και σάν άταχτο τρελλοκόριτσο, τρέχει έπάνω—κάτω τις σκάλες.

—Ζωντόβολο!... Την άρπάζει στα γερά του μπράτσα, της γυρίζει τό κεφάλι άνάστροφα και τό χέιλια του, διψασμένα, κολλάνε στα δικά της. Τά χέιλια του με τη γεύσι της θάλασσας και την στυφή, γαργαλιστική άλμυρα της, τό χέιλια του τ' απαιτητικά, τά κυριόρχα.

Γελάει και τόν δαγκώνει, και του γλυστράει, ξετρελλαμένη, με τ' άτίθασσα μαλλιά στον άνεμο. Και πάλι πέφτει στην άγκαλιά του και του φιλάει τό μάτια...

γαλήνερα να προφτάση...

Και φτάνει ή παραμονή του γάμου. Ό-λα έτοιμα. Στη σάλα, στον βελουδένιο καναπέ άπλωμένο τό νυφικό φουστάνι, με μακρύ δαντελλένιο πέπλο. Τά άσημά παπούτσια, τα μακρυά άσπρα γάντια. Στους δίσκους, οι μπομπονιέρες, με τ' άνθια της πορτοκαλλιάς και τις ατλαζένιες κορδελίτσες. Στην κουζίνα έτοιμάζεται τό γερό φαγοπότι (μια κόρη την έχει ο καπετάν Λάμπρος και δεν την παντρεύει βέβαια κάθε μέρα)! Γρήγορα να προφτάση... να προφτάση...

Η Ούρανία, σκυμμένη στο ψηλό μπαλκόνι, καρτερεί τόν Όθμο. Νά, όπου νανε, θα φωνή (γρήγορα να προφτάση). Νά, θα της κουνήση από μακριά τό χέρι, θα της στείλη ένα φίλι. Κι' όταν μπη στο σπίτι, θα την σηκώσει στα γερά μπράτσα του, ψηλά, σά νανε κούκλα, μία μικρή πορσελάννη κουνιλίσσα, με μάτια άστραφτερά. Πά, πάλι! Τί κρύο που κάνει άπόψε! Μ' όλο πόννε Μάρτη, ο βοριάς τσούζει άκόμα. Μα αυτή δεν φεύγει άπ' τό μπαλκόνι. Περιμένει, τόν περιμένει... Έχει κατεβή στη χώρα με τό ποδήλατο για τό τελευταία απαραίτητα φώνια του.

Μα της είχε πη πώς θα γυρίση από τις

τρείς. Τρείς... τέσσερις... πέντε... έ-ξη... έφτά... Θεέ μου, γιατί άργεί τό-σο;

—Μήπως ήθε από δω ο κ. Όθμος; ρωτάει ή μικρή όπηρετρια του σπιτιού του. Ή μητέρα του άνησυχεί.

—Έφυγε από τό πρωί, στίς τρείς... είχε πη πώς θα γυρίση... Όχτώ... έννιά... δέκα... Τό σπίτι βουβαίνεται. Σταματούη οι έτοιμασίες... Ο πατέρας, αλαφιασμένος, φεύγει για τη χώρα.

Την ήμερα του γάμου τόν κηδέψανε. Ένα φορητό τόν γκρέμισε κάτω άπ' τό ποδήλατο. Πληγή δε φάνηκε καμμία, μα σε μισή ώρα ξεψύχησε.

—Έσπασε την αμορραγία, είπε ο γιατρός, δεν γλυτώνει. Και δεν γλύτωσε. Ο Όθμος; Ο Όθμος όχι! Αυτή, αυτή δεν πρέπει να ξεφύγη. Αυτή που παρέσυρε τόν αγαπημένο της στον μοιραίο της δρόμο, εκεί που την παραφύλασε ο θάνατος. Ο θάνατος που ήταν πιο δυνατός άπ' την αγάπη! Τη γάντζωσε, και δεν την αφήνει.

—Έλα, έλα!—την καλεί, θα πάη, θα πάη, τώρα πάλι δεν την τρομάζει, της φαίνεται γλυκό, άφού θα βρη κοντά του

και τόν Όθμο

★

Μεσονύχτι, τρείς ή ώρα. Ναι, ναι, ό-λοι κοιμούνται, να ξεποστάσουν τα πονε-μένα κορμιά, κοιμούνται... Σιγά—σιγά... να μην πάρη είδησι κανείς, γρήγορα (γρήγορα να προφτάση!) Κατεβαίνει, θγαίνει στο δρόμο, φτάνει στον έρημο γιάλό. Τί κρύα πόννε ή θάλασσα, Θεέ μου!—Ούρα-νίσα, θα δής πόσο γλυκειά ειναι ή θάλασσα μετά τό πρώτο σου ταξίδι! Θα σε παίρνω μαζί μου όπου κι' άν πηγαίνο. Θα κυτάμε μαζί τό φω-τεινά, τ' άφρισμένα κύματα, τό θυμό των όκεανών, τό χαμόγελο των γιαιών. Τά δελφίνια θα κυνηγάνε τό καράβι μας, και μεις θα τούς πετάμε ψωμάκια... Έτσι της έλεγε, κι' αυτή γελούσε εύ-τυχισμένη.

Μαζί, μαζί, και τώρα μαζί. Δε γλύτωσε, προχωρεί... δεν δειλιά-ζει... προχωρεί... Τό νερό φτάνει ως τό γόνατα, στη μέση, στο λαμύ, παγω-μένο! Δεν δειλιάζει, δεν διστάζει. Δεν εινε άνθρωπος ζωντανός, εινε αυτόματο. Προχωρεί... Σαφνικά νοιώθει πώς δεν πατάει πιά. Μιά φωνή... δεύτερη! Χτυ-πιέται στα κύματα... Τό ένστικτο της ζωής την κρατάει στην επιφάνεια. Μα θα τό νικήση. Χτυπάει άπεγνωσμένα πόδια και χέρια. Θεέ μου, τί δύσκολο πόννε να πεθάνη κανείς! Μα όχι... όχι! Νά, νά, ένα δυνατότερο κύμα την καταπίνει. Μέσ' άπ' τούς άφρονς πετιέται μια γυναίκα με πράσινα μαλλιά και σκοτεινά άγριεμένα μάτια. Γελάει, νελάει, γελάει... Τη νί-κησε! Δεν της ξεφυγε!...

★

Τό άλλο πρωί, δοήκαν, στην όχθη, ένα γκρίζο γοβάκι. Πεσμένο μπροστά βελά-νο στα φύκια. Τά φύκια μόριζαν θαρειά, σάν ξυλίλα. Είχαν σαπίσει άπ' τα νερά και μόριζαν. Τό κύμα έγλειφε λίγο τό γο-βάκι, κι' ύστερα μετανοιωμένο πάλι τό παράταγε. Βοήκαν κι' ένα μαντηλάκι, μ' ένα κανονικό στοργιγυλό όμικρον, κεντη-μένο στην άκρη. Τίποτ' άλλο.

Ή θάλασσα ήταν τόσο γαλήνια...

ΛΙΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ — ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

Εικονογράφης: ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑ

Α. Ο. Δ. Ο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΜΙΑΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ

Στα μάτια των περιηγητών οι πυραμί-δες της Αιγύπτου φαίνονται ως έργα έ-ξαιρετικώς κολοσσιαία. Καί πρέπει να ό-μολογηθή ότι αξίζουν τόν θαυμασμό αυτό, ιδίως αν σκεφθή κανείς τόν όγκο εργασί-ας που άντιπροσωπεύουν.

Έκ πρώτης όψεως, λαμβάνοντας ύπ' ό-ψιν τα σύγχρονα τελειοποιημένα μέσα που διαθέτομε, φαίνεται ότι ή άνέγερσις μιας πυραμίδος ύψους 150 μέτρων, δεν άπαί-τει παρ' έλάχιστον σχετικώς χρόνον και τό στοιχίση με τιμή όχι και τόσο με-γάλη.

Οι αριθμοί όμως που θγαίνουν από τις μελέτες διαφόρων ειδικών που ήσχολή-θησαν με σχετικούς ύπολογισμούς δεν συμφωνούν με την πρώτη αντίληψη.

Για να άνεγερθή ένα οικοδόμημα όμοιο με τις πυραμίδες της Αιγύπτου, θα χρει-ασθή συνεχής έργασία 6—7 ετών και ή αξία του θα φθάση στα 10.000.000 δραχ-μές.

17

τη συντροφιά της γρηάς Καλής. Εινε καιρός τώρα να ξεσκάση. Ό Όθμος θα την πη στίς μακρινές χώρες με τό παράδοξα όνόματά, που μόνο στα όνειρά της τις έβλεπε ως τό σήμερα. Γρήγορα, γρήγορα να προφτάση...

—Ούρανίσα, πές μου μ' αγαπές; Με κυτάς με τό θαθεία, μελαγχολικά μάτια σου με τόση αγάπη, κι' όμως άκόμα δεν μούπες πώς μ' αγαπές. Δεν με λυπάσαι τόν κακόμοιρο; Έλα, γιατί έχεις αυτό τό χαμένο ύφος τό μακρινό; Τί σου συμβαίνει;

—Φοβάμαι... Φοβάμαι... —Χριστέ μου, φύλαγε, τί φοβάσαι; Έχεις όλη σου την εύτυχία, δε...

—Ίσα—Ίσα την εύτυχία εινε που φοβάμαι!... Όχι, Όχι, είμαι τρελλή (άλλάζει ύφος). Θεέ μου!... Έλα να τρέξουμε, να γελάσουμε, πιάσε με... πιάσε με! Και σάν άταχτο τρελλοκόριτσο, τρέχει έπάνω—κάτω τις σκάλες.

—Ζωντόβολο!... Την άρπάζει στα γερά του μπράτσα, της γυρίζει τό κεφάλι άνάστροφα και τό χέιλια του, διψασμένα, κολλάνε στα δικά της. Τά χέιλια του με τη γεύσι της θάλασσας και την στυφή, γαργαλιστική άλμυρα της, τό χέιλια του τ' απαιτητικά, τά κυριόρχα.

Γελάει και τόν δαγκώνει, και του γλυστράει, ξετρελλαμένη, με τ' άτίθασσα μαλλιά στον άνεμο. Και πάλι πέφτει στην άγκαλιά του και του φιλάει τό μάτια...

γαλήνερα να προφτάση...

Και φτάνει ή παραμονή του γάμου. Ό-λα έτοιμα. Στη σάλα, στον βελουδένιο καναπέ άπλωμένο τό νυφικό φουστάνι, με μακρύ δαντελλένιο πέπλο. Τά άσημά παπούτσια, τα μακρυά άσπρα γάντια. Στους δίσκους, οι μπομπονιέρες, με τ' άνθια της πορτοκαλλιάς και τις ατλαζένιες κορδελίτσες. Στην κουζίνα έτοιμάζεται τό γερό φαγοπότι (μια κόρη την έχει ο καπετάν Λάμπρος και δεν την παντρεύει βέβαια κάθε μέρα)! Γρήγορα να προφτάση... να προφτάση...

Η Ούρανία, σκυμμένη στο ψηλό μπαλκόνι, καρτερεί τόν Όθμο. Νά, όπου νανε, θα φωνή (γρήγορα να προφτάση). Νά, θα της κουνήση από μακριά τό χέρι, θα της στείλη ένα φίλι. Κι' όταν μπη στο σπίτι, θα την σηκώσει στα γερά μπράτσα του, ψηλά, σά νανε κούκλα, μία μικρή πορσελάννη κουνιλίσσα, με μάτια άστραφτερά. Πά, πάλι! Τί κρύο που κάνει άπόψε! Μ' όλο πόννε Μάρτη, ο βοριάς τσούζει άκόμα. Μα αυτή δεν φεύγει άπ' τό μπαλκόνι. Περιμένει, τόν περιμένει... Έχει κατεβή στη χώρα με τό ποδήλατο για τό τελευταία απαραίτητα φώνια του.

Μα της είχε πη πώς θα γυρίση από τις

τρείς. Τρείς... τέσσερις... πέντε... έ-ξη... έφτά... Θεέ μου, γιατί άργεί τό-σο;

—Μήπως ήθε από δω ο κ. Όθμος; ρωτάει ή μικρή όπηρετρια του σπιτιού του. Ή μητέρα του άνησυχεί.

—Έφυγε από τό πρωί, στίς τρείς... είχε πη πώς θα γυρίση... Όχτώ... έννιά... δέκα... Τό σπίτι βουβαίνεται. Σταματούη οι έτοιμασίες... Ο πατέρας, αλαφιασμένος, φεύγει για τη χώρα.

Την ήμερα του γάμου τόν κηδέψανε. Ένα φορητό τόν γκρέμισε κάτω άπ' τό ποδήλατο. Πληγή δε φάνηκε καμμία, μα σε μισή ώρα ξεψύχησε.

—Έσπασε την αμορραγία, είπε ο γιατρός, δεν γλυτώνει. Και δεν γλύτωσε. Ο Όθμος; Ο Όθμος όχι! Αυτή, αυτή δεν πρέπει να ξεφύγη. Αυτή που παρέσυρε τόν αγαπημένο της στον μοιραίο της δρόμο, εκεί που την παραφύλασε ο θάνατος. Ο θάνατος που ήταν πιο δυνατός άπ' την αγάπη! Τη γάντζωσε, και δεν την αφήνει.

—Έλα, έλα!—την καλεί, θα πάη, θα πάη, τώρα πάλι δεν την τρομάζει, της φαίνεται γλυκό, άφού θα βρη κοντά του

και τόν Όθμο

★

Μεσονύχτι, τρείς ή ώρα. Ναι, ναι, ό-λοι κοιμούνται, να ξεποστάσουν τα πονε-μένα κορμιά, κοιμούνται... Σιγά—σιγά... να μην πάρη είδησι κανείς, γρήγορα (γρήγορα να προφτάση!) Κατεβαίνει, θγαίνει στο δρόμο, φτάνει στον έρημο γιάλό. Τί κρύα πόννε ή θάλασσα, Θεέ μου!—Ούρα-νίσα, θα δής πόσο γλυκει

Στοιχεία και Φαντασμάτα

Σ. ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο γέρω-καπετάνιος, ποδίζει μια φρικτή νύκτα στο ξεροβόρι και το χιόνι, κυνηγούμενος από τα στοιχεία.

Ένα συνταρακτικό ρεπορτάζ του Κ. ΜΙΝΟΥ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

Κρατήστε καλά τα νεύρα σας. Μη φοβηθείτε για ό,τι θα σας διηγηθώ... Δεν είναι βέβαια, ό,τι θα διαβάσετε από εκείνα, που δεν υπάρχουν χειρότερα στον κόσμο, στον κύκλο των στοιχείων και των φαντασμάτων. Κι όμως είναι από τα πιο ζωντανά κι από εκείνα που, στο άκουσμά τους σηκώνονται οι τρίχες της κεφαλής σας. Την ιστορία αυτή μου την αφηγήθηκε χρόνια πολλά τώρα, ένας Κρητικός καπετάνιος — άντρας άτρόμος, που όπως ο ίδιος μου «εμολογήθηκε» — κατά την έκφρασή του — «τά χρειάστηκε» με τα στοιχεία. Φοβήθηκε δηλαδή τόσο πολύ, που άλλη φορά στη ζωή του δεν ένοιωσε τέτοιο τρόπο.

«Αλλ' άς αφήσωμε τον Ιδιο να διηγηθῇ πώς είδε το φάντασμα μια νύκτα χειμωνιάτικη, πούβρεχε κι' έχιονιζε:

—Για να μην ξεχνούμε την την τέχνη—άς ποούμε έτσι—το 66, σηκώσαμε μπαϊράκι. Μά ή αλήθεια είναι πώς μάς είχαν πολυζορίσει πάλι οι βαλλοθήρσοι και τέτοια ζωή τί να την κάνωμε; Κάλιο το δοξασιμένον θάνατος, παρά ή ζωή του δούλου. Στο τέλος, λοιπόν, μαζεψήκαμε, κατά πώς μάς παραγγείλανε οι καπετάνιοι, αρματομένοι — από τουφέκι ως μαχαίρι. Τούτη τη φορά, πώχαμε απόφασι πώς θα ελευθερωθούμε. Ή Εύρώπη, λέει, θα μάς βοηθούσε. Μά δεν βοήθησε ή αφιλότημη. Φαίνεται πώς ο Σουλτάνος την έμπούκωσε, κι' έμεις, δάν σκοτώθηκε κόσμος κι' έμαυροφόρεσαν μαννάδες και κοπέλια, γυρίσαμε στα χωριά μας—συχωρεμένοι από τον καινούργιο πασά που ήρθε, για ό,τι κάμαμε...

Ο γέρω-καπετάνιος, σταμάτησε μια στιγμή, σκέφθηκε και συνέχισε:

—Τότες το είδα το στοιχείο. Μ' είχανε στείλει από το Φρέ τ' Αποκοράνου, για να πάω στα Ρεθυμνιώτικα, για να νάρθουν οι καπετάνιοι στα Σφακιά, να πάρουν απόφασι με τους δικούς μας, για να τελέψη ή επανάστασι. Μά ο Θεός έχαλудσε τον κόσμο. Βροχή και χιόνι και ξεροβόρι. Κι' οι μέρες είνε μικρές το χειμώνα. Πέρασα του Πετρέ την Αμμο νύχτα. Στ' άνηφόρισμα, γυρίζοντας να έξω πίσω, έκαμα το σταυρό μου: Πίσω μου, μια φλόγα έλαμπε, που μήτε ή βροχή, μήτε ο άέρας την πείραζε. Τοπο ήταν ένα παράξενο πράμα. Μά στην αρχή, δεν το δούδα σημασία. Το κρύο ήταν μεγάλο και μ' έκανε να περπατώ γρήγορα κι' έτσι μουφυγε από το νοή ή φλόγα πούκαιγε, σαν νάταν σε σπíti μέσα, χωρίς να την πειράζει το ξεροβόρι. Μά όταν πήρα τον κατήφορο, παιδί μου, να περάσω τον γέρω-ποταμό, τότες εα ναγύρισα πίσω την κεφαλή μου κι' είδα τη φλόγα πάλι, ξοπίσω μου, σαν να την κρατούσε κάποιος, που έρχότανε από κοντά μου.

Ο καπετάν Μανούσος, σταμάτησε τη διηγησίτου και κυττάζοντάς τον, είδα σαν να ήταν ή ώρα πουδλεπε το

περίεργο φαινόμενο κι' έλα φρότρεμε...

—Δεν είναι δά και μεγάλο πράμα τοτο — μου έπτε μαντεύοντας τη σκέψι μου— για να τρέμω, ύστερα από τόσα χρόνια. Μά θυμούμαι τα παρακάτω, κι' αυτά, δταν τ' ανιστορηθώ, μου κόβουν τή ήπατα.

—Τί γίνηκε, λοιπόν, καπετάνιε;

—Τό τί γίνηκε θα τ' ακούσης. Έβγαλα τα στιβάνα μου, βρήκα ένα στενό πέρασμα και μπήκα στον ποταμό. Χειμώνας, είπαμε, ήταν κι' είχε κατεβάσει πολύ νερό. Μά κόντευε να με πάρη το ρέμα και να χαθώ, σαν άκουσα, στον αποπέρα δάχτο, ένα γέλιο, ίδιου ανθρώπου, που θέλει να περιπαίξη κάποιον. Όσοσο έδωσα κουράνιο στον εαυτό μου, στάθηκε καλά, άρπαξα ένα κλαδί μιας χαρουπίας, που γερνε στον ποταμό και πάτησα γερά το χώμα, μ' ένα σάλτο.

—Και το γέλιο;

—Αί... ή πρώτη μου δουλειά, ήτανε να κυττάξω τον γέρω-ποταμό, τότες εα ναγύρισα πίσω την κεφαλή μου κι' είδα τη φλόγα πάλι, ξοπίσω μου, σαν να την κρατούσε κάποιος, που έρχότανε από κοντά μου.

—Μά το είδες καλά, καπετάνιο;

—Αν τώδα!... Μωρέ παι-

δί μου, σκοτάδι ήταν, μά το ρες τα μάτια μου θλέπανε περισσότερο τη νύχτα, παρά την ημέρα. Μά δεν είναι πώς τώδα. Σκέφτηκα, τον καλό μεζέ που θάκανε, και τώπιασα. Κι' αυτό, έβαλα το μουτράκι του στον κόρφο μου, σά για να ζεσταθῇ. Έγώ, έέχασα με τοτο το πεσκέσι και τη φλόγα και το γέλιο, έβαλα τα στιβάνα μου, που δεν είχανε βραχή, όπως τα προφύλαξα, κρεμασμένα στο λαϊμό μου και πήρα το δρόμο.

—Και το ριφάκι;

—Μά είναι να ρωτῆς; Το ριφάκι, τώχα στα χέρια μου. Κι' αυτό δόστον κι' έβανε το μούτρο του, όσο μπορούσε πιο μέσα στον κόρφο μου.

—Κρυώνει το κακοροζικο—σκέφτηκα μια στιγμή.

—Μά κι' εσύ, καπετάνιο, δεν κρυώνεις;—άκουσα μια φωνή να μ' απαντά στη σκέψι πούκαμα, χωρίς να την ξεστομίσω.

Αφουγκράστηκα καλά, μά δεν άκουσα άχνα πιά. Μόνο το ξεροβόρι φυσούσε σά δαίμονας και το χιόνι δόστον κι' έχόρευε, ως πού να πέση στα δέντρα ή στο χώμα.

Προχώρησα, μά συλλογιμένος πολύ. Τώρα ή φλόγα, το γέλιο και το μίλημα, μ' είχαν κάνει να θυμηθώ ιστορίες για στοιχεία και φαντάσματα, πούχα άκούσει και γελούσα τότες, γιατί δεν πίστευα πώς είν' αλήθεια.

Μά πάλι, στίς σκέψεις αυτές, άκουσα την ίδια φωνή, να θγαίνει κοντά μου.

Είπε:

—Κι' όμως θα τα πιστέψης, καπετάνιο, άπόψε!...

—Ποιός είσαι, μωρέ, φώναξα...

Μά δεν πρόλαβα να ξεστομίσω άλλη λέξι, γιατί το ρι-

φάκι πήδηξε από τα χέρια μου κι' έτρεχε σά λαγός. Ήμουνα πρώτος στο τρέξιμο, την εποχή εκείνη. Και σάλαρα πίσω του, για να το πιάσω, μά το είδα, όπως άπλωνα το χέρι μου άπάνω του, να γίνεται καπνός και από τον καπνό μέσα, να θγαίνει μια άλεπου, που στάθηκε στα πιανά της πόδια και μυριζότανε τον άέρα.

—Μά το είδες, καπετάνιο, τοτο που λές;...

—Μά τον ένα Θεό, παιδί μου, αλήθεια σου λέω, κι' αν λέω ψέματα, να μην παραδώσω ψυχή...

Ένοιωσα πώς ο καπετάν Μανούσος πειράχτηκε, γιατί ήταν τίμιος άνθρωπος και δεν καυχήθηκε ποτές, για τίποτα, αν και λεπτά πολλά και αίμα είχε δώσει κι' αυτός κι' ή φαμίλια του, για την λευτεριά του νησιού. Τοδύσα λοιπόν τσιγάρο, λέγοντάς του:

—Μά ποιός έπτε τέτοιο πράμα;... Έγώ σ' έρώτησα, αν είδες τον καπνό και την άλεπου;

—Ωρκίστηκα...

—Μά μόνο ο λόγος σου φτάνει — τον διέκοψα. Τι τον θέλεις τον όρκο;

—Για να πιστέψης, πώς δεν λέω, παρά την αλήθεια. Γιατί, έβροια, ό,τι άκούς, δεν είναι μήτε στα χαρτιά γραμμένα, μήτε θα γραφούν ποτές, για να τα πιστέψωμε. Και καταλαβαίνω πώς με το δικη σου, σουρχεται στο νοή, αν λέω την αλήθεια.

Αναγκάστηκα να τον διαβεβαιώσω και πάλι πώς δεν μπορούσε παρά να λήη ό,τι είδε, κι' ο γέροντας συνέχισε:

—Σαν είδα την άλεπου, να με κυττάξη, με τα πονηρά μάτια της, έκανα το σταυρό μου, ζύγισα την άπόστασι που μάς χώριζε και της πέταξα την μαγκούρα μου, στριφογυριστά. Μά τότες ήταν πού τάχασα! Το ζω άρπαξε τη χοντρή άγριελιά με τα μπροστινά πόδια του — ίδια όπως ο άνθρωπος—και με κυνήγησε...

Ένοιωσα την τρίχα μου να σηκώνεται, τα πόδια μου να λυγίζουν.

—Κύριε ήμων, Ίησού Χριστέ, είπα, βοήθα με!...

Κι' άπάντησι, στην φωνή μου αυτή, πούκλεισα δλη την ψυχή μου, ήταν, ένα μούγγισμα και μια φωνή:

—Γλύτωσε, Μανούσο, μά πάρα πέρα, θα τα πούμε!...

Στάθηκε. Κρύος ιδρώς μ' έβρεχε κι' άς χιόνιζε. Χάραξα, γρήγορα, μ' ένα ξύλο, έναν κύκλο εκεί που ήμουνα και τον σταύρωσα

Είχ' άκούσει, πώς έτσι τα στοιχεία φοβούνται και δεν σιμουνουν. Και με το θάρρος αυτό, λίγο-λίγο ήσυχασα. Μάζεψα το μυαλό μου. Και σκεψήκα, μην όλ' αυτά δεν ήταν όνειροφροσίματα; Μην ήταν άγγελοςκίσματα; Μά πάλι, πώς ήταν δυνατό; Ήμουν ξύπνιος, περπατούσα μάλιστα και μ' έδερνε ο βορρρας και το χιόνι ώρες. Σαν καλύτερα όμως ήταν να λογιάσω, πώς δεν είδα τίποτα. Έτσι κι' έκανα. Και σηκώθηκα, στήλωσα το νεανικό μου κορμί, έκανα το σταυρό μου και τράβηξα.

Αρχισα τις μαντινάδες. Έλεγα την μία, την άλλη, πολλές. Κι' είχα πατήσει τα Ρεθυμνιώτικα. Κι' ή ώρα περνούσε. Περιμένα την ημέρα να ξεφέξη. Καλύτερα ο φόβος από τους ανθρώπους, άς είνε κι' έχθροί, παρά ο τρόμος των άόρατων δυνάμεων, που μούχε πλάκώσει την καρδιά.

Μά ή μέρα θ' άργουσε άκόμη... Και ώσπου να φτάσω στους Αρμένους, στο χωριό που πήγαινα, είχα καιρό. Την Επισκοπή την είχα αφήσει πίσω από ώρα. Με γαύγισαν οι σκύλοι, μά δεν μ' ένοιαζε. Περνούσα μέσα από χωριά και αυτό μούδινε θάρρος. Άν φώναζα, κάθε πόρτα θάνοιγε και θάβρισκα σωτηρία.

Έφτασα και στην Κούφη. Ύστερα θέλησα να είχα έναν καφέ. Μά έπρεπε το μεσημέρι το πολύ, να βρίσκω και στους Αρμένους κι' ήταν και κρίμα να σήκωνα από τον ύπνο καμιά γνωστή μου φαμίλια.

Προχώρησα, λοιπόν... Μά όπως κατέβαινα πάλι, για να πιάσω τον Άγιο Κωνσταντίνο και τα Ρούστικα, ένα μούλαρι, βόσκιζε στην άκρη του δρόμου, σαμαρωμένο.

Στάθηκε λίγο, άφουγκράστηκα μην ήταν το άφεντικό του εκεί κοντά, μά ψυχή δεν φαινόταν. Τότες, ή κουράσι, μαζί με όλ' αυτά, που μούτρεξαν, μ' έσπρωξαν να το καθαλλήσω και να τ' άφηνα στο γυρισμό. Κι' αυτό, σαν να το κατάλαβε, άφησε το βοσκίδ και ήρθε κοντά μου.

Δεν έχασα καιρό. Πήδησα πάνω του. Κι' αυτό τράβηξε στην αρχή με όρεξι. Μά μια στιγμή, σαν να τοδρθε ντελρίο, τώβαλε στα πόδια και καμιά δύναμι δεν μπορούσε να το σταματήσει. Μήτε χάλινάρι τώπιανε, μήτε τις φωνές μου χαμπάριζε. Όσο καλός καθαλλάρης κι' αν ήμουνα, ένοιωθα πώς δεν μπορούσα να βασταχτώ στο σαμάρι. Το δαιμονισμέ-

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟ

ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ο τύπος της γυναίκης του 1939 δεν θα είνε και πολύ διάφορος εκείνου του 1938. Θα πρέπει εν τούτοις να καταστή περισσότερον φανερή ή δροσιά, ή υγεία, ή φυσικότης. Το μακιγιάρισμα θα είνε τόσο τεχνικόν, ώστε και οι καλύτερες φίλες μας άκόμη δεν θα μπορούν να το διακρίνουν απ' το φυσικόν.

Τα μαλλιά «αυθεντικού» χρώματος θα είνε της μόδας και θα σημειώσουν μίαν προτίμησι για το μελαχρινό και το άνοιχτό καστανόχρουν.

Το πολύ «στυλ» μακιγιάρισμα της τελευταίας εποχής, που δεν είχε καμιάν σχέσι μ' εκείνο που δίνει ή φύσις, θα καταργηθῇ. Θα επανέλθωμε στα δροσερά χρώματα της υγείας, στα ρόδινα, στα ειλκρινώς ρόδινα χρώματα.

Τα χείλη θα είνε κόκκινα, «κερασιά», και όχι στο χρώμα των φραγκοστάφυλων. Στο σχήμα θ' άκολουθούν την φυσική τους καμπύλη και όχι την ψεύτικη της οιασδήποτε σάφ της μόδας.

Τα βλέφαρα δεν θα βαρύνονται από νοσηρές σκιές, αλλά άντιθέτως θα καταστούν πιο φωτεινά και διαυγή, μ' ένα έλαφρό μακιγιάζ σχεδόν άδύρατο.

Το θρονίκωμα των νυχιών, το πολύ θαθύχουν, πολύ ζωηρόν, ή χρώματος πολύ πρωτοτύπου, θ' άντικατασταθῇ με άπαλό ροδόχρουν.

Τα φρύδια θάνε λιγώτερο άποψιλωμένα, παχειά στη ρίζα, και ξεφτίζοντα προς την κορυφή—ως είδος «μπεμπεκιστικού» τύπου.

Η νέα αυτή άρμονία του μακιγιάρισματος θα όνομασθῇ, άναμφιβόλως, «δροσερότης», «νειότη» ή καλύτερό «υγεία».

Η γοητεία, ή χάρις, ή καλή διάθεσις, θ' άπαντήσουν από την νέα μόδα και όλίγη... Λαιμαργία. Διαγράψατε λοιπόν από το λεξικό σας—αν θέλετε να είσθε της τελευταίας ώρας—τις λέξεις «δίαιτα», «γραμμή» κ.λ.π. Μη σκέπτεσθε πάντοτε τις διαστάσεις σας, το βάρος σας. Οι άνδρες έχουν κουρασθῇ απ' τις γυναίκες που έγιναν άνιαρες απ' τις στερήσεις. Αρχισαν να προτιμούν τις γυναίκες τύπου Μάε Γουέστ, γιατί αυτές, τοτλάχιστον, είνε πάντοτε εύθυμες.

νο μήτε και μυίγα, σε ώρα καλοκαιριού να το πειράζε, δεν θάκανε έτσι, σαν τρελό... Κι' έγινε κείνο, που φοβόμουνα. Στάθηκε άποτομα, με πέταξε μπρός από το κεφάλι του κι' έμεινα ξερός.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου, έφριξα. Γύρω μου, είχαν στήσει χορό οι δέω άποδω και όσο πήγαινε έρχόντανε κοντήτερα, στένευαν τον κύκλο κι' έβγαζαν φωτιές από το στόμα και τα μάτια.

Όσο κι' αν προσπαθούσα

να κρατήσω το μυαλό μου, θά τώχανα. Μά κείνη τη στιγμή, άκούστηκε το λάλημα του πετεινού και απ' την Ανατολή, έσκαζε ή μέρα... Με μιας, μια θουή άκούστηκε, ή άλυσίδα των στοιχείων κόπηκε και χάθηκαν με φοβερές θροισίες...

Ο γέρω-καπετάνιος σάπασε. Ήταν κατακίτρινος σαν μόλις νάχε ζήσει την φρικτή περιπέτειά του.

ΜΙΝΩΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

ρίξω μόνος μου. Δεν έχω ανάγκη από κανέναν τη βοήθεια και είσαι ελεύθερος, αδελφέ μου, να έπιδιώξεις την σωτηρία ή την καταστροφή του δουκός, όπως σου συμφέρει καλύτερα.

Ο Έσκοβάρ δεν μπορούσε να πιστέψει στ' αυτιά του. Κτύπαξε τον Άλιόγα άφρονος από έκπληξη και θαυμασμό και στο τέλος έλπε στεναάζοντας:

—Φαίνεται πως σπούδασε κι' αυτός στη σχολή μας... Έφθασε να είναι σήμερα ο Αόρατος Αρχών της Ισπανίας!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΑΛΒΑΡΑΣΟΝ

Την άλλη μέρα τὸ πρωτὸ ὁ Έσκοβάρ, ξεκίνησε να-ρίς για τὴν Κουέναςα πού ἦταν μιὰ βιομηχανικὴ πό-λις μ' ἀρκετοὺς κάτοικους. Εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνεβαίνει στὸ ὄρος Ἀλβαράσον καὶ εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ ὅταν ξαφνικὰ ἀκούσε τὴ φωνὴ κάποιου Ἰσπανοῦ στρατιώτου πού τοῦ φώνα-ξε:

—Πάτερ μου, ἔχετε σκο-πὸ νὰ προσθέσετε ἀκόμα ἐναντὶ τοῦ μαρτυρολό-γιό μας;

—Τί ἐννοεῖς, τέκνον μου, ρώτησε ὁ Έσκοβάρ πού σταμάτησε γιὰ μιὰ στι-γμή.

—Έτσι πού πᾶς μπορεῖ νὰ πέσης στὰ χέρια τῶν Μαυριτανῶν πού δὲν ἀγα-ποῦν καθόλου τὸ ράσο.

—Ποῖο δρόμο, λοιπόν, πρέπει νὰ πάρω γιὰ νὰ πᾶω στὴ Κουέναςα;

ἀξιωματικούς τοῦ ἐπιτελεῖ-ου του. Τὴν ὥρα πού οἱ στρατιῶτες τοῦ ΝτιέγοΦα-ζάρντο ἐτοιμάζονταν νὰ ξεκινήσουν γιὰ νὰ ἐκτελέ-σουν τὴν κίνησι πού διέ-ταξε ὁ ἀρχηγός, ἕνας νέ-ος Μαυριτανός, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, ὤρ-μησε ξαφνικὰ ἀπάνω σ' ἕ-να ἀπ' τοὺς στρατιῶτες πού τὸν ἔλεγαν Γονζαλές καὶ τὸν ἐχτύπησε μ' ἕνα στυλέτο στὴν καρδιά. Ὁ στρατιώτης ἔπεσεν αἰμα-τωμένος. Οἱ σύντροφοί του Γονζαλές ἔτρεξαν νὰ συλλάβουν τὸν φονέα καὶ τὸν ἔσυραν μπροστὰ στὸν ἀξιωματικό τους.

—Ποιὸς εἶσαι; ρώτησε ὁ-κείνος τὸν φονέα.

—Ἦμουν ὑπὲρ τῆς τοῦ Ντελασκάρ Ντ' Ἀλβερικ-κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα οὔτε ἐργασία οὔτε πατρίδα, ἀ-κολούθησα στὸ βουνὸ τὸν γιουὸ τοῦ ἀφέντη μου, τὸν Γιεζίντ, νὰ πολεμήσω μαζί του.

—Έγινες δηλαδὴ λη-στής;

—Ληστὲς εἶστε σεῖς πού μᾶς πήρατε ὅ,τι κι' ἂν εἶ-χαμε. Ἐπῆγα σήμερα τὸ πρωτὸ στὸ Βαρρέντο, στὸ χωριὸ πού εἶχα ἀφήσει τὴ γυναίκα μου καὶ τὸ βρή-κα καμένο ἀπ' τοὺς στρα-τιῶτες σας κι' ὅλες τὶς γυναῖκες μας σφαγμένες. Ἦταν ἐκεῖ ἀκόμα οἱ φο-νιάδες κι' ἐμιλοῦσαν ὑπε-ρήφανα γιὰ τὰ κακουρηγ-ματὰ τους. Ἦταν μαζί τους κι' αὐτὸς ὁ Γονζαλές πού τὸν ἐμάρκαρα. Τὸν ἀ-κολούθησα ἀπὸ μακριὰ, καὶ δόξα σοὶ ὁ Θεός, ἀξι-ώθηκα νὰ τὸν κάμω νὰ δο-κιμάσω τὴ γλύκα τοῦ στι-λέτου μου.

Ὁ Ντιέγο Φαζάρντο δι-έταξε ν' ἀνάψουν μεγάλη φωτιά καὶ νὰ κάψουν ζων-τανὸ τὸν Μαυριτανὸ πού ἐτόλμησε νὰ σκοτώσῃ τὸν στρατιώτη.

—Ἀμποτε, εἶπεν ὁ ἀξι-ωματικός, νὰ μᾶς ἀξίω-νέ ὁ Θεὸς νὰ κάψουμε ὅλους τοὺς ὁμοεθνείς σου!... Δυσ-τυχῶς, εἶναι κρυμμένοι στὸ βουνὸ καὶ δὲν μᾶς ἐ-πιτρέπει ὁ ἀρχηγός μας νὰ τοὺς καταδιώξωμε. Πρέ-πει νὰ τοὺς περιμένωμε νὰ φανοῦν αὐτοὶ πρώτοι. Ἄν ὁμως τοὺς συναντήσωμε, κατὰ τύχην, στὸ δρόμο μας, τότε θὰ μπορούσαμε, χωρὶς νὰ παραβῶμε τὶς διαταγές τοῦ στρατηγοῦ μας...

—Καὶ τί θὰ δίνετε γι' αὐτό; ρώτησε ὁ νέος Μαυ-ριτανός κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν Ντιέγο.

—Τί θάδω-ν ἂν με βοη-θοῦσε, θέλεις νὰ πῆς; Θὰ σοῦ χάριζα τὴ ζωή, ἐλπί-ζω πᾶς σοῦ φτάνει. Μὲ τὴ συμφωνία ὅμως νὰ με ὁ-δηγήσης στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ βουνοῦ πού εἶνε κρυμ-μένοι οἱ ἐπαναστάτες.

—Σύμφωνοι, φώναξεν ὁ νέος.

—Ὡστε δὲν διστάζεις, γιὰ νὰ σώσης τὴ ζωή σου, νὰ προδώσης ὅλους τοὺς ἀδελφούς σου;

Ὁ νέος ἔστρεψε ἀλλοῦ τὸ βλέμμα του, γιὰ νὰ μὴ φανερῶσιν ἴσως τὶς κρυφές τους σκέψεις καὶ εἶπε:

—Τί τὰ θέλετε, κύριε ἀ-ξιωματικό, εἶνε τόσο εὐ-χάριστο νὰ βλέπῃ κανένας τὸν ἥλιο!

—Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ Ντιέγο, ἐμπρὸς παιδιὰ, ἀ-φήστε τὸν ἐλεύθερο νὰ περπατᾷ κοντὰ μου γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὸν δρόμο. Στρα-τιῶτες, ἐμπρὸς, ἀκολουθε-στε με.

Καὶ οἱ χίλιοι διακόσιοι ἄνδρες ἄρχισαν ν' ἀνεβαί-νουν στὸ ὄρος ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν νέο Μαυριτανό.

Ο ΝΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟ ΝΤΕ ΜΙΝΤΖΙΑ

Ὁ Πικουῖλλο, πού τὸν ἀφήσαμε στὴν Καρακόσσα στοὺς πρόποδες τοῦ Ἀλ-βαράσον, ἤθελε κι' αὐτὸς νὰ φύγῃ τὴν ἴδια μέρα πού ἔφυγε ὁ Έσκοβάρ, ἀλλὰ παρέμεινε γιὰ λίγο γιὰ ν' ἀπαντήσῃ σ' ἕνα γράμμα τοῦ βασιλέως πού πήρε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα.

Καθὼς δὲ ἔγραφε ἤλθε ὁ Γονγαρέλο νὰ τοῦ πῇ τὶς διαδόσεις πού ἀκούσε γιὰ τὴν καταστροφὴ καὶ τοὺς φόνους τῶν γυναικῶν στὸ Βαρρέντο καὶ γιὰ τὰ μέ-τρα πού ἔλαβεν ἐναντίον τῶν Μαυριτανῶν ὁ ντὺν

Αὐγουστίνο ντὲ Μίντζια. πού εἶχεν ὑποσχεθῇ στὸν δο-κὰ Ντὲ Λάρμα νὰ τελειώσῃ τὸν πόλεμο μέσα σὲ λίγες μέρες, ἐξολοθρεύοντας μὲ κάθε τρόπο τοὺς ἐπανα-στάτες.

Ὁ δύστηνος Πικουῖλλο, βέβαιος πᾶς ἡ νίκη συν-τομα θὰ στεφάνωνε τὰ ἱ-σπανικὰ ὅπλα καὶ μὴ ἔε-ροντας πᾶς νὰ σώσῃ τοὺς ἀδελφούς του πού πολε-μοῦσαν ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Γιεζίντ, προσπαθοῦσε νὰ κατορθώσῃ νὰ τοῦς δοθῇ ἀμνηστία ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐπιδειχθῇ σ' αὐτοὺς μιὰ ἐπιείκεια.

Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγρα-φε καὶ παρακαλοῦσε αὐτὴ τὴ στιγμή στὸν βασιλέα, ὁπότε ἕνας μεγάλος ξα-φνικός θόρυβος στὴν αὐλὴ τοῦ ξενοδοχείου τὸν ἔκαμε νὰ διακόψῃ τὸ γράψιμο γιὰ δευτέρη φορά.

Ὁ θόρυβος προερχόταν ἀπ' τοὺς ἐπιζήσαντας κα-τοίκους τοῦ Βαρρέντο, καμμιὰ ἐξηνταριά αἰμα-λώτους Μαυριτανούς, πού ὁ στρατὸς τοῦ Ντιέγο εἶχε σώσει τὴν προηγουμένη στὸ χωριὸ τους πού καιγόταν. Ἐφθασαν συνοδευόμενοι ἀπὸ μερικοὺς Ἰσπανοὺς στρατιῶτες καὶ ἡ κατὰ-στασίς τους ἦταν ἀξιολύ-πητη. Αἰματωμένοι, κατα-λασπώμενοι κι' ἀποκαμω-μένοι ἀπ' τὰ βάσανα καὶ τὴν πεζοπορία, δὲν μπο-ροῦσαν πιά νὰ προχωρή-σουν.

—Ποῦ τοὺς πηγαίνετε; ρώτησεν ὁ Πικουῖλλο τὸν

ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἀποσπά-ματος.

—Στὸ Οὐετέ, πού πρέ-πει νὰ μᾶςτε ἀπόψε.

—Μὰ δὲν θὰ μπορέσουν οἱ κακόμοιροι νὰ περιπα-τήσουν ὥς ἐκεῖ χωρὶς νὰ ξεκουραστοῦν πρώτα κά-που.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγὴ τοῦ Αὐγουστίνου Ντὲ Μίν-τζια.

—Ἀφήστε τους, τοῦλάχισ-τον, νὰ ξεποστᾶσουν λίγη ὥρα σὲ μιὰν ἀκρὴ τῆς αὐ-λῆς γιὰ ν' ἀναλάβουν τὶς δυνάμεις τους.

—Μὰ ἂν τὸ μάθῃ ὁ στρα-τηγός;

—Δὲν θὰ τὸ μάθῃ, κι' ἐ-πὶ τέλους ἀναλαμβάνω ἐ-γὼ νὰ συγχωρήσῃ τὴν πα-ρακοή σου. Εἶμαι ὁ πνευ-ματικός τοῦ βασιλέως.

Κι' ὁ Πικουῖλλο διέταξε τὸν ξενοδόχο νὰ δώσῃ καὶ στοὺς στρατιῶτες καίστους αἰχμαλώτους νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦν.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἀ-ποσπάματος δέχθηκε νὰ ὑπακούσῃ, δειλασθεὶς τόσο ἀπ' τὴν ὑπόσχεσι τοῦ φα-γιτοῦ καὶ τοῦ κρασιοῦ, γιὰτὶ ἦταν πεινασμένος, ὁ-σο καὶ γιὰτὶ ἤθελε κι' αὐ-τὸς νὰ ξεκουραστῇ κάπως.

Μόλις ὁμως εἶχε ὀρχί-σει νὰ καταπραῖνῃ τὴν πεί-να του, ποδοβολῆτὸ ἀλό-γων πού πλησίαζαν, ἀκού-στηκε καὶ παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ τὸ ποτήρι ἀπ' τὰ χέ-ρια τοῦ δυστυχισμένου πού ἀπὸ μακριὰ ἀνεγνώρισε τὸν Αὐγουστίνου ντὲ Μίν-τζια καὶ τοὺς ἀξιωματι-κούς τοῦ ἐπιτελείου του.

—Εἶμαι χαμένος, εἶπε, μὲ πνιγμένη φωνὴ στὸν ξε-νοδόχο πού ἀνέβηκε τρέ-χοντας νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν

πρόσκλησι καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ Πικουῖλλου, ὁ-πὸν κατήσαν καὶ ο. οὐδ' ὑπὸ ἐτοιμὸν τραπέζι.

Δυστυχῶς ὁμως ἡ τρα-πέζα εἶχε τρία μεγάλα παραθύρα στὸ ὁρὸμο κι' ὁ στρατηγὸς ἀκούσε ἀπ' ἐ-κεῖ τὶς φωνές τοῦ κοσμοῦ πού ζητοῦσε νὰ του παρα-δώσουν τοὺς Μαυριτανούς αἰχμαλώτους.

—Τί τρέχει; ρώτησεν ὁ ντὸν Αὐγουστίνου τὸν ξενο-δόχο.

—Κανένας καυγᾶς θὰ στήθηκε στὴ γειτονιά, εἶ-πεν ἐκεῖνος, συνηθισμένα πράγματα.

Οἱ φωνές ὁμως ἐξακο-λουθοῦσαν ἐνοχλητικῶς κι' ὁ στρατηγὸς νευριασμένος διέταξε τὸν ξενοδόχο νὰ κατεβῇ στὸ δρόμο καὶ νὰ τοῦ φέρῃ ἀπάνω τὸν πρῶ-το χωροφύλακα πού θὰ συ-ναντοῦσε.

Ὅταν ὁ χωροφύλακας ἀνέβηκε στὴν τραπέζα-ρία:

—Τί θέλει αὐτὸς ὁ κό-σμος πού φωνάζει; τὸν ρώ-τησε ὁ στρατηγός.

—Ζητεῖ νὰ τοῦ παραδώ-σουν τοὺς αἰχμαλώτους.

—Ποιους αἰχμαλώτους;

—Ἐκείνους πού συνοδεύ-ει ὁ λοχίας Μοξίνα Κλιν-σάν.

—Τὴν ὥρα αὐτὴ ἐλπίζω νὰ εἶναι φτασμένοι στὸ Οὐε-τέ. Ἄς πᾶνε ἂν θέλουν νὰ τοὺς βροῦν, ἀμφιβάλλω ὁ-μως ἂν θὰ τοὺς προφτά-σουν, γιὰτὶ κατὰ διατα-γὴν τοῦ δουκός Ντὲ Λάρ-μα, μόλις φθάσουν ἐκεῖ θὰ ἐκτελεσθοῦν.

Ὁ Πικουῖλλο δὲν μόρε-σε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ φω-νὴ φρίκης μόλις ἀκούσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ στρα-τηγοῦ.

—Πές το αὐτό, συνέχισε ὁ στρατηγός, στὸν κόσμο πού φωνάζει κι' ἐλπίζω νὰ ἡσυχάσῃ.

—Ὁχι, ἐξοχώτατε, δὲν θὰ τὸ πιστέψουν.

—Καὶ γιὰτὶ παρακαλῶ; —Γιὰτὶ οἱ αἰχμαλῶτοι αὐτοὶ εἶναι ἀκόμη ἐδῶ, στὴν αὐλὴ τοῦ ξενοδοχεί-ου.

—Ὁ λοχίας λοιπόν πού τοὺς συνοδεύει σκοτώθη-κε;

—Ὁχι ἐξοχώτατε, ἀπῆν-τησε δειλὰ ὁ ξενοδόχος, κάθισε λίγο νὰ ξεκουρα-στῇ καὶ νὰ τοιμήσῃ κάτι μαζί μου.

—Φωνάξτε τὸν ἀμέσως νάρθη ἐδῶ.

—Δὲν πρέπει. Ντὸν Αὐ-γουστίνου, νὰ τὸν ἐπιπλή-ξετε, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐνοχος, εἶπεν ὁ Πικουῖλλο. Ἐγὼ τὸν ἀνάγκασα ν' ἀφήσῃ τοὺς δυστυχισμένους αἰχ-μαλώτους νὰ ξεκουραστοῦν λιγάκι, γιὰτὶ εἶδα πᾶς ἡ-

Πικουῖλλο γιὰ τὸν κίνδυ-νο.

Ἀτάραχος ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

—Πές στὸν Αὐγουστίνου πᾶς τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴ νάρθη νὰ γευματίῃ μαζί μου.

Ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε χα-ρούμενος νὰ βρῇ τὸν στρα-τηγό, πού ἐδέχθηκε τὴν

—Μὲ τὸ δικαίω-μα πού μοῦ ἔδωκεν ὁ βασιλεὺς, εἶπεν ὁ Πικουῖλλο, διαβά-στε αὐτὸ τὸ ἐν-γραφο.

ταν τόσοσιν ἀποκαμωμένοι πού δέν μπορούσαν πιά νά προχωρήσουν.

—Η σεβασμότης σας έκαμε τὸ χρέος τῆς ὥς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, ὁ λοχίας ὅμως δέν ἔκαμε τὸ δικό του ὡς στρατιώτης καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νά τιμωρηθῇ. Τώρα εἶπε, γυρίζοντας στὸν χωροφύλακα, διάταξε τὸν ἕκ μέρους μου νά ξεκινήσῃ ἀμέσως μὲ τοὺς αἰχμαλώτους, πού ὀφείλει νά μεταφέρῃ ἀπὸψε στὸ Οὐτέε.

—Μὰ ἀν φτάσουν ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Πικουῖλλο, τοὺς περιμένει ὁ θάνατος.

—Εἰμεῖς οἱ στρατιωτικοὶ δέν συζητοῦμε τίς διαταγές πού λαμβάνουμε, ὑπακούουμε μόνο σ' αὐτές.

—Κύριε Μίντζια, σὰς παρακαλῶ, ν' ἀναβάλετε τὴν ἐκτέλεσι αὐτῆς τῆς διαταγῆς τοῦ δουκὸς ὥς πού νά γράψω στὸν βασιλέα. Σὰς παρακαλῶ νά μοῦ κάμετε αὐτὴ τὴ χάρι.

—Λυποῦμαι, ἀλλὰ τὸ καθῆκον μου, δέν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει.

—Τότε λοιπόν, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως σὰς ἀπαγορεύω νά ἐκτελέσετε τὴν ἀπάνθρωπο αὐτὴ διαταγή.

—Καὶ μὲ ποῖο δικαίωμα μοῦ ἀπαγορεύετε εἰς; ῥώτησεν υπερήφανα ὁ στρατηγός.

—Μὲ τὸ δικαίωμα πού μοῦ ἔδωσεν ὁ βασιλεὺς. Διαβάστε αὐτὸ τὸ ἔγγραφο.

Καὶ ὁ Πικουῖλλο παρυσίασε στὸν στρατηγὸ τὴν ἰδιόχειρη ὑπογραφή τοῦ Φιλίππου.

Ὁ Ντὸν Αὐγουστίνο ἀφοῦ τὴ διάβασε, τὴν ἐπέστρεψε στὸν νεαρὸ μοναχὸ λέγοντάς του:

—Νομίζω ὅτι ἡ ἐξουσία, τὴν ὁποία χορηγεῖ στὸν πνευματικὸ τῆς ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, πρέπει νά περιορισθῇ μόνον σὲ ζητήματα τῆς δικαιοδοσίας του ὡς κληρικοῦ. Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ ἔχω διαταγῆς ὑπογεγραμμένες ἀπ' τὸν πρωτοπυργό, χρεωστῶ μοῦ φαίνεται νά ὑπακούσω σ' αὐτές. Λυποῦμαι καὶ πάλιν ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον μου!

ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΛΑΓΙΟΛΑ
ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ ΔΟΜΙΝΙΚΟΣ

Ὁ Ἑσκοβάρ, ἀφοῦ ἐπέσπευσε ὅλη τὴν ἡμέρα, ἔφθασε πρὸς τὸ βράδυ στὴ Κουένσα καὶ ῥώτησε νά μάθῃ πού βρίσκεται ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής.

Τοῦ εἶπαν ὅτι βρισκόταν στὴ Βαλέντσια, στὴν ἔπαυλιν τοῦ Ντελασκάρ Ντ' Ἀλβερικ καὶ ξεκίνησε τὰ

ξημερώματα πάλιν γιὰ νά τὸν συναντήσῃ.

Εἶχε γνώσῃ πὼς φεύγοντας ὁ Ντελασκάρ ντ' Ἀλβερικ γιὰ τὴν ἐξορία, δέν εἶχε πάρει μαζί του τοὺς θησαυροὺς του καὶ φυσικὰ ὅλοι ἐπίστευαν ὅτι οἱ θησαυροὶ αὐτοῦ τοῦ βαθυπλούτου αἰρετικοῦ θὰ ἦσαν κρυμμένοι στὴ μεγαλοπρεπῆ του ἔπαυλιν στὴ Βαλέντσια.

Γι' αὐτὸ ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής βρισκόταν ἐκεῖ. Οἱ κόποι του ὅμως δέν ἔκαρποφόρησαν. Βρῆκε, βέβαια, μέσα στὴν ἡγεμονικὴ ἐκείνῃ ἔπαυλιν βαρύτιμα ἐπιπλά, εἰκόνες μεγάλων ζωγράφων καὶ ἀγάλματα τέχνης, πουθενὰ ὅμως χρήματα ἢ πολυτίμους λίθους.

Μόνον ὁ Ἀλβερικ, κι' ὁ γυιὸς του γνώριζαν τὸ ὑπόγειο πού ἦταν κρυμμένοι οἱ θησαυροὶ τῶν Μαυριτανῶν ἡγεμόνων καὶ ἡ Μαργαρίτα, πιστὴ στὸν ὅκο τῆς, πῆρε μαζί τῆς στὸν τάφο τὸ μυστικὸ πού φανέρωσε ὁ Γεζίντ. Κι' ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής ἦταν ἀπελπισμένος γιὰ τὴν ἀποτυχία του αὐτῆς.

Εἶχε ὅμως κι' ἄλλους λόγους νά μὴν εἶνε εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν καθόλου κατάστασι. Ἡ κατακραυγὴ τοῦ κόσμου ἐναντίον τοῦ δουκὸς Ντὲ Λάρμα καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὡς δολοφόνων τῆς βασιλείας, ἔδω νόμω μερὰ μὲ τὴν ἡμέρα.

Εἶχε περάσει πρὸ πολλοῦ καὶ αὐτὰ τὰ σύνορα τῆς Ἰσπανίας. Ὁ Μέγας Ἱεροεξεταστής εἶχε πάρει σχετικὰ γράμματα κι' ἀπ' αὐτὴν τὴν αὐλὴ τῆς Ρώμης πού τοῦ γραφάν πὼς ἔπρεπε ἐπὶ τέλους νά δικαιολογηθῇ, ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του.

Πὼς ὅμως νά δικαιολογηθῇ; Ποιὲς ἀποδείξεις μπορούσε νά παρουσιάσῃ γιὰ νά κλείσῃ τὰ στόματα τοῦ κόσμου;

Κι' ἐνῷ αὐτὲς οἱ θλιβερές τὸν ἀπασχολοῦσαν σκέψεις, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τοῦ ἔφεραν ἕνα γράμμα πού ἔλεγε:

«Εάν ἡ Πανιερότης σας ἐπιθυμῇ νά μάθῃ μυστικὸν ἐνδιαφέρον τὰ μέγιστα αὐτὴν καὶ τὸν καρδινάλιον δοῦκα Ντὲ Λάρμα, παρακαλεῖται νά δεχθῇ σὲ λίγων λεπτῶν ἀκρόασιν τὸν ἀφωσιωμένον φίλον τῆς πού ἔγραψε τίς γραμμὲς αὐτὰς καὶ πού περιμένει ἀνυπομονῶς τὴν ἀπάντησίν τῆς».

—Ἄς ἔλθῃ, ἄς ἔλθῃ ἀμέσως, εἶπεν ὁ Ἱεροεξεταστής στὸν ὑπηρέτη πού τοῦφερε τὸ ἀνώνυμο ἐκεῖνο γράμμα.

Ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε μ' ἐκπληξί του ὁ Μέγας Ἱε-

ροεξεταστής εἶδε νά μπαίνει ὁ Ἑσκοβάρ.

—Σὺ ἐδῶ Ἑσκοβάρ;
—Ναί, ἐγὼ Πανιερώτατε.

—Ξέρω γιατί ἔρχεσαι. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἐτοιμαζόμουν νά στείλῳ στὸν βασιλέα πρὸς ὑπογραφήν τὴν ἐκθεσὶ τοῦ ἀνελίου μου κόμητος ντ' Οὐζέντ, πάνω στὴν ὁποία θὰ βασισθῇ τὸ διατάγμα τῆς ἐξορίας τοῦ Τάγματός σας.

—Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ, εἶπεν ὁ Ἑσκοβάρ, ἀτάραχος δέν θὰ τὸ στείλετε, Πανιερώτατε!

—Πὼς εἶπατε, ἀγαπητέ μου Ἑσκοβάρ;

—Εἶπα, Πανιερώτατε, ὅτι τὸ ἔγγραφο αὐτὸ δέν θὰ τὸ στείλετε στὸν βασιλέα, πρὸς ὑπογραφήν, γιατί μοῦ φαίνεται πὼς δέν εἶνε δυνατόν νά θέλετε νά ἐξορίσετε ἀπὸ τὴν Ἰσπανία τοὺς μόνους ἀνθρώπους πού μποροῦν νά κλείσουν τὰ στόματα τῶν συκοφαντῶν σας καὶ ν' ἀποδείξουν μὲ ἐπιχειρήματα τὴν ἀθωότητά σας, καθὼς καὶ τοῦ δουκὸς ντὲ Λάρμα.

—Μιλᾶς σοβαρῶς, ἀδελφέ μου; ῥώτησε χαρούμενος ὁ Ἱεροεξεταστής. Λέγε μου, λέγε μου, σὲ ἀκούω.

—Εἶναι ἀδύνατον νά μιλήσω ἐνδῶ βλέπω ἐκεῖ μπροστά σας αὐτὸ τὸ ἔγ-

γραφον πού μὲ κρατεῖ σὲ ταραχὴν καὶ δέν μ' ἀφήνει νά σκεφθῶ μὲ ησυχία.

—Καταλαβαίνω τὸ πνεῦμα σου, ἀδελφέ μου, ἀλλὰ πρὶν καταστρέψῃ αὐτὸ τὸ ἔγγραφο πού σὲ ταραξεί, ἔχω ἀνάγκη ν' ἀποδείξω πειστικῶν πού νά κλείσουν τὰ στόματα τῶν συκοφαντῶν μας.

—Ἦσυχάστε, θὰ ἔχετε τίς ἀποδείξεις αὐτές, σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ σὰς ὀνομάσω τοὺς ἀληθινούς ἐνόχους τοῦ φόνου τῆς βασιλίσσης Μαργαρίτας.

—Λέγε, λοιπόν!...
—Σὰς εἶπα, Πανιερώτατε, ὅτι μὲ ταρασσεῖ ἡ θέα τοῦ ἔγγραφου ἐκείνου.

Ὁ Σαντοβάλ πλησίασε στὸ κερί πού ἦταν ἀναμμένο πάνω στὸ τραπέζι τὴν ἐκθεσὶ τοῦ κόμητος Οὐζέντ καὶ τὴν ἀφῆσε νά καίῃ.

—Καὶ τώρα λέγε, ἀδελφέ μου, σ' ἀκούω.

Ὁ Ἑσκοβάρ κάθησε κοντὰ στὸν Σαντοβάλ καὶ ἀρχισε νά λέγῃ:

—Τὴν πρώτη Κυριακὴ, ὕστερα ἀπ' τὸν θάνατο τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς, ἡ βασιλίσσα ἀπεφάσισε νά πάῃ στὸ παρεκκλήσι τῶν ἀνακτόρων γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν θεῖα λειτουργία. Ὅταν ἐπέστρεψε στὰ διαμερίσματά της, διωσμένη ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ζέση, ἐξήτησε κάτι νά πιῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

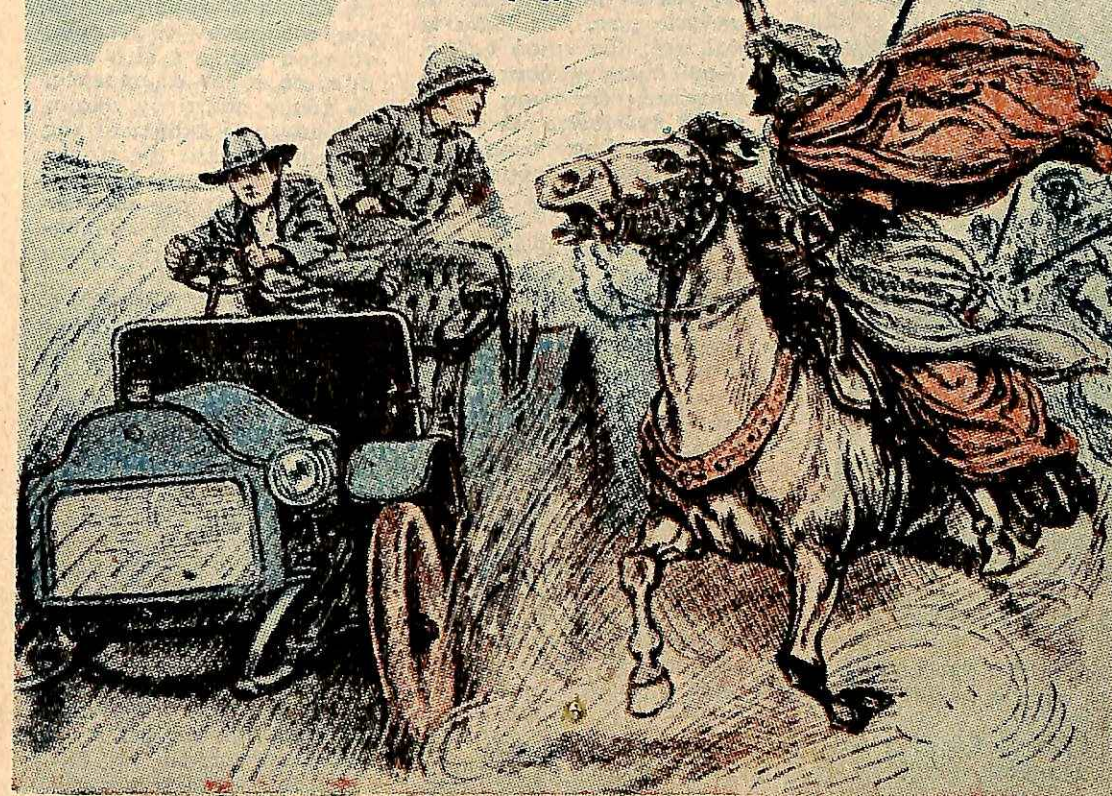

ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

—Καὶ τί θάκανες ἀν θριασκῶν καμμιὰ φορὰ ἀνάμεσα σὲ καμμιὰ τριανταριά ἀμαζόνες;
—Καμμιὰ τριανταριά ἀμαζόναια!

Τὸ σμαραγδένιο ἀστέρι

Μιά περιπέτεια στὴν ἐρημο

—Ὁ πατέρας μου εἶνε ἔξω φρενῶν, εἶπε ὁ Τζέρυ Χόλνταγουορθ. Λεῖε ὅτι κινδυνεύει ἡ τιμὴ του, ἀν καὶ ἐγὼ δέν τὰ θέλω ἐπὶ τὰ πράγματα. Καθὼς ἔβρισκε, ὁ σουλτάνος τοῦ Καϊδᾶν ἔκαμε μιὰν ἡμιπέστην ἐπίσκεψιν στὸ Ἀδεν καὶ ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου εἶνε διοικητὴς τῆς φρουρᾶς, ἐφύλοξενε τὸν σουλτάνο. Καὶ γιὰ λόγους πολιτικούς, τοὺς ὁποίους ἐγὼ δέν καταλαβαίνω, ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις θέλει νά τὸν ἔχῃ φίλο της.

—Βέβαια, τὸν διέκοψε ὁ Φράνκ Μπάρτον. Ἐξακολούθησε, Τζέρυ... Ἀρῆσε τὸ πολιτικὸ μέρος τῆς ὑποθέσεως κι' ἔλα στὰ γεγονότα. Ὁ σουλτάνος παρέδωσε στὸν πατέρα σου ἕνα ἀστροπὸν σμαραγδῆ νά τοῦ τὸ φυλάξῃ, γιατί ἐπῆγινε σ' ἕνα ἔρημο μέρος, ὅπου συχνάζουν μονάχα μυστικὰ. Ὡστόσο, αὐτὸ τὸ περίφημο ἀστροπὸν τὸ ἔκλεψαν καὶ τώρα ὁ πατέρας σου εἶνε ἐκτεθειμένος.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει. ἔκαμε ὁ Τζέρυ. Ἡ κλοπὴ εἶνε ἀπὸψε καὶ ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἔκαμε με κάποιος ἐχθρὸς τοῦ σουλτάνου.

—Ἰσως καὶ κανένας ἐχθρὸς τοῦ πατέρα σου... Τί λές γι' αὐτὸν τὸν Χασάν Ἀβδούλ; Κάποτε ὁ πατέρας σου διέταξε νά τὸν μαστιγώσουν κι' αὐτὸς δέν δέχεται τέτοιες προσβολές. Χθὲς τὸ θράδυ τὸν εἶδα νά περιφέρεται γύρω ἀπ' τὸ σπίτι σου καὶ πρὸ τριῶν ὥρῶν τὸν εἶδα νά ἐλαίει μὲ καλπασιὸ ἀπὸ τὸ Ἀδεν καὶ νά κατεβήσκει πρὸς τὸ Μενακά. Ἀλλὰ δέν ἤξερα τίποτε γιὰ τὴν κλοπὴ, ἀλλὰς θὰ σὲ εἰδοποιήσω ἀμέσως. Στοιχηματίζω πὼς αὐτὸς ἔκλεψε τὸ ἀστροπὸν.

—Τώρα πιά δέν μπορούμε νά τὸν φράσωμε! ἔκαμε ὁ Τζέρυ, τὸν ἀστροπὸν ἔκαμε ὁ Φράνκ.

—Γιὰ στάσου! ἐφώνησε ὁ Φράνκ. Κάτι μπορεῖ νά γίνῃ. Ὁ ἀδελφός μου εἶνε ἕνα αὐτοκίνητο, πολλὸ, ἀλλὰ μὲ καλὴ μηχανή. Ἐγὼ ξέρω νά ὀδηγῶ, θὰ

τοῦ πῶ νά μοῦ τὸ δανείσῃ καὶ δέν θὰ μοῦ ἀρνήσῃ. Τὸν κυνηγᾶμε, λοιπόν, τὸν κλέφτη.

Εἶσαι πρώτης τάξεως φίλος! ἐφώνησε ὁ Τζέρυ. Τώρα μάλιστα εἶμαι δέσμιος πὼς θὰ πιαστῇ ὁ κλέφτης.

Μετὰ μιᾷ ὥρᾳ οἱ δυὸ νέοι ξεκίνησαν γιὰ μιὰ περιπέτεια γεμάτη κινδύνους. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς πού ἔκαναν, ὁ Χασάν Ἀβδούλ, πού καθάλλικε ἔχε πρώτης τάξεως ἄλλο, θριασκὸν εἰκοσιπέντε μίλλια μακριὰ ἀπ' ἐκεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ αὐτοκίνητο ἦταν καλὸ καὶ τ' ἄλλο δέν μπορούσε νά τρέξῃ ἐπ' ἀπειρὸν μὲ καλπασιὸν θὰ τὸν ἐφύλαξε.

Ἐννοεῖται ὅτι σὲ καλὸ δρόμο τὸ αὐτοκίνητο θὰ μπορούσε ν' ἀναπτύξῃ τετρασπιδίαν ταχύτητα, ἀλλὰ στὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου δέν μπορούσε νά τρέξῃ πάλιν.

Ἐτοίμην ἐπέρασαν εὖδ' ὥρες. Τὸν ἐξώρρισε καμμιὰ πενήντα μίλλια ἀπὸ τὸ Ἀδεν καὶ ὅμως δέν ἔδλεπαν ἀκούει τὸν ἀνθρώπο πού κυνηγοῦσαν.

—Πολὺ φοβάμαι, ὅτι δέν πῆραμε καλὸ δρόμο, ἔκαμε ὁ Φράνκ. Ἐπρεπε νά τὸν εἴχαμε ἐρῇ τὴν ὥρα.

—Μὴν εἶσαι τόσο ἀνυπόμονος. Ἐνὰ καλὸ ἀρσενικὸ ἀλόνιο μπορεῖ νά τρέξῃ πολλὸ μὲ καλπασιὸν, χωρὶς νά σταματῇ πούθεν.

Σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητο ἔκανε τὴν στροφή ἐνὸς ἀμολόφου, αὐτὸς ἔριξε μιὰ κραυγὴ.

Ἀπὸ μίλλια μακριὰ εἶδε ἕνα ἱππεῖα πού προχωροῦσε μὲ καλπασιὸν μὲ τὰς τοὺς.

—Εἶνε ἄσπρο ἀλόνιο, ὁ Ἀβδούλ Χασάν; ἐρώτησε.

—Ναί...
—Τότε εἶνε αὐτός!... Ἀνοίξε, Φράνκ!...

Ὁ καθάλλικος τοῦ εἶδε ἐκατάλαβε ὅτι τὸν κυνηγοῦν κι' ἔχασε τὰ σπιρούνια του στὰ πλεῖρα τοῦ ἀλόγου.

Ἀλλὰ τοῦ κίκου. Γιατί δέν θὰ μπορούσε νά ξεφύγῃ.

Μετὰ εἴκοσι λεπτά, οἱ δυὸ φίλοι τὸν ἐξώγισαν ἀρκετὰ, ὥστε νά τοὺς ἀκούει. Καὶ ὁ Φράνκ τοῦ φώναξε νά παραδοθῇ.

Μὲ ἀρκετὴν ἐκπληξίαν οἱ δυὸ νέοι τὸν εἶδαν νά ὑπακούει ἀμέσως, ὅχι ὅμως μὲ τὴν πρόθεσιν νά παραδοθῇ. Ὁ μπεντουῖνος ἀρᾶς τὴν καραμπίνα του, ἐσάκπευσε καὶ ἐπυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα ἐχτύπησε ἀπάνω στὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ Φράνκ ἐπὶ ὀφθαλμοῦ ἐφώνησε ὁ Τζέρυ τραβώντας τὸ πιστόλι.

Ἡ σφαῖρα τοῦ θὰ πλῆγινε ἑλαφρὰ τὸ ἄλλο τοῦ μπεντουῖνου, γιατί ἐχλινύθησε καὶ μ' ἕνα τινάγμα ἐπέταξε τὸν καὶ ἐκατέρωθεν. Μετὰ ἀποτυχίας κρύνθηκε μὲ καλπασιὸν, ἀφῆκε τὰς τὸν Χασάν Ἀβδούλ στὴ διάθεσιν τοὺς.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Φράνκ ἔσταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο καὶ οἱ δυὸ νέοι ἐπῆλθαν κάτω. Ὁ μπεντουῖνος ἦταν τόσο ἑλαφρὸς ἀπ' τὸ πείσιμ, ὥστε δέν ἔφερε τὴν παραμικρὴ ἀντίστασιν ὅταν ἄρχισαν νά τὸν ψάχνουν. Μονάχα ἐλαστικὸς κι' ἐδρίξε.

Ἐτοίμην ἀπὸ λιγὰκι, οἱ δυὸ νέοι θρῆκαν τὸ περίφημο ἀστέρι ἀπὸ σμαραγδῆν ἀπὸ τὸν ὠνὸν τοῦ μπεντουῖνου, τυλιγμένο σὲ μεταξωτὸ μαντίλι. Ὁ Τζέρυ τὸ πῆρε καὶ τὸ βάλει στὴν τσέπη του.

Σταθήκαμε τυχεροί! ἐφώνησε μετὰ. Πάρε τὴν καραμπίνα τοῦ μπεντουῖνου καὶ δρόμο... Μὰ τί διάβολο ἔπαθε;... Γιατὶ κάνει ἐτοί;

Ὁ Χασάν Ἀβδούλ εἶχε σηκωθῇ ὀρθὸς καὶ χειρονομῶς σάν δαιμονισμένος. Ὁ Φράνκ ἔριξε μιὰ ματιὰ τριγύρω, στὸν ὁρίζοντα.

Ἐρχονται καθάλλικοι. ἐφώνησε... Τρέχουν σάν ἀστράπη κατ' ἐπῶμα μας!

Ἐπῆλθαν ἀμέσως στὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Φράνκ ἐκάθησε πάλιν στὸ δρόμο καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ Ἀδεν.

Δὲν εἶχαν ὅμως προχωρήσει διακόσια μέτρα καὶ ἡ μηχανή

τοῦ αὐτοκινήτου ἀρχισε νά μὴ λειτουργεῖ καλά.

—Τί συμβαίνει; ἐρώτησε ὁ Τζέρυ.

Ὁ Φράνκ ἐφώνησε, ἐπῆλθε, εἶπε. Πρέπει νά τὸ καθαρίσω. Ἐσὺ στάσου αὐτὸ πού εἶσαι... Ἀν ζυγώσουν πολὺ, πυροβόλησε.

Κι' ἐνῷ ὁ Φράνκ ἐκαθάριζε τὸ μωτὸρ, ἐκείνος παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα αὐτοῦ πού ἐπλησίαζαν μὲ καλπασιὸν. Ἦταν καμμιὰ δεκαριά.

—Ἄσε τὸ μωτὸρ. Φράνκ, κι' ἔλα νά τοὺς ὑποδεχτοῦμε! ἐφώνησε ὁ Τζέρυ. Ἐχουν πλησιάσει πολὺ...

—Ὅλα ἐν τάξει, ἀπάντησε χαρούμενος ὁ Φράνκ. Μποροῦμε νά φύγουμε ἀμέσως.

Ἐκατέβασε τὸ καπὸ τῆς μηχανῆς, ἐπῆλθε ἀπάνω στὸ αὐτοκίνητο καὶ σὲ λιγὰκι ἐτρέχον μὲ ὀλην τὴν ταχύτητα.

Ἀλλὰ τώρα πιά, οἱ μπεντουῖνοι τοὺς εἶχαν περικυκλώσει ἀπὸ παντὸς. Ὅσοι εἶχαν ἀδείξει τίς καραμπίνες τοὺς, μὴ ἔχοντας καιρὸ νά τίς ξαναγεμίσουν, ἀρχισαν νά τίς χρησιμοποιοῦν ὡς λόγχες χτυπώντας μὲ τὴν κάννη.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν μπεντουῖνων κρατοῦσε μιὰ μεγάλη σπάθα. Μὲ μιὰ προσπάθεια ἔφθασε δίπλα στὸ αὐτοκίνητο καὶ σκυφτὸς στὴ σέλλα του, εἶχε σηκώσει τὴν σπάθα κι' ἀπέλευσε τὸν Φράνκ. Ἡ προσοχὴ τοῦ νέου ἦταν συγκεντρωμένη στὴ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου πού ἔπρεπε νά ἀποδώσῃ τὴν πῖν μεγάλη δυνατὴ ταχύτητα. Ἐτοίμην βρισκόταν στὴ διάθεσιν τοῦ μπεντουῖνου.

Ὁ Τζέρυ ἦταν γονατιστὸς στὸ πῖμα κάθισμα, πυροβολώντας κατ' ἀρὰ διαστήματα αὐτοὺς πού τὸν ἐξώγιναν πῖν πολὺ. Καὶ δέν ἐκατέλαβε τὸν κίνδυνον πού διέτρεχε ὁ σύντροφός του.

Προτὸ ὅμως ἡ σπάθα κατέβηκε ὀρθὴ στὸ κεφάλι τοῦ Φράνκ, μὴ σκέψῃς ἔπεσε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ ὀδηγοῦ, πού τὴν ἔθεσε ἀμέσως σ' ἐφαρμογή. Ἐσκέφθηκε πὼς εἶχε ἕνα ὅλο φοβερὸ στὴ διάθεσιν τοῦ καὶ ὅτι ἔπρεπε νά τὸ χρησιμοποιεῖ ὅπως μπορούσε σὲ καλύτερα. Τὸ ὅλο αὐτὸ ἦταν τὸ αὐτοκίνητο.

Μιὰ στροφή στὸ δρόμον καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἐνύχισε ἀπὸτομα δὲν εἶα. Οἱ ῥόδες ἐχτύπησαν τὰ μπροστὰνὰ πόδια τοῦ ἀλόγου, πού κυλίστηκε ἀμέσως στὴν ἄμμο μαζί μὲ τὸν καθάλλικόν του.

—Σπυδαῖα! ἐφώνησε ὁ Φράνκ. Ὅλα τοὺς πετάξωμε δολοὺς ἀν μὲς πληθύνουν πῖν πολὺ.

Ἀλλὰ κανεὶς δέν ἐτόλμισε νά πλησιάσῃ περισσότερο. Ὁ Τζέρυ εἶχε δουλέψῃ καλά μὲ τὸ πιστόλι του, ὅπως ἐμπαιρτοῦσαν δυὸ ἀλόγα πού ἐφύλαξε μὲ καλπασιὸν καὶ δυὸ κορμιά ἐσπλωμένα στὴν ἄμμο.

Τὸ αὐτοκίνητο ἐτρέχε τώρα καλά, ἀφῆνοντας πολὺ πῖμα τοῦ τρομοκρατημένου μπεντουῖνου. —Τώρα μποροῦμε νά ἐλπίσωμε μὲ τὴν θάφασίμιν στὸ Ἀδεν χωρὶς ἄλλα ἐπείσοδια, εἶπε ὁ Τζέρυ, ἀνακουφισμένος.

Αὐτὸ καὶ ἐγένετο. Ἐπῆλθαν κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι τοῦ συναγματοῦ Χολνταγουορθ, καὶ τοῦ παρέδωσαν τὸ σμαραγδένιο ἀστέρι.

Τὸ ἴδιο θράδυ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μπεντουῖνων ἦταν ἐσπλωμένος στὴ σκηνή του καὶ ἐξηγόσε τοὺς κατὰλήκτους συντρόφους τοῦ πὼς οἱ δυὸ ἀπίστοι εἶχαν καταφέρει νά τοὺς τρέψουν εἰς φυγήν.

—Ἦτανε μέσα σ' ἕνα σατανικὸ κάρπο, τοὺς ἔλεγε, πού ἔατοχε ἀπάνω σὲ τέσσερες ῥόδες. Καὶ τὸ κάρπο αὐτὸ ἐκρονοῦσε διαρκῶς ἐρῶνικο καπνὸ πού μὲς ἔκοβε τὴν ἀναπνοήν. Γι' αὐτὸ τὸν ἀφήσαμε νά φύγουν. Ἀλλὰ δέν περᾶζει... Ὁ Ἀλλὰν εἶνε μεγάλος!...

Α. Γ. ΠΗΡΞΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Όταν η Τζέννη
χάθηκε διαστεική μέσ' απ' τὰ δέν-
τρα ὁ Μαρσιάλ ἀφ' οὗ ἐκείνη λίγες
στιγμές ἀκίνητος ἦταν ἔτοιμος
νὰ τρέξῃ νὰ πάρῃ τὴν ἀνδοθέσμη
πὺλ ἀφ' οὗ φεύγοντας ἡ ἀγαπη-
μένη του, ὅποτε ἐξαφνικὰ μὲς ἀπὸ
τὰ φυλλώματα ἐξερράδα, μὲ
στολὴν ἀμαζόνος ἡ Λευκὴ ντ' Ὠ-
μόν, κόρη τοῦ προστάτου τοῦ
Γκοντράν ντ' Ὠμόν, ποὺ ἀρπά-
ζοντας τὴν ἀνδοθέσμη καθὼς καὶ τὸ
γράμμα ποὺ εἶχε μέσα ἄρχισε νὰ
τὴν κουνᾷ θριαμβευτικὰ καὶ νὰ
τοῦ λέγῃ σὲ εἰρωνικὸ τόνο ὅτι
δὲν ἤλπιζε νὰ τὸν συναντήσῃ ἐ-
κεῖ μέσα στὸ δάσος. Ὁ Μαρσιάλ
θέλησε κάπως νὰ δικαιολογήσῃ,
ἀλλὰ ἡ Λευκὴ, χαλαρῶς διαί-
ου καὶ μὲ ἰσχυρὰν θέλησιν δὲν
τοῦ ἐπέτρεψε καθόλου νὰ μιλήσῃ
κι' ἀφ' οὗ τοῦ ὑπενωθίματος τὴν εὐ-
γνωμοσύνην ποὺ ὀφείλει στὸν πα-
τέρα της κατέληξε.

— Σὰς ἀγαπᾷ, κύριε Μαρσιάλ,
καὶ θέλω νὰ με πληρώσετε μὲ
τὸ ἴδιο νόμισμα.

Ὁ Μαρσιάλ ἔμεινε σὰν κεραυ-
νόληκτος, γιατί ποτέ του δὲν
περίμενε μιὰ τέτοια ἐκπαιδευ-
σι. Φυσικὰ πάντα ἀνησυχῶσε γιὰ
τὴν φαντασιοπληξίαν καὶ τὴν ἐκ-
κεντρικότητα τῆς κόρης τοῦ προ-
στάτου τοῦ καὶ πάντα προσέθε-
νε ὅτι πιθανὸν κῆποτε αὐτὴς νὰ
περιστρέφονταν καὶ γύρω ἀπ' αὐ-
τόν.)

5ον

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΙΤΗ-
ΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

«Ὅ,τι ὅμως τοῦ συνέβηκε
τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὑπερέβαινε
ὅλες τοὺς τίς προβλέ-
ψεις.

Γιατὶ πράγματι, τοῦ ὑπέ-
βαλλαν ἐρώτησι ὠρισμένη
καὶ καθαρὴ καὶ ἡ ὁποία ἀ-
παιτοῦσε ἀπάντησιν ἀπολύ-
τως κατηγορηματικὴν.

Καὶ ἡ ἐρώτησις αὐτὴ τὸν
ἐπληττε κατάκαρδα ἀκρι-
βῶς τῇ στιγμῇ ποὺ εἶχε

δώσει πιά τὴν καρδιά του,
τῇ στιγμῇ ποὺ εἶχε δεσμευ-
θῇ.

Πῶς νὰ ξέφευγε ἀπ' τὴν
κατάστασι αὐτή;

Τὶ δικαιολογία νὰ ἐπινο-
οῦσε; Τί πρόφασι νὰ φαν-
ταζόταν γιὰ νὰ διακόψῃ
στὸ σημεῖο ἐκεῖνο τὴ συ-
ζήτησι ποὺ εἶχε φθάσει πιά
στὸ ἀπροχώρητο;

Κάποια στιγμή ὁ Μαρσι-
άλ ἤλπιζε πῶς ἡ τύχη θάρ-
χεται ἴσως νὰ τὸν βοηθή-
σῃ καὶ κύτταξε ἀόριστα ὁ-
λόγυρά του μήπως παρου-
σιαζόταν ἑξαφνικὰ κανεὶς
ποὺ θὰ τὸν ἔβγαζε ἀπ' τὴ
δυσκολία ἐκείνη θέσι.

Κανεὶς ὅμως δὲ φαινό-
ταν!

Κι' ἐνῶ ὁ Μαρσιάλ ἀρχι-
ζε ν' ἀπελπίζεται ὅτι θὰ
τοῦ ἦταν δυνατό νὰ ἐρῇ
μιὰ κάποια διέξοδος, δίπλα
τοῦ ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμόν τὸν
κύτταξε ὅλο μανία.

Μὲ τὴν βλακώδη ὁμολο-
γία ποὺ εἶχε κάμει δὲν
μποροῦσε πιά νὰ σταματή-
σῃ καὶ, θέλοντας νὰ κατα-
στήσῃ ἀδύνατη κάθε ὑπο-
χώρησι, ἀφέθηκε στὶς πὺλ
τολμηρὰς ἐκδηλώσεις.

—Ναί, ἔκαμε χτυπώντας
νευρικὰ τὸ μαστίγιό της,
πρέπει νὰ τὸ ἀναγνωρίσε-
τε χωρὶς καμμιὰ δυσκο-
λία. Εἴθετε ὀφειλέτης μου,
κύριε Μπερέν. Δὲν ἀγνοεῖ-
τε τὴν φαντασιοπληξίαν
ποὺ μοῦ ἦλθε νὰ σὰς ἀγα-
πήσω, τρελλά, παράφορα.
Ὅχι, δὲν παρεξηγήσατε
οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή τὰ
γιὰ σὰς αἰσθημάτων μου.
Φυσικὰ, τ' ὁμολογῶ καὶ ἡ

ἴδια, πῶς ἤλπιζα ὅτι, ἀφ' οὗ
τὰ καταλάβατε, θὰ θέλα-
τε, γιὰ νὰ συναντηθοῦν οἱ
σκέψεις μας, νὰ κάμετε
καὶ σεῖς τὸν μισὸ δρόμο.
Ἀφ' οὗ ὅμως τηρήσατε τόση
ἐπιφύλαξι ὥς τώρα κι' ἐ-
πειδὴ ἐγὼ θέλω νὰ τελει-
ώσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα,
ἔκαμα ὅλο τὸ δρόμο μόνη
μου, κι' ἐπὶ τέλος ἐφτάσα
στὸ σκοπὸ μου.

Σταμάτησε λίγες στιγ-
μές, ἔριξε μιὰ βλοσυρὴ
ματιά στὸν Μαρσιάλ ποὺ
ἄκουε σιωπηλὸς καὶ συνέ-
χισε στὸν ἴδιο τόνο:

—Σὰς φαίνεται καταπλη-
κτικὴ ἡ ἐκκεντρικότης μου
αὐτῇ, εἰ;... Ἔστω. Ἀνα-
γνωρίζω ὅτι οἱ ρόλοι ἀντε-
στράφησαν παραδόξως καὶ
ὅτι ἡ κακολογία θάπαιρνε
καὶ θάδινε ἂν ἤξερε τί
συμβαίνει, τῇ στιγμῇ αὐτῇ
μεταξύ μας... Ἐκτὸς ὅμως
ὅτι δὲν με μέλλει τί θὰ πῇ
ὁ κόσμος, ἔχω δημιουργή-
σει ἤδη φήμη ἐκκεντρικῆς,
ποὺ θὰ ἐξηγοῦσε, ἂν δὲν
τὶς δικαιολογοῦσε, ὅλες
μου τὶς ἐκκεντρικότητες ἀ-
κόμα κι' αὐτὴν ποὺ δια-
πράττει αὐτὴ τῇ στιγμῇ.

Ἡ φωνὴ τῆς Λευκῆς εἶχε
γίνει θρανή. Τὰ λόγια ἔ-
θγαιναν μὲ δυσκολία πιά
ἀπ' τὸ στόμα της.

Ἦταν φανερό πῶς παρ'
ὅλη τὴ τόλμη της καὶ τὸν
ἐνεργητικὸ χαρακτήρα της
δοκίμαζε πραγματικὴ συγ-
κίνησι.

Ὡστόσο, ἐπιμένοντας στὸ
ρόλο της ἐπανελάβε με πε-
ρισσότερη ἔξαψι:

—Ναί, κύριε Μαρσιάλ, οἱ
ρόλοι ἀντεστράφησαν ἔκ-
φράζω ἐγὼ πρῶτῃ τὸ αἰ-
σθημά μου, ἐγὼ ζητῶ, ἐ-
γὼ... θέλω! Κι' ὅταν θέλω
δὲν λογαριάζω κανέναν,

οὔτε παραδόσεις, οὔτε κοι-
νωνικὰς συνθήκες, οὔτε τί-
ποτε! Καὶ μὴ δίνοντας
καμμιὰ σημασία στοὺς κα-
νόνες καὶ στοὺς τύπους
ποὺ ἀποτελοῦν ἐκεῖνο ποὺ
κατὰ συνθήκην ὀνομάζε-
ται εὐπρέπεια, ἐγὼ πρῶτῃ
σὰς ζητῶ σὲ γάμον, κύριε
Μαρσιάλ Μπερέν!

Αὐτὸ ἦταν ἡ τελευταία
βολή.

Καὶ γιὰ νὰ τὴν ρίξῃ ἡ
νεαρά Ντ' Ὠμόν ἀναγκά-
σθηκε νὰ χρησιμοποίησῃ
ὅλη τὴ δύναμι ἐκείνῃ τῆς
θελήσεως ποὺ τὴν χα-
κτήριζε.

Καὶ τώρα, περίμενε μ' ἀ-
γωνία, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
τελευταίου αὐτοῦ κτυπή-
ματος.

Ὁ Μαρσιάλ ὥστόσο, ἔ-
μεινε ἀπαθὴς σὰν νὰ ἦταν

ἀπολύτως ξένος καὶ ἀδιά-
φορος γιὰ ὅ,τι συνέβαινε
καὶ λεγόνταν ὀλόγυρά του.

Φαινόταν ὅτι ἄλλες σκέ-
ψεις τὸν ἀπασχολοῦσαν πα-
ρὰ ἡ ἀπάντησις ποὺ περι-
μενε ἡ ἰδιότροπη ἀμαζόν.

Καὶ πράγματι, τῇ στιγ-
μῇ ἐκείνῃ ὁ νεαρὸς δικηγό-
ρος σκεπτόταν τὴ Τζέννη,
τὸ τόσο γλυκὸ ἐκεῖνο πλά-
σμα, τὸ τόσο ἀξιοπρεπὲς,
τὸ τόσο ποιητικὸν ἀκόμη
στὴ μυστικὴ ἐκδήλωσι τῆς
ἀγάπης τοῦ καὶ τῆς εὐγνώ-
μοσύνης τοῦ γιὰ τὸ μόνον
πρόσωπο ποὺ τὴν εὐσπλα-
χνίσθη καὶ τὴν εἶχε βοηθή-
σει αὐθόρμητα στὴν δυστυ-
χία της.

Καὶ νοερὰ ὁ Μαρσιάλ ἔ-
καμε σύγκρισιν μεταξύ τῶν
δυὸ ἐκείνων κοριτσιῶν, τῆς
Τζέννης καὶ τῆς Λευκῆς,
μὲ τὶς ὁποῖες εἶχε μιλήσει
ἐκεῖνο τὸ πρωῒν.

Καὶ ἡ πρώτη ἐβγαίνει ἀπ'
τῇ σύγκρισιν αὐτῇ μὲ τὴν
αἰγύλη τῆς ἀρετῆς καὶ με-
τὸ ἀκτινοβόλο φωτιστέφα-
νο ποὺ οἱ ζωγράφοι θά-
ζουν στὸ μέτωπο τῶν παρ-
θένων ποὺ ζωγραφίζουν...

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

Ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμόν πα-
ρακολουθώντας μὲ τὴν ἄ-
κριτὴν τὸν κατὰ τὴν ἐκεί-
νον ποὺ πίστευε πῶς μπο-
ροῦσε νὰ ἐκπλήξῃ καὶ νὰ
συμμορφώσῃ, χωρὶς δυσκο-
λία, μὲ τὴν θέλησί της, δὲν
ἀργησε, ἀπὸ τὴν ἐκφρασί-
αυτῆς τοῦ προσώπου τοῦ, νὰ κα-
ταλάβῃ ὅτι τὸν ἀπασχολοῦ-
σαν διάφορες πρὸς αὐτὴν
σκέψεις καὶ ἡ ὑπερφανεία
της, ὡς κόρης εὐγενοῦς κα-
ταγωγῆς καὶ πλουσίας δε-
χόταν ὀδυνηρὸ χτύπημα.

Καὶ τότε, ἐκείνη ποὺ μέ-
χρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἶ-
χε μεταχειρισθῇ τὴν πνευ-
ματώδη εἰρωνείαν, ἔχασε
κάθε ἐπιφύλαξιν καὶ πα-
ρεφέρθηκε, ὅπως θάκαμε
κάθε κορίτσι τοῦ δρόμου.

Μὴ μπορώντας ὅμως νὰ
ἐκδικηθῇ τὸν συνομιλητὴ
της ποὺ ἀντιστεκόταν μὲ
τόση ἐπιμονή, ἔστρεψε τὴ
μανία της πᾶνω στὰ λίγα
ἄνθη ποὺ κρατοῦσε.

Καὶ ἀρχισε νὰ μαστιγώ-
νῃ τὴν ἀνδοθέσμη σὰν ἡ
προσβολὴ ἐκείνῃ ν' ἀπει-
θύνονταν ἐναντίον μιᾶς ἀν-
τιζήλου.

Ὁ Μαρσιάλ ποὺ δὲν πε-
ρίμενε μιὰ τέτοια βίαια πα-
θεῖα, ἄφησε ἕνα ἐπιφώνη-
μα ποὺ ἐξέφραζε ὅλη τὴ
λύσσα καὶ τὸν πόνο ποὺ δο-
κίμαζε κι' ἀρπάχοντας ὅ,τι
ἔμενε ἀπ' τὸ μπουκέτο κα-
τάρθωσε νὰ προφυλάξῃ
λίγα ἄνθη ἀπ' τὴν ἀνόητη
ὀργὴν τῆς δεσποινίδος ντ'
Ὠμόν.

—Α! ἔκαμε ἡ Λευκὴ χτυ-
πώντας τὸ μαστίγιό της

φοῦστα της. Ἐπὶ τέλους ὁ
κύριος Μπερέν ἀφαιρεῖ τὸ
προσώπιόν!... Χά, χά!
Καὶ μόνο μὲ τὴν προσποιη-
τὴ παραφορά μου, κατάρ-
θωσα νὰ φθάσω στὸ ἀποτέ-
λεσμα ποὺ ἤθελα.

Κι' ἐπειδὴ ἡ ἐξαλλος κό-
ρη τοῦ Γκοντράν ντ' Ὠμόν
κατάλαβε πᾶ ὅτι ἡ ὀργὴ
της τὴν παρέκλυσε στὸ γε-
λοιό, ἄλλαξε μὲ μιὰς τα-
κτικῇ, καὶ μ' ἕνα ἐλέμμα
γεμάτο εἰρωνείαν εἶπε στὸν
προστατευόμενο το πατέ-
ρα της:

—Ἐχω κάποια ἀντίζηλο...
Αὐτὸ εἶνε ὀλοφάνερο!...
Γι' αὐτὴ τὴν ἀντίζηλο λοι-
πόν, ξυπνᾶτε με τὶς κόττες,
ἀφήνετε τὸ δικηγορικὸ σας
γραφεῖο καὶ τρέχετε μέσ'
στὰ λειβάδια τοῦ δάσους
τῆς Βουλώνης, δὲν εἶνε ἔ-
τσι, κύριε Μαρσιάλ Μπε-
ρέν; Ἐ, λοιπόν, δὲν θὰ
καταθέσω τὰ ὅπλα μπρὸς
στὴν ἀντίζηλο αὐτῇ, ὅποια
δήποτε κι' ἂν εἶνε!

Καὶ τονίζοντας τὴν τελευ-
ταία λέξι ἡ Λευκὴ ντ' Ὠ-
μόν, σήκωσε τὸ κεφάλι της
μὲ ὕφος περιφρονητικῆς ὑ-
περφανείας.

Ὁ Μαρσιάλ ποὺ στὴν ἀρ-
χὴ ἐξεπλάγη, συνήλθε τε-
λειῶς καὶ θελοντας νὰ δώ-
σῃ ἕνα τέρμα ὡς μιὰ συζή-
τησι ποὺ δὲν θὰ μπορούσε,
σκεπτόταν, νάχῃ τὴν τελευ-
ταία λέξι αὐτὸς εἶπε μὲ ἡ-
ρεμὴ φωνὴ στὴν ἀμαζόν.

—Δεσποινίς, ἔμαθα τώρα
γιὰ μένα τὶς διαθέσεις
σας... Ἀκόμα, χωρὶς νὰ τὸ
θέλω ἐγὼ, ἄκουσα νὰ μοῦ
λέτε πράγματα ποὺ οὔτε
νὰ τὰ φαντασθῶ κἂν δὲν
μοῦ ἐπιτρεπόταν. Νομίζω,
λοιπόν, πῶς με τὸν κύριον
Ντ' Ὠμόν, τὸν πατέρα σας,
πρέπει νὰ συζητήσω πιά
γιὰ κείνο ποὺ μοῦ ἐπιβάλ-
λεται νὰ κάμω ἀπ' ὅσα ἄ-
κουσα...

Ἡ Λευκὴ Ντ' Ὠμόν ἔα-
νακρεμάσθηκε στὸ μπρά-
τσο τοῦ κι' ὁ Μαρσιάλ ἐ-
παφελήθηκε ἀπ' τὴν περι-
στασι γιὰ νὰ τὴν σύρῃ πα-
ρὰ τὴν ἀντίστασί της.

Κάποια μακρυνὰ γέλια
ἐφίταναν τώρα ὡς τ' αὐτιά
τους κι' ἀναγκάστηκαν νὰ
ἐπιταχύνουν τὸ βῆμα τους.
Δὲν πρόλαβαν ἄλλωστε νὰ
πατήσουν στὴν πλαγινὴ
δενδροστοιχία καὶ ὁ Μαρ-
σιάλ διέκρινε τὸν ἵπποκόμο
τῆς δεσποινίδος ντ' Ὠμόν
ποὺ κρατοῦσε τὰ δυὸ ἄλο-
γα ἀπὸ τὸν χαλινὸ.

Τοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ πλη-
σιάσῃ κι' ἀφ' οὗ βοήθησε
τὴ Λευκὴ νὰ καβαλικέψῃ,
τὴν χαϊρέτησε μὲ ὑπόκλισι
μὲ ὅλους τοὺς τύπους τῆς
ἐθιμοτυπίας.

Μετά, χωρὶς νὰ περιμέ-
νῃ, νὰ ξεκινήσῃ πρῶτῃ ἡ
ἀμαζόν, τῆς γύρισε τὴν

πλάτη καὶ βιαστικὸς διευ-
θύνθηκε πρὸς τὸ ἐστιατό-
ριο τῆς Μαδρίτης.

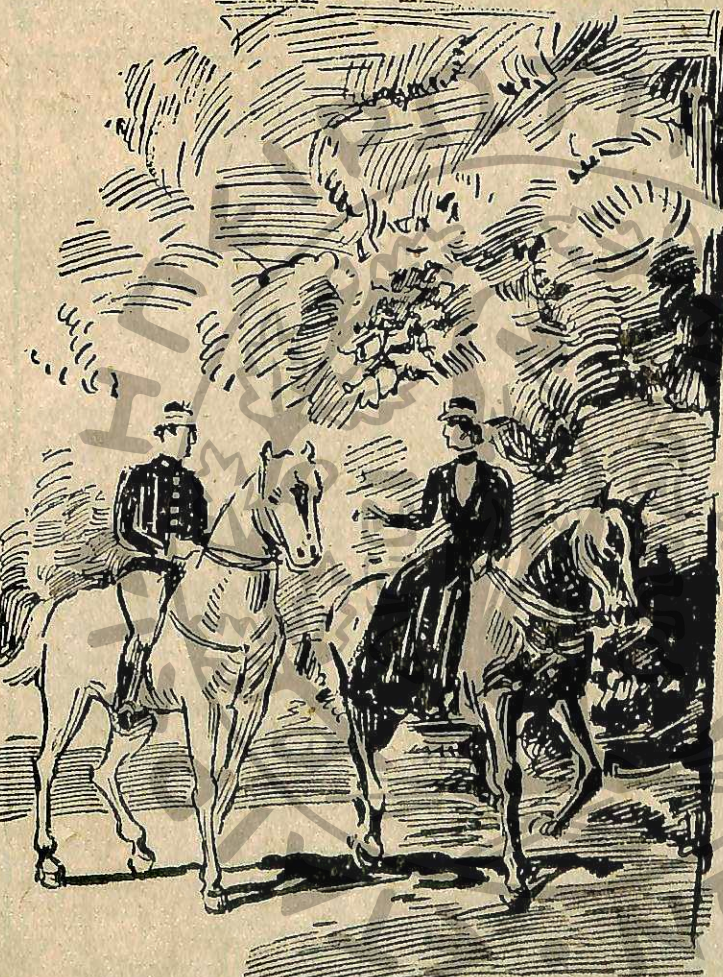
Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

«Ὅταν ἡ Λευκὴ Ντ' Ὠ-
μόν εἶδε νὰ ἐξαφανίζεται
πίσ' ἀπ' τὰ δέντρα ὁ ἄν-
θρωπος ποὺ τόλμησε ν' ἀν-
τισταθῇ στὴ θέλησί της δὲν
μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕ-
να κίνημα ὀργῆς.

Τὸ μαστίγιό της ἄρχισε
νὰ ὀργάνῃ τὰ πλευρά τοῦ
ἀλόγου της καὶ τὸ εὐγενὲς
ζῶον ποὺ δὲν ἦταν συνειθι-
σμένο σὲ τέτοια κτηνωδία
ἐκ μέρους τῆς ἀμαζόνος,
ὤρμησε ἀμέσως τρέχοντας
μὲ θεαλλόδη ταχύτητα σὲ
καλπασμό.

Ὁ ἵπποκόμος μόλις κα-
τάρθωνε νὰ τὴν ἀκολουθῇ
μὲ τ' ἄλογό του καὶ οἱ δι-
αβάτες ἀπελάμβαναν μὲ
γέλια τὸ θέαμα τῶν ἀγώ-
νων ποὺ κατέβαλλε γιὰ νὰ
μὴ μείνῃ πίσω ἀπ' τὴ κυρία
του.

Καὶ ἦταν ἀληθινὸς τύπος
ὁ ἵπποκόμος αὐτὸς στὸν ὁ-
ποῖον ὁ Γκοντράν ντ' Ὠμόν
εἶχε κολλήσει, μὲ κάποια
ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι τὸ
ἐπώνυμο Ἀσιμπάλντ πρὸς
μεγάλην χαρὰν τῶν ἄλλων
ὕπηρετῶν τοῦ μεγάρου ποὺ
δὲν κουράζονταν ποτέ ν' ἀ-
στειολογοῦν εἰς βάρος τοῦ

—Ἐλα κοντά, Ἀσιμπάλντ, διέταξε ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμόν τὸν ἵπ-
ποκόμο της.

νεαροῦ ἐκεῖνου ἱπποκόμου.

Ὁ Ἀσιμπάλντ ἦταν ἕ-
να μιγμά ἀγαθότητος καὶ
ἱκανοτισμοῦ καὶ ἡ εἰσοδος
του στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ
Γκοντράν ἐγίνε κατά πολὺ
περιεργὸν τρόπον.

Μία μέρα, ὁ ἱπποκόμος
Ὠμόν ἀπο καιρὸ ἦταν κά-
τοχος τῆς περιουσίας τοῦ
κόμητος ντ'ε Μοράν, ἕνα ἄ-
τομο παρουσιάστηκε στο
σπίτι τοῦ πλουτοῦ κληρο-
νόμου.

Τὸ ἄτομο αὐτὸ ποὺ ὠνο-
μαζόταν Μαρσουλίνο, πί-
στευε, φαίνεται πῶς τὸ ἄ-
πλο αὐτὸ ὄνομα ἦταν ἀρ-
κετὸ γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴ
πόρτα τοῦ ἑκατομμυριού-
χου, γιὰτὶ φάνηκε προσβε-
βλημένος ὅταν ὁ ὑπηρετὴς
ἦρθε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ, μ'
ἀρκετὴ αὐθάδεια, ὅτι ὁ κύ-
ριος τοῦ μὴ γνωρίζοντάς
τον, δὲν ἤθελε νὰ τὸν δε-
χθῇ.

—Καὶ ὅμως εἶχα κάποιο
σπουδαῖο πράγμα νὰ πῶ
τοῦ κυρίου σου!», τοῦ ἀπάν-
τησε ὁ Μαρσουλίνο.

Ὁ Γκοντράν ντ' Ὠμόν
ποὺ ἐρχόταν πίσω ἀπὸ τὸν
ὑπηρετὴν του, ἐμφανίσθηκε
ἐξαφνικὰ.

—Τί θέλετε ρώτησε μὲ
τόνο ἀπότομο.

Ὁ Μαρσουλίνο τὸν κύτ-
ταξε μὲ τρόπο ποὺ ἐσήμαι-
νε ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ μιλή-
σῃ νωοῖς μάρτυρες.

—Ἀκολουθήσε με! ἔκα-
με ὁ Γκοντράν, διώχοντας
τὸν θαλαμηπόλο του.

Ὅταν ὁ Μαρσουλίνο κι'
ὁ Γκοντράν βρέθηκαν μόνοι
στὸ γραφεῖον τοῦ τελευ-
ταίου, ὁ ξένος ἄρχισε χω-
ρὶς πρόλογο:

—Εἰμαι ἀστυνομικὸς ὁ-
πᾶλληλος.

Ὁ Γκοντράν περίμενε
τόσο λίγο ν' ἀκούσῃ κάτι
τέτοιο, ὥστε μὲ δυσκολία
κατάρθωσε νὰ κρύψῃ τὸν
τρόμο τοῦ ἐνῶ μηχανικὰ
τὸ χεῖρ τοῦ πῆγε στὴν τσέ-
πη τοῦ παντελονιοῦ τοῦ ὁ-
ποῦ ὁ κληρονόμος τοῦ κό-
μητος ντ'ε Μοράν συνήθιζε
νὰ κρύβῃ πάντοτε τὸ πολὺ-
κροτὸ του.

Ὁ Μαρσουλίνο δὲν εἶδα
τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ
συνέχισε:

—Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ μ' ἔκα-
με νῶλθω ἐδῶ δὲν ἔχει
καμμιὰ σχέση μὲ τὸ τωρι-
νὸ μου ἐπάγγελμα, ἀλλὰ
μὲ τὸ ἀρχαῖο!

—Τί σημαίνει αὐτό; ρώ-
τησε ὁ Γκοντράν ποὺ ὁ πρό-
λογος τώρα αὐτὸς ἄρχισε
νὰ τὸν ἀνησυχῇ φοβερά.

—Θὰ χρειάζονταν ὥρες δι-
λόκληρες γιὰ νὰ σὰς διη-
γηθῶ λεπτομερῶς αὐτά ποὺ
θέλω νὰ σὰς πῶ. Τὰ ἔχω
γρᾶμμένα ὅλα, ἀλλωστε...

Ὁ Γκοντράν μοιρομυρ-
σε κάτι μέσα στὰ δόντια
του.

—Α! ἔκαμε, τ' ἀπομνη-
μονεύματά σου ὡς ἀστυνο-
νομικὸ κλητήρος;

—Μάλιστα! Καὶ κατὰ τὰ
φαινόμενα θὰ εἶνε ἡ μόνη
κληρονομία ποὺ θ' ἀφήσω
στὸ γυῖο μου Ἀρμάνδο, ποὺ
ἂν εἶνε λιγάκι ἐξυπνος, μὲ
ὅτι θὰ βρῇ στὰ ἀπομνημο-
νεύματά μου, θὰ μπορέσῃ
ἴσως νὰ προσδεύσῃ.

—Τότε τί ἔρχεσαι νὰ κά-
μῃς ἐδῶ; ρώτησε ὁ Γκον-
τράν ποὺ ἄκουε προσεκτι-
κά.

—Ἐρχομαι νὰ προσφέ-
ρῶ ὑπηρεσίαν σὲ δυὸ πρό-
σωπα... Σὲ σὰς πρῶτα-πρῶ-
τα!...

—Σ' ἐμένα; ἔκαμε ἀνα-
τηδώντας ὁ κ. ντ' Ὠμόν!
Τί εἶδους ὑπηρεσία μπορεῖς
νὰ μοῦ προσφέρῃς ἐσύ;

—Νὰ σὰς παρουσιάσω
ἕνα φίλο μου! Κι' αὐτὸς
εἶνε τὸ δεύτερο πρόσωπο
στὸ ὁποῖο ἐπιθυμῶ νὰ προ-
σφέρῶ ὑπηρεσίαν.

—Ἐξηγήσου καθαρά, κα-
τηγορηματικὰ, ἔκαμε ὁ
Γκοντράν μὲ κίνησι ἀνυπο-
μονίας.

Ὁ Μαρσουλίνο τοῦ μίλη-
σε τότε γιὰ τὸν παλαιώ-
λῃ Μπρικοῦ, ποὺ, ὅπως ἄ-
ναφέραμε, ἀφ' οὗ βρῆκε τὸ
γράμμα ποὺ γράφει ἡ Μπερ-
θα Μενιὲ γιὰ τὸν ἀστυνό-
μο τῆς περιφέρειας της, εἶ-
χε ἀποφασίσει νὰ βρῇ τὸν
φίλο τοῦ Μαρσουλίνου ποὺ

ασφαλώς θα μπορούσε να ξαναβρή τους γονείς του παιδιού που είχαν περιμαζέψει οι Μενιέ.

Και ο Μαρσουλίνος εξήγησε στον περίτρομο Γκοντράν πως ο Μπρικό κατάρωσε πράγματι να τον βρει.

Μόλις ο κληρονόμος του κόμητος ντε Μοράν πληροφορήθηκε τι είδους υπηρεσία μπορούσε να περιμένη απ' τον παλαισιόκλητο Μπρικό, δέχθηκε να οδηγηθεί κι εκείνος μπροστά του.

Ο Μαρσουλίνος όμως ωδήγησε και τον γιό του 'Αρμάνδο στο σπίτι του κατοικουμένου.

Λίγο καιρό ύστερ' απ' αυτά ο αστυνομικός κλητήρ απέθανε και τότε ο Γκοντράν που θυμήθηκε τ' απομνημονεύματα που ο Μαρσουλίνος κληροδοτούσε στο γιό του, σαν φρόνιμος άνθρωπος που δεν θέλει ν' αφήσει να του διαφύγει καμιά ευκαιρία για να εξασφαλισθεί κατά παντός δυσχερούς απροσδοκίτου, έσπευσε να προλάβει τον γιό του αστυνομικού κλητήρα — 'Αρμάνδο Μαρσουλίνος — στην υπηρεσία του.

Ο νεαρός 'Αρμάνδος μετεβατίσθηκε σε 'Αρσιμπάλντ, και έγινε ιπποκόμος της Λευκής. 'Ως τόσο ήταν γνωστός στο σπίτι του κυρίου του ως ένα αφελές και εύθυμο χαμίνι του Παρισιού.

Όταν όμως ο κύριός του θέλησε να δει τ' απομνημονεύματα που του κληροδότησε ο πατέρας του απεκαλύφθη και η πανούργα του, ιησουϊτική μορφή.

Ο 'Αρσιμπάλντ μυρίστηκε κάποια βρωμοδουλειά και συνεπώς έκαμε τον δύσκολο.

Ο Γκοντράν, εξ άλλου, μη θέλοντας να δείξει το ενδιαφέρον που απέδιδε στο πράγμα, αρκέσθηκε να διατηρήσει στην υπηρεσία του τον νεαρό ιπποκόμο.

Και ξέροντας τι έκαμε, τον έδωσε ως ακόλουθο στην κόρη του Λευκή, κι όπως είχε προίσει, ο 'Αρσιμπάλντ, δεν άργησε να γίνει η κολάσμένη ψυχή της δεσποινίδος ντ' 'Ωμόν.

ΑΜΑΖΩΝ ΚΑΙ ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ

Αφού κάλπασε λίγο διαστήμα, η Λευκή ντ' 'Ωμόν συγκράτησε ξαφνικά τα χαλινάρια του αλόγου της κατ' από μια έρημική συστάδα δέντρων.

Ήθελε να μιλήσει στον ιπποκόμο της μακριά απ' τα περίεργα μάτια των διαβατών.

Επειδή όμως ήταν άναγ

κασμένη να τον περιμένει ψάχνοντας στο στήθος της βγάλε το γράμμα που είχε κρύψει εκεί και βιαστικά άρχισε να διαβαίνει το περιεχόμενό του. Κι όσο προχωρούσε στην ανάγνωσι, τόσο περισσότερη έκφραση θυμού έπαιρνε το πρόσωπό της.

Ήξερε τώρα και ποιά ήταν η αντίζηλός της.

— Πφ ! μία παληομοδι-στρούλα! μουρμούρισε συσπώντας τα χείλη της.

Την στιγμή εκείνη ο 'Αρσιμπάλντ κατάρωσε επί τέλους να φθάσει τη νεαρά του κυρία κι η Λευκή δεν νόμισε πως έπρεπε να τον ρωτήσει με τρόπο για να καταλάβει ότι είχε αρκετά νέα να της διηγηθεί.

— Έλα κοντά, 'Αρσιμπάλντ! διέταξε.

Κι όταν ο ιπποκόμος πλησίασε:

— Πές μου τι ξέρεις! διέταξε και πάλι.

Ο πονηρός όμως ιησουϊτης, νοιώθοντας ότι η κυρία του είχαν ανάγκη των υπηρεσιών του, θέλησε εύθους έξ αρχής να φέρει τα πράγματα κατά τέτοιο τρόπο ώστε να κερδίσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερα κέρδη.

Παίρνοντας, λοιπόν, το μισοκακόμοιρο ύφος του αποκρίθηκε με προσποιητή συστολή.

— Δεν ήξερα ότι η δεσπο

σύνη ενδιαφερόταν τόσο καιρό...

— Τι θέλεις να πής μ' αυτό;

— Θέλω να πω στη δεσποσύνη, ότι μπορούσα να υποθέσω, ότι αν μ' άφηνε άλλο τόσο καιρό ελεύθερο...

— Τι θάκαινες; διέκοψε ανυπόμονη η άμαζών.

— Θα κατάρωνα να μάθαινα περισσότερα.

— Πού θα πή δηλαδή ότι κάτι ξέρεις...

— Δεν έχασα, βλέπετε τον καιρό μου άδικα, δεσποσύνη.

Και ο μικρός άνθρωπάκος χαμογέλασε πονηρά.

— Τι ξέρεις, λοιπόν; ρώτησε η Λευκή.

— Και πρώτ' απ' όλα θέλω να πω στη δεσποσύνη, πως την ώρα που κρατούσε τα δύο αλόγα απ' τα γκέμια...

— Ούφ! Έλα στην σύστα.

— Δεν υπωπτευόμουν ότι υπήρχαν μάτια που μ' έκύτταζαν...

— Α! έκαμε η άμαζών.

— Κι' όχι μόνον μ' εκύτταζαν, αλλά και μουκάναν κόρτε, εξακολούθησε γελώντας ο ιπποκόμος. Και πρόσθεσε άμέσως.

— Τι περιεργο πράγμα, αλήθεια, που είναι αυτές οι μοδιτρούλες...

— Αφ' ου που κοντά στ' άλλα έχουν

μια διαβλεμμένη φλυαρία!...

Η Λευκή ντ' 'Ωμόν άκούοντας αυτά στριφογύριζε νευρικά μέσ' το χέρι της το γράμμα που είχε διαβάσει πριν λίγες στιγμές.

Ο 'Αρσιμπάλντ το κύτταξε κρυφά, ύπουλα.

— Μάλιστα, δεσποσύνη, επανέλαβε, ήταν εκεί κάτι κορίτσια που κύτταζαν...

— Τ' αλόγα, βέβαια;

— Προτιμώ να πιστεύω πως κύτταζαν έμένα, δεσποσύνη, αφού μου μίλησαν κιόλας. Διορθώνοντας όμως άμέσως τον έαυτόν του.

— Α! συγγνώμη, δεσποσύνη, έκαμε, γελιέμαι. Και πρώτα-πρώτα ήσαν δύο, αυτή η αλήθεια. Πρέπει όμως να πιστεύσωμε ότι η μία ήταν περισσότερο τολμηρή απ' την άλλη...

Κι' αυτή έμεινε, ενώ η φιλενάδα της έφευγε με τα τέσσερα, σαν να την είχε καβαλικέψει ο διάβολος...

— Τελείωνε! διέταξε η Λευκή, βιάζομαι να μάθω.

— Λοιπόν, η δεσποσύνη θα μου επιτρέψει να της πω ότι η μικρή εκείνη που μου μίλησε δε ζητούσε τίποτε καλλίτερο παρ' ν' άνοίξει κουβέντα μαζί μου...

...όσο περισσότερη ώρα μπορούσε.

— Τι σου είπε, τέλος πάντων;

— Μου μίλησε για τ' αλόγα...

— Ηλίθια! ψιθύρισε η Λευκή κι' εύθους συγκρατούμενη, πρόσθεσε:

— 'Αν είν' αυτά όλα όσα ξέρεις...

— Ξέρω κι' άλλα, δεσποσύνη.

— Τι άλλα;

— Ξέρω ότι είχε μοδι-στρούλες, που γλεντούν για τη γιορτή...

— Ξεσκολούθει! διέταξε η δεσποσύνη ντ' 'Ωμόν.

— Δηλαδή είχε η γιορτή της κυρίας του καταστήματος στο όποιον εργάζονταν...

Ξέρω και πως την λένε τη κυρία, πρόσθεσε, τονίζοντας τας λέξεις ο ιπποκόμος. Και μόνος του πρόσθεσε:

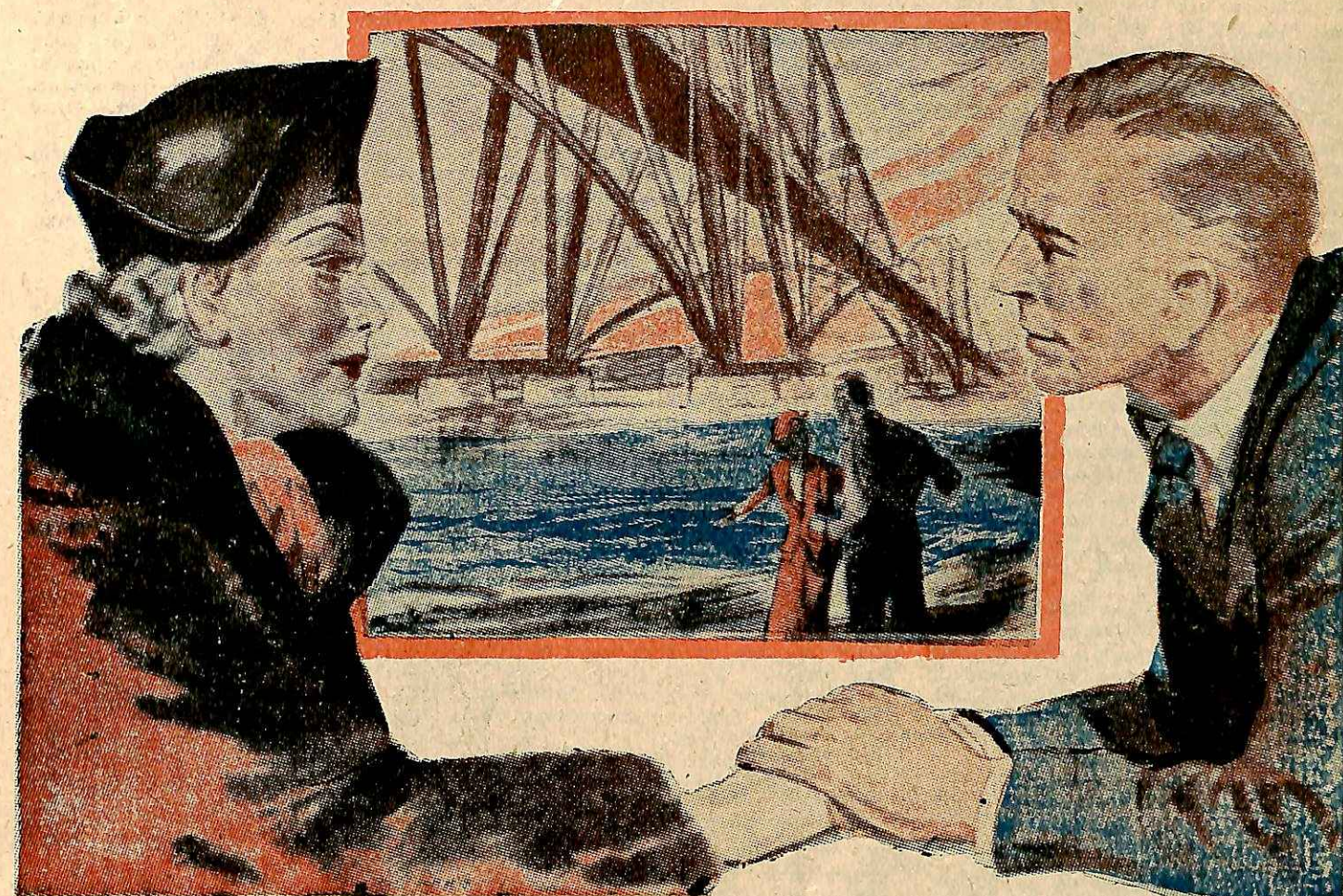
— Λέγεται κ. Μποστέλ!...

— Μπάλ! η διευθυντρια του καταστήματος των κεντημάτων που είχε της μόδας;

— Ακριβώς!

— Λέγε έκαμε η δεσποινίς ντ' 'Ωμόν που άρχισε να δείχνει τώρα περισσότερο ενδιαφέρον σ' αυτά που διηγόταν ο ακόλουθός της, γιατί ο φάκελλος του γράμματος που κρατούσε έλειπε και μ' όλο που αυτό άπευθυνόταν σε κάποια Τζέννη Μενιέ, δεν ήξερε σε ποιά κατάστημα εργαζόταν η νεαρή εργάτρια.

(Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΚΑΚΗ ΠΡΟΒΛΕΨΙΣ

Ένα δραματικό αισθηματικό διήγημα του ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΣΩΟΥ

Η κυρία Μόρτον εκύτταξε από το παράθυρο ενός ξενοδοχείου του 'Εδιμβούργου, ενώ το αυτοκίνητό της — μία πολυτελέστατη Ρόλς-Ρόυς, ανέβαινε την 'Οδόν των Πριγκήπων, οδηγούμενο από τον σωματούδη δικηγόρο της σερ Τσάρλς Λάουσον, ο όποιος είχε αναλάβει τις διαπραγματεύσεις για την αγορά των εγκαταστάσεων του λόρδου Ρόσγκλεν.

Με το όνειρο αυτό ζούσε η κυρία Μόρτον από τον καιρό που πέθανε ο άνδρας της: έδω και δυό χρόνια.

Η 'Αεροναυτική 'Εταιρία Μόρτον δεν διέθετε τ' απαιτούμενα μέσα για να συγχρονισθεί. Το έξοπλιστικό πρόγραμμα της Κυβερνήσεως την έβρισκε άπροετοίμαστη και η συγχώνευσίς της με την 'Εταιρία του λόρδου Ρόσγκλεν ήταν το μόνο σωτήριο φάρμακο. Διαφορετικά, έπρεπε να διαλυθεί. Ο μακαρίτης είχε αποτύχει στις προσπάθειες της συγχώνευσως αυτής και τώρα που η όλη επιχείρησις διευθυνόταν, με δικτατορικά δικαιώματα από την χήρα Μόρτον, η τελευταία επανέλαμβανε την προσπάθεια του συζύγου της με μεγαλύτερο πείσμα.

Ήταν Σκωτσέζα και είχε γεννηθεί και ανατραφεί στο 'Εδιμβούργο. Αυτή την πόλη όμως είχε να την επισκεφθεί από είκοσαετίας. Και την πρότασι του δικηγόρου της να πάνε στο 'Εδιμβούργο την άκουσε μ' ένθουσιασμό. Θ' άγκάλιαζε εκεί τις

παλιές της αναμνήσεις. Διάμιας, έφερε στο νοῦ της το τελευταίο της ραντεβού με τον 'Αγκους Ροσάιτ στην Τετάρτη Γέφυρα. 'Αναπολούσε το παρουσιαστικό του και παραδεχόταν και τώρα ότι ο 'Αγκους στην ηλικία των 23 χρόνων δεν ήταν κατάλληλος για έραστής. 'Επειτα από μία σειρά έρωτικών έπεισοδίων που θυμώταν, έφθασε στο συμπέρασμα ότι ο πρώτος της εκείνος έραστής ήταν άδέλιος, ντροπαλός, και κάπως άγενής. Θυμώταν ότι γι' αυτά του τά έλαττώματα είχε θυμώσει πολλές φορές μαζί του και τον είχε αποκαλέσει καυστερημένο, διατυπώνοντας μάλιστα και την πρόβλεψί της ότι θα έμενε άσταδιοδρόμητος. 'Επιπλέον, αιτιές τις ώραιες αναμνήσεις, κάθισε και τούργαψε ένα γράμμα, ανακοινώντάς του την προσεχή της άφιξί στο 'Εδιμβούργο, όπου ήλπιζε να τον συναντήσει. Μολονότι σαραντά χρόνων, η ματαιοδοξία της δεν την είχε εγκαταλείψει, και στο γράμμα της ώμιλούσε πολύ για τον έαυτό της και τον σκοπό του ταξιδιού της. Διατηρούσε την φτηνή αλαζονεία των νεοπλουτών. Τότε, στο 'Εδιμβούργο, εργαζόταν σ' ένα τεροπειό. Τώρα ήταν η χήρα ενός από τους πλουσιωτέρους βιομηχάνους. Μολατούτα παρέμενε η ίδια.

Πρός στιγμήν, όπως εκύτταξε από το παράθυρο του ξενοδοχείου της, έκαμε την ανήσυχη σκέψι, μήπως δεν έβρισκε τον 'Αγκους όπως τον φαν

ταζόταν. Πολλοί φτωχοί και ταπεινοί άνθρωποι έφθασαν σε άνώτατα αξιώματα. Κι' αν είχε γίνει πλούσιος κι' ήταν κι' αυτός χήρος;...

Υψωσε τους ώμους με άδιαφορία στην σκέψι αυτή.

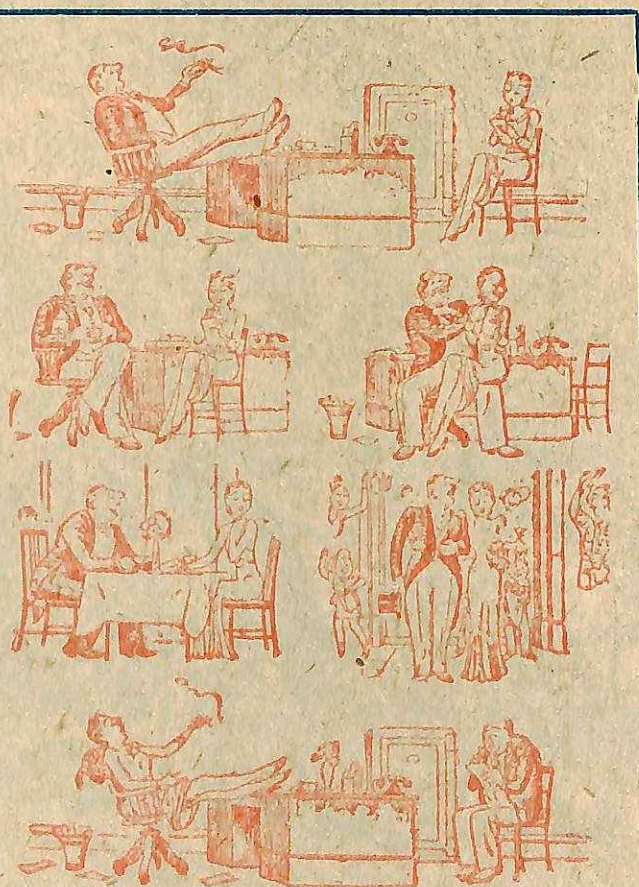
Κατέβηκε από το ξενοδοχείο και προχώρησε, στην 'Οδό των Πριγκήπων όπου έκαμε μερικές αγορές απ' τα διάφορα μαγαζιά, αφήνοντας παραγγέλια να της στείλουν στο ξενοδοχείο της ό,τι είχε αγοράσει.

Στη μία ή ώρα επέστρεψε από την 'Οδό Λέιθ πλησιάζοντας το τεροπειό όπου εργαζόταν ως κορίτσι και όπου είχε πρωτογνωρισθεί με τον 'Αγκους Ροσάιτ.

Το μαγαζί είχε αλλάξει έντελως. Είχε νέα, μοντέρνα όψη. Το έσωτερικό του όμως διατηρούσε την παλιά του άτμόσφαιρα. Θά την άναγνώριζαν;

Προχώρησε. Το προσωπικό του μαγαζιού της ήταν άγνωστο. Καμιά από τις παλιές γκαρσόνες δεν υπήρετο πια εκεί.

Ξαφνιάστηκε. 'Ανάμεσα στους θαμνές ξεχώρισε τον 'Αγκους. Καθόταν στο ίδιο τραπέζι — στη γωνία — που συνήθιζε να γευματίζει πάντα. Φυσικά περίμενε να τον συναντήσει εκεί. Ήταν το προσφιές του μέρος, ο τόπος των ώραιων αναμνήσεων της νεότητός του. 'Αλλωστε το γράμμα

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟ ΓΙΑ ΣΕ 6 ΤΑΜΠΛΩ

της θάπρεπε να οδηγήσει τα θήματα του έδω. Ψηλός και αδυνατισμένος, καθόταν μόνος σκυμμένος επάνω στο πιάτο του.

Προχώρησε και κάθισε με άποφασιστικότητα στην απέναντι καρέκλα. Έκείνος ύψωσε τα μάτια, την κύτταξε και τή χαμήλωσε ξανά. Δεν την είχε αναγνωρίσει. Σε λίγο την ξανακύτταξε. Αυτή τη φορά, το πρόσωπό του φωτίστηκε.

— Μάγκυ!

— Άγκους!

Έτομάστηκε να σηκωθεί. Μην σηκώνεστε, του είπε. Θα προκαλέσωμε την προσοχή του κόσμου.

★

— Έπί τέλους γυρίσατε!, ψιθύρισε, σφίγγοντας με τα δυό του χέρια το δικό της. Πάντα περίμενα πώς θα σάς συναντούσα ξανά.

— Κι' εγώ.

— Ευχαριστώ, είπε ο Άγκους. Είσαι ανώνυμη όμως, Μάγκυ. Τα μαλλιά σου...

— Ναί, τώρα είμαι ξανθή. Άλθθαι, τί κάνεις, Άγκους;

— Πολύ καλά. Έσύ, Μάγκυ, ποὺ θρискόσουν όλα αυτά τα χρόνια;

— Ζούσα κοντά στο Λονδίνο. Ο άνδρας μου πέθανε έδω και δυό χρόνια.

— Τώρα είσαι ελεύθερη;

— Η Μάγκυ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. Ο Άγκους τότε σηκώθηκε και πιάνοντας το πιάτο του, ήρθε και κάθισε πλάι της.

— Όστε μπορούμε να μιλήσωμε, είπε χαρούμενος.

Όπως σηκώθηκε, η Μάγκυ έπιθεώρησε τη σιλουέττα του με μιά γρήγορη ματιά. Τα ρούχα του ήσαν άσχημοκομμένα στο σώμα του και ασιδερωτά. Τα μαλλιά του είχαν σχεδόν πέσει, και φαινόταν γερασμένος. Διεπίστωσε ότι δεν είχε πέσει έξω στις προβλέψεις της. Μολονότι 45 χρόνων, παρέμενε ο ίδιος!

— Έπί 22 χρόνια, Μάγκυ, περίμενα να γυρίσης πίσω, παρ' όλα τα πικρά λόγια που μου είπες την ημέρα του χωρισμού μας, στην Τετάρτη Γέφυρα. Νά, που δικαιώνομαι! Μου φαίνεται άπίστευτο το σημερινό.

«Καυμένο, Άγκους, σκεπτόταν η Μάγκυ. Νά σε άπασχολή μιά τέτοια αισθηματική σκέψις, στη στιγμή που ο κόσμος ολόκληρος άλλαξε ύψις! Αυτό ήταν κάτι χειρότερο από την πρόβλεψις της. Όπισθοδρομικός στις ιδέες, στα αισθήματα! Όσοτοσο έπρεπε να μην τον πληγώσει.

— Δεν έκαμα αυτό το ταξίδι, Άγκους, μόνο να σε ιδω. Έχω δουλειές στο Έδιμβούργο κι' έκαμα τη σκέψις ότι πιθανόν να σε συναντούσα.

Έκείνος κουνήθηκε στο κάθισμά του με δυσφορία.

— Ναί..., έτραύλισε, θα μ' έβρισκες. Δεν άπομακρύνομαι απ' αυτή την πόλι. Όπωςδήποτε εγώ σε περίμενα πάντα.

— Έπειτα από εκείνα τα πικρά μου λόγια που σου είπα τότε;

— Έ, παιδικά τσακώματα, έκαμε εκείνος, που ξεχνιούνται εύκολα.

— Ηρθα έδω, είπε η κυρία Μόρτον, αλλάζοντας θέμα και τόνο, μαζί με τον δικηγόρο μου, τον σέρ Τσάρλς.

— Τι συνέβη; ρώτησε η κυρία Μόρτον, άδελφίζοντας τσάι στο φλυτζάνι του.

— Δέν ξέρω τί συνέβη στο μυαλό του λόρδου Ρόσγκλεν. Μπορώ όμως να σάς πω ό,τι συνέβη στο γραφείο του. Ός το μεσημέρι οι διαπραγματεύσεις μας έθώδizαν λαμπρά. Όταν όμως επέστρεψε από το φαί, ήταν αλλοιώτικος. «Τζέντλεμεν, είπε στο συμβούλιο. Άλλαξα ιδέα. Δέν έχομε τίποτε να συζητήσωμε με την Άεροπορική Έταιρία Μόρτον». Φυσικό ήγέρθησαν σοβαρές αντιρρήσεις, αλλ' εκείνος δέν άκουγε κανέναν.

— Μά... δέν γευματίσατε μαζί;

— Όχι. Έγευματίσα με δυό-τρία μέλη του Συμβουλίου. Ο λόρδος Ρόσγκλεν δέν ήρθε μαζί μας. Συνηθίζει και τρώει σ' ένα έστιατόριο — δέν ξέρω ποιό — όπου ξέρουν άκριβώς τις προτιμήσεις του. Μου είπαν ότι υποφέρει από το στομάχι του.

— Από το στομάχι του; έκαμε η κυρία Μόρτον κάπως ταραγμένη; Πώς είναι ο λόρδος Ρόσγκλεν; περιγράψέ μου τον!

— Είναι ψηλός και λεπτός. Η χήρα Μόρτον άφησε έναν στεναγμό κι' άκούμπησε το φλυτζάνι της στο τραπέζι.

— Τι έχετε κυρία Μόρτον;

— Τίποτε, έπρόφερε με δυσκολία. Ποιό... ποιό ήταν τ' όνομά του πριν άποκτήση τον τίτλο ευγενείας;

— Δέν θυμάμαι. Ένα κοινό όνομα... Ροσάιτ... μου φαίνεται. Ναί, νάί. Σέρ Άγκους Ροσάιτ. Είσατε πολύ ώρη, κυρία Μόρτον. Ν' άνοιξω ένα παράθυρο;

— Όχι, όχι, δέν έχω τίποτε. Άκούμπησε πίσω στο κάθισμά της κι' έκλεισε τα μάτια.

— Θεέ μου! έφέλλισε. Τί άνόητη που ήμου.

Σηκώθηκε κι' άρχισε να θηματίζει νευρικά. Ένοιωθε μιά ταπεινώσις, άναλογζόμενη την έγωιστική συμπεριφορά της απέναντί του στο τεοίποτείο της Όδοϋ Λέιθ.

— Μά τί έχετε, κυρία Μόρτον; έπανέλαθε ο σέρ Τσάρλς Λόουσον.

— Τόν ξέρω, είπε. Τόν ήξερα από πολλά χρόνια τον Άγκους Ροσάιτ. Δέν ήξερα όμως ότι ήταν ο ίδιος ο λόρδος Ρόσγκλεν.

— Τότε τα πράγματα διευθετούνται. Δέν έχετε παρ'ά να πάτε άμέσως να τον συναντήσετε.

— Αυτό είναι άδύνατον.

— Γιατί;

— Δέν μπορώ σοϋ λέω. Υπάρχουν λόγοι προσωπικοί.

— Και όμως πρέπει να τοϋ μιλήσετε. Σκεφθήτε τα έργοστάσια. Την περιουσία σας.

— Μου είναι άδύνατον να το κάμω αυτό.

— Με συγχωρείτε, κυρία Μόρτον, αλλ' ήρθαμε στο Έδιμβούργο μόνο γι' αυτή τη δουλειά. Και ή εύκαιρία της γνωριμίας σας με τον λόρδο Ρόσγκλεν είναι μοναδική για την έπιτυχία του σκοπού μας.

Την έπεισε. Και σε είκοσι λεπτά κατευθύνονταν μαζί, με την Ρόλς-Ρόϋς, στα έργοστάσια του λόρδου Ρόσγκλεν. Η Μάγκυ ήταν κατακόκκινη από τη συγκίνηση. Μολισταύτα έπρόσεχε στις οδηγίες που της έδινε στο δρόμο ο δικηγόρος της.

— Στην ανάγκη απλώστε όλα τα χαρτιά σας στο τραπέζι. Πέστε του ότι ήλθατε μόνον για να συναντήσετε.

(Το τέλος στη σελίδα 54)

του.

— Δέν ξέρω τί συνέβη στο μυαλό του λόρδου Ρόσγκλεν. Μπορώ όμως να σάς πω ό,τι συνέβη στο γραφείο του. Ός το μεσημέρι οι διαπραγματεύσεις μας έθώδizαν λαμπρά. Όταν όμως επέστρεψε από το φαί, ήταν αλλοιώτικος. «Τζέντλεμεν, είπε στο συμβούλιο. Άλλαξα ιδέα. Δέν έχομε τίποτε να συζητήσωμε με την Άεροπορική Έταιρία Μόρτον». Φυσικό ήγέρθησαν σοβαρές αντιρρήσεις, αλλ' εκείνος δέν άκουγε κανέναν.

— Μά... δέν γευματίσατε μαζί;

— Όχι. Έγευματίσα με δυό-τρία μέλη του Συμβουλίου. Ο λόρδος Ρόσγκλεν δέν ήρθε μαζί μας. Συνηθίζει και τρώει σ' ένα έστιατόριο — δέν ξέρω ποιό — όπου ξέρουν άκριβώς τις προτιμήσεις του. Μου είπαν ότι υποφέρει από το στομάχι του.

— Από το στομάχι του; έκαμε η κυρία Μόρτον κάπως ταραγμένη; Πώς είναι ο λόρδος Ρόσγκλεν; περιγράψέ μου τον!

— Είναι ψηλός και λεπτός. Η χήρα Μόρτον άφησε έναν στεναγμό κι' άκούμπησε το φλυτζάνι της στο τραπέζι.

— Τι έχετε κυρία Μόρτον;

— Τίποτε, έπρόφερε με δυσκολία. Ποιό... ποιό ήταν τ' όνομά του πριν άποκτήση τον τίτλο ευγενείας;

— Δέν θυμάμαι. Ένα κοινό όνομα... Ροσάιτ... μου φαίνεται. Ναί, νάί. Σέρ Άγκους Ροσάιτ. Είσατε πολύ ώρη, κυρία Μόρτον. Ν' άνοιξω ένα παράθυρο;

— Όχι, όχι, δέν έχω τίποτε. Άκούμπησε πίσω στο κάθισμά της κι' έκλεισε τα μάτια.

— Θεέ μου! έφέλλισε. Τί άνόητη που ήμου.

Σηκώθηκε κι' άρχισε να θηματίζει νευρικά. Ένοιωθε μιά ταπεινώσις, άναλογζόμενη την έγωιστική συμπεριφορά της απέναντί του στο τεοίποτείο της Όδοϋ Λέιθ.

— Μά τί έχετε, κυρία Μόρτον; έπανέλαθε ο σέρ Τσάρλς Λόουσον.

— Τόν ξέρω, είπε. Τόν ήξερα από πολλά χρόνια τον Άγκους Ροσάιτ. Δέν ήξερα όμως ότι ήταν ο ίδιος ο λόρδος Ρόσγκλεν.

— Τότε τα πράγματα διευθετούνται. Δέν έχετε παρ'ά να πάτε άμέσως να τον συναντήσετε.

— Αυτό είναι άδύνατον.

— Γιατί;

— Δέν μπορώ σοϋ λέω. Υπάρχουν λόγοι προσωπικοί.

— Και όμως πρέπει να τοϋ μιλήσετε. Σκεφθήτε τα έργοστάσια. Την περιουσία σας.

— Μου είναι άδύνατον να το κάμω αυτό.

— Με συγχωρείτε, κυρία Μόρτον, αλλ' ήρθαμε στο Έδιμβούργο μόνο γι' αυτή τη δουλειά. Και ή εύκαιρία της γνωριμίας σας με τον λόρδο Ρόσγκλεν είναι μοναδική για την έπιτυχία του σκοπού μας.

Την έπεισε. Και σε είκοσι λεπτά κατευθύνονταν μαζί, με την Ρόλς-Ρόϋς, στα έργοστάσια του λόρδου Ρόσγκλεν. Η Μάγκυ ήταν κατακόκκινη από τη συγκίνηση. Μολισταύτα έπρόσεχε στις οδηγίες που της έδινε στο δρόμο ο δικηγόρος της.

— Στην ανάγκη απλώστε όλα τα χαρτιά σας στο τραπέζι. Πέστε του ότι ήλθατε μόνον για να συναντήσετε.

(Το τέλος στη σελίδα 54)

του.

— Δέν ξέρω τί συνέβη στο μυαλό του λόρδου Ρόσγκλεν. Μπορώ όμως να σάς πω ό,τι συνέβη στο γραφείο του. Ός το μεσημέρι οι διαπραγματεύσεις μας έθώδizαν λαμπρά. Όταν όμως επέστρεψε από το φαί, ήταν αλλοιώτικος. «Τζέντλεμεν, είπε στο συμβούλιο. Άλλαξα ιδέα. Δέν έχομε τίποτε να συζητήσωμε με την Άεροπορική Έταιρία Μόρτον». Φυσικό ήγέρθησαν σοβαρές αντιρρήσεις, αλλ' εκείνος δέν άκουγε κανέναν.

— Μά... δέν γευματίσατε μαζί;

— Όχι. Έγευματίσα με δυό-τρία μέλη του Συμβουλίου. Ο λόρδος Ρόσγκλεν δέν ήρθε μαζί μας. Συνηθίζει και τρώει σ' ένα έστιατόριο — δέν ξέρω ποιό — όπου ξέρουν άκριβώς τις προτιμήσεις του. Μου είπαν ότι υποφέρει από το στομάχι του.

— Από το στομάχι του; έκαμε η κυρία Μόρτον κάπως ταραγμένη; Πώς είναι ο λόρδος Ρόσγκλεν; περιγράψέ μου τον!

— Είναι ψηλός και λεπτός. Η χήρα Μόρτον άφησε έναν στεναγμό κι' άκούμπησε το φλυτζάνι της στο τραπέζι.

— Τι έχετε κυρία Μόρτον;

— Τίποτε, έπρόφερε με δυσκολία. Ποιό... ποιό ήταν τ' όνομά του πριν άποκτήση τον τίτλο ευγενείας;

— Δέν θυμάμαι. Ένα κοινό όνομα... Ροσάιτ... μου φαίνεται. Ναί, νάί. Σέρ Άγκους Ροσάιτ. Είσατε πολύ ώρη, κυρία Μόρτον. Ν' άνοιξω ένα παράθυρο;

— Όχι, όχι, δέν έχω τίποτε. Άκούμπησε πίσω στο κάθισμά της κι' έκλεισε τα μάτια.

— Θεέ μου! έφέλλισε. Τί άνόητη που ήμου.

Σηκώθηκε κι' άρχισε να θηματίζει νευρικά. Ένοιωθε μιά ταπεινώσις, άναλογζόμενη την έγωιστική συμπεριφορά της απέναντί του στο τεοίποτείο της Όδοϋ Λέιθ.

— Μά τί έχετε, κυρία Μόρτον; έπανέλαθε ο σέρ Τσάρλς Λόουσον.

— Τόν ξέρω, είπε. Τόν ήξερα από πολλά χρόνια τον Άγκους Ροσάιτ. Δέν ήξερα όμως ότι ήταν ο ίδιος ο λόρδος Ρόσγκλεν.

— Τότε τα πράγματα διευθετούνται. Δέν έχετε παρ'ά να πάτε άμέσως να τον συναντήσετε.

— Αυτό είναι άδύνατον.

— Γιατί;

— Δέν μπορώ σοϋ λέω. Υπάρχουν λόγοι προσωπικοί.

— Και όμως πρέπει να τοϋ μιλήσετε. Σκεφθήτε τα έργοστάσια. Την περιουσία σας.

— Μου είναι άδύνατον να το κάμω αυτό.

— Με συγχωρείτε, κυρία Μόρτον, αλλ' ήρθαμε στο Έδιμβούργο μόνο γι' αυτή τη δουλειά. Και ή εύκαιρία της γνωριμίας σας με τον λόρδο Ρόσγκλεν είναι μοναδική για την έπιτυχία του σκοπού μας.

Την έπεισε. Και σε είκοσι λεπτά κατευθύνονταν μαζί, με την Ρόλς-Ρόϋς, στα έργοστάσια του λόρδου Ρόσγκλεν. Η Μάγκυ ήταν κατακόκκινη από τη συγκίνηση. Μολισταύτα έπρόσεχε στις οδηγίες που της έδινε στο δρόμο ο δικηγόρος της.

— Στην ανάγκη απλώστε όλα τα χαρτιά σας στο τραπέζι. Πέστε του ότι ήλθατε μόνον για να συναντήσετε.

(Το τέλος στη σελίδα 54)

του.

— Δέν ξέρω τί συνέβη στο μυαλό του λόρδου Ρόσγκλεν. Μπορώ όμως να σάς πω ό,τι συνέβη στο γραφείο του. Ός το μεσημέρι οι διαπραγματεύσεις μας έθώδizαν λαμπρά. Όταν όμως επέστρεψε από το φαί, ήταν αλλοιώτικος. «Τζέντλεμεν, είπε στο συμβούλιο. Άλλαξα ιδέα. Δέν έχομε τίποτε να συζητήσωμε με την Άεροπορική Έταιρία Μόρτον». Φυσικό ήγέρθησαν σοβαρές αντιρρήσεις, αλλ' εκείνος δέν άκουγε κανέναν.

— Μά... δέν γευματίσατε μαζί;

— Όχι. Έγευματίσα με δυό-τρία μέλη του Συμβουλίου. Ο λόρδος Ρόσγκλεν δέν ήρθε μαζί μας. Συνηθίζει και τρώει σ' ένα έστιατόριο — δέν ξέρω ποιό — όπου ξέρουν άκριβώς τις προτιμήσεις του. Μου είπαν ότι υποφέρει από το στομάχι του.

— Από το στομάχι του; έκαμε η κυρία Μόρτον κάπως ταραγμένη; Πώς είναι ο λόρδος Ρόσγκλεν; περιγράψέ μου τον!

— Είναι ψηλός και λεπτός. Η χήρα Μόρτον άφησε έναν στεναγμό κι' άκούμπησε το φλυτζάνι της στο τραπέζι.

— Τι έχετε κυρία Μόρτον;

— Τίποτε, έπρόφερε με δυσκολία. Ποιό... ποιό ήταν τ' όνομά του πριν άποκτήση τον τίτλο ευγενείας;

— Δέν θυμάμαι. Ένα κοινό όνομα... Ροσάιτ... μου φαίνεται. Ναί, νάί. Σέρ Άγκους Ροσάιτ. Είσατε πολύ ώρη, κυρία Μόρτον. Ν' άνοιξω ένα παράθυρο;

— Όχι, όχι, δέν έχω τίποτε. Άκούμπησε πίσω στο κάθισμά της κι' έκλεισε τα μάτια.

— Θεέ μου! έφέλλισε. Τί άνόητη που ήμου.

Σηκώθηκε κι' άρχισε να θηματίζει νευρικά. Ένοιωθε μιά ταπεινώσις, άναλογζόμενη την έγωιστική συμπεριφορά της απέναντί του στο τεοίποτείο της Όδοϋ Λέιθ.

— Μά τί έχετε, κυρία Μόρτον; έπανέλαθε ο σέρ Τσάρλς Λόουσον.

— Τόν ξέρω, είπε. Τόν ήξερα από πολλά χρόνια τον Άγκους Ροσάιτ. Δέν ήξερα όμως ότι ήταν ο ίδιος ο λόρδος Ρόσγκλεν.

— Τότε τα πράγματα διευθετούνται. Δέν έχετε παρ'ά να πάτε άμέσως να τον συναντήσετε.

— Αυτό είναι άδύνατον.

— Γιατί;

— Δέν μπορώ σοϋ λέω. Υπάρχουν λόγοι προσωπικοί.

— Και όμως πρέπει να τοϋ μιλήσετε. Σκεφθήτε τα έργοστάσια. Την περιουσία σας.

— Μου είναι άδύνατον να το κάμω αυτό.

— Με συγχωρείτε, κυρία Μόρτον, αλλ' ήρθαμε στο Έδιμβούργο μόνο γι' αυτή τη δουλειά. Και ή εύκαιρία της γνωριμίας σας με τον λόρδο Ρόσγκλεν είναι μοναδική για την έπιτυχία του σκοπού μας.

Την έπεισε. Και σε είκοσι λεπτά κατευθύνονταν μαζί, με την Ρόλς-Ρόϋς, στα έργοστάσια του λόρδου Ρόσγκλεν. Η Μάγκυ ήταν κατακόκκινη από τη συγκίνηση. Μολισταύτα έπρόσεχε στις οδηγίες που της έδινε στο δρόμο ο δικηγόρος της.

— Στην ανάγκη απλώστε όλα τα χαρτιά σας στο τραπέζι. Πέστε του ότι ήλθατε μόνον για να συναντήσετε.

(Το τέλος στη σελίδα 54)

του.

— Δέν ξέρω τί συνέβη στο μυαλό του λόρδου Ρόσγκλεν. Μπορώ όμως να σάς πω ό,τι συνέβη στο γραφείο του. Ός το μεσημέρι οι διαπραγματεύσεις μας έθώδizαν λαμπρά. Όταν όμως επέστρεψε από το φαί, ήταν αλλοιώτικος. «Τζέντλεμεν, είπε στο συμβούλιο. Άλλαξα ιδέα. Δέν έχομε τίποτε να συζητήσωμε με την Άεροπορική Έταιρία Μόρτον». Φυσικό ήγέρθησαν σοβαρές αντιρρήσεις, αλλ' εκείνος δέν άκουγε κανέναν.

— Μά... δέν γευματίσατε μαζί;

— Όχι. Έγευματίσα με δυό-τρία μέλη του Συμβουλίου. Ο λόρδος Ρόσγκλεν δέν ήρθε μαζί μας. Συνηθίζει και τρώει σ' ένα έστιατόριο — δέν ξέρω ποιό — όπου ξέρουν άκριβώς τις προτιμήσεις του. Μου είπαν ότι υποφέρει από το στομάχι του.

— Από το στομάχι του; έκαμε η κυρία Μόρτον κάπως ταραγμένη; Πώς είναι ο λόρδος Ρόσγκλεν; περιγράψέ μου τον!

— Είναι ψηλός και λεπτός. Η χήρα Μόρτον άφησε έναν στεναγμό κι' άκούμπησε το φλυτζάνι της στο τραπέζι.

— Τι έχετε κυρία Μόρτον;

— Τίποτε, έπρόφερε με δυσκολία. Ποιό... ποιό ήταν τ' όνομά του πριν άποκτήση τον τίτλο ευγενείας;

— Δέν θυμάμαι. Ένα κοινό όνομα... Ροσάιτ... μου φαίνεται. Ναί, νάί. Σέρ Άγκους Ροσάιτ. Είσατε πολύ ώρη, κυρία Μόρτον. Ν' άνοιξω ένα παράθυρο;

— Όχι, όχι, δέν έχω τίποτε. Άκούμπησε πίσω στο κάθισμά της κι' έκλεισε τα μάτια.

— Θεέ μου! έφέλλισε. Τί άνόητη που ήμου.

Σηκώθηκε κι' άρχισε να θηματίζει νευρικά. Ένοιωθε μιά ταπεινώσις, άναλογζόμενη την έγωιστική συμπεριφορά της απέναντί του στο τεοίποτείο της Όδοϋ Λέιθ.

— Μά τί έχετε, κυρία Μόρτον; έπανέλαθε ο σέρ Τσάρλς Λόουσον.

— Τόν ξέρω, είπε. Τόν ήξερα από πολλά χρόνια τον Άγκους Ροσάιτ. Δέν ήξερα όμως ότι ήταν ο ίδιος ο λόρδος Ρόσγκλεν.

— Τότε τα πράγματα διευθετούνται. Δέν έχετε παρ'ά να πάτε άμέσως να τον συναντήσετε.

— Αυτό είναι άδύνατον.

— Γιατί;

— Δέν μπορώ σοϋ λέω. Υπάρχουν λόγοι προσωπικοί.

— Και όμως πρέπει να τοϋ μιλήσετε. Σκεφθήτε τα έργοστάσια. Την περιουσία σας.

— Μου είναι άδύνατον να το κάμω αυτό.

— Με συγχωρείτε, κυρία Μόρτον, αλλ' ήρθαμε στο Έδιμβούργο μόνο γι' αυτή τη δουλειά. Και ή εύκαιρία της γνωριμίας σας με τον λόρδο Ρόσγκλεν είναι μοναδική για την έπιτυχία του σκοπού μας.

Την έπεισε. Και σε είκοσι λεπτά κατευθύνονταν μαζί, με την Ρόλς-Ρόϋς, στα έργοστάσια του λόρδου Ρόσγκλεν. Η Μάγκυ ήταν κατακόκκινη από τη συγκίνηση. Μολισταύτα έπρόσεχε στις οδηγίες που της έδινε στο δρόμο ο δικηγόρος της.

— Στην ανάγκη απλώστε όλα τα χαρτιά σας στο τραπέζι. Πέστε του ότι ήλθατε μόνον για να συναντήσετε.

(Το τέλος στη σελίδα 54)

του.

— Δέν ξέρω τί συνέβη στο μυαλό του λόρδου Ρόσγκλεν. Μπορώ όμως να σάς πω ό,τι συνέβη στο γραφείο του. Ός το μεσημέρι οι διαπραγματεύσεις μας έθώδizαν λαμπρά. Όταν όμως επέστρεψε από το φαί, ήταν αλλοιώτικος. «Τζέντλεμεν, είπε στο συμβούλιο. Άλλαξα ιδέα. Δέν έχομε τίποτε να συζητήσωμε με την Άεροπορική Έταιρία Μόρτον». Φυσικό ήγέρθησαν σοβαρές αντιρρήσεις, αλλ' εκείνος δέν άκουγε κανέναν.

— Μά... δέν γευματίσατε μαζί;

— Όχι. Έγευματίσα με δυό-τρία μέλη του Συμβουλίου. Ο λόρδος Ρόσγκλεν δέν ήρθε μαζί μας. Συνηθίζει και τρώει σ' ένα έστιατόριο — δέν ξέρω ποιό — όπου ξέρουν άκριβώς τις προτιμήσεις του. Μου είπαν ότι υποφέρει από το στομάχι του.

— Από το στομάχι του; έκαμε η κυρία Μόρτον κάπως ταραγμένη; Πώς είναι ο λόρδος Ρόσγκλεν; περιγράψέ μου τον!

— Είναι ψηλός και λεπτός. Η χήρα Μόρτον άφησε έναν στεναγμό κι' άκούμπησε το φλυτζάνι της στο τραπέζι.

— Τι έχετε κυρία Μόρτον;

— Τίποτε, έπρόφερε με δυσκολία. Ποιό... ποιό ήταν τ' όνομά του πριν άποκτήση τον τίτλο ευγενείας;

— Δέν θυμάμαι. Ένα κοινό όνομα... Ροσάιτ... μου φαίνεται. Ναί, νάί. Σέρ Άγκους Ροσάιτ. Είσατε πολύ ώρη, κυρία Μόρτον. Ν' άνοιξω ένα παράθυρο;

— Όχι, όχι, δέν έχω τίποτε. Άκούμπησε πίσω στο κάθισμά της κι' έκλεισε τα μάτια.

— Θεέ μου! έφέλλισε. Τί άνόητη που ήμου.

Σηκώθηκε κι' άρχισε να θηματίζει νευρικά. Ένοιωθε μιά ταπεινώσις, άναλογζόμενη την έγωιστική συμπεριφορά της απέναντί του στο τεοίποτείο της Όδοϋ Λέιθ.

— Μά τί έχετε, κυρία Μόρτον; έπανέλαθε ο σέρ Τσάρλς Λόουσον.

— Τόν ξέρω, είπε. Τόν ήξερα από πολλά χρόνια τον Άγκους Ροσάιτ. Δέν ήξερα όμως ότι ήταν ο ίδιος ο λόρδος Ρόσγκλεν.

— Τότε τα πράγματα διευθετούνται. Δέν έχετε παρ'ά να πάτε άμέσως να τον συναντήσετε.

— Αυτό είναι άδύνατον.

— Γιατί;

— Δέν μπορώ σοϋ λέω. Υπάρχουν λόγοι προσωπικοί.

— Και όμως πρέπει να τοϋ μιλήσετε. Σκεφθήτε τα έργοστάσια. Την περιουσία σας.

— Μου είναι άδύνατον να το κάμω αυτό.

— Με συγχωρείτε, κυρία Μόρτον, αλλ' ήρθαμε στο Έδιμβούργο μόνο γι' αυτή τη δουλειά. Και ή εύκαιρία της γνωριμίας σας με τον λόρδο Ρόσγκλεν είναι μοναδική για την έπιτυχία του σκοπού μας.

Την έπεισε. Και σε είκοσι λεπτά κατευθύνονταν μαζί, με την Ρόλς-Ρόϋς, στα έργοστάσια του λόρδου Ρόσγκλεν. Η Μάγκυ ήταν κατακόκκινη από τη συγκίνηση. Μολισταύτα έπρόσεχε στις οδηγίες που της έδινε στο δρόμο ο δικηγόρος της.

— Στην ανάγκη απλώστε όλα τα χαρτιά σας στο τραπέζι. Πέστε του ότι ήλθατε μόνον για να συναντήσετε.

λυση από την ανυπομονη-
σία της.

Την ωρισμένη ημέρα ση-
κώθηκε πολύ πρωί. Πήρε
κρυφά από τον αδελφό της
πεντακόσιες δραχμές... Ή-
ναντι της προίκας της, κι'
όταν εκείνος έφυγε να πάει
στη δουλειά του, η Μαρία
έτρεξε να συναντήσει τον α-
γαπημένο της.

Θεέ μου, όμως, τί χτυπο
κάρδι και τί αγωνία μέχρι
να φύγει το πλοίο! 'Αν γύ-
ριζε ξαφνικά ο αδελφός
της, αν έρχόταν στο σπίτι
έναν συγγενή κι' έβλεπε
το γράμμα που είχε αφήσει,
τί θα γινόταν;

Μά ο Θεός αγαπάει τους
ανθρώπους που αγαπούν ει-
λικρινά και δίχως ύστερο-
βουλία. Και το καράβι «Θι-
ράρισε» την άγκυρά του,
«σαλπάρισε» και βγήκε έξω
από το Πειραικό λιμάνι, δί-
χως να συμβεί τίποτε. 'Επά-
νω στο κατώστρωμα, ένα
ζευγάρι όλο νιότης κι' ο-
μορφιά στεκόταν σφιχταγ-
καλισμένο και κύτταζε την
γαλάζια άπειρωμένη της
θάλασσας. Στο βλέμμα των
δυο νέων είχε ξεκουρασθή
ο έρωτας. Στά χέρια τους
είχε πλέξει το χρυσό του δί-
χτυ και στην καρδιά τους
είχε άπλωθι ή γαλήνη ενός
ευτυχισμένου μέλλοντος.

Γιατί η Μαρία Θεοδώρου
κι' ο Νίκος Μοσχονάς μό-
λις έφθασαν στην Κεφαλλο-
νιά παντρεύθηκαν και έζη-
σαν ευτυχισμένοι. Είχαν
βρή τον αληθινό δρόμο της
ζωής, που τον φωτίζει ή κα-
λωσύνη, ή τρυφερότης κι'
ή άφοσίωσις και που τον
μεταβάλλει σε παράδεισο ή
άγλη.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

★ 'Εκείνος που κάνει το κα-
κό, φοβάται το φώς.

(Μπισονέ)

★ Οι λαοί παρέχουν την εθ-
νοιά τους, ποτέ όμως την έμ-
πιστοσύνη τους.

(ΡΙβαρόλ)

★ Μη γελάτε ποτέ για κεί-
νους που πάσχουν. Πάσχετε ό-
μως κάποτε για κείνους που
γελούν.

(Β. Ούγκω)

★ Τα πάντα εξαφανίζονται
πρό της άρετης

(Ζουμπέρ)

★ Μια χαμένη ώρα είναι μια
τύχη περισσότερη για την δυ-
στυχία.

(Ναπολέον)

★ Για όλες τις γυναίκες ο
έρωτας είναι κωδωνοκρουσία που
χτυπά συνεχώς και ταρασσει
διαρκώς την ήσυχία τους.

(Κόρρα Χάρυς)

Ένα τρυφερό αίσθηματικό διήγημα του ΖΑΝ ΦΑΡΟΥ

ΥΠΑΡΧΕΙ πράγμα πιο εδ-
χάριστο, από μια καλή
φωτιά από ξύλα, σε ύγρη
και κρύα φθινοπωρινή βραδιά
μέσα σε ένα ζεστό διαμέρισμα;
«Και να σκεφθί κανείς ότι
πολλοί έχουν τζάκια και δεν
τα χρησιμοποιούν ποτέ!», σκέ-
φθηκε ο Παύλος αναστενάζον-
τας και τραβώντας την πολυ-
θρόνα του πιο πέρα, από φόβο
μήπως ή φωτιά κοκινίσει το
παντελόνι του.

Είχε περάσει σήμερα μια α-

μ, εκείνες τις ψιλές βελονιές,
ή Μαρούς δικυμένη, δεν άφηνε
να φαίνεται παρά το πλατύ μέ-
τωπό της και το μυτερό ντε-
κολτέ της.

Ένα ωραίο ξανθό κεφαλά-
κι, σκυμμένο, και ένα χαριτω-
μένο χεράκι, που τραβούσε τη
βελόνα με άγριες κινήσεις!

Ο Παύλος δεν μπορούσε ά-
κόμα να το πιστέψει, τρία χρό-
νια τώρα, πως ένα κορίτσι δέ-
κα οκτώ χρόνων, άπάνω στον
άνθρο της ηλικίας του και στην
άκμή της ομορφιάς του, έπεσε
κυριολεκτικώς άπάνω σ' ένα
γεροντοπαλλήκαρο τριαντάεξη
χρόνων τότε!

—Σκέφθηκες, της είχε πει,
ότι έχω τα διπλά χρόνια σου;

—Είπε μια διαφορά που θα
λιγοστεύη κάθε χρόνο, του εί-
χε απαντήσει μ' ετοιμότητα έ-
κείνη.

Οι φόβοι του Παύλου, διε-
λύθησαν από τον πρώτο κί-
λας καιρό του συζυγικού τους
βίου. Η Μαρούς προτιμούσε
το νοικοκυριό της και τις ή-
συχες βραδιές που περνούσαν
σπίτι, από τις νυκτερινές εξό-
δους και τα κέντρα.

Τα πλεχτά και τα λεπτά έρ-
γόχειρά της και οι λεπτομερείς
λογαριασμοί που κρατούσε, θέ-
καναν όποιονδήποτε άλλον να
την κατηγορήσει λίγο άστεία
και ντεμοντέ!

Στο τζάκι ακούστηκε το τρι-
ζοβόλημα ενός ξύλου που και-
γόταν. Μια μπλε φλόγα ξεπρό-
βαλλε κάθε τόσο, ανάμεσα από
τα ξύλα και έδινε μια στιγμι-
αία αναλαμπή.

Α! ναι, τί κουραστική μέ-
ρα! Με πόση ανυπομονησία ο
Παύλος, ξεκίνησε στις έξη, να
συναντήσει τους φίλους του,
στο καφενείο, όπου, τόσα χρό-
νια τώρα έμαζευόνταν και έ-
παιζαν μια παρτίδα...

Ο ένας απ' αυτούς, ο 'Ερ-
ρίκος, δεν είχε καλή όψη αυ-
τές τις μέρες... Καλά θα έκα-
νε να κυτταχτεί!... Ο καυμέ-
νος ο 'Ερρίκος! Να σκεφθί
κανείς ότι γνωρίζονταν από
το σχολείο!... Πώς είχαν πε-
ράσει τα χρόνια! Και το
Ζωρζ όμως ή φίλια δεν ήταν
μικρότερη, παρ' όλο που δεν
έχρονολογείτο παρά από το
στρατιωτικό. Τί αξέχαστες
βραδιές είχαν περάσει οι τρεις
φίλοι μαζί, συζητώντας άτε-
λείωτα, πάντα έτοιμοι να θυ-
σασθί κυριολεκτικώς ο ένας
για τον άλλον! 'Αμ' οι Κυρια-
κές στο δάσος!

—Τί σκέπτεσαι; διέκοψε ή
Μαρούς, με την κάπως μεταλλι-
κή φωνή της, τον ειρμό όλων
αυτών των συλλογισμών!
—Τίποτα, άγλα μου, απήν-
τησε εκείνος. Τίποτα!...
Αυτή ή τυπική ερώτησις τον
έκανε πάντα να δυσφορή κά-
πως. Μπορεί κανείς να λήη
ακριβώς ότι του περνάει από
τη σκέψη; 'Αόριστος άναπολή-
σεις, φευγαλέοι πόθοι, τρελ-
λά μελλοντικά σχέδια, ψεύτι-
νες ύποσχέσεις στον έαυτό
μας, άνομολόγητες συγκινή-
σεις, χίμαιρες, ρεμβασμοί που
άποτελούν για κάθε άνθρωπο

Τελειώτη μέρα, στο γραφείο
μ' ένα σωρό δουλειές διοικη-
τικής φύσεως που έπρεπε να
τελειώσουν! Τί ξεκούρασμα,
να βρίσκει κανείς, γυρίζοντας
ένα χαριτωμένο σπίτι, με λου-
λούδια στα βάζα, μια μυρωδιά
διάχυτης ζέστας παντού και
μια καλή φωτιά...

Ο Παύλος έστρεψε λίγο το
κεφάλι και έβριξε μια ματιά
σ' αυτήν που ώνόμαζε «θησαυ-
ρό του».

Έπάνω από το εργόχειρο,

αυτό ακριβώς που δεν είχε εδ-
κολο να έκδηλώσει!

Αισθάνθηκε ότι ή Μαρούς
τον κύτταζε.

—Περίεργο, είπε. 'Εγώ
μπορώ πάντα να λέω τί σκέ-
πτομαι!

Για να άποφύγη μια συζή-
τησι που δεν θα έφερνε κανέ-
να αποτέλεσμα, ο Παύλος, πλη-
σίισε στη φωτιά και έπεχεί-
ρησε να συνεχίση τους ρεμ-
βασμούς του, στο σημειον που
τους είχε αφήσει.

Το βλέμμα όμως της Μα-
ρούς, ήταν καρφωμένο επάνω
του. Καθώς τα μάτια του συ-
νήνησαν το βλέμμα της, διέ-
κρινε σ' αυτό μια τόσο ερευ-
νητική διάθεσι, που τον στε-
νωώρησε πολύ. Η Μαρούς άρ-
κέσθηκε να του πη: «Φοράς
άκόμα το καλό σου σακάκι!'
Πώς δεν το πρόσεξα την ώρα
του φαγητού! 'Αλλως τε γύ-
ρισες τόσο άργά!

—Σε είχα ειδοποιήσει από
το πρωί, ότι θα είχα έναν πε-
λάτη, που θα έπρεπε να συνο-
δεύσω έως το τρέινο, που θα
φεύγε με των 8 παρά είκοσι...

Δεν τ' άρεσε που έλεγε ψέ-
ματα και με τόσες λεπτομέ-
ρειες, μάλιστα... Δεν ύπήρχε
όμως τρόπος να κινή κι' άλ-
λοιώς! Η Μαρούς δεν συγχω-
ρούσε τους φίλους του Παύ-
λου. Δεν παραδεχόταν, με κα-
νέναν τρόπο, το άθώο τους
παιγνίδι...

Του φαινόταν πως την ά-
κουγε: «'Αν νομίζεις ότι σου
κάνει καλό να κάθεται κλει-
σμένος μέσα σ' αυτό το κατιν-
στήρι! Χωριστά τα παληοι-
νοπνεύματα που άσφαλώς θα
πίνετε!»

Τα ωραία γαλανά μάτια της
τον εκύτταζαν αδιάκοπα, με ύ-
φος έρευνητικό, άνησυχο.

—Ξέρεις ότι ή όψη σου δεν
είνε καθόλου καλή; Βάσω στοί-
χημα πως κρύβωσες στο σταθ-
μό. 'Ρατόσο, σου είχα πη να
βάλεις το χονδρό σου πανωφό-
ρι!...

—Μά όχι, όχι, είμαι πολύ
καλά, σε θεοβαίνω...

Η Μαρούς, εν τούτοις είχε
όικνη, για ότι είχε πη, εντός
φυσικά από τη λεπτομέρεια
του τρέινου. Παρ' όλο το κα-
λοριφέρ και το άναμμένο τζά-
κι, ο Παύλος δεν μπορούσε να
ζεσταθί. Όλη την ημέρα είχε
άψηφήσει μερικές ένοχλήσεις,
συνδλίες, φαγητά του λαίμου,
απείδια για το ταιγάρο και μίαν
ευαισθησία πίσω στην όμο-
πλάτη.

Αισθάνθηκε τώρα κάποιο
ρίγος. Θάλεγε κανείς ότι ή
υπερβολικότης της Μαρούς, έπέ-
στευδε την κρίσι.

Την είδε ν' αφήνη το εργό-
χειρό της επάνω στο πιάνο,
και να έρχεται άποφασιστικά
κοντά του.

Ο Παύλος ήξερε καλά τί
έσήμενε αυτό.

Λίγες μέρες άρρώστειας το
έτρομάζαν λιγώτερο από τις
άίστηρες και υπερβολικές
φροντίδες, στις όποιες θα εί-

χε να ύποταχθί. Σκέφθηκε να
ξεγελάση τη γυναίκα του, παίρ-
νοντας ένα ύφος πρόσχαρο και
προσποιητά ζωηρό, εκείνη ό-
μως τούπιασε το σφυγμό...

...Επικολούθησε μια νύχτα
άνησυχη, με εφιάλτες και ά-
γωνία, που την διεδέχτο μια
βύθισις ύστερα από διάφορα
ζεστά, χάπια, άσπιρίνες...

Μόλις του φάνηκε ότι είχε
κάπως ήσυχάσει, ο γιατρός δι-
έκοψε τον ύπνο του... Το ρο-
λόι του τοίχου έδειχνε κίχλας
οκτώ... Τί ώρα είχε προλάβει
ή Μαρούς να πλυθί, να πουδρα-
ρισθί και να ντυθί, ώστε να
είνε έτοιμη;

Ένας όδυνηρός βήχας έκανε
τώρα τον Παύλο να τινάζεται
μούσκεμα στον Ιδρώτα!

Η Μαρούς έβριξε στο για-
τρό μια ματιά ικανοποιημένης
άνησυχίας. Δεν είχε γελαστή.

—Έκ πρώτης ύψεως, βλέπω
μια βρογχίτιδα. Τα άόριστα
συμπτώματα που μου τηλεφω-
νήσατε, κυρία μου, δεν μου
φάνηκαν άρκετά σοβαρά, ώστε
να χρειασθί να έλθω τη νύχτα.

Άφού, ύστερα, από μια
καλή στηθοσκοπήσι, έπιβεβαί-
ωσε την διάγνωσί του, ο για-
τρός επανέλαβε:

—Μια γερή βρογχίτις. Κρεβ-
βάτι, ζέστη, άνάπαυσις, ζε-
στά πολλά και κάθε δυο ώρες
από το φάρμακο που θα σας
γράψω.

—Θά ξανάρθετε το άπόγευ-
μα, γιατρέ; ρώτησε ή Μαρούς.

—Όχι, όχι, κυρία μου. Άγ-
ριο, εάν έπιμένετε.

Ο Παύλος ξανάπρεσε σε βα-
ρύ ύπνο, που μερικά πονάκια
εφαινονταν να τον ταραξούν. Σε
λίγο, αισθάνθηκε ότι τον με-
τέφεραν, τυλιγμένον μέσα σε
πολλές κουβέρτες, στο πλατύ
μπουντοβά, για να μπορεί
να άερισθί το δωμάτιο του.

Τα δροσερά σεντόνια του
φεραν μίαν άνακούφισι. 'Ε-
φθασε ή ώρα του γιατρού: μια
υπόπικρη γέυσις κινίνου
και μια ξυλά άμμωνίας.

—Έννεα παρά δέκα, σημείω-
σε ή Μαρούς. Θα πάρής την έ-
πομένη κουτάλια στις έντεκα
παρά δέκα.

Ο Παύλος μισόκλεισε τα μά-
τια. Καταλάβαινε ότι είχε τό-
ρα μεγάλο πυρετό. Η Μαρούς
πήρε μια καρέκλα και κάθισε
κοντά στο κρεβάτι.

—Γιατί δεν παίρνεις μια
πολυθρόνα; ρώτησε ο Παύλος
με σδυμένη φωνή.

—Όχι, όχι, ή πολυθρόνα
είνε πολύ άναπαυτική. Θέλω
να είμαι άγρυπνη.

Δεν μπορούσε, ωστόσο, να
της πη ότι, άκόμα και έτσι δυ-
σχεμένος, αισθανόταν την πα-
ρουσία της Μαρούς, έτσι τόσο
κοντά, εν επιφυλακή, να τον
βαράνησαν εφιάλτες.

Άν πρὸς στιγμήν άνοιγε τα μάτια:
«—Θέλεις τίποτα;» τον ρω-
τούσε. Όταν έρχόταν ή ώρα
του γιατρικού ή του ζεστού
που έπρεπε να πάρη, ο Παύ-
λος αισθανόταν τη Μαρούς να
του τραβά ή ελαφρά τα αυτιά

και να του κόβη τη γλώσσα κά-
ποιου δειρνού και να τον κά-
νι

να ξυπνήη τρομαγμένος, με δυ-
νατό καρδιοχτύπι.

—Πιές, τούλεγε, με το κου-
τάλι έτοιμο.

—Άφησέ με μια στιγμή, σε
παρεκαλώ.

—Πιές, εξακολουθούσε ή έ-
δια επιτακτική φωνή.

Μά δεν έβλεπε ότι είχε ά-
νάγκη από άνάπαυσι;

Ο πυρετός τον έκανε να
νοιώθη, μέσα σ' αυτόν τον
συγκεκριμένο ύπνο, μια όργη
για τη γυναίκα του. Ο έκ-
νευρισμός του τον έκανε να
δοκιμάζη ένα συναίσθημα ύπερ-
βολικής δυσφορίας.

—Με σκοτώνει έτσι, συλλο-
γίζταν. Δεν μου δίνει ευτυ-
χία... Οι φροντίδες της, με
κουράζουν... 'Εγώ φταίω που
δεν την κάνω κι' εγώ να ύπο-
φέρη... Γι' αυτό είναι άπάν-
θρωπη... Και να μην μπορώ
να της παραπονεθώ... Αυτό
όμως είναι άρκετό, για να με
κάμη μια μέρα να φύγω...

Ο πυρετός έδινε άπάντα-
στες διαστάσεις στα συναίσθη-
ματα που τον έτνιαν. Όταν
κοιμήθηκε για λίγη ώρα, την
είδε στο όνειρό του, σαν έναν
πελώριο άγγελό, να τον κυ-
νηγά, με μια πύρινη ρομφαία.

... Ένα χέρι, που του φάνη-
κε τεράστιο, τον έπιασε από
τον ώμο. Η προσπάθεια που
έκανε για να άπαλλαγί, τον
ξύπνησε! Η Μαρούς ήταν σκυμ-
μένη άπάνω του.

—Τί ταραγμένο ύπνο που
κάνεις!, του είπε. Είλε ή ώρα
της τέταρτης κουτάλιας.

Η έξαρσις του πυρετού έ-
κανε τον Παύλο, να συγχέη
τον εφιάλτη με την πραγματι-
κότητα. Η σκιά της Μαρούς
στον τοίχο του θυμίζει την
φρικτή σιλουέττα του όνειρου.
Χάνοντας κάθε αυτοκυριαρχία,
ο Παύλος έχωσε το κεφάλι του
μέσα στα μαζελάκια κι' άρχισε
να φωνάζη:

—Άρκετά, φτάνει πιά!
Φύγε, δεν άντέχω! Θέλω να
μείνω μόνος! Μ' άκούς; Μό-
νος!... Μόνος!...

Άπόλυτη σιωπή έπλη-
λούθησε και ο Παύλος
γυρίζοντας με κάποιαν α-
πορία, είδε τη Μαρούς να
στέκεται άκίνητη, με το
κουτάλι στο ένα χέρι και
και το φάρμακο στο άλλο,
προσπαθώντας να κρατή-
ση την άναπνοή της. Τα
πρόσωπό της, που φω-
τίζονταν απ' τη μικρή

λάμπα του κομοδίνου, είχε πά-
ρει μίαν άλλη έκφρασι. άσυ-
νήθιστη με μια ρυτίδα, απ' το
μέτωπο ως στα χείλη.

Ο Παύλος ξαναπέρασε το θυ-
μωμένο ύφος του.

«Τόσο το χειρότερο», σκέ-
φθηκε, «ή μάλλον τόσο το κα-
λύτερο».

Αντιμετώπιζε, πρὸς στιγ-
μήν, ύποσυνείδητα κάπως, μίαν
άλλη κατάστασι, που θα του
επέτρεπε να ξαναπάρη τις πα-
λές του συνήθειες. «Να μπο-
ρουν ο Ζωρζ και ο 'Ερρίκος,
σκειπτόταν, μόλις γίνω καλά,
να έρχονται, όποιαδήποτε ώ-
ρα, μέρα ή νύχτα, να κάνουν
την παρατιδούσα μας! Να έ-
χουμε ένα μικρό μπαρ με λι-
κέρε... 'Όσο για τα τσιγάρα
που μπορεί να έσχνισουνται ά-
ναμμένα ή να πέφτουν επάνω
στο ταπέτο, τί σημασία θα
είχε...»

Ο Παύλος ξανακοιμήθηκε.

Μια δυνατή δίψα τον ξύ-
πνησε τη νύχτα.

Η Μαρούς δεν ήταν εκεί.
«Είλε θυμωμένη», σκέφθηκε.
'Επάνω στο κομοδίνο, όμως,
τον περίμενε το ζεστό, που ά-
χνιζε άκόμα.

Είχε περάσει άσχημη νύχτα.
Ανατός βήχας και επιδρώ-
σεις είχαν άποκάμει τον Παύ-
λο.

«Σ' όλο αυτό το διάστημα,
εκείνη κοιμώταν, σκέφθηκε με
κάποιο αίσθημα πικρίας. 'Αν
μπορούσα να αλλάξω πυτζά-
μα!»

Καθώς άφησε το χέρι του να
πέση, αισθάνθηκε την έπαφή
μιάς καθαρής πυτζάμας λινής.
'Επάνω στο τραπέζιμα βρισκό-
ταν ένα μπουκαλάκι κολώνια
και μέσα από ένα θαυούλο πιά-
το, έβγαιναν άτμοι, που μύρι-
ζαν ευκαύπτο.

Κατά τις τέσσερις το πρωί,
ο Παύλος δεν αισθανόταν πιά
διάθεσι να κοιμηθί, ένοιωθε
κάποια καλύτερευσι και περί-
μενε να ξημερώση.

(Το τέλος στη σελίδα 68)

Ένα άριστούργημα περιπετειών, ήρωϊσμών και έρωτος

Η ΕΙΝΤΑΙ-ΜΕΝ ΤΩ ΜΑΧΝΙ

ΕΜΙΛΙΑ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

ΕΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. Μετά την ανάκαμψή από τον Νότη έπάνω στο πτώμα του "Άμρ της έπιστολής του "Αβδελ Κερίμ προς την "Ελέγκω διά της οποίας ο Αιγύπτιος αξιωματούχος της ανήγγελλε τη διάλυση των άρραβώνων τους, ο αδελφός της "Ελέγκω κάνει όρκο να τιμωρήσει τόσο τον έπίορκο "Αβδελ Κερίμ, όσο και την αίτια του κακού, την άλμεια Φατμά. Τον όρκο του αυτόν τον κάνει, ενώ παρακολουθεί κρυμμένος τις κινήσεις του Αιγυπτιακού στρατοπέδου. "Εκεί έρχεται και τον συναντά ο πιστός του Τακίρ, στον όποιον όμολογεί ότι έσκότωσε τον "Άμρ και έτσι τέλει τον ρωτά αν του φέρνει τίποτα νέα.

5ον

"Εκάθισε πάλι, ήπια από μια φλάσκα κάμποσο νερό κι'έκαμε νεύματός άράπη να πλησιάσει.
—Καταλαβαίνεις πολύ καλά, ότι χωρίς καμιά βοήθεια θάβαν πάρα πολύ δύσκολο να βάλουμε τον "Αβδελ Κερίμ στο χέρι. Δεν ξέρεις κανέναν σείχη διατεθειμένον να μάς βοηθήσει με καμιά χοδφτα χρυσάφι;
—Ξέρω ότι στα έρείπια του "Ελ Γκράτς είχε κατασκηνωμένος ο σείχης Φίτ Ντεμπεούν με την άκολουθία του. Τον γνωρίζω καλά αυτόν τον βεδουίνον, και ξέρω ότι με λίγα λεφτά μπορεί να σε έξυπηρετήσει περίφημα. Είπε δυνατός, γενναίος και Ικανός να σκοτώσει εκατό ανθρώπους δίχως καθόλου να συγκινηθεί.
—"Εναν τέτοιον άνθρωπον ζητούσα, Τακίρ. Θά πάς λοιπόν να τον βρεις και θα του μιλήσεις. Μετά θά πάρης την καμήλα σου και θα πάς στο Χαρτούμ να φέρης την άδελφή μου έδω. Είπε άπαράκλητη για να δαμάσω τον "Αβδελ Κερίμ.
—Πώς; Έκανε ο άράπης. Θάρθη έδω

στο στρατόπεδο;

—Βέβαια, θά την πάς στο Χασσανιέ. Και είμαι βέβαιος ότι θάρθη άμέσως όταν της πής πώς έχουν τα πράγματα. Τρέχα, λοιπόν.
—Και σύ, άφέντη μου;
—"Εγώ θάρθω κατόπιν. όταν συννοήσης με τον σείχη.
"Ο άράπης έπήρε τα πράγματα που είχε αφήσει και ξανάφυγε. "Αφού τον είδε να τρέχει σαν αντίλοπη κατά το δάσος, ο Νότης εξέτασε την πληγή του, έβαλε έπάνω κάτι βότανα και έφαγε από το φαγητό που έφερε ο άράπης.
Μετά έκάπνισε ένα τσιγάρο, έκατέβηκε από το λόφο, έκαβάλλησε την καμήλα του Τακίρ και άρχισε να προχωρή άργά.

Κατά τις τρεις το άπόγευμα έφθασε στα πρώτα ντρα τουδάσου και συναντήθηκε με τον άράπην που έρχοντα εις αναζήτησίν του. Τον συνώδευε ένας βεδουίνος, τυλιγμένος σ'ένα μεγάλο «ταούμπ» και όπλισμένος με μια μακρυά «χάρμπα» (λόγχη) και με μια «νταράγκα», ξύλινη άσπίδα ντυμένη με δέρμα έλέφαντος.

—"Η δουλειά πάει περίφημα, του είπε ο άράπης. "Ο Σείχης Φίτ Ντεμπεούντ είναι άπένταρος, ώστε άρκει να του γεμίσης τις τσέπες λεπτά για να σκοτώσει δέκα φορές τον "Αβδελ Κερίμ. Μη φανής όμως πώς έχεις πολλά λεφτά, γιατί δεν θα βγής ζωντανός άπ' τη σκηνή του.

—Μη φοβάσαι, Τακίρ. Τους ξέρω καλά τους βεδουίνους.

—"Εμπρός, λοιπόν, και ο "Αλλάχ μαζί μας.

"Εποχώρησαν και οι τρεις μαζί στο δάσος, άκολουθώντας ένα μονοπάτι ανάμεσα στα φοινικόδεντρα, και μετά μισήν ώρα έφθασαν σ' ένα έξοχο μέρος γεμάτο άρχισία έρείπια.

"Ανάμεσα στα έρείπια αυτά, που λέγονται "Ελ Γκράτς, ήταν σπημένες όκτώ σκηνές, από βρωμερό σάφια ύφασμα με κίτρινες γραμμές, στε-

ρεωμένες σε άκανόνιστους πασσάλους, και με τα κράσπεδα προς τα έπάνω, ώστε να κυκλοφορή έλεύθερα ο άέρας μέσα.

Σκορπισμένοι έδω κι' εκεί, ανάμεσα στις καμήλες και στ' άλογά τους, άλλοι καθισμένοι και άλλοι ξαπλωμένοι σε θρωμερά χάλια, ήταν καμιά είκοσι πενταριά βεδουίνοι, τυλιγμένοι στους άσπρους μανδύες των.

Οι περισσότεροι έκάπνιζαν τσιμ-πούκι ή ναργιλέ. "Όταν είδαν τον "Ελληνα, τον έχαιρέτησαν από μακριά, μετά τον έπλησίασαν για να του φιλήσουν το χέρι και τον ώδηγησαν στη σκηνή του άρχηγού, που ήταν πιο ψηλή και πιο μεγάλη από τις άλλες.

Μέσα στη σκηνή αυτή, ο Νότης έδε ξαπλωμένον πάνω σε χαλιά, τον Φίτ Ντεμπεούντ, τον άρχηγόν, ή μάλλον τον σείχην της μικρής αυτής συμμορίας των μπεντουίνων.

"Ήταν ένας άνδρας τριάντα περίπου χρονών, κανονικού άναστήματος, αλλά στιβαρός κι' ευκίνητος. Στα γυμνά μέρη του σώματος είχε πολλές πληγές, έπούλωμένες φυσικά, τα χείλη του ήταν λεπτά, μαύρα τα μάτια που έλάμπανε παράξενα, μαύρο έπίσης και το άκτένιστο μουσι, που έδινε στο πρόσωπό του άγριο ύφος και θλοσυρό.

Κάτω από τον άσπρο μανδύα του, με κόκκινα σειρήνια, φαινόταν ή δερμάτινη ζώνη άπ' την όποία κρεμόταν ένα μεγάλο γιαταγάνι με σιδερένια λαθή σε σχήμα σταυρού, μερικές πιστόλες με τσακμάκι κι' ένα σασκουλάκι από κόκκινο μαροκινέ δέρμα, γεμάτο διάφορα φυλαχτά. Στο κεφάλι φορούσε ένα χαμηλό, κόκκινο φέσι.

"Όταν είδε τον Νότη, σηκώθηκε και, κατά την συνήθειά, του φίλησε το χέρι, λέγοντας τον στερεότυπο χαιρετισμό:

—«Σαλέμ αλέκ!» (Ή ειρήνη μαζί σου).

—«'Αλλάχ γιαμπαρέκ φίνι» (ό Θεός να σ' εύλογήσει), του απήντησε ο Νότης με την ίδια προθυμία.

"Ο σείχης και ο ρωμηός κυτάχτηκαν λίγες στιγμές σιωπηλοί, με άμοιβαίον περιέργεια. Μετά ο πρώτος έκαμε νεύμα του δευτέρου να καθήσει σ' ένα μεγάλο χαλί, το καλύτερο άπ' όσα θρισκόντουσαν μέσα στη σκηνή.

Σχεδόν άμέσως έμπήκε ένας σκλάβος, φέρνοντας έναν παληό σκουριασμένον δίσκο με κάτι φλυτζάνια άκόμα πιο παλιά, άγορασμένα ή κλεμμένα ποιός ξέρει πότε, από τα παζάρια του Καίρου, της Πόλης και ίσως της Βαγδάτης. "Ενα άπερίγραπτο μπρίκι είχε μέσα τον καφέ, άνακατεμένον με άφθονο κριθάρι.

"Ήπιαν τον καφέ τους σιωπηλοί. Μετά ο σείχης, άφού άναψε το τσιμ-πούκι του κι' έτράθηξε μερικές ρουφιζιές, έγύρισε προς τον Νότη και του είπε με την ίδια πάντοτε ευγένεια:

—Και τώρα, άγαπητέ μου φίλε, είμαι στη διάθεσί σου.

—Ξέρεις περί τίνας πρόκειται: έρώτησε ο Νότης.

—"Ο Τακίρ μου τα είπε όλα.

—Είσαι τόσο τολμηρός ώστε ν' αναλάβης αυτόν τον πόλεμο κατά του "Αβδελ Κερίμ;

—"Ακουσε φίλε μου, του είπε υπέρηφανα ο σείχης. Κάποτε μου έπετέθηκαν δώδεκα Αιγύπτιοι και τους έσκότωσα όλους. Μετά τους έκοψα τα κεφάλια και τα έφερα στον άρχηγό μου, που τάδειξε σε όλη τη φυλή. Μιάν άλλη μέρα βρήκα μιάν έχθρική μου οικογένεια άραπάδων, που είχαν άποκοιμηθή στην έρημο. Τους έβγαλα τα μάτια, τους έκοψα τ' αυτιά, τις μύτες, τα πόδια και τα χέρια, κι' έκομμάτιασα τα παιδιά τους με το γιαταγάνι. Είμαι γενναίος και θηριώδης, καθώς βλέπεις!

—Και σκοτώνεις κοιμισμένους ανθρώπους και μικρά παιδιά;

—"Ετσι συνηθίζουμε έμεις έδω στην Σαχάρα και στην "Ερυθρά θάλασσα.

—Μπορείς λοιπόν ν' άντιμετωπίσης τον έχθρό μου;

—Μπορώ να τον σκοτώσω όποια στιγμή μου είπεις, με το γιαταγάνι είτε με την «χάρμπα» μου. Μπορώ και να του βγάλω τα μάτια, να του κόψω τη μύτη, τα πόδια, τ' αυτιά.

»Θέλεις να κλέψω την ώραία σου που φαίνεται τόσο άκατάδεχτη σ' έμένα; Θά την άρπάξω και θα σου την φέρω έδω, όσο και αν ούρλιάζη, όσο και αν καταριέται. Είπε κάμποσος καιρός που ο "Αλλάχ δεν στέλνει άπ' έδω κανένα καραβάνι για να το ληστέψω κι' έγώ με τη συμμορία μου

έχουμε άνάγκη από λεφτά. Πλήρως καλά, κι' έγώ με τους ανθρώπους μου είμαστε στις διαταγές σας.

"Ο Νότης έβγαλε από μια τσέπη ένα πουγγί γεμάτο άσημένια τάλληρα της Μαρίας Θηρεσίας και το πέταξε του σείχη, που τ' άρπαξε στον άέρα.

—Αυτό για ν' άρχίσετε, είπε.

—"Εχεις πολλά τέτοια μαζί σου; έρώτησε ο μπεντουίνος, ενώ τα μάτια του έλαμπαν από άπληστία.

—"Όχι, άπάντησε ο ρωμηός, που θυμήθηκε τα λόγια του υπηρέτη του.

—Που θα βρης, λοιπόν, άλλα λεπτά;

—Στο στρατόπεδο των Αιγυπτίων.

—Καλά. Θά μου τα δώσεις όταν σου κάνουν την δουλειά σου. Και τώρα, λέγε.

—Πρώτα πρέπει να αίχμαλωτίσω με τον αντίπαλόν μου.

—Που βρίσκεται;

—Στην κατασκήνωσι του Χασανιέ.

"Ο σείχης έκούνησε το κεφάλι.

—Είναι λιγάκι σοβαρό, είπε. "Αλλά ο Φίτ Ντεμπεούντ είναι πολύ πονηρός. Θά βρή ένα τέχνασμα, θά στη-ση κάποια παγίδα. Πρέπει να τον άναγκάσουμε να βγής άπ' την κατασκήνωσι για να του έπιτεθούμε.

—Τό ξέρω, αλλά δεν είναι και τόσο εύκολο.

"Ο μπεντουίνος έχάιδεψε το μουσι του και είπε:

—"Η έρωμένη του που βρίσκεται Μαζί του ή χωριστά;

—Αυτός μένει στην κατασκήνωσι κι' αυτή σε μια καλύδα του Χασανιέ.

—Τότε θα τον πιάσουμε. "Από την κατασκήνωσι στο χωριό είναι κάπου χίλια βήματα, άρκετά για να αίχμαλωτίσουμε τον αντίπαλόν σου, και φύγουμε προτού το καταλάβουν οι άλλοι και μάς καταδιώξουν.

—Πώς θα τον κάνης να βγής άπ' την κατασκήνωσι; Χωρίς σοβαρήν αίτια δεν θα περάσει τις προφυλάκες. Ξέρεις ότι φοβούνται τους έπαναστάτες που γυρίζουν σ' αυτά τα μέρη.

—"Ακουσε, άφέντη μου, είπε ο σείχης, άνάθοντας πάλι το τσιμ-πούκι του. "Απόψε θα στείλω έναν από τους ανθρώπους μου στη σκηνή του αντίπαλό σου, ή καλύτερα θά πάω έγώ ο ίδιος και θα του πω ότι τον περιμένει ή άγαπημένη του. Καθώς μου είπες, είναι τρελλά έρωτευμένος μαζί της και θά πάη. Τα λοιπά τα φαντάζεσαι...

»Οί άνθρωποί μου θά είναι κρυμμένοι κάπου εκεί σιμά, από το μέρος όπου θά περάσει, θά τον πιάσουν, θά τον δέσουν, και θα τον φέρουν έδω. "Όταν οι σύντροφοί του το καταλάβουν έμεις θά είμαστε πολύ μακριά».

"Ο Νότης του έτεινε το χέρι και ο ληστής του τσάφισε με δύναμη.

—"Αν το καταφέρης αυτό, του είπε, θά σου δώσω τόσα τάλληρα ώστε να μπορείς ν' άγοράσης εκατό ντουφέκια και πενήντα καμήλες.

—Μείνε ήσυχος!

—Τακίρ!, έφώναξε τότε ο ρω-

μηός.
"Ο άράπης, που έκάπνιζε μακάριον έξω από την σκηνή, έσπευσε στη φωνή του κυρίου του.

—Πρέπει να φύγης άμέσως για το Χαρτούμ, του είπε ο Νότης. Θά πής της άδελφής μου πώς έχουν τα πράγματα, και να πάη στον διοικητή να ζητήσει την άπόλυσίν μου, γιατί πρέπει να είμαι έντελώς έλεύθερος για να συντρίψω τον αντίπαλον. Να της πής ακόμα να τον παρακαλέσει να στείλ η ένα γράμμα στον Νταλάρ πασσά, και να του λέη να μεταθέσει τον "Αβδελ Κερίμ στο Κάτω Σουδάν.

—Γιατί αυτό; Δεν το καταλαβαίνω.

—Αυτή τη στιγμή ούτε έγώ δεν ξέρω άκριβώς, πάντως όμως πρέπει να γίνη έτσι. Πήγαινε, Τακίρ, και να ξανάρθης γρήγορα με την "Ελέγκω. "Η άδελφή μου είναι άρκετά πλουσία ώστε να κάνει έκείνο που θέλει.

"Ο άράπης έκανε μεταβολή και άπομακρύνθηκε. "Υστερα από λίγο άκούονταν τα κουδουνάκια της καμήλας του, πράγμα που έσήμαινε ότι έτρεχε άρκετά.

—Και τώρα τί θα κάνουμε; έρώτησε ο Νότης τον σείχη.

—"Ο ήλιος είναι άκόμη ψηλά κι' έγώ πεινάω σαν λύκος. Θά φάμε μαζί λοιπόν;

"Εφερε δυο δάχτυλα στο στόμα κι' έσφύριξε δυνατά. "Υστερα από λίγο έμπήκε μέσα ένας μπεντουίνος κρατώντας ένα δλόκληρο άρνι ψη-

"Ο σείχης και ο ρωμηός κυτάχτηκαν λίγες στιγμές σιωπηλοί, με άμοιβαίον περιέργειαν.

μένο στη σούβλα και τώσαλε πάνω σε κάτι πλατεία φύλλα που απλώσε ένας άλλος στο χαλί.

— Μπισμαλλάχι!, (έν όνόματι του Θεού), είπε ο Φίτ Ντεμπεούντ, όπως λένε πάντα οι μπεντουίνι όταν αρχίζουν να τρώνε, όταν πρόκειται να σφάξουν ένα αρνί ή να θασανίσουν έναν έχθρό τους.

Ο σείχης έλιάνισε το αρνί με τα χέρια, έκοψε την ξεροψημένη πέτσα σε λουρίδες, έδωσε του Νότη και άρχισε να τρώει με τα χέρια, αφού τὰ μαχαιροπήρουνα είνε έντελώς άγνωστα στους μπεντουίνους. Και κάθε δυό-τρεις μπουκιές έπιναν λίγο ξυνόγαλο καμήλας.

Κάθε φορά που ο ρωμής έφερνε το ποτήρι στο στόμα ο σείχης του έλεγε:

— Σάα! (εις ύγειαν).

Και ο Νότης του άπαντούσε:

— Άλλάχ ύ σελμέκ (ό Θεός μαζί σου).

Όταν έφαγαν το αρνί ένας μπεντουίνος έφερε μια μεγάλη πλατεία με πιάλαφι γαρνιρισμένο με ξερούς χουριάδες και πολλή σάλτσα με διάφορα μπαχαρικά. Και άκολούθησε το «χαμί» ένα είδος σσιφάδου με κρέας πουλερικών και κριαριών, ένα φρικτό φαγητό που κανένας Ευρωπαίος δεν θα μπορούσε να φάει χωρίς να το άηδιάσει.

Έν τώ μεταξύ μεγάλα σύννεφα είχαν μαζευτεί μακριά στον όρίζοντα και ζεστός όρμητικός άέρας άρχισε να φυσάει, τινάζοντας τις κορυφές των δέντρων και άπειλώντας να πάρει τις σκηνές. Το σκοτάδι γινόταν όλο και πιο βαθύ, που σε λιγάκι δεν θα μπορούσε να διακρίνει κανείς το παραμικρό σε άπόστασι λίγων θημάτων.

Ο Νότης το είπε του σείχη, πούμετά το φαγητό εξαπλώθηκε πάνω σε κάτι χαλιά κι' έκάνιζε μακαρίως.

— Τόσο το καλύτερο, άπάντησε ο μπεντουίνος. Η καταιγίδα θα μάς βοηθήσει στην άπαγωγή! και το σκοτάδι θα μάς προστατεύσει. Νομίζω μάλιστα πως πρέπει να ξεκινήσουμε.

— Δεν υπάρχει κίνδυνος να σε άνακαλύψουν από στρατόπεδο;

— Κανείς δεν με γνωρίζει. Έξ άλλου, ένας σείχης μπορεί να ηγαινή όπου θέλει και όπου του άρέσει χωρίς να δώσει λογαριασμό σε κανέναν. Μη φοβάσαι και δεν με πιάνει κανείς έμένα. Και δεν μου λές: ότάν τον πιάσουμε τί θα τον κάνουμε;

— Πρέπει να τον κρύψουμε κάπου.

— Καλά. Κάπου έδω σιμά βρίσκται ένα ύγρο και σκοτεινό υπόγειο. Θα τον κλείσουμε εκεί μέσα και ό-ταν θέλεις τον παίρνεις.

Ο σείχης σηκώθηκε, έπηρε το ντουφέκι του, κι' έβγαινε μαζί με τον ρωμώ. Οι μπεντουίνι είχαν συγκεντρωθεί γύρω άπ' τις καμήλες τους, καλά ώπλισμένοι, και σ' ένα νεύμα του άρχηγού έπήδησαν στη σέλλα.

— Μια λέξι άκόμη προτού να χωριστούμε, είπε ο σείχης. "Αν ό αντίπαλός σου με ρωτήσει ποιός μου ανέθεσε να τον άπαγάω, τι πρέπει να πω;

— Θα μείνεις βουβός σαν τάφος. Η έκδίκησις γίνεται πιο τρομερή όταν περιβάλλεται από μυστήριο.

— Καλά. "Ο Άλλάχ να σε προστατεύει!

— Ο Άλλάχ μαζί σου, άπάντησε ο Νότης.

Ο σείχης ανέθηκε στην καμήλα του και έδωσε το σύνθημα της άναχωρήσεως. Τότε όλη ή συμμορία έξεκίνησε με κατεύθυνσι προς το Χασανί.

Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Άπό τον νότο φυσούσε ένας άέρας σφοδρότατος και ζεστός σαν να έβγαινε από άναμμένο φούρνο, που έτίναζε τις κορυφές των δέντρων κι' έσήκωνε πανύψηλες κολώνες άμμου που ανέβαιναν στροβιλιστά στον ουρανό.

Κατά διαστήματα μια άστραπη έφώτιζε τα πυκνά σκότη και ύστερα από λίγο άκολουθούσε ένα υπόκωφο, μακρινό μουγκρητό, σαν τον κρότο πολλών τεκεδεών που σέρνονται σ' ένα λιθόστρωτο.

Οι μπεντουίνι με το «ταούμ» τραηγμένο ως έπάνω από τη μύτη για να μη έρεθούν με το στόμα γεμάτο άμμο, με τα γιαταγάνια και τις λόγχες στο χέρι για να είνε έτοιμοι να ύπερασπισθούν σε κάθε ένδεχόμενον, έπροχωρούσαν άμίλητοι. Και μετά μιάν ώρα έφθασαν σε άπόστασι διακοσίων περίπου θημάτων από το Χασανί.

Εκεί έσταμάτησαν άνάμεσα σε δυό λόφους, άρκετά ψηλούς ώστε να μη φαίνονται καθόλου άπ' το στρατόπεδο.

Ο Φίτ Ντεμπεούντ είπε να δέσουν τις καμήλες σε κύκλο και τις ύποχρέωσε να γονατίσουν. Άφησε δυό άνδρες για να τις φρουρούν και με τους ύπολοίπους έπροχώρησε εις την κατασκήνωσιν των Αιγυπτίων. Έσταμάτησε μάλιστα πίσω από μια συστάδα πελωρίων δένδρων άπ' όπου μπορούσε να έπιτεθεί ξαφνικά κατά του Άβδελ Κερίμ όταν θα έφθανε κοντά.

— Προσέχτε καλά σ' αυτό που θα σας πω, είπε ο σείχης στους άνθρώπους του. Θα πάω έγώ στην κατασκήνωσι των Αιγυπτίων, γιατί χρειάζεται άνθρωπος πονηρός και γενναίος για να φέρει σε καλό τέρμα αυτήν την άποστολή. Θα πάρω τον Αιγύπτιον και θα τον φέρω έδω. Στο πρώτο σφύριγμα που θ' ακούσετε θα πέσετε άπάνω του, θα τον φορτώσετε σε μια καμήλα και δρόμο! Νάχετε όμως ύπ' όψιν σας ότι έδω παίζουμε τη ζωή μας.

— Καλά, άπάντησαν με μια φωνή οι λησται.

— Και οι Αιγύπτιοι; έρώτησε μετ' ένας άπ' αυτούς. Δεν άπέχουν παρά όκτακόσια θήματα.

Ο Φίτ Ντεμπεούντ έσήκωσε τους ώμους κι' ένα περιφρονητικό χαμόγελο έφάνηκε στα χείλη του.

— Οι Αιγύπτιοι δεν θα κινηθούν καθόλου, είπε. Έχετε το λόγο μου. Θα γαυγίσουν σαν σκυλιά, αλλά δεν θα τολμήσουν να καταδιώξουν τον Φίτ Ντεμπεούντ και τους μπεντουίνους του.

Άφησε το καφτάνι του και το ντουφέκι, έγέμισε τις πιστόλες, έβεβαιώθηκε ότι το γιαταγάνι του έβγαινε εύκολα από τη θήκη κι' έβάδισε κατ' εύθειαν προς τις προφυλακές των Αιγυπτίων, όπου είχαν άνάψει μεγάλες πυρές.

— Τις εί: του φώναξε ένας σκο-

πός σηκώνοντας το όπλο.

— Κατέβασε το όπλο γιατί πηγαίνω στον ύπολοχαγό Άβδελ Κερίμ, άπάντησε ο ληστής. Και δείξε μου άμέσως τη σκηνή του αν δεν θέλεις να σε χαιδέψη ο Νταφάρ πασάς στις πλάτες με το κνούτο του.

Σ' ένα σφύριγμα του σκοπού ένας στρατιώτης παρουσιάστηκε, που ώδήγησε τον ληστή μέσ' στο στρατόπεδο, έως την σκηνήν του Άβδελ Κερίμ.

— Μήπως ξέρεις αν είνε μόνος στη σκηνή του ο Άβδελ Κερίμ; έρώτησε ο Ντεμπεούντ τον στρατιώτη, που τον συνώδευσε.

— Νομίζω πως βρίσκειται μαζί του ο λοχαγός Χασάν.

— Ποιός είνε αυτός;

— Ένας φίλος του Άβδελ Κερίμ. Ο ληστής έξάρωσε τα φρύδια κι' έκανε μια κίνησι δυσφορίας.

«Η ύπόθεσις άρχίζει να μπερδεύεται, έμουρμούρισε. "Αν αυτός ο Χασάν άκολουθήσει τον φίλον του; Μά τον Άλλάχ, θα είνε κάπως δύσκολο να τους άπαγάωμε και τους δυό. Και τί θα τον κάναμε τον άλλον; Άλλά στο κάτω-κάτω αν φανή πολύ ένοχλητικός τον στέλνουμε στον παράδεισο να κάνη συντροφιά του Προφήτη».

— Σταμάτα, του-είπε ο στρατιώτης όταν έφθασαν μπροστά σε μια σκηνή.

— Κάνε σύντομα, άπάντησε ο ληστής. Πές του πως έρχομαι από το Χασανί, ότι με στέλνει μια όμορφη γυναίκα που λέγεται... την ξέρει αυτός.

Ο στρατιώτης έμπηκε στην σκηνή και ύστερα από λίγο ξαναβγήκε.

— Ο ύπολοχαγός σε περιμένει. Πέρασε, του είπε.

— Είνε μόνος;

— Όχι, με τον λοχαγόν Χασάν.

Ο σείχης άφησε να του ξεφύγη μια βλαστήμια, αλλά δεν τάχασε. Έπροχώρησε με το κεφάλι ψηλά και με τα χέρια στη λαβή των πιστολιών του, κι' έσταμάτησε μπροστά στον Αιγύπτιον που ήταν ξαπλωμένος σ' ένα χαλί, κοντά στον Χασάν. Οι τρεις άνδρες κυττάχτηκαν με περιέργεια και με κάποια δυσπιστία.

— Είπες πως έρχεσαι από το Χασανί; έρώτησε ο Άβδελ Κερίμ.

— Ναι. Και μ' έστειλε μια γυναίκα που την γνωρίζεις, άπάντησε ο Ντεμπεούντ παρατηρώντας λοξά τους δυό άνδρες.

Ο Άβδελ Κερίμ τινάχτηκε.

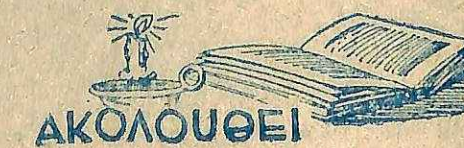
— Ποιά είνε αυτή ή γυναίκα; έρώτησε πλησιάζοντας.

— Νομίζω πως λέγεται Φατμά.

— Και σ' έστειλε σ' έμένα; Άδύνατον!

Όσο τολμηρός και αν ήταν, ο Φίτ Ντεμπεούντ άντατρίχασε κι' έρριξε μια ματιά πίσω του για να ιδεί αν έχη έλεύθερα τα νώτα.

— Γιατί σου φαίνεται παράξενο; είπε με κάποιο δισταγμό.

...Εάν τό άλεξάντω δεν άνοίξη, ό άλεξάντω πεθαίνει προτού φάση στη γη;

...Τα δέρματα αίγάγου είνε πάντοτε δέρματα αίγάγου;

...Τα άλογα, μωρουν να κοιμούνται όρθια;

...Ο σωφέρ για ν' άμυνεθί από τόν έπιβάτην, πρέπει να μείνη δυνατώτερα άπ' ότι ε-κείνος;

...Οι ιώροι πρέπει να θάβουν τό καπέλ-λο τους μέσα στο άσαναέρ ό-πως κάνουν μέσα σ' ένα θα-λάσσι;

Είναι άφραγε αλήθεια ΟΤΙ...

OXI

Καρόλ Νομπάρτε

Γεωργία Φάρπες

ΓΙΑ ΤΗ

Γ

Ρ

Α

Μ

Μ

Η

Σ

Α

Σ

Καθιστή, με τὰ χέρια πλαγίως,
έγγιστε τὸ γόνατο μὲ τὸ κεφάλι.

Μὲ τὰ χέρια καταμορϋφως
πίσω, έγγιστε τὸ γόνατο μὲ τὸ
κεφάλι.

Δώστε εἰς τὸ σῶμα σας μιὰ
στάσι ὀρθῆς γωνίας.

Φέρετε τὰ χέρια τενωμένα
πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Έγγιστε τὸ πᾶνωμα μὲ
τὸ κεφάλι.

Συμπιεσμένη μὲ τὴν κοιλίαν
τενώσατε τὸ στήθος κρα-
τῶντας τοὺς ἀστρογά-
λους.

Αὐτοτελής δραματικὴ αἰσθηματικὴ νουβέλλα τῆς συγγραφέως Μαγκάλι

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Όταν μια γυναίκα περάσει τα τριάντα...

ΤΑΝ μια γυναίκα φθάση στα τριάντα, χωρίς νάχη απόκτησει σύζυγο και παιδιά, νοιώθει ξαφνικά την ανάγκη ν' αναζητήσει καινούργιες απασχολήσεις. Αποσιώπεται στην φιλικότητα, σ' ένα οποιοδήποτε επάγγελμα, στο εμπόριο. Πρέπει με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο ν' απασχολήσει με κάτι τη σκέψη της, νά δώσει ελεύθερη διέξοδο στη δημιουργική της δύναμη.

Αυτό συνέβη και σε μένα. Μονάχα σάν εγίνα τριάντα εξη χρονών ένοιωσα πόσο με είχε απορροφήσει ή άτμοσφαιρική έταιρία του πατέρα μου. Ήταν μια έταιρία που όργάνωνε περιοδείες και ταξίδια στο έξωτερικό. Ή έπιχειρήσεις αυτή ήταν προσωπικό δημιούργημα του πατέρα μου και ένα από τα μικρά μας γραφεία ήταν ό ιερός τόπος όπου είδα τό φώς της ημέρας.

Δέν πέρανε ό πατέρας μου, ύστερα από μια ξαφνική άρρώστεια, ό πόνος πού έδοκίμασα γι' αυτή την άπώλεια, ύπηρεσε τόσο πιδ δυνατός όσο έβλεπα πώς οι δουλειές μας έπεσαν σε στασιμότητα. Έπρεπε νά φροντίσω νά βρώ χρήματα, άμέσως, νά ξαναδώσω στην έπιχείρηση όλη την χαμένη της δραστηριότητα. Καμμία άλλη λύσις δέν ύπηρεζε.

Μερικοί μου σύστησαν, με τη μεγαλύτερη φαινομενική φρόνησι, νά τά διαλύσω όλα και νά κρατήσω όσο μπορούσα περισσότερα μετρητά χρήματα.

Άλλά δέν μπορούσα ν' ακολουθήσω μια τέτοια συμβουλή. Τό ενδιαφέρον πού είχα γι' αυτή την έπιχείρησι, ήταν ό μόνος δεσμός που με έδενε με τη ζωή, με τον άλλο κόσμο. Μονάχα μια έρημη γυναίκα, χωρίς παιδιά, θά μπορούσε νά τό καταλάβει αυτό. Ήταν ό τελευταίος μου σκοπός. Χωρίς αυτόν ή ζωή δέν θάγε κανένα νόημα. Ήμουν σάν μια βάρκα παραδομένη στην τρικυμία της ζωής.

Έτσι δυό έβδομάδες ύστερα από την κηδεία του πατέρα μου, έπληγα σ' έναν από τους καλύτερους του φίλους, στον κ. Μέγερ, έναν παλιό τραπέζι αποτραβηγμένον από την οικονομική ζωή. Με δυό λόγια, του πρότεινα ν' αναλάβη τη διεύθυνσι της έπιχειρήσεως του πατέρα μου. Ήμουν δεβαία, πώς με την πείρα μου και με τό χρήμα του ή έπιχειρήσις θά ώρθοποδούσε.

Η ιδέα μου δέν εφάνηκε άσχημη στον κ. Μέγερ, αλλά έδιδε περιπέτειες. Αφ'ηνω αυτά τα παιγνίδια γιά τους νέους. Είμαι έξηνα όκτω χρονών και δέν θέλω νάχη έγγονιες στα γεράματα μου.

Προσπάθησα έν τούτοις νά τον πείσω. Του έδειξα τά βιβλία της έπιχειρήσεως. Αυτός ό έλεγχος μās άπεκάλυψε τά σφάλματα του πατέρα μου και μās έδειξε τί έπρεπε νά γίνη γιά νά τ' αποφυγούμε.

Ύστερ' από συζητήσεις μās—δυό έβδομάδων, έδέχθηκε την πρότασί μου. Είχα έξασκήσει όλη μου την έπιρροή έναντι του. Τοποθέτησε άρκετά κεφάλαια στην έπιχείρησι και στρώθηκε άμέσως στη δουλειά γιά νά ξανακερδίσει μια όσο τό δυνατόν μεγαλύτερη πελατεία.

Ύστερα από ένα χρόνο, είχα έπιτύχει τό σκοπό μου. Τα ταξίδια πού όργάνωνσε ή έπιχείρησις μās άπέκτησαν την παλαιά τους δημοτικότητα, τόσοι ώστε έσοδήνα νά προσθέσω στο σύνολο κ.λ.π., μια περιοδεία σ' όλη τη γη, ένα γύρο του κόσμου. Δέν είχα πιά καμμιάν άνησυχία γιά την τύχη των κεφαλαίων του κ. Μέγερ και ήμουν έξαιρετικά ύπερήφανη πού μπορούσα ν' αποδείξω ότι τό έμπορικό μου πνεύμα δέν είχε εκθέσει τά οικονομικά συμφέροντα του κ. Μέγερ.

Χρειάσθηκε, φυσικά, νά προσλάβω πολυάριθμο προσωπικό και γιά τά γραφεία και γιά τά άτμόπλοια. Ένας από τους καινούργιους υπαλλήλους ήταν κι' ό Ζάν Μέβελ, ένας νέος κάπου και είχε ένα χαριτωμένο ζωφό και χαρούμενο. Η εύθυμία του ήταν μεταδοτική. Ήταν ό ιδέωδης συνοδός γιά τις κυρίες πού ταξίδευαν όραδικά. Όταν ήθελα νά κάνω έντύπωση σε καμμία πλοούσα άλλα πολλή δύσκολη πελάτισσα, της έστελνα τον Ζάν Μέβελ κι' έδεχόμουν πάντοτε θερμά συγχατήρια.

Μια μέρα, όμως, ένοιωσα βαθειάν άνησυχία γιάτί κατάλαβα ότι είχα άρχισει νά υφίσταμαι κι' έγώ ή ίδια τη γοητεία του Ζάν Μέβελ. Σάν ένκυττώσα τά μάτια του, τό χαμόγέλο του, σάν μου χτυπούσε μ' ένα ρυθμό άσυνήθιστο.

—Νικόλ Ρεμιλλό, είσαι τρελλή, έλεγα μέσα μου. Αυτό τό παιδί είνε δώδεκα χρονία πιδ μικρό από σένα. Έλπίζω πώς δέν θά καταντήσει στο σημείο νά τό έρωτευθής.

Άλλά δέν μπορούσα νά κάνω τίποτα γιά νά τό έμποδίσω αυτό. Κάτι με άναστατώνε. Συχνά με συνώδευε όταν έγύριζα σπίτι μου.

—Άλλοτε δέν άντεχα νά μη τόν καλέσω νά πάει με μου ένα κοκτέιλ. Πολλές φορές μάλιστα τόν κράτησα στο δωμάτιό μου, πού έμενε στο Μπορντώ και τόν έσεβόταν πολύ.

Μου άρεσε νά μένω κοντά του, νά τόν βλέπω νά γελά, νά ακούω νά μιλά γιά τις έλπίδες του, γιά τά όνειρά του, γιά τ' άπέρτα του, πού έμενε στο Μπορντώ και τόν έσεβόταν πολύ.

Κάποτε—κάποτε, πριν ν' αποκοιμηθώ, έσεκπτόμουν γιά τή ζωή μου. Ός την ώρα εκείνη, δέν είχα νοιώσει ούτε την έλπι ή ψι του σύζυγου, ούτε την έλλειψι των παιδιών, ούτε την έλπι ή ανάγκη τους με τρόπο πειστικό. Είχα αφήσει στη ζωή μου έπρόκειτο νά καταδικασθώ σ' αυτήν την τελειωτική ταπεινότητα. Άλλά μήπως ή εύχαρίστησις πού έδειχνε ό Ζάν γιά τή στροφιά μου προσερχόταν από την έπιθυμία του νά δροσιστεί άπέναντί μου γιά νά βελτιώσει τη θέση του και κατά βάθος τ' άκούσε μαζί μου;

Δέν είχα λοιπόν λόγους νά είμαι εύχαριστήμενη από τόν Ζάν αυτόν μου. Τό καθήκον μου ήταν νά τόν άπομακρύνω από κοντά μου και νά τόν στείλω νά συμμετάσχει σ' αυτόν τό γύρο του κόσμου πού όργάνωνε, σ' αυτό τό ταξίδι πού θά γινόταν τόν άργοντα μου ως βοηθός.

Κι' έν τούτοις, όταν έγύριζα σπίτι μου, ένα βραδάκι τού άκούουν: «Δέ θέλω νά φύγω. Θέλω νά μείνω έδώ, κοντά μου, πού θέλεις λοιπόν! Γιά μία περιπέτεια χωρίς συνέγεια, γιά ένα καπρίτσιο της στιγμής, θέλεις νά θυσιάσης και τη δική σου και τη δική του ύπόστασις;»

Τό μοιραίο ταξίδι

ΕΤΣΙ άνήγγειλα στον Ζάν ότι θά άναχωρούσε στις 10 του Γενάρη γιά ένα ταξίδι τριών εβδομάδων και ότι θά είχε έκπληρώσει μια σπουδαία άποστολή εάν κατώρθωνε νά πείσει τήν πλοούσα και ώραία κ. Ράϋμπερν νά συμμετάσχει σ' αυτό τό ταξίδι γιά τό οποίο ενδιαφερόνταν. Έγώ δέν είχα κατορθώσει νά τήν πείσω. Ό Ζάν πήγε σπίτι της, και, όπως προσέβλεπα, κατώρθωσε νά την πείσει νά κρατήσει μια καμπίνα πολυτελείας σ' άπόκλειστο πού θά έκανε αυτό τό ταξίδι.

Μ' αυτό τον τρόπο, ό Ζάν θ' άπουσίαζε τρεις εβδομάδες. Αυτό ίσως νά μου επέτρεπε νά επανεύρω την ίσορροπία μου και την ψυχραιμία μου.

Τρεις ημέρες όμως πριν από την άναχώρησι, τό αναπόφευκτο έπληθε. Ό άνθρωπος πού έπρόκειτο ν' αναλάβη τη διεύθυνσι του ταξιδιού είσήχθη στο νοσοκομείο γιά νά ύποστη μια σοβαρή έγχείρησι. Οι άλλοι μου συνεργάτες άπουσίαζαν. Όσο γιά τον Ζάν, δέν είχεν άκόμη άρκετή πείρα γιά ν' αναλάβη μόνος τις εύθυνες αυτού του ταξιδιού.

Μια λύσις μονάχα μου έμενε: ν' αναλάβω έγώ ή ίδια την διεύθυνσι του ταξιδιού, πού απαιτούσε μιάν άρμοδιότητα πού μόνον έγώ μπορούσα νά έχω έκείνη τη στιγμή.

Γνώριζα πώς παίζω με τη φωτιά. Σ' αυτές τις τροπικές θάλασσες... σ' αυτά τά νησιά... με τό Ζάν... στο πλάι... Άλλά δέν μπορούσε νά γίνη πιά τίποτ' άλλο.

Τις πρώτες ημέρες είχα τόσο απορροφηθώ από τις λεπτομέρειες του ταξιδιού, ώστε δέν είχα καθόλου τόν καιρό νά τόν ιδώ. Κι' αυτός, έπίσης, ήταν πολύ άπασχολημένος με τά νέα του καθήκοντα, με την όργάνωσι άθλητικών επιδείξεων κ.λ.π. ώστε δέν έβλεπε καθόλου ελεύθερος. Και τά κατάφερε τόσο καλά και με τόσο χάρη, ώστε όλοι ήταν ικανοποιημένοι.

Τό βράδυ πού άκολούθησε τό πέρασμά μας από τό Πόρτ-Σάϊδ, όρθια πάνω στη γέφυρα, άπελάμνανα τό βραδυνό αέρα κι πού με χάιδεσε άπαλά και ένοιωθα μεγάλη εύχαρίστησι γιάτί τήν ώρα ό Ζάν πλησίασε σιωπηλά κοντά μου κι' έμεινε μια στιγμή άμικλος στο πλευρό μου. Ένοιωσα τότε, σχεδόν μ' έναν ύπερφυσικό τρόπο, τη μαγεία της παρουσίας του. Ένοιωσα την τρελή έπιθυμία νά τόν χαιδέσω, νά περάσω τά δάχτυλά μου στα άτακτα μαλλιά του. Προσπάθησα νά την νικήσω αυτήν την έπιθυμία αλλά δέν τό κατώρθωσα. Τό λάγνεμα της τροπικής νύχτας στάθηκε δυνατότερο. Τό χέρι μου συνήντησε τό δικό του πού σφιγγόταν πάνω στο κνγκλίδωμα. Γύρισε ζωφό κι' αυτό μ' έκαμε νά τραβήξω έγκαίρως τό χέρι μου. «Δώδεκα χρόνια πιδ μικρός από μένα», σκέφθηκα άγρια από μέσα μου. «Θά γελούσε, θά με νόμιζε σάν μια από αυτές τις γεροντοκόρες πού ζητάνε με κάθε θυσία νά βρουν ένα σύζυγο».

Τού εύχθήκα καληνύχτα και γύρισα άπότομα στην καμπίνα μου. Γιά νά έμποδίσω τόν έαυτό μου νά τόν σκέπτεται, διάστημα στη μελέτη διαφόρων λεπτομερειών ζητημάτων σχετικών με τό ταξίδι. Πολύ άργότερα μονάχα, όταν περάσαμε τό Κολόμπο, έχασα την άυτόκυριαρχία μου. Κι' αυτό άκόμα συνέβη γιά λίγα λεπτά.

Αυτά τά λεπτά ύπηρεξαν άρκετά. Είχαμε δώσει τόν συνηθισμένο χορό. Πάνω στη γέφυρα θα σίλευε μεγάλη ευθυμία. Οι ταξιδιώτες ήταν μεταμφιεσμένοι ή φορούσαν τοπικά κοστούμια άγορασμένα στα διάφορα λιμάνια. Φαναράκια από πολύχρωμο χαρτί έστόλιζαν τη γέφυρα. Πελώρια μπουκίετα από σενεγαλέζικα λουλούδια έδιναν στόν διάκοσμο μιάν έντονη έξωτική γοητεία.

Δέν είχα χορέψει πολύ σ' αυτήν την έσπερίδα, γιάτί φρόντιζα νά βρίσκω καθαλλίεργους γιά κεινες πού δέν είχαν κανένα. Άλλά ένώ τελείωνε ό τελευταίος χορός, ό Ζάν με πλησίασε και τραβώντας με με δύναμι κοντά του, με παρέσυρε σ' ένα τρελλό βάλε.

Δέν είχα ίσχυρισθώ ποτέ ότι είμαι σπουδαία χορεύτρια. Αύτ' όμως δέν είχα καμμία σημασία. Ό Ζάν με παρέσυρε σ' ένα τόσο γοργό ρυθμό, σάν τό ρυθμό της καρδιάς μου. Τό καρδί και τά κύματα θαρρείς και ύπάκουαν στόν ίδιο ρυθμό. Είχα προσκολληθώ ολοκληρη πάνω στόν Ζάν κι' ένοιωθα τό αίμα μου νά τραγουδά μέσα στις φλέβες μου.

Ύστερα ό Ζάν με παρέσυρε σε μιάν άπομονωμένη γωνιά, μακριά από τά φώτα. Ψιθύρισα άνασάινοντας θαρείς: —Πρέπει νά πηγαίνω!

—Όχι, άποκριθηκε σιγά, με τό πρόσωπό του κολλημένο πάνω στα μαλλιά μου. Η έσπερίδα τελειώνει. Έλάτε!

Με ώδηγησε στην καμπίνα μου. —Ζάν, φώναξε, Ζάν! καθώς έκλεινε την πόρτα. —Ω, Νικόλ! Ένα φιλή μονάχα, ένα φιλή! Τί πειράζει... Ένα φιλή, σάς παρακαλώ...

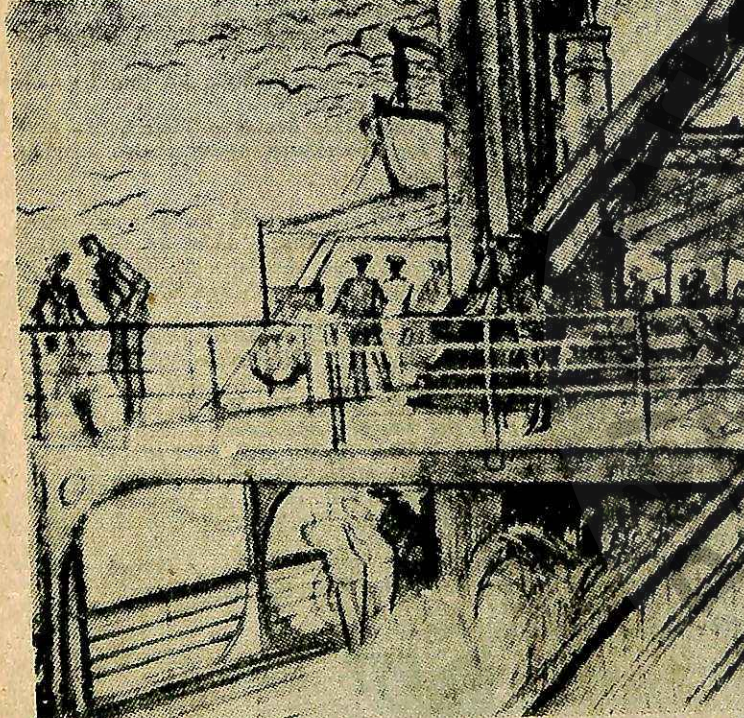
Τά μεράσια του με σφίξαν. Ένοιωσα την όλόθερη άνάσα μου νά φλογίζει τά μάγουλά μου. Θαύμαζα τη φλογερή έκφρασι του προσώπου του. Άγγιξα την εύτυχία.

Σε μια στιγμή, ένοιωσα τά χείλη του νά τρέχουν πάνω στα μπράτσια μου, στο λαιμό μου. —Ζάν!

Έκείνη την ώρα, άκουσα με φρίκη νά πλησιάζουν βήματα στην καμπίνα μου. Κάποιος κτύπησε δυνατά την πόρτα. —Αναπηδήσαμε κι' οι δυό. —Δεσποινίς Ρεμιλλό!

Ήταν ή φωνή ενός από τους βοηθούς μου. —Δεσποινίς Ρεμιλλό, ξαναφώναξε. Σας παρακαλώ! Έμεινα άκίνητη, μη τολμώντας ούτε ν' άνασάνω. Δέν μπορούσα πραγματικά ν' άνοιξω, δέν ήθελα νά με δούνε με τήν Ζάν μέσα σ' αυτή την μικρή καμπίνα με τά σβυσμένα φώτα.

—Δεσποινίς Ρεμιλλό, φώναξε πάλι και τραβήξε τό χερούλι της πόρτας. Δεσποινίς Ρεμιλλό! Συγχωρήσατέ με πού σας άνη-

Τό βράδυ πού άκολούθησε τό πέρασμά μας από τό Πόρτ-Σάϊδ, όρθια πάνω στην γέφυρα κοντά στον Ζάν...

συχώ, αλλά ό καμαρωτός μου είπε ότι είσθε έδώ. Είπε άνάγκη νά σας μιλήσω άμέσως.

Δέν μπορούσα νά κάνω τίποτα πιά. Κάθε καθυστέρησις θά έχειρότερε την κατάσταση. Βεβαία ότι, έτσι ή άλλως, μās είχε ανακαλύψει, άνοιζε την πόρτα.

—Σεις είσθε, κύριε Μπερνιέ; είπα ήρεμα. Τό βλέμμα του έτρεξε από τό ξαναμμένο πρόσωπό μου, στην άτακτη ρούπα μου κι' ύστερα στόν Ζάν.

—Λυπούμαι πού σας άνησυχισα, αλλά έπρεπε νά σας ζητήσω νά έλθετε άμέσως στο γραφείο. Τά σμαραγδένια σκουλαρίκια της κ. Ράϋμπερν έξαφανίστηκαν από τό χρηματοκιβώτιο.

Μια κλοπή μέσα στο πλοίο

Ι ώρες πού άκολούθησαν ύπηρεξαν γιά μένα έφιαλτικές. Τέτοιο πράγμα δέν είχε συμβή ως τώρα στα ταξίδια μας. Και είμαστε υπεύθυνοι γιά τό χρηματοκιβώτιο. Έμεις πού είχαμε άποδείξει πάντοτε τόσο άξιοι έμπιστοσύνης!

Με τη βοήθεια του κ. Μπερνιέ και του πλοίαρχου, ό Ζάν κι' έγώ έρευνήσαμε όλες τις γωνιές και τις άκρούλες του χρηματοκιβωτίου και του γραφείου. Κάνανε ό,τι μπορούσαμε γιά νά καθοδηγήσουμε την κ. Ράϋμπερν πού βρισκόταν στο κορφοβω της άνησυχίας. Είχε άποφασίσει ν' άποχωρισθώ από τά σκουλαρίκια της μονάχα γιάτί αυτά δέν της έπήγαιναν με τό χωριστικό κοστούμι πού είχε προτιμήσει γιά τό χορό των μεταμφιεσμένων αυτό τό βράδυ.

Άλλά είχε νομίσει ότι ή καμπίνα της δέν ήταν τόσο άσφαλής, και έμπιστεύθηκε τά σμαραγδένια σκουλαρίκια της στο χρηματοκιβώτιο της έταιρίας, γιά λίγες ώρες. Κι' όταν πήγε νά τή ζητήσει, τά πολύτιμα κοσμήματά της είχαν εξαφανισθώ!

—Κύτταξε! Θά μπορούσα νά μην άνοιξω τό χρηματοκιβώτιο μέσα στη νύχτα! είπε ό κ. Μπερνιέ. Θά μπορούσα νά την κάνω νά περιμένη ως αύριο τό πρωί... Άλλά φαινόταν τόσο άνησυχη γιά την τύχη των κοσμημάτων της, πού θεωρήσα σωστό νά της προσφέρω αυτή την έκδόλωση.

Άρκετοι έπιβάτες είχαν συγκεντρωθώ γύρω στο γραφείο. Η είδησις της κλοπής διεδόθη με την ταχύτητα πυρκαϊάς σ' όλους τους έπιβάτες. Τό χρηματοκιβώτιό μας παραβιασμένο. Τί εύθυνη γιά μās!

Ό Ζάν δέν κοιμήθηκε όλη τη νύχτα, κάνοντας ό,τι μπορούσε γιά νά ξαναβρής τά σμαραγδένια. Πλάγιασα στην κοινότητα μου την αυγή, αλλά δέν μόρεσα νά ξαναβρώ τόν θηνο μου. Στ' αυτιά μου άνηκούσε άδιάκοπα ή άπειλή της κ. Ράϋμπερν: «Θά φροντίσω νά τό πω αυτό σ' όλους τους φίλους μου. Πρέπει νά μάθω όλος ό κόσμος πώς δέν μπορεί νάχη κανείς καμμιάν έμπιστοσύνη στα ταξίδια των Ρεμιλλό».

Αυτό ήταν ή άρχή μιας μεταστροφής της τύχης. Όλα πήγαν άσχημα από τότε μέσα στην έταιρία. Συνέβησαν πολλά μικροατυχήματα, πού ήταν όλόκληρα άσημάνα αλλά άπέδεικνυν ξαφνικά την ύπαρξη κάποιου κακού δαίμονος. Αυτή την έποχή των άνησυχιών, όταν φοβόμουν νά τό μέλλον κι' ένοιωθα ταπεινός γιά τό παρελθόν, συνήντησα τόν πατέρα του Ζάν. Ή έπιχείρησις πού δούλευε στό Μπορντώ άνοιξε πρωτορείο στην Μασσαλία και τόν διόριζε διεθυντή.

Ό πατέρας του Ζάν

Α φυλάξω πάντοτε την άνάμνησι εκείνου του Μαρτιάτικου άπογεύματος, όταν ήλθε στα γραφεία μας γιά νά μιλήσει στο γυιό του.

Ό Ζάν παρουσίασε τόν έναν στόν άλλο. Κυττώσα τά σγουρά του μαλλιά, τά βαθεία του μάτια, τό φωτεινό χαμόγέλο του. Έμοιαζε πάρα πολύ στο γυιό του, με μόνη τη διαφορά πώς ήταν ένας άνδρας με κύρος και έπιβλητικότητα κι' όχι ένα νέο παλληκάρι.

Κυτταχθήκαμε. Ύστερα είπα ήρεμα: —Δεσποινίς Ρεμιλλό, θέλετε νά δειπνήσετε μαζί μου άπόψε;

—Εύχαρίστως, κύριε Μέβελ, απήντησα. Καθήσαμε στο τραπέζι στις έννιές και μισή περίπου. Ύστερα με συνώδευσε στο σπίτι μου, κάτω από μια κατακλυσμιαία βροχή. Δέν σκεφθήκαμε νά πάρουμε ένα ταξί. Μου φαίνεται πώς έπιθυμούσαμε κι' οι δυό νά είμαστε μονάχοι, κάτω από την καταιγίδα. Νοιώθαμε εύτυχία νά είμαστε άπομακρυσμένοι από τόν κόσμο, ό ένας κοντά στόν άλλο, ένωμένοι από τη βαθιά συγκίνησι πού έκανε τις καρδιές μας.

Στό σπίτι μου έμεινε κάπου μια ώρα. Ύστερα μου εύχθήκε καλή νύχτα και έφυγε. Έμεινα πολλήν ώρα στο παράθυρό μου κυττώντας έξω την καταιγίδα. Ήξερα πώς είχα συναντήσει τόν άνθρωπο πού θά μπορούσε νά αλλάξει τη ζωή μου.

“Ήξερα πώς ή εικόνα του θα μεγάλωνε μέσα στην καρδιά μου και θα πλημμύριζε όλη μου τη σκέψη.

“Η επιπόλαια κλίση που με είχε σπρώξει προς τον Ζάν δεν ήταν τίποτα μπροστά στην ακατανίκητη όρμη που με παρέσυρε προς τον πατέρα του. Ένας ανήσυχος χείμαρρος συγκρινόμενος μ’ ένα ήσυχο ρυάκι.

Συναντιώμασαν συχνά, όχι όμως για πολλήν ώρα. “Οχι τόσον ώστε να γίνουμε γελίοι με μια πρώιμη οικειότητα. “Αν περνούσαν πολλές μέρες χωρίς να μου τηλεφωνήσει, δεν μ’ ένοιαζε. “Ήμουν βεβαία ότι θαρχότανε να με ιδη σε λίγο. Και ήξερα ακόμη ότι σκεφτότανε για το κοινό μας μέλλον.

Το μόνο συννεφάκι που υπήρχε στον ορίζοντά μου, ήταν η αβεβαιότητα των υποθέσεων μας. Πολλά ζητήματα επήγαιναν εσχημα. Κι’ εκείνη ή κ. Ράμπερν είχε ξεπεράσει κάθε όριο και είχε θίξει σοβαρά το κινός μας.

“Ο κ. Μέγιερ ήτανε βαθεία λυπημένος για την κατάσταση, κι’ αυτό δεν ήταν καθόλου εκπληκτικό. Γιατί, πριν απ’ όλα, παιζότανε ή δική του τύχη.

—Νομίζω πώς πρέπει να βρούμε έναν άλλο λογιστή, Νικόλ, μου είπε μια μέρα.

Μιαν άλλη μέρα μου είπε πάλι:

—Είμαι κουρασμένος μ’ αυτή την αβεβαιότητα, Νικόλ. Είμαι πολύ γέρος για να ριψοκινδυνεύω σε παράτολμες επιχειρήσεις. “Εν τέλει, πώς πάνε οι δουλειές μας, που βαδίζει ή επιχειρήσεις;

—Θα λέγξω εγώ ή ίδια τα βιβλία αύριο!, υποσχέθηκα.

“Αλλά την άλλη μέρα δεν εικάρησα. “Εκείνο το βράδυ, ο Έντμόν Μέλβελ, θα με συνόδευε στο θέατρο και άφησα πολύ έντονη το γραφείο μου για να πάω στον κουρέα μου.

Μετά το θέατρο, ο Έντμόν ήρθε σπίτι μου. Κάποια στιγμή, επήγαμε στην κουζίνα για να ετοιμάσουμε σάντουιτς. Με μια ποδιά γύρω στη μέση μου, ήμουν έτοιμη να κόψω το κρέας, όταν με πλησίασε ο Έντμόν και άπλωσε το χέρι του πάνω στο δικό μου.

—Αφήστε με να το κόψω εγώ αυτό, είπε.

Σήκωσα το κεφάλι μου και τον κύτταξα. “Απόλυτη γαλήνη μ’ έγκλωνε. Μου φαινόταν πώς όλα τα πράγματα τριγύρω μου έπεριμέναν, καθώς έπεριμένα κι’ εγώ ή ίδια, το φίλημα του, το φίλημα που θα μου χάριζε μια καινούργια ζωή.

“Όταν τα χέρια του έσφιξαν τη κορμί μου, εγκατελείφθηκα σ’ αυτόν. Με μιαν όρμη γεμάτη εμπιστοσύνη, τα χείλη μας ενώθηκαν.

—Νικόλ!

Μ’ αγκάλιασε πάλι. “Υστερα, πλημμυρισμένη από ευτυχία, άκουσα τη φωνή του.

—Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

—Ναί, ψιθύρισα.

Και εγκατελείφθηκα ολότελα στα μπράτσα του. Θαρρούσα πώς ήμουν στον παράδεισο.

Μιλήσαμε για τους άρραβώνες μας σε μερικούς φίλους. “Ο Ζάν έδειξε σεβασμό. Μου είπε πολλές φορές:

—Είστε το πρόσωπο που άμείνει στον πατέρα μου. Είπε ο,τι θα μπορούσε να γίνει καλύτερο, Νικόλ.

Φαινόταν πώς είχε ξεχάσει ο,τι είχε συμβεί ανάμεσά μας. Κι’ εγώ το ίδιο. “Ήταν μια φευγαλέα στιγμή μιας λησμονημένης εποχής.

“Ενα αυτοκινητιστικό δυστύχημα

OKIMASIA να ενδιαφερω περισσότερο για τις υποθέσεις της εταιρίας μας, αλλά μου ήταν σχεδόν αδύνατο να σκεφτώ άλλο πράγμα εκτός από τον Έντμόν. Δεν είχα ποτέ ποτέ να παντρευτώ. Και να ότι, τώρα, ενώ πατούσα τα σαράντα, έγινε ένα θαύμα μέσα στη ζωή μου.

Είχαμε αποφασίσει, ο Έντμόν κι’ εγώ, να παντρευτούμε τον ερχόμενο μήνα. Μια ή δυο φορές ένοιωσα σχεδόν τρόμο. Μήπως δεν έρχεται συχνά ένας ζηλιάρης δαίμονας να ρίξη μια σκιά πάνω στην ευτυχία μας; Μήπως παρουσιασθή κανένα σύννεφο να σκεπάσει τον φωτεινό ούρανό της ζωής μου;

Θα το μάθαινα σε λίγο.

“Ο κ. Μέγιερ μου είχε επανειλημμένα τηλεφωνήσει ότι οι δουλειές μας πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο. “Ετσι, ένα ομορφο πρωινό του ‘Ιουλίου, αποφάσισα να πάω μ’ αυτοκίνητο στη Νίκαια για να πω δώ. Παρακάλεσα τον Έντμόν να με συνοδεύσει στο άμαξι μου. “Αναχωρήσαμε κατά το μεσημέρι. Σταματήσαμε σ’ ένα πανδοχείο στο Τρωγιά για να γευματίσουμε.

“Η συνάντησις που είχαμε με στενοχώρησε πολύ. Γνώριζα ότι πολυάριθμοι πελάτες είχαν αποσυρθή, λόγω της κακής εντυπώσεως που είχε δημιουργήσει ή κλοπή των κοσμημάτων. “Αλλά δεν είχα ποτέ φαντασθή ότι οι λογαριασμοί μας είχανε πέσει τόσο χαμηλά. “Ο κ. Μέγιερ είχε κίβλας λέγξσει

την κατάσταση με τον αντιπροσώπο του. “Ολοφάνερα αυτό έπρεπε να το είχα κάνει εγώ. “Αλλά, εκείνη τη στιγμή, ήμουν τελείως κυριευμένη από τον Έντμόν.

Στην επιστροφή, εμπιστεύθηκα τις στενοχώριες μου στον άρραβωνιαστικό μου.

—“Ο κ. Μέγιερ είχε πεπεισμένος ότι υπάρχει κάποια κατ’εξοχή. Δεν βλέπω πώς θα μπορούσε να συμβή αυτό. Γνωρίζω από τόσον καιρό το μεγαλύτερο μέρος του προσωπικού του γραφείου. Πολλοί υπάλληλοι άντηκαν στην επιχείρησι πριν να πεθάνη ο πατέρας μου.

—Πολύ ύποπτα μου φαίνονται όλα αυτά.

—“Ο Έντμόν υπέφερε μαζί μου.

—Πρέπει να προσέξετε πολύ.

Συγκράτησα με μεγάλη δυσκολία τα δάκρυά μου. Με άνοσταίωνα ή ιδέα ότι μπορούσαν νάνε ένοχοι οι υπάλληλοί μου. Τους αγαπούσα τόσο πολύ.

“Εφερα το χέρι μου στα μάτια μου για να σκουπίσω τα δάκρυά μου. Και, ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ένα αυτοκίνητο έπληθσε μπροστά μας από το σταυροδρόμι.

Ετρεχα πολύ γρήγορα και δεν μπόρεσα να σταματήσω επί τόπου. Στράφηκα δεξιά. Σύρθηκα σε μια κατηφορία, σκάλωσα και προσπάθησα μάταια ν’ αναλάβω τη διεύθυνσι του αυτοκινήτου. “Αλλοίμονο! Το αυτοκίνητο ήταν μοιραίο ν’ ανατραπή.

“Ενοιωσα ένα τρομερό τράνταγμα. Μέσα σ’ ένα θρυβό σιδερεϊκών το αυτοκίνητο σαραβαλιάστηκε.

Σύρθηκα κατά γής, ζαλισμένη, χωρίς όμως να χάσω τις αισθήσεις μου. “Ακουσα φωνές, προσκλήσεις. Κατάλαβα ότι έρχονταν σε βοήθειά μας.

“Υστερ’ από λίγο, με βοηθήσαν να ελευθερωθώ και τρικλίζοντας, μπόρεσα να σηκωθώ και να σταθώ μάλιστα μόνη μου ορθία.

—Έντμόν!, φώναξα, Έντμόν!

Ετρεξα κατά την άλλη μεριά του άμαξιού. Μερικοί άνδρες τον είχαν απορροήξει από τα συντρίμια και τον είχαν πκαγιάσει στην άκρη του δρόμου. Σκύβοντας πάνω του είδα το αίμα να τρέχει άφθονο από το μέτωπό του.

—Θεέ μου! Θεέ μου! “Ας μην είναι θανατηφόρο το τραύμα του!

Σφίχθηκα πάνω του. “Ήθελα να του δώσω ζωή με τη δύναμη και τη θερμή του κορμιού μου.

—Πρέπει να τον πάμε στο νοσοκομείο, είπε κάποιος. Είπε ξωντανός, κυρία. “Η καρδιά του κτυπά, όλα θα πάνε καλά!

Ζωντανός! Βέβαια ζωντανός! Μπορούσε να συμβαίνει διαφορετικά!

Μου δώσανε το καπέλλο μου και την τσάντα μου. Τα πήρα μηχανικά. Μπήκαμε σ’ ένα άμαξι. Κρατούσα δυνατά τον Έντμόν μέσα στα μπράτσα μου. Το κεφάλι του άκουμπουσε πάνω στο στήθος μου. Σε λίγο φθάσαμε. “Ο Έντμόν μπήκε στο νοσοκομείο κι’ έμεινα κοντά του.

Κάθησα στην αίθουσα της αναμονής. “Υστερ’ από λίγο, ήρθαν νοσοκόμες που με βοηθήσαν να πλυθώ. Με εξέτασαν για να δουν μήπως είχα κανένα τραύμα. Δεν είχα τίποτε.

—Θέλω να δω τον γιατρό, είπα ζωηρά. Θέλω να μάθω για την τύχη του Έντμόν.

Λίγο αργότερα, ήθε να με βοηθ ένας άνδρας με γκριζά μαλλιά και ντυμένος με μιαν άσπρη μπλούζα.

—Είμαι εύτυχης που σας αναγγέλλω ότι ο κ. Μέλβελ δεν είχε σοβαρά κτυπημένος. Έχει ένα επιπόλαιο τραύμα στο κεφάλι και το ένα μπράτσο σπασμένο.

—Τότε, δεν είχε τίποτε σοβαρό;

—Μην ανησυχείτε, κυρία! Θα υποχρεωθώ μονάχα να κρατή το χέρι του δεμένο μερικές εβδομάδες. “Αλλά με τον καιρό θα θρέψη καλά. “Αλλωστε μπορείτε να τον δήτε αν θέλετε.

“Οδηγήθηκα κοντά στον Έντμόν, μέσα σ’ ένα ολόλευκο δωμάτιο. Ψιθύριζα αδιάκοπα:

—Αγαπημένο μου, ακριβέ μου!... Εύχαριστώ, Θεέ μου!... Τυχαριστώ. “Εγώ φταίω... “Εγώ... “Ωδηγούσα απρόσεκτα... “Κρατούσε το χέρι μου.

—“Ας μη μιλάμε τώρα πιά γι’ αυτό, Νικόλ. Σε λίγο θα είμαι ολότελα καλά. Τι ευτυχία που δεν σας συνέβη τίποτε.

“Αποφάσισα να γυρίσω το ίδιο βράδυ στη Μασσαλία. “Αλλωστε ή παραμονή μου στο νοσοκομείο, δεν θα βοηθούσε σε τίποτε τον Έντμόν. Τον αγκάλιασα και του εύχθηκα καλή νύκτα και φεύγοντας του υποσχέθηκα να ξαναγυρίσω την επομένη.

—Σεκουραστείτε, αγαπητή μου. Θάχουνε κλονιστή για καλά τα νεύρα σας. Θα εidoποιήσετε τον Ζάν, δεν είχε έτσι;

—Σας το υπόσχομαι!

Τον φίλησα πάλι και βγήκα.

Τα κοσμήματα της κ. Ράμπερν

ΤΑΝ έφθασα στη Μασσαλία, ήμουν ακόμη εξαιρετικά νευρική για να μπορέσω να πάω για ύπνο άμέσως. “Ο Ζάν εγκατοικούσε στον όδον Παλαιού Λιμένος. “Απεφάσισα να πάω να του άρηγηθώ προφορικά το άτύχημα που μ’ās συνέβη. “Αντί να του τηλεφωνήσω.

“Εκτύπησα το κουδούνι αλλά δεν επήρα άπάντησι. “Ήμουν έτοιμη να φύγω, όταν είδα τον θυρωρό:

—Ζητάτε τον κ. Μέλβελ; είπε. “Επήγε στο θέατρο. Δεν θ’ άργήση να επιστρέψη.

Κύτταξα το ρολόι μου.

—Καλά. Θα τον περιμένω.

—Σας έχω ξαναδ ή εδώ με τον κ. Μέλβελ. Ξέρω ότι είσθε από τους φίλους του. Μου άφησε το κλειδί. Σκέπτομαι ότι δεν θα είναι άσκοπο να τον περιμένετε επάνω.

Στην πόρτα, ο σκύλος του Ζάν μου εύχθησε το καλώς ώρισα. Καθώς ή καουτσουκένια μπάλλα του ήταν καταγής, του την πέταξα μηχανικά. “Η μπάλλα σκόνταψε στον τοίχο. “Ο σκύλος άωρμησε πάνω της, γλύστρησε πάνω στο χαλί που ήτανε στρωμένο μπροστά στο κρεβάτι κι’ άναποδογύρισε ένα μικρό τραπέζι.

Ετρεξα για να κρατήσω το τραπέζι, αλλά ήταν άρπά. Είχε ήδη πέσει καταγής.

Το συρτάρι του ξέφυγε και το περιεχόμενό του άδειασε στο πάτωμα.

—Ντίκ, είπα, κύτταξε τί έκανες. Πήγαινε να πλαγιάσης.

Σήκωσα το τραπέζι και άρχισα να τακτοποιώ τα μικροπράγματα του συρταριού. “Υπήρχε, άνάμεσα στ’ άλλα, κι’ ένα μικρό κουτάκι, άνοιγμένο κατά την πτώσιν. “Εκλεινε δυο κοσμήματα από πολύτιμα πετράδια τυλιγμένα μέσα σε βαμβάκι. “Επήγαινο να ξανακλείσω το κουτάκι και να το ξαναβάλω στη θέση του, όταν κάτι, σαν ένα σήμα κινδύνου, έτάραξε τη σκέψη μου. “Εκάθησα για να κυτάξω προσεκτικώτερα το εύρημά μου. Σιγά—σιγά τα χέρια μου παγώνανε, ολόενα περισσότερο άποκτούσα τη βεβαιότητα ότι έπρόκειτο για τα κοσμήματα της κ. Ράμπερν.

Δεν μπορούσα ν’ άμφιβάλλω γι’ αυτό. Τα είχα δει στ’ αυτιά της. Και ύστερ’ από την κλοπή, είχα ιδεί πολλές φορές κάτω από τα μάτια μου την άναπαράστασι του σχεδίου των. Τα τέσσερα σμαράγδια είχαν άφαιρεθ ή. “Αλλά ή ιδιαίτερη έργασία, ή μορφή των κοσμημάτων ήταν μπροστά στα μάτια μου. “Ήταν αδύνατο να μη τα συνταυτίσω.

“Εκλεισα τα μάτια για να κατανικήσω μια καταθλιπτική άδυναμία. “Αλλωστε έκλεισα το κουτάκι, το ξανάβαλα μέσα στο συρτάρι κάτω από μια δέσμη χαρτιά και:

—Ντίκ, φώναξα, τί πρέπει να κάνω; “Ο κύριός σου είχε ένας...

Σηκώθηκα κι’ έφερα τα χέρια μου στους κροτάφους μου. Δεν είχα το θάρρος να πάρω μιαν άπόφασι. “Οχι άκόμα... “Οχι άκόμα...

Γραντζούνισα μερικές λέξεις πάνω σ’ ένα έπισκεπτηρίό μου για να πληροφορήσω τον Ζάν για την κατάσταση του πατέρα του, και πρόσθεσα, ότι θα του τηλεφωνούσα την επόμενη το πρωί. “Υστερα βγήκα. Κλείνοντας την πόρτα, μου φάνηκε πώς είχα χάσει για πάντα την ήρεμία της συνειδήσεώς μου. Το αηλό μου βούιζε...

Πέρασαν μερικές μέρες. Γιατί να μιλήσω με λεπτομέρειες γι’ αυτές:

Βρισκόμουν πάντα κάτω από έναν άπαισιο έφιαλτη. Για μένα είχε σβύσει ο ήλιος και ή ολόφωτη ευτυχία που άνειρευόμουν και πίστευα ότι μου άξιζε είχε χαθή. Μου φαινόταν φαντασία άπραγματοποίητη. “Ο Έντμόν στο νοσοκομείο κι’ αυτό από δικό μου σφάλμα. “Ο γιός του, αυτός ο λαμπρός νέος, στο καύχημα του πατέρα του, καταδικασμένος! καταδικασμένος στα μάτια μου και σε λίγο άναγκαστικά καταδικασμένος στα μάτια όλων του κόσμου.

Δεν μπορούσα να τ’ άφήσω να περάση άπαρατήρητο. Πολλά πράγματα έπαιζόνταν. Δεν ήτανε μονάχα ή φήμη της εταιρίας. “Ήτανε και τα κεφάλαια του κ. Μέγιερ ή τιμή μου και ή τιμή του πατέρα μου, του ίδιου του της εταιρίας.

Τρείς μέρες δεν είπα λέξι σε κανένα. “Εκάλεσα ένα νέο λογιστή, έναν από τους πιο έμπειρους της Μασσαλίας. “Ελέγξαμε τα βιβλία, τους τραπέζιτικούς λογαριασμούς και όλες τις έμπορικές δοσοληψίες της εταιρίας.

“Εμεινα κατάπληκτη. Δεν μπορούσα να πιστέψω τα μάτια μου. Τους έπτα τελευταίους μήνες, οι τραπέζιτικοί μας λογαριασμοί είχαν πλαστογραφηθ ή μέσα στο γραφείο μας και οι πραγματικές καταθέσεις μας στην τράπεζα δεν άνταπερίνοντο στα δόθεν κατάτεθειμένα ποσά.

“Ο Ζάν Μέλβελ ήταν υπεύθυνος για τους τραπέζιτικούς λογαριασμούς μας και, κατά συνέπειαν, μπορούσε εύκολα να τους παραποιήση. Και κατά τους έπτα ή όκτω τελευταίους μήνες πήγαινε αυτός ο ίδιος και έκαναν τις καταθέσεις στην τράπεζα.

... “Ενοιωσα την ολόθερμη άνσά του να φλογίζει τα μάγουλά μου. Θάμαξα τη φλογερή έκφρασι του προσώπου του. “Αγγίξα την ευτυχία.

Στεκόμουν εκεί, εξέταζα το καθολικό μας, το καθολικό των λογαριασμών μας, αυτών των καταρριμένων λογαριασμών μας. “Ήταν σαν να άνήγγειλαν την καταδική μου σε θάνατον.

“Αφήνοντας το γραφείο εκείνη την νύχτα, δεν έγύρισα στο σπίτι.

Περπατούσα για να σκεφθώ, κατ’ ευθείαν μπροστά μου, χωρίς κανένα σκοπό. Προσπαθούσα να συγκεντρώσω δυνάμεις για να νικήσω τον πόνο που με πίεζε, τον πόνο που θα μου στερούσε την ευτυχία για πάντα.

Σε λίγο πλάκωσε ή νύχτα. Πήγαινα κι’ έχόμουνα χωρίς σκοπό μέσα στην πόλη. “Ο Θεός ξέρει πόσο δρόμο θα είχα διατρέξει, όταν θρέθηκα μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του Έντμόν. Είχε βγει την προηγούμενη μέρα από το νοσοκομείο κι’ είχε ξαναγυρίσει στο σπίτι του.

Πέρασα στο χαλί κι’ έδωσα το όνομά μου στο θυρωρό. “Ενα μολυβένιο βάρος πίεζε τα πόδια μου, το στήθος μου, την καρδιά μου. Διερωτώμουν σε ποιά όρια μπορούσε να φθάση ή άντοχή μου, πόσο θα μπορούσα να κρατήσω.

“Ανέβηκα στον άνεκυστήρα. “Ο Έντμόν άνοιξε την πόρτα με πήρε μέσα στα χέρια του και μ’ έσφιξε.

—“Αγαπημένη μου, σου είχα τηλεφωνήσει. “Ήθελα να δειπνήσουμε μαζί. Πρέπει να έφυγες πολύ ένωρίς άπόψε από το γραφείο σου.

—Ναί. Είπε γεγονός.

“Εβγαλα το καπέλλο μου και το έρριξα στο ντιβάνι. “Ενοιωθα έσφαινα, τον έαυτό μου πολύ γερασμένο και πολύ κουρασμένο.

—Νικόλ, τί συμβαίνει; Κάθησε, καλή μου...

Σηκώθηκα για να φέρη ένα ποτήρι νερό, αλλά τον έσταμάτησα.

—Είμαι πολύ καλά, Έντμόν. “Εχω κάτι να σου πώ... Κάτι που πρέπει να το ξέρετε... “Εγώ...

“Η φωνή μου έτρεμε... Τον κυτούσα...

—Έντμόν, έλα εδώ. Σφίξε με πάνω σου, αγκάλιασέ με μιαν όρα, μια φορά μονάχα...

Καθότανε πλάι μου, πάνω στο ντιβάνι. Τα μπράτσα του έτύλιξαν τη μέση μου, τα χείλη του έσφράγισαν τα χείλη μου. “Εκλεισα τα μάτια. “Ενα κύμα δυνατής τρυφερότητας με πλημμύριζε. “Η γλυκειά του παρουσία μου θύμιζε τί αντιπροσώπευε για μένα, τί ήταν αυτός για τη ζωή μου...

Κάθησα λίγο άκόμα έσπλωμένη κοντά του. Σαφνικά τινάχθηκα και κάθησα μακριά απ’ αυτόν.

—Νικόλ, αγαπημένη μου, είπε μ’ ένα τόνο σοβαρό. Δεν έχει

καμιά σημασία τι πρόκειται να μου πής. Τίποτε δεν μπορεί να μάς χωρίσει...

Περιμένα μια στιγμή, ύστερα έκλεισε τα μάτια και μίλησε. —Πρόκειται για τον Ζάν, θα προστιμούσα να πεθάνω παρά να σου το πω αυτό. Αυτός πλαστογράφησε τους λογαριασμούς μας. Αυτός έκλεψε τα παρανόμια της κ. Ράμπερν. Βέβαια τη θήκη τους, το σκελετό τους στο δωμάτιό του.

Κύτταζε τον Έντμόν. Είχε γίνει κάτωχρος, σχεδόν άσπρος. Η φυσιογνωμία του είχε την παγερότητα του θανάτου. Μονάχα τα μάτια του ζούσαν. Καθώς τα κυττούσα ένοιωσα την επιθυμία να κλάψω.

Με λίγα λόγια συνόψισα την ιστορία της ανακάλυψής μου μέσα στο δωμάτιο του Ζάν.

Χωρίς αμφιβολία, εδώ πρόκειται για ύποπτες. Άλλα γι' αυτό που συνέβη με τους λογαριασμούς της εταιρείας δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία.

Μείναμε καθισμένοι κι' αμίλητοι. Σε λίγο ένα ρολόι χτύπησε. Σηκώθηκα.

—Πρέπει να φύγω τώρα, Έντμόν. Τίποτε δεν μπορεί να με κρατήσει.

Σηκώθηκε με δυσκολία και είπε:

—Ασφαλώς, θα τα τακτοποιήσω όλα. Άλλα δεν θα μπορέσω να το κάμω αυτό άμέσως. Θα μου χρειαστούν χρόνια, αλλά θα τα κανονίσω όλα...

Τον κυττούσα κατά πρόσωπο.

—Άλλα, Έντμόν, καταλαβαίνετε, ότι το πράγμα δεν μπορεί να μείνει μυστικό. Είμαι υποχρεωμένη να τα πω όλα στους με-

Ο Έντμόν στάθηκε μια στιγμή αμίλητος. Με κόπο μπόρεσε να ξαναμιλήσει και είπε:

—Δεν θα τον παραδώσω ωστόσο στη δικαιοσύνη!

Κλοπή. Είπε μια περίπτωση που οδηγεί κατ' ευθείαν στο κα-

—Υστερα θα έρθει η σειρά της δικαιοσύνης.

Φαινόταν ανίκανος να με καταλάβει.

—Άλλα ο Ζάν... το παιδί μου... Δεν μπορείτε να πείτε ότι...

...να... Έγώ είμαι εδώ... Θα αποδώσω τα χρήματα ως την τε-

λευταία δεκάρα... Σας το υπόσχομαι...

—Άλλα ο κ. Μέγιερ είναι συνεταίρος και ο μόνος υπεύθυνος της εταιρείας. Δεν μπορώ να διαλέξω και οι μέτοχοι θ' απαιτή-

—Στο διάβολο οι μέτοχοι! Θα οδηγήσετε το παιδί μου μπροστά στο κακουργολογείο, θα τον στιγματίσετε στα μάτια όλου του κόσμου ως εγκληματία, θα τον ρίξετε για πάντα εκ-

τός νόμου, χωρίς να του άφαισετε καμιά διέξοδο.

—Έντμόν, Έντμόν!

Φώναξα σαν να με είχε κυττήσει στο πρόσωπο.

—Ο κ. Μέγιερ είναι ο ιδιοκτήτης της εταιρείας. Εγώ τον έσπρωξα να αναλάβει αυτό το βάρος. Α, άς μη το είχα κάνει!

—Τι σημασία έχει ο κ. Μέγιερ, εκείνο που θέλω να ξέρω είναι η δική σας απόφαση. Η τύχη του παιδιού μου βρίσκεται στα χέρια σας.

—Θα ενεργήσω σύμφωνα με το νόμο. Θα γνωστοποιήσω ότι συμβαίνει στον διευθυντή της εταιρείας.

—Και ο Ζάν;

—Αν ήταν ανθρωπίνως δυνατόν θα τον είχα γλυτώ-

σει απ' αυτό. Άλλα ο νόμος είναι νόμος και δεν μπορεί να φύγει.

—Ο Έντμόν έκανε ένα βήμα κατά μένα και μου έπιασε το χέρι.

—Νικόλ! Καταλαβαίνω το καθήκον σας. Δεν άγνοώ τις υπο-

χρεώσεις σας απέναντι του κ. Μέγιερ, τα ξέρω όλα αυτά. Άλλα δεν επιτρέπεται να συντριβή η ζωή του παιδιού μου. Δεν καταλαβαίνω καλά—καλά πώς συνέβη αυτό. Δεν μπορώ μάλιστα να το φαντασθώ. Πρέπει να μιλήσω στον Ζάν.

—Φεύγω τώρα! Είπα. Να μπορούσα, να μη το κάνω αυτό, αγαπημένε μου. Σ' αγαπώ τόσο.

—Μ' αγαπάτε! Τολμάτε να το λέτε αυτό;! Και την ίδια στιγμή μου όμολογείτε ότι πηγαίνετε να καταγγείλετε τον Ζάν, να καταστρέψετε τη ζωή του και τη δική μου τη ζωή;

—Έντμόν!

—Ακούμπησα το χέρι στην καρδιά μου. Μου φαινόταν πως σκοτεινίαζε ο ορίζοντας του μέλλοντός μου κι' ότι χανόταν κάθε χαρά για μένα. Και για πάντα.

Σαφηνά κτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Ταυτόχρονα άνη-

χσαν στο διάδρομο δέματα γνωστά. Αναπήδησα τρομαγμένη, παγωμένη σαν νεκρή. Ήξερα ποιός θαμπαινε.

—Ο Έντμόν με κύτταξε κατά πρόσωπο:

—Είπε ο Ζάν.

Με παρατηρούσε μ' ένα βλέμμα σκοτεινό.

—Ο,τι θα μπορούσε να συμβεί καλύτερο.

Τα πέντε λεπτά που ακολούθησαν υπήρξαν δραματικά, ήταν μια τρομερή δοκιμασία για μένα. Άκουγα τον Έντμόν να κα- τηγορεί το γυίο του και τον Ζάν να άμυνεται με μια φωνή σπα- σμένη, διακοπτόμενη, σχεδόν τρελλή. Άκουγα τη δική μου φωνή, υπόκωφη, άτονη.

Σαφηνά ο Ζάν ρίχτηκε πάνω μου.

—Ε, λοιπόν! Αφού είναι αλήθεια, τι συζητάτε; Θ' αφήσετε τον πατέρα μου να τα κανονίσει όλα αυτός για μένα! Δεν είναι έτσι;

Κυττούσα το όμορφο πρόσωπό του καμωμένο για τη χαρά και την αφροντισιά, τα μάτια που με είχαν τραβήξει, τα χείλη που είχαν φιλήσει τα δικά μου.

—Όχι, είπα. Δεν μπορώ. Θ' αφήσω όλη την υπόθεση στα χέρια του κ. Μέγιερ.

—Νικόλ! Δεν μπορείτε να το κάνετε αυτό! Πατέρα!

Και στράφηκε προς τον πατέρα του.

—Είπε έντελώς αποφασισμένη γι' αυτό που πρόκειται να κάνει, έλεγε εκείνος. Η έμπορική της επιχείρησης αξίζει πολύ περισσότερο στα μάτια της από την τύχη του μέλλοντος συζύ- γου της, αν θέλη ακόμα να μου δώσει αυτόν τον τίτλο.

Μονάχα τότε κύλησαν τα δάκρυα από τα μάτια μου και θό- λωσαν το βλέμμα μου.

—Είπατε πολυτιμότερος απ' όλον τον κόσμο, Έντμόν. Είπατε ή ζωή μου ή ίδια. Άλλα πρόκειται για ένα ζήτημα τιμής. Είναι δόλτελα απλό. Δεν μπορώ να διαλέξω.

—Έχει ανάγκη από λίγο κονιάκ. Φέρτε της ένα ποτηράκι, πατέρα.

—Ο Ζάν είχε μιλήσει επιτακτικά.

—Ο Έντμόν θύηκε κι' ο Ζάν έστράφη σ' εμένα:

—Νικόλ, αφήστε τα αυτά κατά μέρος. Η το σχέδιό σας για γάμο με τον πατέρα μου θαχρη κακή τύχη. Σας προειδοποιώ και καταλαβαίνετε τι θα πη αυτό...

—Ο Έντμόν γύρισε με το κονιάκ.

—Ευχαριστώ, Έντμόν, είπα.

Πήρα τα γάντια μου και την τσάντα μου και επρόσθεσα:

—Θα σας τηλεφωνήσω αύριο το πρωί αφού μιλήσω με τον κ. Μέγιερ. Ελπίζω ότι δεν θ' αφήσετε τον Ζάν να φύγει από την πόλη. Πρέπει να ξέρετε ότι αυτό δεν μπορεί παρά να επιδει- νώσει την θέση του.

—Ο Ζάν σηκώθηκε όρθιος.

—Δεν θα φύγω, είπα. Θέλω να σας πω, πατέρα, γιατί η Νικόλ Ρεμυλλό επιθυμεί τόσο πολύ να με δει στη φυλακή. Αυτό θα την διευκολύνει στο γάμο μαζί σας.

—Ενοιωθα το αίμα μου να χάνεται από το πρόσωπό μου. Ο Ζάν με κυττούσε:

—Είπατε αποφασισμένη να με καταγγείλετε; είπα.

—Ναι!

—Πολύ καλά! Ακούστε, πατέρα. Κατά το ταξίδι του 'Ια- νουαρίου, αυτή η τόσο έντιμη κυρία είχε κυριευθεί τόσο δυνατά από το πάθος της για κάποιον νέον, ώστε δεν μπόρεσε να του αντισταθεί. Ήταν δώδεκα χρόνια πιδ μικρός από αυτήν, αλλά που κυριαρχεί κάποτε στις γυναίκες που ζουν μονάχες ως μιάν ώριστη ηλικία. Μια νύχτα, τον πήρε στην καμπίνα της, έκλεισε την πόρτα, έσβυσε το φως, και τον έκράτησε εκεί αιχ- μάλωτο. Υπάρχει ένας άνθρωπος που μπορεί να το δεβαιώσει αυτό: Είναι ο Λουί Μπερνιέ, λογιστής της εταιρείας. Είπε να κλείνεται η πόρτα της σκοτεινής καμπίνας...

—Και τι συνέβη μέσα σ' αυτή την καμπίνα; ρώτησε ο Έντμόν χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του.

—Τι σημασία έχει... είπα ο Ζάν. Τι σημασία μπορεί τ'α- χη. Τι μπορεί να περιμένη μια γυναίκα που φτάνει στα σα-

ράντα χωρίς ναχη γνωρίσει...

Σώπασε για μια στιγμή κι' ύστερα πρόσθεσε:

—Ο άνδρας αυτός ξέρει πως δεν ήταν άγιος. Άλλα όταν μια γυναίκα κλείνει την πόρτα, σβύνει το φως, τί μπορεί να συμβεί;

Περιμέναμε. Παρακολουθούσα προσεκτικά το κανονικό τικ —τάκ του ρολογιού ή ήταν οι κτύποι της καρδιάς μου που άνηχούσαν:

—Μα βέβαια, συνέχισε ο Ζάν. Αυτή η γυναίκα θα ήθελε, μ' όλη της την καρδιά ν' απομακρύνει από κοντά της αυτόν τον άνδρα την ώρα του γάμου της.

Κυττούσα τον Ζάν μέσα στα μάτια. Δεν ένοιωθα καθόλου την ανάγκη να πω τί συνέβη. Δεν άξιζε τον κόπο. Ασφαλώς ο Λουί Μπερνιέ ήταν αντίθετός του. Καταλάβαινα τη συνε- νοχή του. Αυτοί οι δυο θα μπορούσαν να με ρίξουν σ' ένα λάκκο όπου δεν θα μπορούσαν να βγώ ποτέ.

Σαφηνά πρόσεξα κάποιαν αλλαγή στα μάτια του Ζάν. Πήρε μιαν έκφραση άπαισιου τρόμου. Πήδησε στο πλάι και σκέπασε το πρόσωπό του με το ύψωμένο του μπράτσο. Στράφηκα προς τον Έντμόν:

—Σώπα! φώναξε στο γυίο του.

Η όργη τον είχε κάνει αλλόφρονα.

—Ανάθεμα την ημέρα που σ' εγέννησα...

Με το ελεύθερο χέρι του κατέβασε στο γυίο του ένα τέτοιο κτύπημα, που αν δεν είχε προφθάσει ο Ζάν να κάνει ένα βήμα πίσω, θα είχε ασφαλώς χτυπηθεί γερά. Ωστόσο αυτό ήρκεσε για να πέσει καταγής.

—Έντμόν! φώναξα.

Γυρίζοντας γύρω από το γυίο του που ήταν πεσμένος χάμω, τον χτύπησε και πάλι. Ύστερα άρπαξε ένα κάθισμα και το γύρισε πάνω απ' το κεφάλι του.

—Έντμόν! φώναξα μ' όλη μου τη δύναμη και προσπάθησα να κρατήσω το χέρι του. Έντμόν, θα τον σκοτώσεις, άκουσε! Κύτταξε με... Σε παρακαλώ...

—Ο Έντμόν πήγαινε να τινάξει το κάθισμα, όταν ρίχτηκε στη μέση και σχημάτισα με το σώμα μου ένα φραγμό. Εκεί- νος σηκώθηκε τρέμοντας και χωρίς σ' αν πεθαμένος. Άργα- άργα ο Έντμόν χαμήλωσε το κάθισμα.

—Υστερ' από λίγο, είπα στο γυίο του:

—Αυτή η γυναίκα θα γίνει γυναίκα μου, αν δέβαια εξακο- λουθί να θέλη ακόμα να μου κάνει την τιμή να γίνει γυναίκα μου, ύστερα από το θλιβερό δράμα που της δημιουρήσαμε, έσ' κι' εγώ. Δεν είναι ευχάριστο πράγμα να μη κανείς μέσα σ' εμάς οίκονόμει σαν τη δική μας.

—Ωρθώθηκα και κύτταξα τον άνδρα που αγαπούσα:

—Έντμόν! Εκτίμη την οικογένειά σας περισσότερο απ' όλα στον κόσμο. Δεν ξέρω πώς, αλλά θάρη μια μέρα που σεις, ο Ζάν κι' εγώ θα ξεφύγουμε από τη σημερινή φρίκη και θα μπορέσουμε να ζήσουμε κι' οι τρεις ευτυχισμένοι.

Πλησίασα τον Ζάν.

—Ζούμε τη χειρότερη τραγωδία. Ποιός ψνώρισε, λοιπόν, μια παρόμοια τύχη; Ω, Ζάν! Ποιός δαίμονας σας κατείχε; Νάχη κανείς έναν πατέρα σαν τον δικό σας, και ν' ανοίγεται μπροστά του η ζωή όπως ανοίγονταν σ' εσάς! Και να θέλη να λερώσης έτσι την υπόληψή μου. Μ' αξίζουν ίσως μερικές παρατηρήσεις, αλλά όχι αυτό που θελήσατε να κάνετε, όχι αυτό.

—Ο Ζάν με κυττούσε σταθερά:

—Είμαι ένας ψεύτης, Νικόλ! Είμαι ένας άθλιος! Για μένα, η μόνη λύσις θα...

Του έπιασε το χέρι:

—Ζάν, τι συνέβη; Εξηγήστε μας. Μπορούμε να τα κατα- λάβουμε όλα.

—Νά... έπαιξα, κι' η φωνή του μόλις άκουγότανε στο σημείο αυτό—παίξα. Ω! Μη μιλάτε... Ξέρω τί σκέπτεσθε νή την ώρα.

Κόμπιασε και ξανάπε:

—Εχρησιζόμουν χρήματα, πολλά χρήματα. Έπρεπε να έ- ξοφλήσω ένα χρέος στις 4 Φεβρουαρίου. Γι' αυτό έκλεψα τα παρανόμια. Δεν υπήρχε άλλο μέσον για να βγώ από αυτήν την κατάσταση.

—Και ο Λουί Μπερνιέ υπήρξε συνένοχός σας;

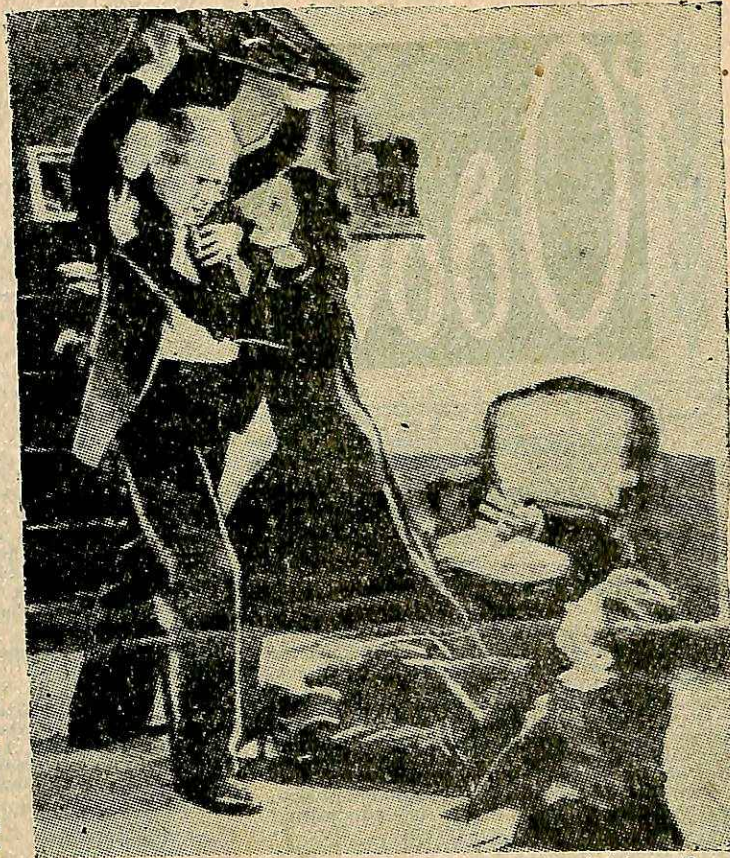
—Δεν θα σας άπαντήσω σ' αυτό.

Και μέσα στα μάτια του υπήρχε η έκφρασις της σταθερότη- τος που τόσο αγαπούσα.

—Δεν θα προσθέσω τίποτ' άλλο. Η δικαιοσύνη θα διευκρι- νίσει τα πράγματα. Δεν έπληρα πολλά από το πούλημα των σπα- ραγδιών. Έτσι έπληρα τα χρήματα που εχρησιζόμουν από το ταμείο της εταιρείας. Από ντροπή, δεν τόλμησα να ζητήσω χρήματα από τον πατέρα μου. Έσκεπτόμουν να αποδώσω τα χρήματα αργότερα, όταν θα έβγαίνα από αυτό τ' τουφεκό α- διέξοδο. Έσκεπτόμουν...

—Υστερα από κάποια σιωπή, είπα:

—Δεν έχει σημασία τί κάνατε. Πρέπει να βγείτε τώρα απ' αυτή την κατάσταση, να φερεθείτε σαν άνδρας.

Ύστερα άρπαξε ένα κάθισμα και τόνυρισε πάνω απ' το κεφάλι του

—Πρέπει πρώτα να έκτίσης την ποινή σου, παιδί μου, είπα ο πατέρας του.

—Η παραγμένη φωνή του Έντμόν, άγνωστη σχεδόν, μ' ά- ναστάτωσε.

Προσπάθησα να ξανάβρω την αυτοκυριαρχία μου.

—Έχετε ακόμα έμπιστοσύνη στον έαυτό σας; Πιστεύετε ότι μπορείτε να βγείτε απ' αυτήν την κατάσταση; Θέλετε να μάς βοηθήσετε, τον πατέρα σας και μένα, αργότερα, όταν θα- χετε πληρώσει το κακό που κάνατε;

Το βλέμμα του διασταυρώθηκε με το δικό μου.

—Αξίζω τον κόπο;

—Δεν μπορώ να σ' ξεχωρίσω από τον Έντμόν. Είσαι παι- δί του. Δεν μπορώ να σας ξεχωρίσω.

★

Μερικές μέρες αργότερα, ο Έντμόν με νυμφευόταν μυστικά. Καταλαβαίναμε κι' οι δυο πως δεν θα μπορούσαμε να αντι- μετωπίσουμε την τρομερή πραγματικότητα παρά μονάχα ένω- μένοι. Θέλαμε να παρευρισκότο κι' ο Ζάν στο γάμο μας.

—Η δική έγινε χωρίς μεγάλο θόρυβο. Ο ρόλος του Λουί Μπερνιέ απέκαλύφθη τελείως και κατεδικάσθη σε πενταετή φυλάκιση. Ελπίζαμε ότι θα απήλλασαν τον Ζάν, λόγω της νεό- τητός του και χάρις στο λευκό του παρελθόν. Άλλα η κατά- χρησις έφτανε τα πέντε εκατομμύρια φράγκα και κατεδικά- σθηκε στη μικρότερη δυνατή ποινή.

—Ο Ζάν έδέχθη την καταδίκη με αντρίκιο θάρρος, που έλεγε πολλά για το βάθος του χαρακτήρος του.

Με τον ένα με τον άλλο τρόπο, ο γυιός του Έντμόν έπρεπε ν' αποκατασταθ ήθικος. Έπρεπε να πάρη μια θέση στην κοι- νωνία.

—Ασφαλώς, σ'ε λίγο, θα μπορούσαμε να γευθούμε κι' οι τρεις μια κοινή ευτυχία. Ο εύλογημένος ρόλος μου σαν γυναίκας θ' άποκατούσε τότε το πλατύτερο νόημα του.

Τότε, δεν θα είχα μονάχα την αγάπη του Έντμόν. Γιατί την αγάπη του την είχα δολοκλήρη. Θα είχα την ευτυχία να του προσφέρω την μεγαλύτερη ύπηρεσία που θα μπορούσε να γίνει στη ζωή: Θα του ξανάδινα ένα γυίο για τον οποίο ή πατρική του καρδιά θα μπορούσε να είναι υπερήφανη.

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: ΚΩΣΤΑ ΚΡΟΝΤΗΡΑ

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΕΡΩΣ ΣΤΟ ΧΟΛΜΥΓΟΥΝΤ

Δεν θα εκπλαγείτε ασφαλώς καθόλου, εάν σας πούν ότι στο Χόλλυγουντ όπου επικρατεί μια ζωή πυρετώδης, ο έρωας κατέχει μια πολύ μικρή θέση. Και είναι πολύ φυσικό με την εκνευριστική ζωή που κάνουν οι άστερες. Κι όμως δεν λείπουν ούτε απ' την πόλη αυτή οι γυναίκες που δίνουν στην αγάπη τη μεγαλύτερη σημασία και που ξέρουν να την διαφυλάξουν, παρ' όλες τους τις ασχολίες. Αυτές είναι όμως σπάνιες. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται η Γκρέϊς Μορ, που παντρεύτηκε το 1931 τον Βαλεντινό Περέϊρα, έναν Ισπανό συγγραφέα. Και μολονότι είναι ήθοποιος και τραγουδίστρια, η ιδιωτική της ζωή είναι ήρεμη και ευτυχής.

— Αγαπώ το επάγγελμά μου, έλεγε κάποτε, μα ποτέ δεν θα παραμελήσω την άτομική μου ευτυχία προς χάριν του.

Η Νόρμα Σήρερ επίσης ήταν άφωτισμένη όταν πρό ολίγου αποθανόντα σύζυγό της Τάλμπερνκ και στα παιδιά της.

— Νομίζω, έλεγε μια φορά, ότι μια γυναίκα πρέπει να ποθεί περισσότερο απ' όλα την αγάπη του συζύγου της και την οικογενειακή της ευτυχία από την διασημότητα.

Η Μύρνα Λόου είναι πάντοτε άφωτισμένη στον σύζυγό της, τον οποίο λατρεύει. Η Καϊού Φράνσις, η μεγάλη αυτή στάρ-εκαταλείπει τον κινηματογράφο για να άφωτισω τον άνδρα της.

Βρίσκει, απήντησε, όταν την έρωτησαν σχετικά, από την πείρα που απέκτησε, ότι μια γυναίκα δεν μπορεί να είναι συγχρόνως διασημή και σύζυγος. Πρέπει να προτιμήσει ή το ένα ή το άλλο. Και εγώ προτιμώ το δεύτερο.

Όπως βλέπετε, καμιά γυναίκα όσο διάσημη κι αν είναι, δεν παύει να είναι γυναίκα και να ποθεί την οικογενειακή ζωή.

ΤΙ ΣΚΕΠΟΝΤΑΙ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΣΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ 1939.

ΕΛΠΙΔΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΟΝΕΙΡΑ

Η ANNY BERNÉY: Έγυρσε την πρώτη μου ταινία δεκαπέντε έτών «Τα Ψεύδη της Ν.Ι. νας Πετρόνας». Έως τότε έσπουδαία στα Λύκειο, χωρίς να σκεφθώ ποτέ τι θα μπορούσα να καταφέρω στην οδόννη.

Ο πρώτος μου ενδιαφέρον ρόλος ήταν στο «Ταρακονάδα», ο ρόλος μιας πριγκίπισσας. Βρέθηκα στη Βενετία, στην παραμυθένια κοσμήματα. Έμοιαζα με υπνοβάτιδα. Γιατί όλα αυτά μου φαινόταν σαν όνειρο. Έχω απ' αυτό το πρώτο μου φιλμ τις πιο ωραίες αναμνήσεις. Μα τώρα δεν μ' αρέσουν πια οι ρόλοι των πριγκίπισσών. Νομίζω πως είμαι πολύ πιο ικανή να παίξω ρόλους νέων κοριτσιών απ' την πραγματική ζωή.

Ο ΖΩΡΩ ΡΟΛΛΕΝ: Αútες τις ημέρες τελειώνω το φιλμ «Τελευταία συμφωνία» από το οποίο ελπίζω πολλά. Είναι ένας ρόλος που μ' αρέσει πολύ, (είμαι διευθυντής ορχήστρας).

Αν έχω όνειρα: Έχω! Κάθε θράδυ όνειρεται έργα, όπου παίζω πάντα ρόλους νέων ανθρώπων, με ζωή γεμάτη περιπέτειες και δυσκολίες, και που στο τέλος πάντοτε θγαίνω νικήτριας.

Η ΜΙΣΣΕΛ ΜΟΡΓΚΑΝ: Είμαι πολύ ευχαριστημένη με ό,τι κατόρθωσα μέχρι σήμερα,

Η χαριτωμένη αότη 17έτης Έγγλεζοπούλα Μάριον Ντάνιελς άσους στους ακροατικούς χορούς κατά το στέλ της περιφημής Μαίρη Έχει άγκαλιάρισθ από διάσημης Σύντια Ζός. Βερολίνου για την «Αποκριάτικη Έπιθεώρηση» που έτοιμάζει. Η νεορά Ντάνιελς θα γυρίση ταυτόχρονα στο Βερολίνο και μια ταινία ως πρωταγωνίστρια, με τον τίτλο «Μπερολίνος 1939».

Ελπίζω όμως να κατορθώσω πολύ περισσότερα.

Ο ρόλος που θα ήθελα να παίξω; Μα κά-θε φορά που βλέπω μια ταινία που παίζει ή Μπέττυ Νταϊνς, την οποίαν θαυμάζω τόσο πολύ, αναρωτιέμαι γιατί δεν μου έμπιστεύονται και μένα έναν τέτοιο ρόλο.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΕΑ

— Η Γκρέτα Γκάρμπο άρχισε επί τελους και πάλι να «γυρίζει», προς μεγάλον ένθου-σασμόν των θαυμαστών της. Η ταινία αυτή είναι η «Νινότσκ» του Ζάκ Νεβάλ. Σκηνοθέτης ο περίφημος Έρνστ Λιούμπετς.

— Ο Πάλ Μιούν, μετά την ταινία «Σουα-ρέζ» που πρόκειται κατ' αυτές να τελειώσει, θα γυρίση πάλι ταινία από τη ζωή του Μπε-ρόσεν. Στην ταινία αυτή θα λάβη μέρος ο περίφημος μασέτρος Τστανκί με την ορχή-στρα του.

— Η Κλωντέτ Κολμπερ αναγκάστηκε να αλλάξει για τετάρτη φορά το χρώμα των μα-λιών της. Έγινε κοκκινωμάλα, για να παίξη στην νέα ταινία που γυρίζει «Μεσονύκτιον».

— Η Άνναμπελλά Έφυγε μόνη της από το Ρίο Τζανέιρο, όπου ήταν μαζί με τον Τάυρον Πάουερ, κι' αυτό έδωσε σε μενάδες άνη-χίες τους θαυμαστές της, οι οποίοι παρακο-λουθούν με πολύ ενδιαφέρον το είδωλλο των δύο αστερών.

Μήπως θα την έγκαταλείψη κι' αυτήν ο άστατος κακτητής;

— Στο Παρίσι θά συγκροτηθ, κατά προ-τοβούλαν της Μαριέ Νήτριχ «Διεθνές συ-νέδριον μόδας». Στην οργανωτική επιτροπή λαμβάνουν μέρος οι γνωστότερες Γαλλίδες ένεντίτες. Το συνέδριον θα διοικήση επί μίαν έβδομάδα και θα συνέλθ, κατά τα τέλη της άνοιξης.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ

Ο Νόρμαν έπλησίασε την Έλση που ήταν ξαπλωμένη σε μια σάϊ-λόγκ, στην άμμου-διά κι' έσφοκοιμώταν με τα μάτια κλει-στά.

Σε λίγο, όταν η Έλση άνοιξε τα μάτια, κατηγόρησε το φίλο της ότι της είχε κλέψει ένα φιλί.

— Το παραδέχομαι, είπε ο Νόρμαν. Ο πε-ρασμός ήταν τόσο ισχυρός ώστε δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ. Σου έκλεψε ένα φιλί.

— Έναι! έφώναξε η Έλση, με άγανάκτ-σι. Έγώ έμέτρησα έπτά πριν ξυπνήσω.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Το ηλικιωμένο άντρώγιο έσπεκε στην άκρη της βεράντας του παραλιακού ξενοδοχείου και δεν μπορούσε ν' άκουση τα λόγια του νεαρού ξευγαριού που έσπεκε κάτω από την βεράντα, στον κήπο. Η κυρία Μπράουν γύ-ρισε και είπε στον άνδρα της:

— Μαυ φαίνεται ότι της κάμει πρόταση γά-μου και δεν είναι σωστό ν' άσυγκραζώμαστε. Σφύριξε τους για να τους ειδοποιήσουμε.

— Γιατί; έκαμε ο μίστερ Μπράουν. Μήπως είμένα μωρ σφύριζε κανείς τότε για να με ει-δοποιήση;

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

Ο Ντόνοβαν έργαζόταν στο χωράφι του. Όταν τον έπλησίασε ένας κυνηγός και τον έ-ρωτησε:

— Μήπως είδες κανένα λαγό να περάσθ ά-πό εδώ;

— Ναι, ναι, είδα. Είδα έναν να περνά έ-ξω και 15 μέρες, άπάντησε ο Ντόνοβαν.

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

Ο γαικετήμων Τζάκ παραπονιόταν ότι δεη μπορούσε να βρ, κατάλληλα παληόρουχα με τα οποία να ντύση το σκιάχτρο του κήπου του.

— Να βάλης το παλόνι μου κοπέλλο και τη φούστα μου, τον συμβούλεψε η γυναίκα του.

— Μη λες άνοιξιες, γυναίκα, της άπάντη-σε. Έγώ ζητώ να βάλω κάτι που να τρο-μάζουν τα πουλιά και όχι να γελάσουν.

ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

— Μπαμπά, ο δάσκαλος μου είπε να βρω τον μεγαλύτερο κοινό διαιρέτη.

— Υψιστε Θεέ! άκόμα δεν βρέθηκε από τό-τε που με άπέθαλε ο δάσκαλος από το σχο-λείο έπειδή δεν μπορούσα να τον βρω;

★

— Αυτός ο άνθρωπος ζητεί να του δανείσω λεπτά. Τον γνωρίζεις;

— Τον γνωρίζω όπως και σένα. Μη του δανεί-γης ούτε μια πεντάρα.

ΤΙ ΕΠΡΟΤΙΜΗΣΕ

Η Φράν Χινγκτερμέγιερ, σύζυγος του θη-ριοδασκαστού Χέρ Χινγκτερμέγιερ, ήταν μια τρομερή γυναίκα η οποία είχε τον άνδρα της υπό την άπόλυτη ύποταγή της.

Ένα θράδυ όμως επιστρέφοντας από το Ιπποδρόμιο ήταν λιγάκι πιωμένος κι' ένας φι-λος που γνώριζε τις σχέσεις μεταξύ των δύο συζύγων που συμβούλεψε ότι δεν θά ήταν σκό-πιμο να κάμει την εμφάνισή του στη γυναίκα του σ' αυτά τα χάλια.

Ο Χέρ Χινγκτερμέγιερ θυμήθηκε τότε το τρομερό θέλημα της γυναίκας του και δεν πήγε σπίτι.

Την άλλη μέρα όμως το πρωί, η γυναίκα του άνήσυχ, έτρεξε στο Ιπποδρόμιο να τον ζητά.

— Ποθ ήσουν χέρες όλη τη νύκτα; του εί-πε άπειλητική, μόλις τον είδε. Ποθ κοιμή-θηκες;

— Ήμουν, έρείς, λίγο στο κέφι, της άπάν-τησε, έκείνος γελαστά κι' έτσι για ν' άποφύ-γω πολλά δυσάρεστα και άπρόσπτα μαζ' σου, πήγα και κοιμήθηκα μέσα στο κλουδί με τα λεοντάρια!

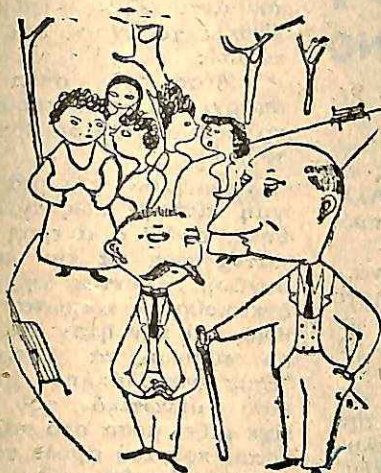
★

— Έπιασε το χέρι της και με όπερηφάνεια κ'ίταξε το δακτυλίδι των άρραβώνων που εί-χε περάσει στο δάκτυλό της έδώ και τρείς μέρες.

— Το θαύμασαν οι φιλενάδες σου; την ρώ-τησε με τρυφερότητα.

— Κάτι περισσότερο, του άπάντησε έκείνη έερά. Το άνεγκνώρισα!

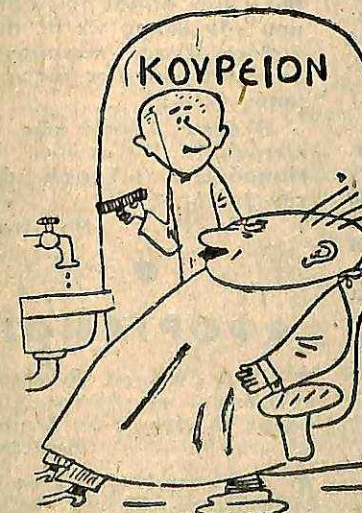
ΧΙΟΥ ΜΟΡ

— Τόσες παραμάνες για ένα μονάχι παιδί.
— Ναι, αλλά είναι μεγάλο. Είναι περί-που δεκαοχτώ χρονών!

— Κυρία, το πλοίο βυθίζεται.
— Και τί με νοιάζει έμένα; Έγώ τα ξιδεύω χάριν άναψυχής

— Τη μία ναμωθ την κάνετε περμα-κάντ, την άλλη να την αφήσετε μα-κρυνά προς τα πίσω και τις άλλες δύο να τις κάνετε χωρίστρα. Μ' ά-ρέσει η ποικιλία

Η επέτειος ενός έρωτικού δρύλου

ΤΑ 250 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΑΚΤΥΛΗΘΡΑΣ

Κάθε χρόνο, οι έφημερίδες όλου του κόσμου μάς θυμίζουν ότι πρέπει να γιορ-τάσουμε μιάν επέτειον ή μιάν έκατονταε-τηρίδα. Υπάρχει όμως μια μικρή έφεύρε-σις, με την οποίαν κανείς δεν έχει ά-κόμη άσχοληθ, αν και παίζει σπουδαί-οτατον ρόλο στη ζωή μας, και προ παντός στη ζωή των γυναικών.

Έδώ και διόμισι αιώνες, ένα άσήμαν-το πραγματάκι, κοινωνικό σχεδόν, άπα-ραίτητο όμως στις γυναίκες, έκανε την πρώτη του εμφάνισι στην Όλλανδία.

Από την ημέρα της «γεννήσεώς» του, το πραγματάκι αυτό δεν έτροποποίησε τη μορφή του. Δεν έμεγάλωσε, δεν άλλαξε καθόλου. Με την Ικανοποίησι ότι είχε χρη-σιμιο σε τόσον κόσμο, εξακολούθησε να ζή-και να πολλαπλασιάζεται, άκολουθώντας το δρόμο στον άπέραντο κόσμο.

Και σήμερα δεν ύπάρχει καλύθα ή μέ-γαρο όπου να μη δρίσκει και να μην είναι άπαραίτητο το μικρό αυτό άντικεί-μενο. Δεν θά το μαντέψατε βέβαια: είναι ή δακτυλήθρα, το μικρό αυτό έξεσουάρ που προστατεύει τα δάχτυλα των γυναι-κών από τα τοιπήματα της βελόνας.

Όταν οι μεγάλες μοδίστρες εργάζονται, δεν μπορούν βέβαια να φαντασθούν ότι μέγα μέρος της τέχνης και της ήσυχίας των όφείλεται στην μεταλλική αυτή άσπί-δα που τους προστατεύει τα δάχτυλα, ούτε γνωρίζουν ότι ή μικρή αλλά τόσον χρη-σιμη αυτή έφεύρεσις όφείλεται στον έ-ρωτα.

Άκούστε, εστίσσο, τον ωραίο θρύλο που έφθασε έως έδώ από την χώρα της τολότης και των άνεμομύλων, όπως τον άφηγούνται τα θράδνα οι καλές μητέρες στα κορίτσια τους:

Μια φορά κι' έναν καιρό, λοιπόν, (έδώ και 250 χρόνια, όπως είπαμε), στις όλ-λανδικές πεδιάδες που διασχίζονται από κανάλια, ζούσε μια νέα που είχε στα μά-τια το χρώμα τ' ουρανού και τα μαλλιά πιδ ξανθά από το χρυσάφι. Την έλεγαν Μύρ και το σπινάκι της ήταν μικρό, αλλά περιποιημένο, τριγυρισμένο από άνθισμέ-νους κήπους και καταπράσινα λειβάδια.

Όταν ο καιρός ήταν καλός (πράγμα τόσο σπάνιο στις χώρες του βορρά) ή νέα έκαιεθαινε στον κήπο και καθόταν ώρες όλόκληρες κοντά στους άνθισμένους θάμνους, προσπαθώντας να μάθ, τα μυσ-τικά των λουλουδιών ή άκούοντας το κελάιδημα των πουλιών.

Έπειδή ή όμορφιά της ήταν κάτι σπά-νιο κι' έξαιρετικό, κάθε φορά που κατέ-βαινε στον κήπο, όλη ή νεολαία μαζεύό-ταν εκεί γύρω και την έθαύμαζε. Άλλά ή ξανθή νέα έμενε άδιάφορη σ' όλους και τα χρόνια περνούσαν χωρίς οι θαυμαστάι της να μπορούν να της άποσπάσουν τίποτε παραπάνω από ένα χαμόγελο.

Όταν το καλοκαίρι ξεψυχούσε και το θλιβερό φθινόπωρο έτύλιγε με την όμιχλη την πεδιάδα, ή όμορφη Μύρ δεν έκαιε-θαινε πια στον κήπο, παρά έμενε όλη την ημέρα στο σπίτι, ράδοντας.

Ένα άπόγευμα, λοιπόν, του φθινοπώ-ρου, ή νέα είδε να περνά κάτω άπ' τα παράθυρά της ή Νικόλας Βαν Μπεσάττεν, ένας νεαρός και πλούσιος κοσμηματοπώ-λης, πασίγνωστος σε όλη τη χώρα για την κομψότητα και την τιμιότητά του. Η νέα έσκόπασε το βλέμμα άπ' τη δουλειά της και, χωρίς να θέλη, κάρφωσε με τόση γλυκύτητα το βλέμμα της στα μάτια του νέου, που αυτός έπήρε θάρρος κι' έπήγε να χτυπήση την πόρτα της.

Μια μελωδική φωνή τον έκάλεσε μέσα

και ό νέος, με ένα πήδημα, βρέθηκε κον-τά της και σε λιγάκι είχαν γίνει καλοί φίλοι. Τέλος, με φωνή που έτρεμε άπ' τη συγκίνησι, ό νέος της είπε ότι την ά-γαπάει από καιρό κρυφά, σιωπηλά, τρυ-φερά...

Όλοι οι έρωτευμένοι νομίζουν πως ά-νεκάλυψαν τον έρωτα. Και όμως δεν κά-νουν άλλο τίποτε παρά ν' άνανεώνουν κά-θε φορά αυτό το θαύμα με νέα λόγια ή και παλιά, χιλιεπωμένα, αλλά που τα λένε τόσο πειστικά και άρμονικά, ώστε να δίνουν την έντύπωσι ότι προφέρονται για πρώτη φορά.

Η αιώνια ιστορία επανέληφθη για τον Νικόλα και την Μύρ. Και μια μέρα, μια Κυριακή, ό νέος έπήγε στο σπίτι της μηνησής του, φορώντας τα γιορτινά, και μαζί της έξεκίνησε για τη μικρή έκκλη-σία του χωριού, για να τελέσουν τους γάμους. Και όλες οι φίλες της νέας την άκολουθήσαν για να γιορτάσουν μαζί της το χαρμόσυνο γεγονός.

Η ευτυχία τους ήταν άπόλυτη τώρα, και το χαριτωμένο άντρώγιο άρχισε μια ζωή ήσυχη κι' ευχάριστη. Πέρασαν με-ρικές εβδομάδες. Το καλοκαίρι ξανάβρε στον κόσμο, και ή νυφούλα κατάλαβε πως έκόντευε να γίνη μητέρα. Και από τότε δεν έσκέφθηκε άλλο τίποτε, παρά να έ-τοιμάση τα ρουχαλίκια του παιδιού της. Άλλά ή δουλειά ήταν κοπιαστική, και τα χέρια της τόσο λεπτά! Σε κάθε βελονιά τα δαχτυλάκια της αϊμάτωναν. Πώς να το άποφύγη αυτό;

Ο καϊνέμος ό άντρας της θασανιζόταν για να βρ, ένα μέσον και ν' άπαλλάξη την γυναίκα του άπ' αυτό το μαρτύριο. Άλλά του γάκουν.

Έξαφνα όμως, μια σκέψις πέρασε από το νου του. Αυτός, που ήταν τόσο έφευ-ρετικός, δεν μπορούσε να κατασκευάση έναν μικρό προφυλακτήρα για το δαχτυ-λάκι της, μια χρυσή άσπίδα σε σχήμα κάλκους, για να βάζ, μέσα το δάχτυλο; Και αυτή θά το δεχόταν ευχάριστα το δώρο, αφού θά μπορούσε να δουλέψη πιό άνετα και να κάνει πιό γρήγορα τα ρου-χαλίκια του παιδιού της.

Έτσι, λοιπόν, γεννήθηκε ή δακτυλήθρα! Και άμέσως διαδόθηκε, γιατί όλες οι φί-λες της Μύρ θέλησαν ν' άποκτήσουν άμέ-σως ένα παρόμοιο χρησιμώτατο πραγμα-τάκι.

Το περίεργο αυτό γεγονός συνέβη τον χειμώνα του 1688. Έπέρασαν άρα 250 χρόνια από τότε που έφευεθθηκε ή δα-κτυλήθρα.

Και χάρις στο έρωτικό έκείνο θαύμα, την μεταχειρίζονται σήμερα οι γυναίκες όλου του κόσμου, και ή μικρή αυτή κι-λυνδρική άσπίδα είναι το έμβλημα της οί-κογενειακής εργασίας, όπως ήταν ή έκδή-λωση του ευγενέστερου των ανθρώπινων αισθημάτων: της μητρικής στοργής.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΚΑΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Τό τακτικό περιπετειώδες διήγημα του ΜΑΡΙΝΟ

ΝΑ, επί τέλους ο Ρόμπερ Πέρτουις μπορεί να πη πώς σώθηκε. Ο άνθρωπος που έτρομοκράτησε εκατοντάδες ανθρώπους και που έκανε κάθε είδους εγκλήματα, κατώρθωσε να φύγει από τη φυλακή της έπαρχιας εκείνης όπου τον είχαν κλείσει για να τον μεταφέρουν αργότερα στο Μόντρεαλ για να τον δικάσουν.

Κι' όχι μόνον κατώρθωσε να δραπέτευση από τη φυλακή αλλά έκανε να χάσουν και τα ίχνη του οι αστυνομικοί που τον κυνήγησαν για να τον συλλάβουν.

Και τώρα για τον Πέρτουις απομένει να μην ξαναπέσει στα δούλες των αστυνομικών που του έχουν ρίξει σε κάθε δρόμο και σε κάθε πόλη. Πρέπει να βρή ένα σίγουρο καταφύγιο κι' εκεί να περιμένει να περάσει η μπόρα κι' ύστερα να υπερπηδήσει το φράγμα που του έστησαν γύρω του, να φτάσει στο καταφύγιο της συμμορίας του, στα παρθένα δάση της Ούσεας.

Ο Ρόμπερ Πέρτουις λοιπόν εγκαταλείπει το δρόμο και παίρνει τα μονοπάτια και τις λαγυαδιές. Φτιάχνει λιγάκι τα ξεσχισμένα ρούχα του, τινάζει τη σκόνη από πάνω του, διαπιστώνει πως το πιστόλι που έκλεψε από τον δεσμοφύλακα είχε γεμάτο κι' ύστερα προχωρεί με αποφασιστικότητα.

Νοιώθει μέσα του σφρίγος ακαταμάχητο και από φασιστικότητα. "Υστερα από κάμποσο δρόμο που έκαμε ψάχνοντας να βρή σίγουρο καταφύγιο, βλέπει ότι έρχονταν κατ'έπάνω του ένας άνθρωπος.

Ο άγνωστος στάθηκε μπροστά του και του λέει με φωνή αναποφάσιστη:

—Ποιόν ζητάτε;
—Γιατί ρωτάτε; του απαντά ο Ρόμπερ κρατώντας το πιστόλι μέσα στη τσέπη του.

—Γιατί αυτό εδώ είναι ένα ιδιωτικό μονοπάτι που φέρει μόνο στο σπίτι μου.

—Ωστε είναι ιδιωτικό μονοπάτι που φέρει στο σπίτι σας; Πολύ καλά ακριβώς αυτό ζητούσα κι' εγώ.

Ο άγνωστος σήκωσε το χέρι για να σκουπίσει τον κρύον ιδρώτα που ύγραι-

νε το μέτωπό του.

—Τί θέλετε να πείτε;

—Θέλω να πω πως ακριβώς έσας ζητούσα—είπε ο Ρόμπερ ειρωνικά κι' ευχαριστημένος—έμπρός, πάμε.

Ο άγνωστος κάνει μια κίνηση σαν να θέλει να πάει κίνηση από την τσέπη του αλλά ο Ρόμπερ δεν του δίνει καιρό.

—Ψηλά τα χέρια! φωνάζει τραβώντας το πιστόλι του. Βαδίζετε μπροστά μου, αν θέλετε... Άλλοιμονό σας αν αντισταθήτε.

Τρέμοντας από τον φόβο του, ο άγνωστος υπακούει.

Κι' ο παράξενος περίπατος αρχίζει. Ένας άνθρωπος ψηλός και χονδρός με τα χέρια πλεγμένα στον σβέρκο, ακολουθείται από έναν άλλον ωπλισμένο και με παραμορφωμένο από αγωνία πρόσωπο.

Για μια στιγμή ο αίχμαλτος, χωρίς να σταματήσει το βάδισμά του, λέγει:

—Στο σπίτι μου, έχετε, δεν υπάρχει τηλεφώνω.

—Δεν πειράζει—μούνγκρισε ο Ρόμπερ. Δεν το χρειαζόμαστε.

—Και τότε γιατί, έρχοσαστε στο σπίτι μου;

Ο Ρόμπερ κάνει μια γκριμάτσα και απαντά βαρυσημένως:

—Για να κουβεντιάσουμε Περπατάτε!

—Αν ζητάτε να έρθετε στο σπίτι μου, για να βρήτε τα κλεμμένα, χάνετε τον καιρό σας, προσθέτει ο άγνωστος.

Η έκπληξις που έδημιούργησαν αυτά τα λόγια στον ληστή, είχε τέτοια ώστε στέκει και διατάσσεται:

—Άλλε. Γυρίστε προς εμένα.

Ο άγνωστος γυρίζει τρέμοντας και κάτωχρος.

—Γιατί λέτε πως δεν θα βρω τα κλεμμένα στο σπίτι; ρώτησε ο Ρόμπερ Πέρτουις.

—Γιατί δεν μου άρεσουν τα χασομέρια. Τώρα πια με πιάσατε και μπορείτε να με κλείσετε στη φυλακή. Άλλά αν έρχόσαστε στο σπίτι για να βρήτε το θησαυρό, χάνουμε άδικα τον καιρό μας κι' οι δυο.

Ο θησαυρός δεν υπάρχει κι' αν ακόμη με κρεμάσουν δεν θα μαρτυρήσω που τον έχω κρυμμένο. Έξ' άλλου δεν θέλω να μάθω ή γυναίκα μου ποιός είμαι. Την παντρεύτηκα εδώ και

λίγους μήνες και δεν ξέρει ποιός είμαι.

Λίγο έλειψε να πέσει από τα χέρια του Πέρτουις το πιστόλι που κρατούσε. Άλλ' αμέσως συνήλθε και πρόσθεσε:

—Ωστε δεν θέλεις να...

—Σας ικετεύω—οδηγήστε με στη φυλακή, κάνετε με ό,τι θέλετε, αλλά μη με πάτε στο σπίτι. Προτιμώ να με νομίσω νεκρό ή γυναίκα μου, παρά να την πικράνω με την αποκάλυψη πως είμαι ένας ληστής.

Εφύγα από τις Ήνωμένες Πολιτείες εδώ και ένα χρόνο, αφού λήστεψα την Τράπεζα του Μπουόφαλο κι' έδω έδημιούργησα μια καλή εγκατάσταση. Άς φύγουμε, σας ικετεύω. Η γυναίκα μου θα με νομίσω πεθαμένο.

Ο Ρόμπερ Πέρτουις ξέσπασε σε ένα ήχηρο γέλιο και έδωσε ένα φιλικό χτύπημα στο στήθος του άγνωστου του.

—Μα για δες τί τύχη!—ξεφώνισε.

Ο άλλος κρατώντας πάντα ψηλά τα χέρια τον κύτταζε σαν απολιθωμένο.

Τέλος ο Πέρτουις ξαναβάζει στη τσέπη το πιστόλι του και διατάσσει:

—Κάτω τα χέρια, φίλε! Πώς λέγεσαι;

—Ζοζέφ Μπάρντι. Άλλά...

—Είμαστε σύντροφοι. Είμαι κι' εγώ της «δουλειάς». Ονομάζομαι Ρόμπερ Πέρτουις και ζητώ καταφύγιο. Και συ θα με φιλοξενήσεις χωρίς να πω τίποτα στη γυναίκα σου. Συγκινημένοι κι' οι δυο προχώρησαν αγκαλιασμένοι.

★

Μία από τα μεσάνυχτα. Στο σπίτι του Ζοζέφ Μπάρντι τα πάντα σιωπούν. Στο δωμάτιο των ξένων που βρίσκεται στο ισόγειο κοιμάται ήσυχα ο Ρόμπερ Πέρτουις με το πιστόλι κάτω από το μαξιλάρι του. Στο πρώτο πάτωμα κοιμάται ο πρώην-ληστής με τη γυναίκα του.

Δηλαδή η γυναίκα κοιμάται, ενώ ο Ζοζέφ είναι ανήσυχος. Κάθε τόσο ανασπώνεται από το κρεβάτι, ανάβει ένα σπρίτο και κυττάζει την ώρα. Στη δυο ή ώρα ο Ζοζέφ ξυπνά τη γυναίκα του.

—Πού έβαλες το σκονί που χρησιμοποίησα για να ρίξουμε τον ευκάλυπτο εδώ κι' ένα μήνα.

—(Πλάυτος)

Η γυναίκα για μια στιγμή νόμισε πως ώνειρευόταν ο άνδρας της. Ο Μπάρντι όμως επέμεινε. "Ήθελε το σκονί και έσυνέχισε:

—Μέσα στο σπίτι μας υπάρχει ο πιο τρομερός κακούργος. Ο Ρόμπερ Πέρτουις!

Η γυναίκα για μια στιγμή πίστεψε πως τρελάθηκε, αλλά ο άνδρας της κατόρθωσε να την καθησυχάσει λέγοντας της πως ο κακούργος κοιμάται βαθεία και δεν ήταν και τόσο εύκολο να ξυπνήσει.

Επεί ένα ολόκληρο μπουγάκι ύπνωτικό που του είχε ρίξει μέσα στο παλιό κρασί που του άρεσε τόσο.

Κι' ακολουθούμενος από τη φοβισμένη γυναίκα του ο Ζοζέφ Μπάρντι βρήκε το σκονί, μπηκε στο δωμάτιο του επικινδύνου ξένου, κι' αφού τον έδεσε σαν σαλάμι καβάλλησε τη μοτοσυκλέτα του και έτρεξε να είδοποίηση την αστυνομία.

★

Την άλλη μέρα οι έφημεριδες έγραψαν: «Ένας έξυπνος χωρικός συνέλαβε τον φοβερώτερο ληστή της Αμερικής!» Κι' ο Ζοζέφ Μπάρντι αφού αγόρασε μιαν έφημερίδα έδειξε την είδηση στη γυναίκα του λέγοντάς της:

—Διάβασε! Κι' ύστερα πές μου αν είμαι ή δεν είμαι άγιος!

—Μα πως έγινε; Πως τον έφερες εδώ; Τον έγνώριζες από πριν;

—Τον γνώριζα μόνον από τις φωτογραφίες που που τις είχαν δημοσιεύσει οι έφημεριδες. Κι' όταν τον συνήντησα, αμέσως κατάλαβα τον κίνδυνο που διέτρεχα. Και τότε θυμήθηκα μια φράση του παππού μου «αν θέλεις να σε συμπαθήσει ένας κακούργος, κάνε και συ πως είσαι δμοιός του»!

Βλέπεις λοιπόν πως τα κατάφερα. Και τώρα θα εισπράξω τα λεφτά απ' την επικήρυξη!

ΜΑΡΙΝΟ

★

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

★ Δεν υπάρχει άνθρωπος στον οποίον να μην έτοιχισε ακριβώς το γεγονός ότι ήλπιζε. (Φενελόν)

★ Δεν μπορεί ναχη έχθρους οποιοσδήποτε. Πρέπει ναβίη κάτι για ναχη έχθρους. (Νέβδα)

★ Σκέπτεσθε πάντοτε τη βραχύτητα της ζωής, δεν έρωμε την αξία των πραγμάτων παρά αφού τη χάσωμε. (Πλάυτος)

ΠΩΣ έπεξεργάζονται τα διαμάντια;

Η έπεξεργασία του διαμαντιού, είναι μια δουλειά εξαιρετικά λεπτή, που απαιτεί πολλόν χρόνον και πολλήν υπομονή.

Ο αλάξευτος λίθος περιέχει συνήθως κηλίδες, μέρη χρωματιστά και θαμπά. Αυτά όλα πρέπει ν' αφαιρεθούν, γιατί καταστρέφουν τη λάμψη ενός κοσμήματος. Για τόν λόγο, λοιπόν, αυτόν, χωρίζουν σε δυό, ή και περισσότερα κομμάτια τόν λίθο, τόν οποίον σχίζουν ακριβώς στα σημεία που πρέπει ν' αφαιρεθούν. Επίσης τόν σχισμό επιβάλλεται αν ιδίη ένα ωραιότερο σχήμα στην πέτρα. Μετά έρχεται η εργασία δια της οποίας γυαλίζεται τόν διαμάντι. εργασία έπίσης πολύ λεπτή. Τό γυάλισμα δεν γίνεται παρά μόνο με διαμάντι έπίσης. Ένα μίγμα από σκόνι, διαμαντιού και λαδιού, άπλώνεται σ' έναν δίσκο χυτοσιδήρου που περιστρέφεται. Τό διαμάντι στερεώνεται σ' έναν μικρό μετάλλιο βραχιόλια κι' ακουμπά στον περιστρεφόμενο δίσκο, άπαράλλακτα όπως ή βελόνα επάνω στο δίσκο τού γραμμοφώνου. Έννοείται ότι γίνεται αυτό για κάθε έδρα τού διαμαντιού και ως γνωστόν πολλοί λίθοι έχουν και 38 ακόμη έδρες.

Μετά τό γυάλισμα, τα διαμάντια έμβαπτίζονται σ' όρισμένα όξέα για να καθαρισθούν και από τα λάδια και παρυσιαζόνται τότε με όλη τους τη λάμψη. έτοιμα να δεθούν σε δαχτυλίδια, βραχιόλια κι' άλλα κοσμήματα.

Μετά τό γυάλισμα, τα διαμάντια έμβαπτίζονται σ' όρισμένα όξέα για να καθαρισθούν και από τα λάδια και παρυσιαζόνται τότε με όλη τους τη λάμψη. έτοιμα να δεθούν σε δαχτυλίδια, βραχιόλια κι' άλλα κοσμήματα.

Μετά τό γυάλισμα, τα διαμάντια έμβαπτίζονται σ' όρισμένα όξέα για να καθαρισθούν και από τα λάδια και παρυσιαζόνται τότε με όλη τους τη λάμψη. έτοιμα να δεθούν σε δαχτυλίδια, βραχιόλια κι' άλλα κοσμήματα.

ΠΟΙΟΙ ύπηρεξαν οι κυριώτεροι ποντοπόροι ή έξερευνηταί τών θαλασσών;

Ο Χριστόφορος Κολόμβος, ό οποίος ανέκάλυψε την Αμερική και άπεβίβασθη για πρώτη φορά στην Αιτή...

Ο Σεβαστιανός ντε Όκάμπο, ό οποίος έδρασε τό μνημείον της έδρας τών Ισθμύ του Παναμά. Ο Καμπρόλ, ό οποίος έξερεύνησε τις άκτες της Βραζιλίας. Ο Βάσκο ντε Γκάμα, ό οποίος έπεσεκέθη τις Ινδίες. Ο Ζάκ Καρτιέ, ό οποίος έξερεύνησε τα παράλια τού Καναδά. Ο Καμπό, ό οποίος ανέκάλυψε τη Νέα Γη. Οι Ντόμ Έρρίκος και Άλμπουκιέρτο, που διέτρεξαν τις θάλασσες της Ασίας. Οι Τζέιμς Κούκ, Μπουκενβίλ και Λά Περούζ που έξερεύ...

Κούβας. Ο Μαγγελάνος, ό οποίος ανέκάλυψε τόν Ισθμό τού Παναμά. Ο Καμπρόλ, ό οποίος έξερεύνησε τις άκτες της Βραζιλίας. Ο Βάσκο ντε Γκάμα, ό οποίος έπεσεκέθη τις Ινδίες. Ο Ζάκ Καρτιέ, ό οποίος έξερεύνησε τα παράλια τού Καναδά. Ο Καμπό, ό οποίος ανέκάλυψε τη Νέα Γη. Οι Ντόμ Έρρίκος και Άλμπουκιέρτο, που διέτρεξαν τις θάλασσες της Ασίας. Οι Τζέιμς Κούκ, Μπουκενβίλ και Λά Περούζ που έξερεύ...

Τό ρολόι χτυπά 17.160 φορές τήν ώρα, 411.840 φορές τήν έβδομήνυκτο και 150.424.560 φορές τόν χρόνο. Ένα ρολόι, καλά διατηρούμενο, μπορεί να έξακολουθήσει να εργάζεται και 100 χρόνια. Ωστε μπορεί να χτυπήσει 15.042.456.000 φορές χωρίς να χαλάσει από τό χτύπημα.

Η καρδιά τού ανθρώπου πάλλεται περί τις 5.000 φορές τήν ώρα 12.000 φορές τό έβδομήνυκτο και 43.000.000 τό χρόνο. Έάν λοιπόν και ό άνθρωπος ζήσει 100 χρόνια, πράγμα που συμβαίνει κάποτε, ή καρδιά του θα χτυπήσει 4.383.000.000 φορές.

ήσαν τόν άπέραντον Είρηνικών κ.λπ.

ΠΟΙΟ δηλητήριο παράγεται από την καύση ενός γραμμαρίου καπνού;

Η καύση ενός γραμμαρίου καπνού άποδίδει 2 έξ. 4 κυβικά εκατοστά όξειδίου τού άνθρακος.

Τό όξειδιόν αυτό μπορεί, λοιπόν, να έλνε ένας κίνδυνος, ανάλογος με τόν αριθμό τών καπνιστών, τήν μικρότητα τού δωματίου και τις συνθήκες άερισμού.

ΠΩΣ μπορούμε ν' άποφύγουμε τό ξύνισμα τού γάλακτος;

Άρκει να ρίξη κανείς μέσα στο γάλα 2,50 γραμμάρια άνθρακική σόδα, κατά λίτραν, και μετά να τό βράσει. Κατ' αυτόν τόν τρόπο καθυστερείται επί δέκα έως δώδεκα περίπου ώρες ή τώσον έπίφοβος πηξίς που προξενεί τήν αθύρμητη αλλοίωσι τού ύγρου.

ΠΩΣ πρέπει ν' ακολουθήται μια διαίτα;

Τις περισσότερες φορές οι διαίτες δεν πρέπει να είναι πολύ αστηρές. Συχνά έχει παρατηρηθή ότι είναι πιο όλθριο να ακολουθή κανείς τη διαίτα του κατά γράμμα, παρά να μήν τήν εφαρμόζει καθόλου. Πολύ γρήγορα αντιλαμβάνεται κανείς ότι μια διαίτα είναι πολύ έπίπονη, έάν άφορξεί στην έξασθένησι, τήν άναίμια, τήν άδυναμία (έκτός εκείνων που είναι προωρισμένες για τούς πολύσκαρκους). Πρέπει να προσέχη να τρώη κανείς πάντοτε, σε άρκετήν ποσότητα, όλα τα άναγκαζόντα τρόφιμα. Η διαίτα είναι ένα πραγματικό φάρμακο που πρέπει να διαγραφεί πολύ έπακριβώς από τόν ιατρό. Δεν πρέπει να καταργή σιγά-σιγά, τήν διατροφή, χωρίς υπεύθυνην ύπόδειξη εκείνων ή τών άλλων φαγητών.

ΠΟΙΟ ψάρι κατασκευάζει μόνο του τη φωλιά του;

Ο γαστερόστεος. Ένα είδος μικρού ψαριού 10-15 εκατοστών, που ζή σ' όλες τις ευρωπαϊκές άκτες και όχι σπάνια στις δικές μας, έχει τήν έπιτηδειότητα να κατασκευάζη τη φωλιά του με χόρτα

Τό ρολόι χτυπά 17.160 φορές τήν ώρα, 411.840 φορές τήν έβδομήνυκτο και 150.424.560 φορές τόν χρόνο. Ένα ρολόι, καλά διατηρούμενο, μπορεί να έξακολουθήσει να εργάζεται και 100 χρόνια. Ωστε μπορεί να χτυπήσει 15.042.456.000 φορές χωρίς να χαλάσει από τό χτύπημα.

Η καρδιά τού ανθρώπου πάλλεται περί τις 5.000 φορές τήν ώρα 12.000 φορές τό έβδομήνυκτο και 43.000.000 τό χρόνο. Έάν λοιπόν και ό άνθρωπος ζήσει 100 χρόνια, πράγμα που συμβαίνει κάποτε, ή καρδιά του θα χτυπήσει 4.383.000.000 φορές.

Τό ρολόι χτυπά 17.160 φορές τήν ώρα, 411.840 φορές τήν έβδομήνυκτο και 150.424.560 φορές τόν χρόνο. Ένα ρολόι, καλά διατηρούμενο, μπορεί να έξακολουθήσει να εργάζεται και 100 χρόνια. Ωστε μπορεί να χτυπήσει 15.042.456.000 φορές χωρίς να χαλάσει από τό χτύπημα.

και τήν κρεμά σε μερικά εκατοστόμετρα από τήν έπιφάνεια τών λυμνών ή ήσυχων ποταμών. Η φωλιά του, σε σχήμα γυναικείου μανδύ, έξωγκωμένη στο μέσον, είναι πιο κοντή απ' τό σώμα τού ψαριού, τού οποίου τό κεφάλι και ή ούρα τήν ξεπερνούν. Ο γαστερόστεος άνήκει στην οικογένεια τών άκανθοπτερών.

ΠΟΙΑ είναι η «Σεληνομαντεία»;

Η Σεληνομαντεία έχει ως σκοπόν τόν διά τής Σελήνης καθορισμόν τών χρόνων που θα ζήση κανείς, είτε παίρνοντας ως βάση τής μελέτης τήν στιγμή της γενήσεως,

είτε μια χαρακτηριστική ήμερα (αυτό χημα: ασθένεια, κλπ.). Από τήν πρώτη ως τη δεκάτη πέμπτη μέρα ή Σελήνη θεωρείται ως εύνοική, ενώ ή έλαττωμένη Σελήνη είναι δυσμενής. Οι 1η, 8η, 10η, 11η και 12η ήμέρες τής Σελήνης είναι, όπως λέγε οι Σεληνομάντεις, έγγυσις μακροζωίας.

ΠΩΣ πρέπει ν' ακολουθήται μια διαίτα;

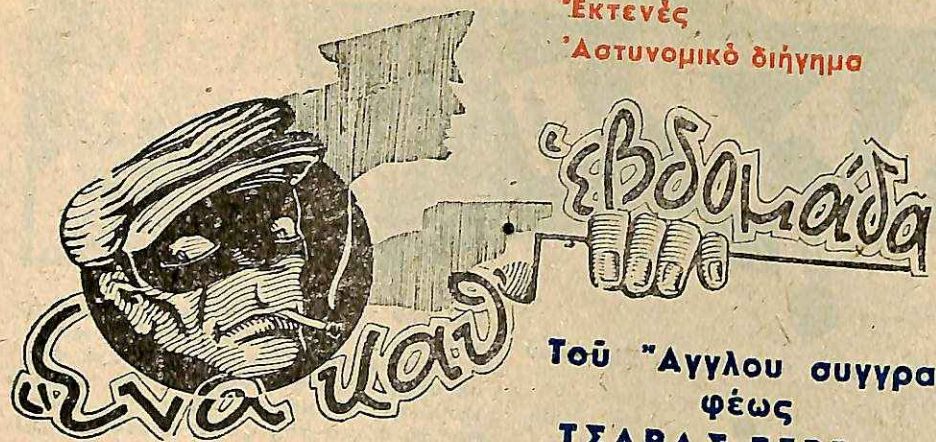
Τις περισσότερες φορές οι διαίτες δεν πρέπει να είναι πολύ αστηρές. Συχνά έχει παρατηρηθή ότι είναι πιο όλθριο να ακολουθή κανείς τη διαίτα του κατά γράμμα, παρά να μήν τήν εφαρμόζει καθόλου. Πολύ γρήγορα αντιλαμβάνεται κανείς ότι μια διαίτα είναι πολύ έπίπονη, έάν άφορξεί στην έξασθένησι, τήν άναίμια, τήν άδυναμία (έκτός εκείνων που είναι προωρισμένες για τούς πολύσκαρκους). Πρέπει να προσέχη να τρώη κανείς πάντοτε, σε άρκετήν ποσότητα, όλα τα άναγκαζόντα τρόφιμα. Η διαίτα είναι ένα πραγματικό φάρμακο που πρέπει να διαγραφεί πολύ έπακριβώς από τόν ιατρό. Δεν πρέπει να καταργή σιγά-σιγά, τήν διατροφή, χωρίς υπεύθυνην ύπόδειξη εκείνων ή τών άλλων φαγητών.

ΠΟΙΟ ψάρι κατασκευάζει μόνο του τη φωλιά του;

Ο γαστερόστεος. Ένα είδος μικρού ψαριού 10-15 εκατοστών, που ζή σ' όλες τις ευρωπαϊκές άκτες και όχι σπάνια στις δικές μας, έχει τήν έπιτηδειότητα να κατασκευάζη τη φωλιά του με χόρτα

Τό ρολόι χτυπά 17.160 φορές τήν ώρα, 411.840 φορές τήν έβδομήνυκτο και 150.424.560 φορές τόν χρόνο. Ένα ρολόι, καλά διατηρούμενο, μπορεί να έξακολουθήσει να εργάζεται και 100 χρόνια. Ωστε μπορεί να χτυπήσει 15.042.456.000 φορές χωρίς να χαλάσει από τό χτύπημα.

Η καρδιά τού ανθρώπου πάλλεται περί τις 5.000 φορές τήν ώρα 12.000 φορές τό έβδομήνυκτο και 43.000.000 τό χρόνο. Έάν λοιπόν και ό άνθρωπος ζήσει 100 χρόνια, πράγμα που συμβαίνει κάποτε, ή καρδιά του θα χτυπήσει 4.383.000.000 φορές.

ΕΚΤΕΝΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ "ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑ-
ΦΕΩΣ
ΤΣΑΡΛΣ ΒΕΡΡΑΛ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Θάταν δέκα σχεδόν υπό το μηδέν όταν ξφθασα παγωμένος στο νεκροτομείο όπου με περίμενε ο λοχαγός Μίκ Μούλνεν.

— Από πού έρχεσθε; με ρώτησε βλέποντας τη μαύρη φορεσιά μου.

— Από γάμο.

— "Α! έννοώ, είπε ο Μίκ. Θάχατε πάει στον γάμο της κόρης του Μοντγκόμερυ που γινόταν σήμερα.

— Ακριβώς. Μόλις είχα πάει στη δεξίωση, που έπακολούθησε τη στέψη, έλαβα το μήνυμά σας. Θά θυμάστε ίσως, ότι εγώ είχα ανακαλύψει τα διαμάντια του Μοντγκόμερυ.

— Ναι. Γι' αυτό σάς κάλεσα...

— Τι συμβαίνει;

— Θάθελα να μου πιστοποιήσετε την ταυτότητα ενός πτώματος, που θρήκαμε.

— Και πώς φαντάζεσθε, ότι εγώ την ξέρω;

— Το μόνο πράγμα που θρέθηκε επάνω του, είναι ένα απόκομμα παλαιάς εφημερίδας, που δμυλεί για την ανακάλυψη από σάς των διαμαντιών του Μοντγκόμερυ. Έπομένως θά τον γνωρίζετε. Σας είδοποιώ όμως, ότι πρέπει ναχετε γερό στομάχι, γιατί τώ θέαμα είναι φρικτό.

Πήγαμε στον διπλανό θάλαμο, όπου ήταν έκτεθειμένο το πτώμα και τώ κύτταξα προσεκτικά. "Η καρδιά μου κτυπούσε δυνατά και γύρισα αλλού τώ κεφάλι.

— "Ας φύγωμε από δω, είπα στον Μίκ. "Έχω να σάς μιλήσω.

Γύρισα μαζί στο γραφείο και κάθησα σέ μια καρέκλα.

— Κατά πάσαν πιθανότητα δεν θά ξέρετε πολλά πράγματα για την υπόθεση εκείνη των διαμαντιών, είπα στον Μίκ.

— Ναι, πάντοτε μās μιλούσατε άορίστως γι' αυτή.

— "Αν θέλετε σάς την διηγομαι λεπτομερώς τώρα:

— Τ' απόγεμα εκείνο, πәне πέντε-έξη χρόνια από τότε, είχα γυρίσει σπίτι κάπως ενωρίτερα του συνηθούς, όταν άκουσα ξαφνικά να σημαίνει ή πόρτα και σέ λίγο είδα να προβάλλη ο "Τίγρις" ο Σλάττερ, ο βοηθός μου, μαζί μ' ένα κοντό γεροντάκο.

— "Ο κύριος σάς ζητούσε στο γραφείο και έπειδή δεν είσαστε εκεί και έλεγε ότι θιάζεται, σάς τόν έφερα εδώ. μου εξήγησε ο Σλάττερ.

— Τ' απόγεμα εκείνο, πәне πέντε-έξη χρόνια από τότε, είχα γυρίσει σπίτι κάπως ενωρίτερα του συνηθούς, όταν άκουσα ξαφνικά να σημαίνει ή πόρτα και σέ λίγο είδα να προβάλλη ο "Τίγρις" ο Σλάττερ, ο βοηθός μου, μαζί μ' ένα κοντό γεροντάκο.

— "Ο κύριος σάς ζητούσε στο γραφείο και έπειδή δεν είσαστε εκεί και έλεγε ότι θιάζεται, σάς τόν έφερα εδώ. μου εξήγησε ο Σλάττερ.

— Τ' απόγεμα εκείνο, πәне πέντε-έξη χρόνια από τότε, είχα γυρίσει σπίτι κάπως ενωρίτερα του συνηθούς, όταν άκουσα ξαφνικά να σημαίνει ή πόρτα και σέ λίγο είδα να προβάλλη ο "Τίγρις" ο Σλάττερ, ο βοηθός μου, μαζί μ' ένα κοντό γεροντάκο.

— "Ο κύριος σάς ζητούσε στο γραφείο και έπειδή δεν είσαστε εκεί και έλεγε ότι θιάζεται, σάς τόν έφερα εδώ. μου εξήγησε ο Σλάττερ.

— Τ' απόγεμα εκείνο, πәне πέντε-έξη χρόνια από τότε, είχα γυρίσει σπίτι κάπως ενωρίτερα του συνηθούς, όταν άκουσα ξαφνικά να σημαίνει ή πόρτα και σέ λίγο είδα να προβάλλη ο "Τίγρις" ο Σλάττερ, ο βοηθός μου, μαζί μ' ένα κοντό γεροντάκο.

— "Ο κύριος σάς ζητούσε στο γραφείο και έπειδή δεν είσαστε εκεί και έλεγε ότι θιάζεται, σάς τόν έφερα εδώ. μου εξήγησε ο Σλάττερ.

— Τ' απόγεμα εκείνο, πәне πέντε-έξη χρόνια από τότε, είχα γυρίσει σπίτι κάπως ενωρίτερα του συνηθούς, όταν άκουσα ξαφνικά να σημαίνει ή πόρτα και σέ λίγο είδα να προβάλλη ο "Τίγρις" ο Σλάττερ, ο βοηθός μου, μαζί μ' ένα κοντό γεροντάκο.

— "Ο κύριος σάς ζητούσε στο γραφείο και έπειδή δεν είσαστε εκεί και έλεγε ότι θιάζεται, σάς τόν έφερα εδώ. μου εξήγησε ο Σλάττερ.

— Τ' απόγεμα εκείνο, πәне πέντε-έξη χρόνια από τότε, είχα γυρίσει σπίτι κάπως ενωρίτερα του συνηθούς, όταν άκουσα ξαφνικά να σημαίνει ή πόρτα και σέ λίγο είδα να προβάλλη ο "Τίγρις" ο Σλάττερ, ο βοηθός μου, μαζί μ' ένα κοντό γεροντάκο.

— "Ωστε ανήκαν στον άνθρωπο της Σελήνης;

— Βέβαια! "Αξιζαν ένα εκατομμύριο και τάκλεψε ο Στρίκλαντ.

— Και πού είναι τώρα ο Στρίκλαντ;

— Στη φυλακή!

Μά την αλήθεια δεν καταλάβαινα λέξι άπ' όσα μου έλεγε και διερωτώμουν, αν ήμουν ζύπνιος ή αν ώπνευόμουν.

— "Ωστε συνελήφθη; ρώτησα.

— Δεν μ' έννοείτε! φώναξε ο γέρος. "Η άστυνομία ήρθε και τόν συνέλαβε, λέγοντας πώς ο Στρίκλαντ ήταν ένας δραπετής των κατέργων. "Αφού τόν συνέλαβαν διεπίστωσα, πώς τώ διαμάντια είχαν εξαφανισθή από ή μυστική κρυψώνα τους.

— "Η άστυνομία δεν τά θρήκε; δεν τώ απέσπασε τουλάχιστον όμοιότητες;

— "Η άστυνομία! φώναξε έξω φρενών ο κάπταιν. Μά δεν ξέρει τίποτε στυκώς με τά διαμάντια — κι' ούτε και θέλω να μάθω... Γι' αυτό ακριβώς ήρθα σέ σάς. "Ο Στρίκλαντ κάπου τάχει κρύψει. Τις τελευταίες εβδομάδες δεν είχε θγή σπιταμή άπ' το σπίτι μου. "Εκεί τά τάχη κρύψει. "Έψαξα, μά δεν τά θρήκα. Γρέπει να τά θρήτε σείς... εγώ τώρα πηγαίνω. "Ωρμησε προς τήν πόρτα και στάθηκε με τώ χέρι σόν πόμολο.

— Βρήτε τά διαμάντια, μου φώναξε. Θάχετε δέκα χιλιάδες ακόμη. Κι' αν έν τώ μεταξύ εγώ σκοτωθώ, θά σάς τά πληρώση ο άνθρωπος της Σελήνης.

— Ποιός είναι ο άνθρωπος της Σελήνης; φώναξα.

Μά πριν ακόμη τελειώσω ή φράση μου, ο γέρος βρόντησε πίσω του τήν πόρτα κι' έφυγε τρέχοντας.

Γιά μιά στιγμή έμεινα κατάπληκτος, σάν άποσβολωμένος.

— Παρακολούθησε τόν, φώναξα στον Τίγρι.

— "Ο βοηθός μου θγήκε τρέχοντας, όταν όμως ξαναγύρισε μετά μιά περίπου ώρα, που ώμολόγησε πώς είχε χάσει τελικώς τά ίχνη του.

— Τόν παρακολούθησα ως τόν περιβολή της "Εκθέσεως μου. "Εκεί ή πολύ κομψία είναι μεγάλη, γιατί σήμερα άρχιζει τώ ιπποδρόμιο και ο γέρος γίνηκε άφαντος. "Αδίκαι προσπαθήσα να ξανάβρω τά ίχνη του.

— "ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

— "Οταν τήν επομένη πήγα στό γραφείο, δεν ήξερα κι' εγώ, αν έπρεπε ν' άσχοληθώ σοβαρά μ' αυτή τήν υπόθεση ή αν έπρεπε να θεωρήσω τόν επισκέπτη της προηγούμενης ως έναν άκαταλόγιστο τρελλό.

— "Εκεί όμως με περίμενε μιά άλλη έκπληξη:

— Δήτε άρχηγέ, μουπε ο Τίγρις ξεδιπλώνοντας έμπρός μου μιά εφημερίδα.

Κύτταξα κι' είδα πραγματικώς στήν πρώτη σελίδα μιά φωτογραφία του κάπταιν Γκόλφιερ Μοντγκόμερυ και κάτω άπ' αυτή δυό λέξεις με γοντρά κεφαλαία στοιχεία:

— "Ο ΧΘΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΕΙΣ

Οι λέξεις αυτές ήρκεσαν για να καταλάβω, πώς είχα άδικο μη δίνοντας τή δέουσα προσοχή στά λόγια του και αισθάνθηκα ύψεις που

δεν τόν είχα εξυπηρετήσει.

— "Όπως άνέφερε ή εφημερίδα ο κάπταιν είχε γυρίσει σπίτι του κατά τά μεσάνυχτα κι' εκεί θρήκε μερικούς προσωποφόρους να έρευνούν τώ σπίτι του. Συνεπλάκη μαζί τους, αλλά τον θρήκαν δυό σφαίρες και τόν έάπλωσαν χάμω. "Ενας άστυφύλαξ που άκουσε τούς πυροβολισμούς, έτρεξε εϋθός επί τόπου, μά οι μέν κακοποιοί είχαν φύγει, ο δε γέρος έπνεε τά λοιπία.

— "Η άστυνομία άνέκρινε σχετικώς τόν "Κλάιντ Στρίκλαντ — κατέληγε ή εφημερίς — γραμματέα του θύματος, όστις είχε συλληφθή πρό διημέρου ως δραπετής και όστις πρόκειται να μεταφερθή εις τας φυλακάς του "Σάν Φαγκκίσκο. Φαίνεται όμως, ότι ο Στρίκλαντ δεν είναι άναμειγμένος σόν φόνω.

— Κατά τώ 1922 ο κάπταιν Μοντγκόμερυ και ο δικηγόρος του Καίσαρ "Λατίμερ είχαν μεταθί εις τόν "Αμαζόνειον προς άναζήτησιν του έξερευνητού Στέφεν Μπλάκ, στενού φίλου του κάπταιν, του όποιου είχαν χαθή τά ίχνη. Κατάρθωσε πράγματι ν' άνεύρη τόν Μπλάκ, άλλ' ή κατάστα-οίς του ήτο τόσοσ οικτρά, ώστε εξέπνευσε πριν μεταφερθή εδώ. "Αργότερον ο κάπταιν υιοθέτησε τήν άποφασισθείσαν κόρην του φίλου του Μάργκαρετ, ή όποία τώρα είναι ή μόνη του κληρονόμος.

— "Η εφημερίδα δεν άνέφερε λέξι για τά διαμάντια, που μουχε μιλήσει ο κάπταιν Γκόλφιερ Μοντγκόμερυ.

— Βρέ τόν φουκαρά! είπε ο Σλάττερ, που διάβαζε κι' εκείνος πάνω άπ' τόν ώμο μου. Γρήγορα γύρισε άπ' τή Σελήνη, αν και θαρρώ, πώς ποτέ δεν είχε πάει. Δεν νομίζετε όμως, ότι οι κακοποιοί ποδχαν πάει γθές σπίτι του, θάχαν μάθει ίσως, ότι ο Στρίκλαντ είχε κλέψει τά διαμάντια κι' έψαχναν να θρούν, που τά είχε

κρύψει;

— "Η υπόθεση του βοηθού μου ήταν πολύ λογική και τότε ακριβώς θυμήθηκα κάτι, ποδδινε πιθανοφάνεια στά λόγια του κάπταιν. "Όταν πρό έτών ο έξερευνητής Μπλάκ είχε φύγει για τόν "Αμαζόνειο είχε διαδοθή, πώς θά ζητούσε να θρή κάποιον θησαυρόν.

— "Ισως να τόν θρήκε πράγματι... ίσως ο θησαυρός αυτός να ήταν τά διαμάντια... ίσως να τόν είχε πεθαίνοντας έμπιστευθή σόν φίλο του.

Γιά να τώ εξακριβώσω όμως αυτό, θάπρεπε να δω τόν Καίσαρα Λατίμερ, τόν πληρεξούσιο του Μοντγκόμερυ, που τόν είχε μάλιστα συνοδεύσει στήν άποστολή προς άνεύρεσιν του Μπλάκ.

— "Ελπίζω πώς σέ μερικές ώρες θάχω συγκεκριμένες πληροφορίες, είπα σόν βοηθό μου.

Γελιόμουν όμως. Σέ μερικές ώρες θρισκόμουν φημωμένος και δεμένος χειροπόδαρα υπό τήν φύλαξη ένός ενόπλου σ' ένα θρωμερό δωμάτιο.

— Πώς συνέβη αυτό; Θά σάς εξηγήσω άμέσως.

— "Τώ πρωί εκείνο, πριν πάω να έπισκεφθώ τόν Λατίμερ, σάς τηλεφώνησα και σάς ζήτησα πληροφορίες για τόν Στρίκλαντ.

— "Μου είπατε ότι είχε δραπετεύσει πρό πέντε έτών από τις φυλακές του Βάρεμπουρ, όπου έκρατείτο για ληστεία και ότι είδοποιήθηκε για τώ τωρινό του καταφύγιο από ένα τηλεφώνημα κάποιου άγνωστου.

— "Σας ζήτησα τότε τήν άδεια να τόν δω και μου είπατε, ότι θάπρεπε να τόν έπισκεφθώ άμέσως, γιατί τήν επομένη θά άπεστέλλετο στίς φυλακές του Βάρεμπουρ, κοντά τόν "Αγιο Φραγκίσκο, άπ' όπου είχε δραπετεύσει.

— "Ηλθα πραγματικώς εϋθός, προσεξα όμως ότι σόν δρόμο κάποιος με παρακολουθούσε.

— Καλά θά καμει Στρίκλαντ να μιλήσει. "Αν δεν μου πής πού έχεις κρυμμένα αυτά τά διαμάντια θά σου κάμω τά μάτια.

— "Ο Στρίκλαντ, ίσως να τόν θυμάστε, ήταν ένας σαραντάρης καλοντυμένος, με πολύ περιποιημένη εμφάνιση και ή μόνη άτημέλειά του ήταν, ότι τά νύχια του ήταν λερωμένα με ένα κίτρινο χρώμα, άνάλογο με τή χρυσόσκονη που μεταχειρίζονται οι λεπτογγοί.

— Προσπάθησα να τώ πάρω πληροφορίες σχετικώς με τήν υπόθεση που με άπασχολούσε, μά εκείνος προσποιήθηκε ότι ούτε καταλάβαινε καν, για τί τώ μιλούσα.

— "Ετσι λοιπόν αναγκάσθηκα να φύγω άπρακτος, με τήν άπόφασι να τόν ξαναεπισκεφθώ, άφού προηγούμενως συναντούσα τόν Λατίμερ.

— "Μόλις κατέβηκα τά σκαλοπάτια της εξώθυρας της φυλακής, δυό πυροβολισμοί άντήχησαν: ο ένας πήρε τώ καπέλλο μου κι' ο άλλος έσπασε ένα παράθυρο της φυλακής.

— "Δεν κατάρθωσα να δω ποιός πυροβόλησε κι' έπειδή δεν ήθελα ν' άναμίξω τήν άστυνομία στήν υπόθεση αυτή, πήδησα εϋθός σ' ένα αὐτοκίνητο και έδωσα τή διεύθυνσι του δικηγορικού γραφείου του Λατίμερ.

— "Ο δικηγόρος ήταν ένας σωματώδης σαραντάρης με γκριζά σκληρά μάτια. Χωρίς να τώ πώ, τί μου είχε άναθέσει ο κάπταιν Μοντγκόμερυ, τόν ρώτησα, αν ο Στέφεν Μπλάκ πηγαίνοντας σόν "Αμαζόνειο, έψαχνε για κανένα θησαυρό.

— Γιατί ρωτάτε; ρώτησε έκπληκτος. Ναι... αλήθεια... αλλά πώς τώ μάθατε;

— "Επρόκειτο για θησαυρό από διαμάντια; ξαναρώτησα.

— Δεν ξέρω — άλλωστε δεν τόν βρήκε. Φαντάζομαι πώς ο κάπταιν Μοντγκόμερυ θά σάς άνέθεσε να βρήτε τά διαμάντια; πρόσθεσε.

— "Ομολογώ, πώς ή έρώτησις με θρήκε άπαράσκευον.

— "Ναι... Σας τώ είπα;

— "Οχι, αλλά ξέρω πώς τά τελευταία χρόνια ο Μοντγκόμερυ, κατείχετο από τήν έμμοιο ιδέα, ότι κάπου σόν σπίτι ήταν κρυμμένα διαμάντια άμυθήτου αξίας. Και τόν είχε τόσο κυριεύσει ή ιδέα αυτή, ώστε άπήτησε να τ' άναφείρωμε και στή διαθήκη του, ως κληρονομία της θετής κόρης του "Μάργκαρετ.

— "Εννοείτε δηλαδή, ότι τά διαμάντια αυτά είνε άνυπαρκτά;

— Αυτή είναι ή γνώμη μου. "Η ιδέα αυτή του ήλθε μετά τήν έπιστροφή μας από τή Ν. "Αμερική. "Ηταν στενός φίλος με τόν Μπλάκ και ο κλονισμός που υπέστη θρισκόντας τόν στή φρικτή εκείνη κατάσταση, έπηρέασε τώ μυαλό του.

— Τι είχε πάθει ο Μπλάκ;

— "Ο Λατίμερ δίσασε λίγο πριν μ' άπαντήση.

— "Ο Μοντγκόμερυ μās είχε θάλει να άρκεισθώμε, πώς ποτέ δεν θά διαδίδαμε τις λεπτομέρειες αυτής τής ιστορίας. Μά άφού είσθε άστυνομικοί... Οι Ιθαγενείς είχαν συλλάβει τόν Στέφεν Μπλάκ και τόν είχαν βασανίσει... "Όταν τόν θρήκε ο κάπταιν, ήταν σέ οικτρά κατάσταση... "Εγώ ήμουν τότε στό στρατόπεδο και δού τόν είδα, παρά λίγο άργότερα. "Αλλά και μόνον που τόν θυμούμαι άνατριχιάζω.

«Έκαμε ένα μορφασμό φρίκης και συνέχισε:

— Τό πρόσωπό του ήταν παραμορφωμένο σε βαθμό που δεν φαινόταν για ανθρώπου. Τ' αυτιά του είχαν ξεριζωθεί, ή γλώσσα του ήταν σχισμένη στα δύο και στο μέσον του μετώπου του ήταν χαραγμένος ένας κόκκινος κύκλος, όπου είχε αφαιρεθεί το δέρμα. Τα μάγουλά του ήταν τρυπημένα και σχισμένα με καυτά σίδερα. Ήταν περισσότερο νεκρός παρά ζωντανός. Άλλα και ο ίδιος καταλάβαινε πως κι' αν έζούσε, ήταν αδύνατον σ' αυτή τη θέση να αναγειρική πιά στον κόσμο. Τό μόνο που συλλογίζονταν, ήταν ή μικρή κορούλα του, όρφανή από μητέρα. Κι' επειδή δεν μπορούσε να μιλήσει, Έγραψε στον Μοντγκόμερυ παρακαλώντας τον να γυρίσει άμέσως στις Ήνωμένες Πολιτείες και να υιοθετήσει την κόρη του, έγκαταλείποντάς τον εκεί να πεθάνει. Δέν ξέραμε και έμεινε τί να κάμωμε, όταν μια νύχτα ο Μπλάκ πήρε ένα ρεθόλβερ και έφυγε για τη ζούγκλα. Σε λίγο άκούσαμε ένα πυροβολισμό...

Τή στιγμή εκείνη άντήχησε τό τηλεφώνω και ο Λατίμερ πήρε τό άκούστικό.

— Ήρθε ή Μάργκαρετ Μοντγκόμερυ και ζητά να με δη, μούπε σε λίγο. Ός τώρα ήταν στο σχολείο της και φαίνεται πως θάρθε για την κηδεία. Δέν ξέρω κι' εγώ, τί θα γίνει ή κακομοίρα, γιατί είναι ολόμυναχη στον κόσμο και στην πραγματικότητα είναι άπένταρη.

Τό πράγμα μ' εξέπληξε, γιατί είχα την εντύπωση, πως ο Μοντγκόμερυ ήταν πλούσιος και τό τό είπα.

— Ναί έζώδευε άλογάριαστα, αλλά ικακές τοποθετήσεις των κεφαλαίων του τόν είχαν σχεδόν εκμηδενίσει. Δέν αφήνει παρά τό σπίτι του, πονάει άρκετά παληό και είναι κι' αυτό υπό-θηκευμένο.

— Ή Μάργκαρετ ξέρεί τί έγινε ο άληθινός πατέρας της;

— Ξέρεί άπλώς ότι πέθανε στη Νότιο Αμερική.

Χαμήλωσε τη φωνή και πρόσθεσε:

— Ίσως να μη έπρεπε να σάς πω όλη αυτή την ιστορία και σάς παρακαλώ να μη τη διαδοάτε. Ο Στέφεν Μπλάκ δέν ήθελε να μάθη ποτέ ή κόρη του την παραμόρφωσή του.

— Καλά, έχετε τόν λόγο μου. Άλλ' έστω και αν δέν υπάρχουν διαμάντια, υπάρχουν άνθρωποι που δέν θέλουν ν' άναμισθώ σ' αυτή την ύπόθεσι και με πυροβόλησαν...

— Δέν είπα πως ΔΕΝ υπάρχουν διαμάντια, με διώρθωσε ο Λατίμερ. Απλώς άμφιβάλλω για την ύπαρξή τους. Θάταν εύτύχημα αν ύπήρχαν και τό εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά, γιατί έτσι θα εξασφαλιζόταν αυτή ή δυστυχισμένη νέα.

— Όπωςδήποτε εγώ θα έρευνήσω τό σπίτι.

— Καλή έπιτυχία, μούπε ο Λατίμερ χαμογελώντας.

— Μα δέν ξέρω κι' εγώ γιατί, τό μείδιάμα αυτό δέν μ' άρεσε.

Βγαίνοντας συνήντησα ένα μαυροφορεμένο κορίτσι δεκαπέντε περίπου χρονών, με διακεκριμένη εμφάνισι και με μάτια κόκκινα από τὰ δάκρυα.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

Κατέβηκα από τη σκάλα και μόλις έτοιμαζόμουν να βγω στον δρόμο, ένα ψηλό άτομο με πλησίασε και αίσθανήκα ό'ν άκουμπά στη ράχη μου τό στόμιο ενός όπλοπολυβόλου.

— Μηπτε σι' αυτόκίνητο, που περιμένει, αν θέλετε τη ζωή σας, μούπε σιγανά.

Αναγκάσθηκα να συμμορφωθώ και ευθύς τό αυτόκίνητο ξεκίνησε. Δυό λεπτά άργότερα ο ληστής μούδωσε με την άνάποδη του όπλου ένα τόσο δυνατό κτύπημα στο μέτωπο, ώστε έχασα τις αισθήσεις μου.

Όταν συνήλθα βρισκόμουν ξεπλωμένος σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο και ήμουν ολόκληρος σφιχτοδεμένος με σχοινιά. Ο κακοδργος που με είχε άπαγάγει, διηύθυνε κατ' έπάνω μου τό όπλο του.

— Μόλις έπιχειρήσης τό παραμικρό θά σε σκοτώσω μου είπε. Θά βρισκωμει έξω άπ' αυτήν την πόρτα.

Έφυγε αφήνοντάς με πεταγμένο σαν κουδάρι σε μία γωνία. Τό παράθυρο ήταν ψηλά και δέν έβλεπα τίποτε άπ' έξω. Άλλ' ένας συγκεκριμένος θόρυβος κι' ή μουσική που έφθανε ως έμέ, μου έδειχνε πως θα είμαι σι στην περιοχή του ίπποδρόμου, δηλαδή μακριά άπ' τό κέντρο της πόλεως.

Προσάθθησα να έλευθερωθώ άπ' τὰ δεσμά μου, μα οι άρες κτυπούσαν άλλεπάλληλες στο γειτονικό ρολόι, χωρίς να κατορθώσω τίποτε. Με μεγάλο κόπο σηκώθηκα στα πόδια μου, αλλά φαίνεται πως ο φρουρός μου άκουσε τόν κρότο που έκανα και μπαινόντας στο δωμάτιο μου έδωσε μία γερή κλωτσιά στο στομάχι, που μ' έκανε να κυλήσω χάμω σε άθλία κατάσταση.

Πέρασαν άλλες δυό άρες και δέν έπαυα να συλλογίζουμαι, πως την έπομένη ο Στρίκλαντ θα μετεφέρετο άλλοο και έτσι δέν θα μπορούσα να τόν συναντήσω. Τά τελευταία γεγονότα μ' έπειθαν, ότι ο Μοντγκόμερυ δέν ήταν τρελλός κι' ότι πράγματι τὰ διαμάντια ύπήρχαν παρά τὰ λόγια του Λατίμερ...

Όσο σκεπτόμουν τόν δικηγόρο, τόσο λιγώτερο μ' άρεσε αν και δέν είχα να τόν κατηγορήσω για τίποτε συγκεκριμένο. Βρισκόμουν εκεί άδρανής και άνίκανος να δράσω από τις έξή ή ώρα και τώρα άκουα τό ρολόι να χτυπά με ασυνήχητα...

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ

Λίγο μετά τό κτύπημα του ρολογιού κάποιος θόρυβος άκούσθηκε έξω από την πόρτα και έπειτα πάλι άπλώθηκε ήσυχία. Τέντωσα τ' αυτιά μου και κύτταξα πρὸς την πόρτα, περιμένοντας να δω τί θα γίνει. Πράγματι τό πόμολο στράφηκε σιγανά και ή πόρτα άνοιξε.

Στό όχρό φῶς του φεγγαριού που πλημμυρούσε τόν διάδρομο είδα τότε κάτι πούκανε τις τρίχες της κεφαλής μου να όρθωθώ από φρίκη.

Ένας άνθρωπος στεκόταν χάμω άκίνητος. Ήταν ο φρουρός μου κι' από πάνω του έσκυβε ή μαύρη σιλουέττα κάποιου τυλιγμένου σ' ένα μανδύα με την κουκούλα χαμηλά κατεβασμένη στο πρόσωπό του. Απλώσε πρὸς τό μέρος μου τό χέρι του και πέταξε κοντά μου ένα άνοιχτό

σουγιά. Έπειτα ως πού ν' άνοιγο, κλείσω τὰ μάτια μου ή σκιά χάσθηκε.

Σύρθηκα πρὸς τόν σουγιά και τρίβοντας πάνω στην άνοιχτή λάμα του τό σχοινί των χειρών μου μπόρεσα σε λίγα λεπτά να τό κόψω. Τέντωσα τὰ χέρια μου να ξεμουδιάσουν, έβγαλα τό φίμωτρο άπ' τό στόμα μου και κατόπιν παίρνοντας τόν σουγιά έκοψα και τὰ δεσμά των ποδιών μου.

Τότε μονάχα πρόσεξα πως γύρω άπ' τη λαβή του μαχαίριου ήταν δεμένο ένα σημείωμα.

Τό βάλσα στην τσέπη μου και βγήκα άπ' τό δωμάτιο. Ο κακοποιός ήταν ακόμη άναίσθητος. Τόν έψαξα για να πάρω τό σουγιά του, αλλά δέν τόν βρήκα. Θά τόν είχε φαίνεται πάρει ο άγνωστος σύμμαχός μου.

Έφυγα και μπαινόντας στο πρώτο ταξί που βρήκα, τό διέταξα να με μεταφέρει στη φυλακή, για να συναντήσω τόν Στρίκλαντ. Έπειτα ένώ τ' αυτόκίνητο έτρεχε πήρα να διαβάσω τό σημείωμα πουταν δεμένο στο χέρι του σουγιά. Ήταν ένα πρόγραμμα του ταίρκου και στην άνάποδη όψι του έγραφε:

«Τά διαμάντια είνε κρυμμένα στο σπίτι του Μοντγκόμερυ. Βρήτε τα πριν τὰ θρουν οι άλλοι. Αν έπιτύχετε θάλετε την άκόλουθο άγγελία στον «Άγγελιαφόρο»: «ΟΛΑ ΠΑΝΕ» ΚΑΛΑ Φ.Χ.Ψ.Χ. Μη έμπιστευέσθε κανένα. Θά σάς δώσω άργότερα και άλλες οδηγίες, αλλά μην έπιχειρήσετε να μάθετε ποιός είμαι.»

«Ο άνθρωπος της Σελήνης»

Όταν διάβασα την ύπογραφή αυτή έμεινα άναυδος.

Μα πριν συνέλθω άπ' την έκπληξι αυτή, μία άλλη με περιέμενε. Όταν σε μία διασταύρωσι τό αυτόκίνητό στάθηκε, άκούσα τούς εφημεριδοπώλας να φωνάζουν:

«ΜΕΓΑΛΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑΔΙΚΩΝ».

Πήρα από τό παραθυράκι μία έφημερίδα και διάβασα τὰ σχετικά με τη δραπέτευσι. Σύμφωνα με τὰ γραφόμενά της ή δραπέτευσι είχε προετοιμασθή άπ' έξω από τη φυλακή και μάλιστα άνέφερε και τὰ όνόματά είκοσι φυλακισμένων πουχαν διαφύγει, μεταξύ των όποίων ήταν και ο Στρίκλαντ.

— Άν υπάρχουν πράγματι διαμάντια και τάχε κρύψει ο Στρίκλαντ δέν θ' άργήση να πάη να τὰ βρή τώρα, σκέφθηκα.

Ήταν όμως άνάγκη να τόν προλάβω στο σπίτι και επειδή ήμουν άσπλος, έτρεξα να πάρω μαζί μου τόν Τίγρι, πούφερε πάντοτε έπάνω του δυό όπλα.

Είπα στον σωφέρ τη διεύθυνσι του σπιτιού του και άφοι παρέλαβα τόν βοηθό μου, τραβήξαμε για τό σπίτι του Μοντγκόμερυ.

Κατεβήκαμε άπ' τ' αυτόκίνητο δυό τετράγωνα πιο πέρα και προχωρήσαμε πρὸς τό σπίτι του κάπταιν που ήταν από τὰ παλαιότερα της πόλεως και είχε τριγύρω του ένα ψηλό φράκτη.

Τό σπίτι φαινόταν σκοτεινό όταν όμως διασκελίσαμε τόν φράκτη είδαμε από ένα κλειστό παράθυρο να βγαίνει μία φωτεινή δέσμη.

Ύψώθηκα στα δάκτυλά μου και από τις γρίλλιες μπόρεσα να διακρίνω

άρκετό μέρος του δωματίου. Ήταν ή βιβλιοθήκη. Μία μεγάλη φωτιά έκαie στο τζάκι. Σ' ένα τραπέζι κοίτονταν σφιχτοδεμένος ο Στρίκλαντ με τόν κορμό γυμνό κι' από πάνω του στεκόταν ο... ο...;

Ο Κάισαρ Λατίμερ!

ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ

Όμολογώ ότι μολοντί ο δικηγόρος μου φαινόταν πάλτα ύποπτος, δέν περίμενα να τόν εύρισκα εκεί.

— Ένα άλλο άτομο βρισκόταν εκεί και σκυμμένο πάνω στη φωτιά άνακάτευε τὰ φλογισμένα κάρβουνα. Έπιασε έπειτα με μία τσιμπίδα ένα άναμμένο κάρβουνο και τό έδωσε στον Λατίμερ.

Ο δικηγόρος έσκυψε πάνω άπ' τόν Στρίκλαντ και έσυρε τό φλογισμένο κάρβουνο πάνω στο στήθος του δραπέτου που μολοντί δεμένος, συσπάσθηκε όλος άπ' τόν πόνο.

— Πρέπει να πάμε μέσα μουρμούρισα στον Τίγρι.

Ένα από τὰ παράθυρα του σπιτιού ήταν μισάνοιχτο. Πλησίασαμε και τό άνοίξαμε έντελως άθόρυβα. Τό δωμάτιο ήταν σκοτεινό. Τό διεσχίσαμε και βγήκαμε σ' ένα μακρόστενο χάλ δπου μία φωτεινή γραμμή πρόσβαλλε κάτω από μία πόρτα. Υποθέσαμε πως εκεί θάταν ή βιβλιοθήκη και πλησίασαμε άθόρυβα.

Δέν είχαμε πράγματι άπατηθή, γιατί πίσω άπ' την κλειστή πόρτα άκούσαμε τη φωνή του Λατίμερ:

— Καλά θά κάμης Στρίκλαντ να μιλήσης. Άν δέν μου πής που έκρυψες αυτά τὰ διαμάντια, θά σου κάψω τὰ μάτια...

Για λίγο άπλώθηκε σιωπή και έπειτα άκούσα πάλι τη φωνή του δικηγόρου:

— Βγάλε του τό φίμωτρο Γκούς. Θέλει να μου μιλήσει.

Τέντωσα τ' αυτιά μου και άκουσα λυγμούς και πνιγμένα λόγια. Ήταν ο Στρίκλαντ που θλαστήμωσε και καταριώταν τούς δημίους του.

— Δέν θά σάς πω τίποτε, αίμοβόροι, σταυρωτήδες!

Παρακολουθούσα με έξαψι τη σκηνή αυτή όποτε, ξαφνικά, τό χάλ φωτίσθηκε και πίσω μας, αρκετά κοντά μία φωνή άκούσθηκε θροντερή:

— Πάνω τὰ χέρια!

Ένας κακοποιός κρατώντας σε κάθε του χέρι ένα περιστροφικό, στεκόταν πίσω μας, διευθύνοντας έναντίον μας τὰ όπλα του. Μας είχε πιάσει σε τέτοια θέση πούταν περιττόν να δοκιμάσωμε ν' άντισταθούμε και συμμορφωθήκαμε με τη διαταγή του.

— Εί Για κύτταχτε τί πέτυχα! φώναξε δυνατά στους συντρόφους του.

Ή πόρτα της βιβλιοθήκης άνοιξε και ο Λατίμερ κύτταξε έξω. Φάνηκε έκπληκτος όταν με είδε και τόν άκούσα να λήη:

— Χαρά στον ντέεκτιβ! Φέρε τους μέσα Πέτε!

Μας έβαλαν μέσ' στο δωμάτιο ύποχρεώνοντάς μας ναχώμε σηκωμένα τὰ χέρια.

Ο Τίγρις στάθηκε κάτω από ένα μεγάλο κάδρο και εγώ βρισκόμουν πρὸς τό μέρος της φωτιάς.

Ο Στρίκλαντ ύψωσε με κόπο τό κε-

φάλι και μούρριξε ένα άγωνιώδες βλέμμα. Μία μεγάλη πληγή φαινόταν στο γυμνό στήθος του άπ' τό κάψιμο του κάρβουνου.

— Ο Λατίμερ σκότωσε τόν Μοντγκόμερυ μου φώναξε. Είχαν έρθει μαζί με τόν Γκούς για να θρουν τὰ διαμάντια και ο Μοντγκόμερυ τούς έπιασε έπ' αυτοφώρα. Θά σάς τὰ πω όλα, όλα Σκάρλετ... μόνον έλευθερώστε με.

Ο Λατίμερ τόν κτύπησε με την άνάποδη του χεριού του κατά πρόσωπο.

— Όστε ο Στέφεν Μπλάκ βρήκε τόν θησαυρό; είπα όσο ψυχραιμότερα μπορούσα.

Ο Λατίμερ χαμογέλασε. Δέν ήταν πιά άδρες για ύποκρισίες.

— Βεβαίότατα! είπε. Τόν έδωσε στον Μοντγκόμερυ για να τόν φυλάξη για την κόρη του. Μα θά τόν πάρω εγώ. Ναί, εγώ, έστω και αν πρόκειται ν' άναγκάσω αυτόν τόν άναθεματισμένο να καταπιή τὰ άναμμένα κάρβουνα.

— Σκάρλετ, μου φώναξε κλαίοντας ο Στρίκλαντ. Για την άγάπη του Θεού σώστε με και θά σάς πω που τάχω κρύψει.

— Έπρεπε να τὰ σκεφθής όλα αυτά ένωρίτερα, άποκρίθηκα.

Ο Λατίμερ εξακολουθούσε να χαμογελά.

— Φίμωσε τόν Γκούς, είπε στον σύντροφό του. Τώρα θά δής άστεία πράγματος, κύριε Σκάρλετ, είπε σε μένα.

Αρκετά χρόνια περίμενα ν' αυτά τὰ διαμάντια. Έγώ τοποθέτησα τόν Στρίκλαντ ως γραμματέα του Μοντγκόμερυ για να μάθη τόν κρυφώνα του θησαυρού. Μα εκείνος τὰ κράτησε για λογαριασμό του και μούστειλε ψεύτικα. Τώρα θά μάς πής που έκρυψε τ' άλληθνά.

Ο τρόπος με τόν όποιον μιλούσε έδειχνε καθαρά πως δέν πίστευε να μας αφήσει ζωντανούς από τὰ χέρια του και γι' αυτό δέν ενδιαφερόταν για δτι κι' αν μαθαίναμε.

Ο Στρίκλαντ άγωνιζόταν να σπάση τὰ δεσμά του.

— Μ' ενέπαιζε διπλά ο άτιμος αυτός Λατίμερ φώναξε. Όταν νόμισα πως είχα στα χέρια του τὰ διαμάντια με απέκάλυψε στην άσυντομία πως ήμουν δραπέτης. Μα επειδή εγώ πάντα τόν ύποπτευόμουν γι' αυτό άκριβώς τούδωσα τὰ ψεύτικα. Σας ίκετεύω, Σκάρλετ σώστε με. Είτε μιλήσω, είτε όχι θά με σκοτώση!

— Είστε ο ένας άντάξιός του άλλου, είπα ψυχρά.

Στην πραγματικότητα όμως ήμουν πολύ άνησυχός. Ο Στρίκλαντ δέν θ' άντείχε πολύ στα βασανιστήρια αυτά και τότε όταν ο Λατίμερ άποκτούσε τόν θησαυρό που ποθούσε, θ' άρχόταν ή σειρά μας.

Σκέφθηκα πως έπρεπε να έμποδίσω όπως μπορούσα τόν Λατίμερ να βασανίση τόν Στρίκλαντ γιατί έσο μόνον θά κερδίσα καιρό. Ίσως εν τώ μεταξύ έρχόταν ή άσυντομία γιατί ήταν λογικό ν' άναζητήση τόν Στρίκλαντ στο σπίτι του άλλοτε προσιτάμένου του.

Η τραυματική φωνή του Στρίκλαντ ύψώθηκε και πάλι.

— Ο Λατίμερ έτοιμάσε τη δραπέτευσι. Έκείνος με έβγαλε έξω.

Χωρίς να τ' άπαντήσω στράφηκα στον δικηγόρο.

— Όταν σάς συνήντησα πρὸς όλίγου

φαινόσαστε πως συμπονούσατε τόσο τη κόρη του Μπλάκ ώστε με κάνατε σχεδόν να δακρύσω.

— Τί με νοιάζει για την κόρη του Μπλάκ; Φτάνει να πάρω τὰ διαμάντια! Κι' έπειτα ένα όμορφο κορίτσι έχει πολλούς τρόπους για να ζήσει.

Χαμογέλασε πάλι τό ίδιο εκείνο άπαιστό χαμόγελο που μ' είχε κάνει ν' άνατριχιάσω.

— Ωραία έντύπωσι θά κάνη στο δικαστήριο ή δήλωσις αυτή Λατίμερ! είπα.

— Μείνετε ήσυχος και δέν θά φθάση ποτέ ως εκεί. Είμαι εύχαριστήμένος που ήρθατε, γιατί αυτό καθιστά εύκολώτερα τὰ πράγματα. Ο Στρίκλαντ θά σκοτωθή με τὰ δικά σας όπλα και τὰ σημάδια που φέρνει θά άποδοθούν σε σάς. Ο τύπος θά κάμη πάταγο γι' αυτό τό ζήτημα. Θαρρώ πως θλέπω από τώρα τούς τίτλους: «Η άνάμιξις ιδιωτικού ντέεκτιβ... Γρίεις νεκροί...»

Γέλασε πάλι και γυρίζοντας στον Γκούς τού ζήτησε την τσιμπίδα. Ο συνένοχός του τού έδωσε πάλι τη τσιμπίδα με τό άναμμένο κάρβουνο και ο Λατίμερ με μία γρήγορη κίνησι τού όργωσε θασειά τόν λαϊμό και τό στήθος ένῶ ο Γκούς κατέπνιγε με τὰ χέρια του τις φωνές του βασανιζόμενου.

Η σκηνή ήταν πραγματικώς φρικαλέα. Γύρσα άλλοο τό βλέμμα και κύτταξα τόν Τίγρι. Πάνω από τὰ σηκωμένα του χέρια βρισκόταν ένα βαρυ κάδρο. Κι' εκεί δίπλα... Ναί... δέν γελιόμουν!

Η ξύλινη χρυσαυμένη έπένδυσις του τοίχου φαινόταν στο σημείο αυτό πιο φρεσκοβαμμένη. Και τότε θυμήθηκα ότι τὰ νύχια του Στρίκλαντ ήταν λερωμένα από χρυσούν χρώμα. Για να βεβαιωθώ ξανακύττασα τὰ χέρια και είδα ότι δέν γελιόμουν.

Η καρδιά μου κτυπούσε δυνατά. Είχα άνακαλύψει επί τέλους τόν κρυφώνα των διαμαντιών!

Ο δικηγόρος πλησίασε πάλι την τσιμπίδα στον σάμα του Στρίκλαντ και μία θλαστήμια βγήκε άπ' τὰ χείλη του.

— Πέθανε τό βρωμόσκυλο!

Όσα συνέβησαν κατόπιν έγιναν με τόσο καταπληκτική ταχύτητα ώστε μόλις μπόρεσα να τὰ παρακολουθήσω. Ο Τίγρις καθώς είχε σηκωμένα τὰ χέρια του άρπασε τό θαυρό κάδρο πούταν κρεμασμένο άπ' έπάνω του και τό έφερε στο κεφάλι του Πέτε που σωριάσθηκε ευθύς χάμω χωρίς να βρή τόν καιρό να πυροβολήση.

Δέν μπορούσα πιά να περιμένω. Μ' ένα πήδημα ρίχτηκα πάνω στον Λατίμερ μα εκείνος με ταχύτητα άστραπής έβγαλε τό όπλο του και πριν τόν πιάσω μία σφαίρα με πλήγωσε στον ώμο.

Ζαλιστήκα, γονάτισα κι' είχα τη συγκεκριμένη έντύπωσι πως ο Γκούς και ο Τίγρις είχαν άρπαχτή και πάλιν θά κερδίσα καιρό. Ίσως εν τώ μεταξύ έρχόταν ή άσυντομία γιατί ήταν λογικό ν' άναζητήση τόν Στρίκλαντ στο σπίτι του άλλοτε προσιτάμένου του.

Μα καθώς ο βοηθός μου τραβήξε με όρμη τό κάδρο τό φρεσκοβαμμένο ζύλο που βρισκόταν πίσω του είχε άποσπασθή και μία λαμπερή βροχή χύνονταν στο πάτωμα.

Όλα αυτά έγιναν ως πού να άνοιγγοκλείσθω τὰ μάτια σου. Δοκίμασα να σηκωθώ. Μα κι' ο Λατίμερ είχε δη

τά διαμάντια.

—Ωρμησε πρὸς τὰ ἔκεί, γονάτισε χάμα καὶ ἐνῶ ὁ Γκούς καὶ ὁ Τίγρις ἐξακολουθοῦσαν νὰ παλεύουν, ἄρχισε νὰ τὰ μαζεύει μὲ λαχτάρα.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἀνοίξε σιγά-σιγά κι' ἀθόρυβα ἡ πόρτα τῆς βιβλιοθήκης, καὶ μιά σκιά ἀνθρώπου φάνηκε στ' ἀνοιγμά της. Ἦταν σκεπασμένος μ' ἕναν μανδύα πού ἡ κουκούλα του τοῦ σκέπαζε ὅλο τὸ μέτωπό του καὶ μιά μάσκα ἐκρυβε τὸ πρόσωπό του. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα περιστροφό.

Γίμμιζα πὼς ὠνειρευόμουν. Ὑψωσε τὸ ὄπλο του, σκόπευσε τὸν Λατίμερ καὶ πυροβόλησε.

Ὁ δικηγόρος εἶχε μαζέψει τὰ διαμάντια καὶ τὴ στιγμή ἐκείνη σηκώθηκαν: Μιά πνιγμένη κραυγὴ τοῦ ξέφυγε. Περιστράφη σὰν μεθυσμένος καὶ ἔπειτα ἐξαπλώθηκε φαρδύς-πλατύς στὸ πάτωμα.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα ἐξαφανίσθηκε πάλι σὰ σκιά, ἡ πόρτα ἐκλείσε ἀθόρυβα, ὅπως εἶχε ἀνοίξει κι' ἂν δὲν ἔβλεπα τὸν Λατίμερ νὰ κοιτάει ἀκίνητος θάλεγα πὼς ὅλα αὐτὰ τὰχα μονάχα ὠνειρευθῆ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τίγρις κατῶρθωσε νὰ καταβάλῃ τὸν κακοῦργο κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸν δικηγόρο.

—Εἶναι ξερός!, μοῦ φώναξε.

—Ἔτσι μπόρεσα νὰ θρῶ τὰ διαμάντια τοῦ Μονγκόμερυ...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

—Μὰ καλὰ, μὲ διέκοψε ὁ Μίκ, ποῖος ἦταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα;
—Ὁ «Ἀνθρωπος τῆς Σελήνης»!

—Τί;...
—Ναί, ὁ «Ἀνθρωπος τῆς Σελήνης!» Τὴν ἐπομένη ἔλαβα ἕνα γράμμα ἐκ μέρους του καὶ μοῦ ἔλεγε πὼς θὰ ἐνεργήσει γιὰ νὰ κατατεθοῦν τὰ διαμάντια στὸ ὄνομα τῆς Μαργκαρετ Μονγκόμερυ. Ἀπὸ τότε ἐπὶ χρόνιαμου ἔστειλε χρήματα ἕως ὅτου συνεπλήρωσε τὸ ποσὸν τῶν δέκα χιλιάδων δολαρίων πού μοῦχε ὑποσχεθῆ ὁ Μονγκόμερυ.

—Καλὰ, Μὰ ποῖος ἦταν αὐτός ὁ «Ἀνθρωπος τῆς Σελήνης»;
—Εἰκόνος πού ἔπαιζε σ' ἕνα ἵπποδρόμιο γνωστὸ ὡς: «Ταξίδι στὸ φεγγάρι». Δὲν μοῦ πες ὅμως καὶ σὺ, πού βρήκατε τὸ πτώμα αὐτοῦ μὲ καλέσατε νὰ δῶ.

—Τὸ κολλοκάρι δόζουν τὰ ρολόγια μιά ὥρα ἔμπροσ γιὰ νὰ λιγοστεύουν τὴ μέρα. Δὲ μποροῦσαν καὶ τώρα τὸ χεμῶνα νὰ ἐλάουν ἕνα θαβμά πίσω τὸ θερμόμετρο γιὰ νὰ λιγοστεύουν τὸ κρύο!

—Ἡ μητέρα (στὸν πατέρα): — Τὸν κοίμισες, ἐπὶ τέλους, χρυσούλη μου;
—Ὁ μπεμπές: — Ναί, παπᾶκα!

—Ἦταν σκαρφαλωμένος σ' ἕνα παράθυρο μιᾶς ἐκκλησιᾶς — τῆς ἐκκλησιᾶς, ὅπου γινόταν ἀκριβῶς σήμερα ὁ γάμος τῆς κόρης τοῦ Μονγκόμερυ. Φαίνεται πὼς κύτταζε μέσα... Ἦταν ξυλιασμένος ἀπὸ τὸ κρύο...

—Χωρὶς ἄλλο αὐτὸς θάταν ὁ «Ἀνθρωπος τῆς Σελήνης».

—Ὡραία! Ὡστε μπορεῖτε νὰ πιστοποιήσετε τὴ ταυτότητά του.

Πῆρε ἕνα ἔντυπο ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸ συμπληρώσῃ.

—Πῶς ὠνομαζόταν;

Δίστασα.

—Θέλετε νὰ τὸν ξαναῶθε; ρώτησε.

Σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ διπλάνο δωμάτιο ὅπου κοιτόταν τὸ πτώμα καὶ ἐγὼ τὸν ἀκολουθῶσα.

Ξανακύτταξα πάλι τὸ στρογγυλὸ αἵματηρὸ σημάδι τοῦ μετώπου, τὰ κομμένα αὐτιά, τὸ οἰκτρὰ παραμορφωμένο πρόσωπο πού ὁ «Ἀνθρωπος τῆς Σελήνης» ἐκρυβε τόσα χρόνια μὲ μάσκα καὶ κουκούλα καὶ μοῦ ρθε νὰ πῶ στὸν Μίκ:

—Δὲν βλέπεις τὰ βασανιστήρια τῶν Ἰνδιάνων πού τὸν αἰχμαλώτισαν, τότε πού ὁ Στέφεν Μπλάκ κινηγοῦσε στὰ βάθη τῆς ζούγκλας τὸν διαμαντένιο θησαυρό; Γύρισε πίσω κι' ἔζησε ὅλη τὴ ζωὴ του σὰν ἕνα νοῦμερο τοῦ ταίρκου. Γύρισε πίσω γιὰ νὰ θεβαιωθῇ πὼς ἡ κόρη του θὰ ἀποκοτοῦσε τὸν θησαυρὸ πού τῆς ἐξησφάλισε. Γύρισε πίσω γιὰ ν' ἀγρυπνήσῃ ἀόρατος στὴν εὐτυχία της, γιὰ νὰ τὴ δῇ εὐτυχισμένη. Καὶ τώρα πού τὸ ἔργο του συνετελέσθη πιά πέθανε ὁ Στέφεν Μπλάκ, ὁ ἐξερευνητὴς πού ἔγινε παληάτσος.

Αὐτὰ μποροῦσα, ἂν ἤθελα, νὰ πῶ στὸν Μίκ. Μὰ τί θὰ ὠφελοῦσαν; Θὰ καλοῦσαν τὴν κόρη του γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια πού τόσα χρόνια ἀνυποῦσε καὶ νὰ δῇ μὲ τὰ μάτια της στὴν αἰθούσα τοῦ νεκροτομείου τὸ ἐφιαλτικὸ αὐτὸ πλάσμα πού ὑπῆρξε ὁ πατέρας της.

Πρὸς τί νὰ μιλήσω; Πρὸς τί νὰ κατστρέψω μὲ μιὰ λέξι μου τὸν πέπλο πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖον τόσα χρόνια θεληματικὰ κρυβόταν;

—Ποιὸ λοιπὸν εἶναι τ' ὄνομά του; μὲ ξαναρώτησε ὁ Μίκ.

—Λυποῦμαι ἀπάντησα, μὰ δὲν τὸ ξέρω. Ποτέ δὲν ἔμαθα πὼς ὠνομαζόταν ὁ «Ἀνθρωπος τῆς Σελήνης».

ΤΣΑΡΛΣ ΒΕΡΡΑΝ

ΜΙΑ ΚΑΚΗ ΠΡΟΒΛΕΨΙΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 28)

τε ἐκείνον. Πέστε του πὼς ξέρατε ὅτι ἦταν ὁ λόρδος Ρόσγκλεν.

—Μὰ δὲν τὸν ἤξερα, ψιθύρισε φέρνοντας στὸ νοῦ τῆς ὅ,τι τοῦ εἶχε πῆ στὸ τεῖσοτεῖο.

—Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις χρειάζεται λίγη εὐστροφία. Καί... κανένα ψεματάκι.

—Ἡ ψυχολογική μου κατάστασις μ' ἐμποδίζει.

—Δοκιμάστε...

Μόλις εἰσῆλθε στὸ γραφεῖο του μόνη, ὁ λόρδος Ρόσγκλεν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Τοῦ μίλησε πρῶτη μὲν ἡ μόλις ἐκλείσε πίσω τῆς ἡ πόρτα.

—Ὡ! Ἀγκους! Πῶς εἶναι δυνατόν;!

—Εἶσαι πολὺ ἀπογοητευμένη. Μάγκυ, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μὰ γιατί; Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπατε;

—Ὁ λόρδος Ρόσγκλεν ἀναστένανε: — Γιατί νὰ σοῦ ποῖος εἶμαι;

Μήπως δὲν με γινώριζες; Κάθισε. Γιατί ἤρρες αὐτὴ τὴ φορά;

—Γιὰ δουλειές, ἀπῆντησε μὲ σταθερὴ φωνὴ ἡ κυρία Μόρτον.

—Εἶπα στὸν σερ Τσάρλς. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε.

—Μά... πρέπει ν' ἀναθεωρήσῃς τὴν ἀπόφασί σου, Ἀγκους.

—Εἰκόνος ἐκοῦνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

—Σὲ παρακαλῶ. Γιὰ δική μου χάρι, ἐπέμεινε ἡ Μάγκυ.

—Ποτέ!

—Γιατί;

—Εγείρει ἐπάνω στὸ γραφεῖο καὶ τῆς εἶπε σιγά:

—Γιατί αὐτὴ ἡ συγχώνευσις δὲν εἶναι συμφέρουσα γιὰ σένα.

—Δὲν εἶναι γι' αὐτό, Ἀγκους. Ἀποδείξεις ὅτι πρὶν συναντηθῶμε στὸ τεῖσοτεῖο τῆς ὁδοῦ Λέιθ εἶχες διαφορετικὴ ἀντίληψη.

—Ἀί... ναί, ἔκαμε ἀφηρημένος, ὁ λόρδος Ρόσγκλεν.

—Τώρα καταλαβαίνω..., τοῦ ἐξηγήσε ἡ Μάγκυ. Ἡ συνάντησίς μας σ' ἔκαμε ν' ἀλλάξῃς γνώμη.

—Ὁ Ἀγκους ἐκοῦνησε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι, ἐνῶ ἡ Μάγκυ ἐκύτταζε ἕνα-γύρω ἀπελπισμένα.

—Λοιπὸν; Πές μου τὴν εἰλικρινὴ σου γνώμη, ἐπανέλαβε. Εἶναι συμφέρουσα ἡ ἀγορὰ τῶν ἐργοστασιῶν σου;

—Ὀχι;

—Τότε γιατί προσεφέρθηκες νὰ μοῦ τὰ πουλήσῃς στὴν ἀρχή;

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, Μάγκυ. Τολμῶ νὰ πῶ ὅτι μέχρι σήμερα παρακολουθοῦσα συνεχῶς τὴ ζωὴ σου. Μολονότι ἐαυ ἀδιαφοροῦσες γιὰ τὴ δική μου. Ἦθελα, νὰ σε βοηθήσω.

—Σὲ συχαίρω, Ἀγκους, γιὰ τὴν εὐγένειά σου αὐτή. Ἀλλὰ τώρα... εἶμαι βεβαία ὅτι σοῦ κατέστρεψα τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ ὀραίου σου οὐνεῖρου. Προφέροντας τὴν τελευταία αὐτὴ φράσι, τὰ μάτια της ὑγράθηκαν.

—Καθόλου, τῆς εἶπε ἀπότομα. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σε βοηθήσω διαφορετικὰ... Ἀρκεῖ νὰ θέλῃς.

—Πῶς;

—Ἦταν περιττὲς οἱ ἐξηγήσεις ὅμως, γιατί θρῖσκοταν πιά στὴν ἀγκαλιά σου. ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι-δύο χρόνια...

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΣΟΥ

Εἶχαμε πάει νὰ ἐξερευνησοῦμε μιὰ νέα κοιλάδα, πού τὴν ἔλεγαν «Κοιλιάδα τοῦ Θανάτου», γιατί θρέθηκαν καὶ σκελετοί, μαζὶ μὲ τὸν σκελετὸ ἐνὸς δεινοσαύρου.

Ἐνα προῖ ἐπροχωροῦσα κάμποσο μπροστὰ ἀπ' τοὺς συντρόφους μου, ὅταν βλέπω ἕναν ἄνθρωπο πού προσπαθοῦσε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ἦταν πολὺ γέρος καὶ ἀδύνατος, τόσο πού ὅταν ἔκανε μερικὰ βήματα σωριαστικὰ καταγῆς.

—Δὲν τοὺς ἐσκότωσα ἐγώ, σὰς τ' ὀρκίζομαι! ἐμουρμούρισε ὅταν ἐφθασα κοντὰ του. Λίγο νερό...

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν πλησιάσει καὶ οἱ σύντροφοί μου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ διάσημος παλαιοντολόγος δόκτωρ Σκρούντερ.

Ἐδῶσα τοῦ γέρου νὰ πῇ

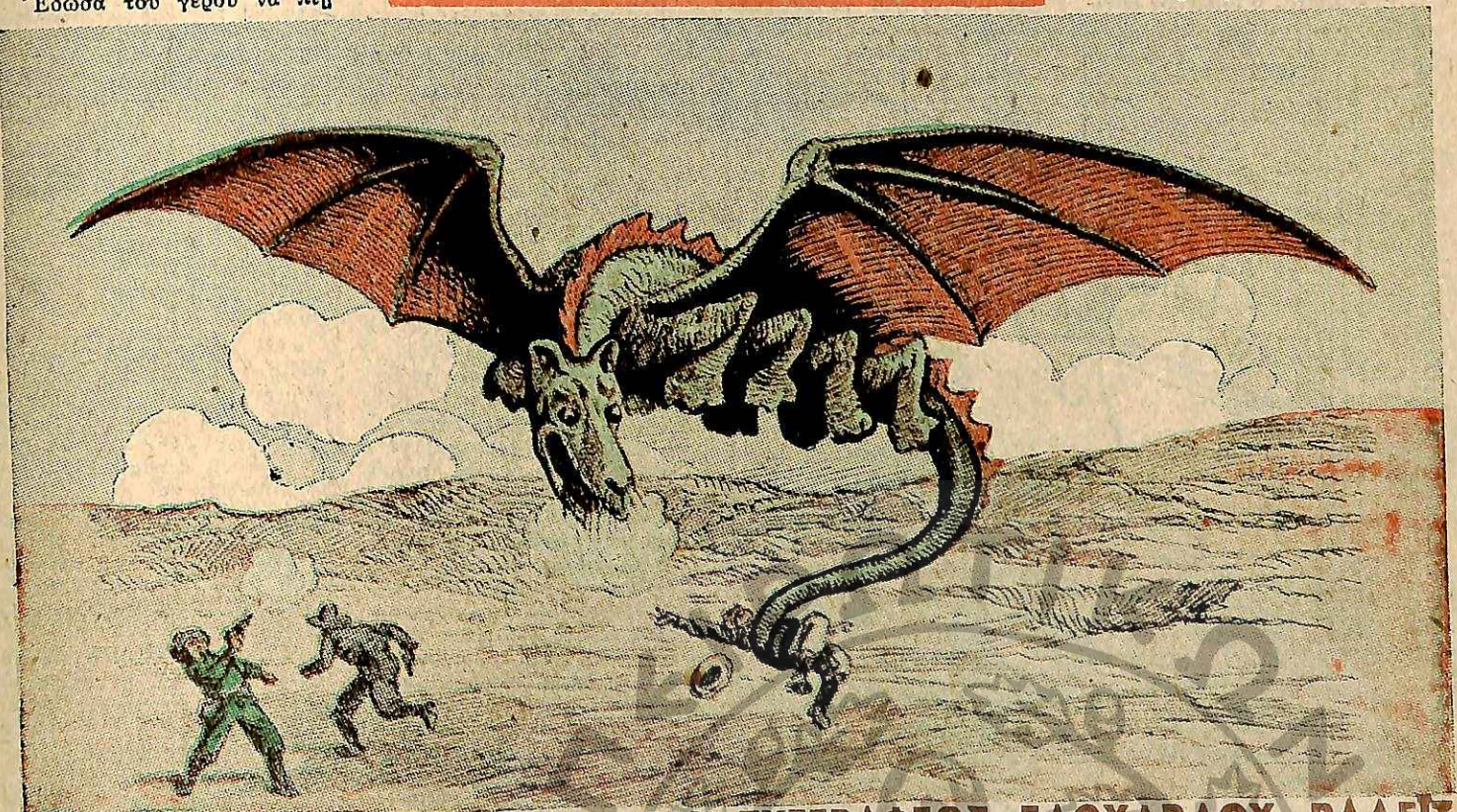
λέε ἐβδομάδες καὶ μῆνες στὴν Κοιλιάδα τοῦ Θανάτου, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Πουθενὰ χρυσάφι. Μονάχα ζέστη τρομερὴ καὶ ξηρασιά.

Ἐν τῇ νύχτῃ, καθὼς εἴμαστε κατασκηνομένοι, ἀκούαμε πα-

ρατα! Ἀσφαλῶς αὐτὰ τὰ ἴχνη τῆς ἀφῆσε ἕνα γιγαντιαῖο ζῶον. Καὶ δὲν θὰ ἦταν πολὺ παλιὰ, γιατί ἡ ἀσφαλτος θὰ τὰ εἶχε σκεπάσει.

Ἐπροχωρήσαμε καμμιὰ ἐκατοστὴ μέτρα καὶ βρήκαμε κι' ἄλλες παρόμοιες τρύπες. Ἀ-

Στὴν Κοιλιάδα τοῦ Θανάτου

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΡΑΛΕΪΤ

ἀπ' τὸ παγοῦρι μου, σκεπτόμενος πὼς θάταν κάποιος ἐγκληματίας πού μᾶς πῆρε γιὰ ἀστυνομικούς. Μᾶς εἶπε πὼς λέγεται Φρέντ Ἦρκον καὶ ἀμέσως ἐκατάλαβα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζήσῃ ἀκόμη πολὺ. Καὶ ὅταν τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι δὲν εἴμαστε ἀστυνομικοὶ ἀλλὰ ἐξερευνηταί, ἄρχισε ν' ἀφηγητὰ τὴν παράξενη ἱστορία του.

—Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἐσκότωσα τοὺς τρεῖς συντρόφους μου, τὸν Μπέγκον, τὸν Κράνκ καὶ τὸν Μπράιτ. Γνωρίζετε καὶ τὸν Μπράιτ, ὅπου εἶχαμε πάει γιὰ νὰ βροῦμε χρυσάφι, ἀλλὰ δὲν βρήκαμε. Τότε ἐγὼ τοὺς ἐπρότεινα νὰρθοῦμε στὴν Κοιλιάδα τοῦ Θανάτου.

Ἀφήσαμε τὴν γυναῖκα τοῦ Μπέγκον στὸν Ἄγιον Βερνὰδιν, ἐπειδὴ ἦταν ἀρρώστη καὶ ἐκινήσαμε.

Ἐπεριλανθῆκαμε ἐπὶ πολ-

ρᾶξενους βορῶνους, καὶ σὰν τὴν βαρεῖα ἀνάσα ἐνὸς θηρίου. Ἀλλὰ δὲν ἐβλέπαμε τίποτε πού νὰ μᾶς ἀνησυχήσει.

Ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἐπροχωρήσαμε στὴν τρομερὴ ἐκείνη κοιλάδα, ὅπου τόσοι ἄλλοι πρὶν ἀπὸ μᾶς εἶχαν ἀφήσει τὴ ζωὴν τους. Καὶ ἡ κοιλάδα αὐτὴ ἦταν στρωμένη ἀπὸ φυσικὴν ἀσφαλτο, ἀκατέργαστη.

Μιὰ μέρα, κατὰ τὸ δειλινό, ὁ Μπέγκον, πού προχωροῦσε μπροστὰ, κάπου ἐκοῦνηται κι' ἔπεσε. Ἐλησιάζαμε καὶ εἶδαμε μιὰ μεγάλη τρύπα, συμμετρικὴ, καμωμένη ἀπὸ τὸ πελώριο πόδι κανενὸς γιγαντιαίου θηρίου. Παρακάτω βρήκαμε κι' ἄλλα ἴχνη τοῦ ἰδίου μεγέθους. Ἦταν ὁκτὼ τὸ δόλον.

Ἐμετρήσαμε τὴν ἀπόστασι πού ἐχώριζε τὸ πρῶτο ἀπὸ τὸ τελευταῖο: πενήνταδύο δὴ-

νησυχίσαμε, φυσικὰ, καὶ σκεπτήκαμε πολὺ ὀρθὰ ὅτι τὸ προκατακλυσμαῖο αὐτὸ θηρίο θὰ πετοῦσε, ἄλλως δὲν θὰ ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ διακοπὴ στὰ ἴχνη του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐνύχτωσε κι' ἐμεῖς, τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν ἀόρατη ἐκείνη ἀπειλή, ἀντὶ νὰ σταματήσουμε, ἀρχίσαμε νὰ περπατοῦμε πρὸς γρήγορα. Ὑστερὰ ὅμως ἀναγκαστήκαμε νὰ σταματήσουμε, γιατί ὁ Μπράιτ δὲν μποροῦσε πιά νὰ προχωρήσῃ.

Δὲν ἀνάψαμε φωτιὲς τὴ νύχτα, ἀλλὰ οὔτε μπορέσαμε νὰ κοιμηθῶμε. Τρομακτικοὶ θορύβοι, οὐρλιασμάτα σὰν τοῦ ἀνέμου ὅταν φυσᾷ δυνατὰ, στέναγμοὶ καὶ βογγητὰ ἀκούονταν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Καὶ ὅλ' αὐτὰ δὲν μποροῦσαν, φυσικὰ, παρὰ νὰ μᾶς τρομοκρατήσουν.

Τέλος μᾶς πῆρε ὁ ὕπνος. Δὲν ξέρω πόσων ὥρα ἐκοιμήθηκα. Ἐξύπνησα τρομαγμένος ἀπὸ τὸ οὐρλιασμα ἐνὸς τῶν συντρόφων μου. Στὸ σκοτάδι, ἐνόμισα πὼς διέκρινα τὸ σχῆμα ἐνὸς γιγαντιαίου θηρίου πού ἐφτεροῦγιζε ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας. Ἀλλὰ ἐνόμισα πὼς ἦταν ἐφιάλτης κι' ἐκλείσα ξανά τὰ μάτια.

Σὲ λιγάκι ἀκούσα τὴ φωνὴ τοῦ Μπέγκον πού ζητοῦσε τὸν Κράνκ. Τοῦ εἶπα πὼς εἶνε πεσμένος δίπλα στὸν Μπράιτ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί, ἡ φωνὴ μου ἔτρεψε ἀπ' τὸν τρόμο.

Δὲν εἶνε ἐδῶ, ἀπῆντησε ὁ Μπράιτ τρομαγμένος. Τὸν χάσα φαχνικά. Μόνο τὸ πιστόλι του βρήκα.

Περάσαμε τὴν ὑπόλοιπη

δια, κεφάλι δράκου και φτερά από μεμβράνη.

» Ήταν ένα μικρό τέρας, που εδάγκωσε άμέσως το χέρι του Μπράιτ. Αυτός έπνενε φοβερά και το σκότωσε άμέσως. Ασφαλώς, θα ήταν το αγύδο του τρομερού εκείνου θηρίου που μας κνηγούσε.

» Μετά πέντε ώρες έφθάσαμε σ' ένα μέρος όπου έτελείωνε ή άσφαλτος και άρχισε άμμος και βράχια. Είχαμε τελειώσει το νερό και κοντεύαμε να τρελλαθούμε από τη δίψα.

» Κατά το δειλινό, έξανηλημένοι, διψασμένοι, με τα μάτια που μας πονούσαν από την άμμο, ανακαλύψαμε επί τέλους μια μικρή πηγή. Έπέσαμε με τα μούτρα στα γάργαρο νερό για να χορτάσουμε τη δίψα μας.

» Έξαφνος, ο Μπέγκον άρχι-

σε να φωνάζει σαν τρελλός, κυττώντας το χόμα που είχε μείνει στα χέρια του, άφου ήπια το νερό: «Χρυσάφι! Χρυσάφι!...» Και ριχτήκαμε για δεύτερη φορά στην πηγή, πιδ διψασμένοι τώρα, θέλοντας να θεβαιωθούμε αν ήταν αλήθεια αυτό που έλεγε ο Μπέγκον.

» Σε λιγάκι, ο καθένας από μας είχε μπροστά του ένα σωρό χρυσάφι. Ήταν ή μεγαλύτερη φλέβα άπ' όσες είχα ήδη στη ζωή μου.

» Έμείναμε πέντε μέρες εκεί, σκάθοντας σαν τρελλοί. Έπειτα όμως έκαταλάβαμε ότι τα τρόφιμα είχαν τελειώσει και ότι έπρεπε να επιστρέψουμε πίσω, αν δεν θέλαμε να πεθάνουμε της πείνας.

» Προτού φύγουμε, ο Μπράιτ έσχεδασε έναν μικρό χάρτη του μέρους για να το ξανα-

βρούμε εύκολα. Έπήραμε όσο χρυσάφι μπορούσαμε να σηκώσουμε και ξεκινήσαμε.

» Τη νύχτα έπέσαμε να κοιμηθούμε, όταν έξαφνα άκούστηκε ένα ουρλιασμα τόσο δυνατό, που το έδαφος τραντάχτηκε κάτω από τα πόδια μας. Ο Μπράιτ έπήδησε όρθος στο πλευρό μου, με το πιστόλι στο χέρι, ενώ τα δόντια του χτυπούσαν δυνατά.

» Θα κόντεναν μεράνυχτα, αλλά το φεγγάρι έφώτιζε το τοπίο με ένα φώς χλωμό. Τριγύρω δεν φαινόταν καμιά ζωντανή ύπαρξη, και όμως είχαμε την εντύπωση ότι κάτι το πολύ τρομερό τριγύριζε κάπου εκεί κοντά μας. Το τρομακτικό ουρλιασμα άντηχησε και πάλι σαν θρονή και το αίμα έπάγωσε στις φλέβες μας.

» Αυτό που είδαμε τότε ήταν τόσο φοβερό, που έκρύψαμε το κεφάλι στα χέρια μας. Άπάνω μας, πελώριο, με τις φτερούγες άνοιχτες σαν πανιά καραβιού, έτοιμο να πέση άπάνω μας, ήταν το τερατώδες ζώον, που είχε άφήσει τα ίχνη του άπάνω στην άσφαλτο!

» Σας εύχομαι να μην ιδήτε ποτέ αυτό που είδαμε έμείς με τόσον τρόμο. Και τώρα που τ' άφηγούμαι ξαναβλέπω την τρομερή εκείνη στιγμή που δεν θα μου φύγη ποτέ από το νού.

» Ήταν τόσο μεγάλο το θηρίο αυτό, που έσκέπαζε μεγάλο μέρος τ' ουρανού άπάνω άπ' το κεφάλι μας, άργοπετώντας. Έμοιαζε πολύ με το μικρό ζώο που βρήκαμε μέσα σ' αύγό, αλλά πώς ήταν δυνατό να γίνει τόσο μεγάλο!

» Το τρομακτικό εκείνο ζώο άνοιξε το συκαμερό του στόμα, που έμοιαζε με στόμα κροκοδείλου και το ουρλιασμα άκούστηκε πάλι. Μετά έκούνησε άργά τα φτερά κι' έδειξε την ουρά του.

» Τρομοκρατημένοι, κινδυνεύοντας να χάσουμε το λογικό μας, παρακολουθούσαμε το έφιαλτικό εκείνο θέαμα. Έξαφνα ο Μπράιτ άρχισε να μουρμουρίζει άκατάληπτα λόγια, σαν τρελλός, και τέλος τόβαλε στα πόδια.

» Άμέσως τότε το φοβερό θηρίο έσήκωσε την ουρά του σαν μαστίγιο, άρπαξε τον Μπράιτ, τον έσήκωσε στόν άέρα και τον έσφενδόνισε άπάνω στην άσφαλτο, ενώ έμείς έπυροβολούσαμε συνεχώς. Και μόλις ο δυστυχής κυλίστηκε αλμόφυρτος, το θηρίο έπεσε άπάνω του.

» Άπολιθωμένοι από τον φόβο είδαμε το τέρας να καταπαράζει το θύμα του μπροστά μας!

» Τότε άρχισαμε να τρέχουμε σαν τρελλοί. Μονάχα ο Μπέγκον έφάνηκε τολμηρός, έσταμάτησε μια στιγμή και άρχισε να πυροβολή κατά του θηρίου. Άλλά χωρίς αποτέλεσμα. Και όταν τελείωσαν οι σφαίρες, το τέρας τον άρπα-

ξε με την ουρά του και τον

έσήκωσε ψηλά.

» Εγώ έξακολούθησα να τρέχω, με κάποια δυσκολία, γιατί είχα τις τσέστες γεμάτες χρυσάφι. Άλλά ο φόβος μου έδινε φτερά στα πόδια.

» Επί τέλους έσταμάτησα, άποκαωμένος. Γύρω ήσυχία. Ούτε ίχνος του τέρατος. Έπήρα θάρρος και άρχισα να περπατώ πιδ σιγά. Τότε θυμήθηκα τον χάρτη, που θα με βοηθούσε να ξαναβρω το μέρος όπου ήταν τόσο χρυσάφι, αλλά είχε χαθή με τον Μπράιτ και τους άλλους συντρόφους μου.

» Όταν έφθασα στόν Άγιον Βερναδίον, βρήκα άφθονο νερό και πλύθηκα. Μετά έπήγα στην γυναίκα του Μπέγκον και της άφηγήθηκα την τρομακτική περιπέτεια που έστοίχισε τη ζωή του άνδρός της και των άλλων συντρόφων μου.

» Έμοιράστηκε μαζί της τ' χρυσάφι που έφερα, αλλά έκατάλαβα ότι δεν μ' έπίστευε πια! Όλους τους όρκους που της έκανα. Του κάκου! Στο τέλος μ' έκατηγόρησε ότι έσκότωσα τον άντρα της και τους άλλους για να πάρω όλο το χρυσάφι που βρήκαμε. Και προτού συνέλθω από την έκπληξη έφώναξε κόσμο και με συνέλαβαν.

» Με υπέβαλαν σε πολλά βασανιστήρια για να μαρτυρήσω το μέρος όπου συνέβη αυτό το δράμα, αλλά όλα ήταν άνώφελα γιατί ήταν άδύνατον κι' εγώ να βρω το μέρος. Άλλά δεν με πίστεψαν και με κράτησαν στη φυλακή, ως που να επιστρέψη μια άποστολή που πήγε δήθεν για να βρη τα πτώματά, αλλά στην πραγματικότητα για ν' ανακαλύψη το χρυσάφι.

» Τέλος, με την έλπίδα να γλυτώσω, τους ύποσέθηκα να τους δείξω το μέρος. Έσχεδιάσα μάλιστα και ένα μικρόν χάρτη. Και ξεκινήσαμε με άρκετή συνοδεία.

» Μετά συνέβη αυτό που έπεριμένα. Με άφησαν μόνο στην έρημο με λίγο ψωμί και λίγο νερό, άρκετό για να ζήσω δυο μέρες. Δεν έμαθα ποτέ τί άπέγιναν. Ίσως άφησαν τα κόκκαλά τους στην έρημο, ψάχνοντας να βρουν το χρυσάφι, και ακολουθώντας τα σφαλιμένα ίχνη που τους έδωσα.

» Έτελείωσα φίλοι μου, είπε αναντιένοντας με δυσκολία. Δώστε μου να πιω λιγάκι άκόμα...»

» Ο έτοιμοθάνατος έφερε το παγούρι στο στόμα.

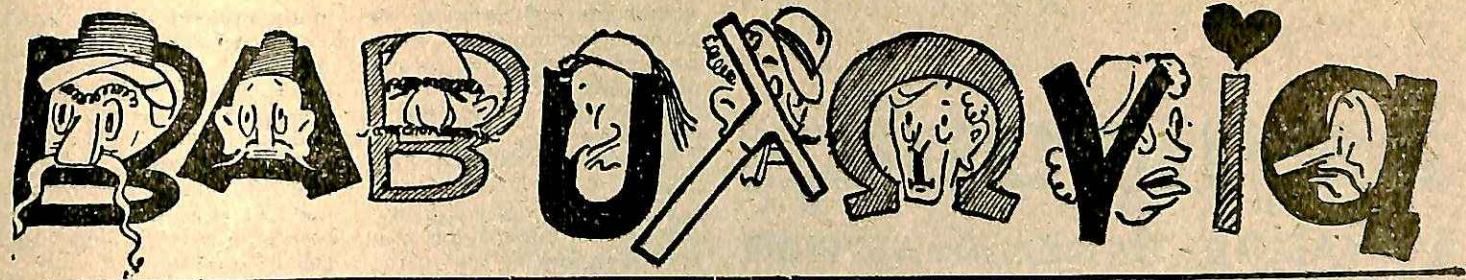
—Τώρα με πιστεύετε; έρώτησε «ε σθεναρά» φωνή.

—Βέβαια και σάς πιστεύουμε! του άπάντησε ο δόκτωρ Σκρόντνερ σφιγγοντας το χέρι του.

—Τότε μπορώ να πεθάνω ή-συχως.

Και, γέρνοντας το κεφάλι στη ένα πλευρό, ο γέρος έξεψύχησε.

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΡΑΛΕΪΤ

Η Σμυρνιά και...

Η ΜΟΔΑ

Τά προχτές, καλέ κώνα-Μαριγίτσα, είχαμε βίξιτες στο σπίτι μας. Μαζί με σοί καλεσμένοι ήρχε και ή Εύλαλία του Θανάση του Τσιμπλιμπλή — εκείνη, καλέ σύ, που Ιλέγαμε πώς την είχε ο συχαρεμένος ο Τζώρτζης του Έπαμεινώντα του Φιλιπλή πουχε το μαγαζί στα σοί Μεγάλες Ταβέρνες — μαζί με τον καινούργιο τη το γιαβουκλό.

Μόλις Ιδηκα τί Ιφόραγε ή Εύλαλία, κώνα-Μαριγίτσα μου, με Ιπίασε το γλυκό μου! Μά ήτανε άλλο να σου λέω κι' άλλο να τί θλέπης μοναχή σου. Ιφορούσε μία κόκκινη φούστα και ένα πράσινο ζιπουνάκι. Και για να θολέψη τί μέση ποη, Ιφόραγε ένα κασκορσέ, σφιγμένο Ισασε τα μπουνιά! Και σάν να μην Ισώνανε οδλα αυτά, είχε κοτσάρι κι' ένα καπέλλο που άμα τώβλεπες σουρρχότανε να μπήξης σοί φωνές, και να φωνάξης σοί τζανταρμάδιδι να τηνε πάνε στο σπητάλιο, τί λωλή.

Τάλόγου μου, που λές, κώνα-Μαριγίτσα μου, δεν άντεξα. Και σε μία στιγμή τηνε ξεμονάχισα από σοί άλλοι και την έρώτηξα για τί Ιθαλε αυτές σοί άηδίες. Και έξερεις τί μου άπάντησε, καλέ κώνα-Μαριγίτσα; "Ακου και φρίξόν ήλιε:

—Δέν Ιδηκες, καλέ Μαριγίτσα, σοί τελευταίες μόδες; "Ανοιξε ένα φιγουρίνι και θά δής πώς έτοι πρέπει να ντύνονται τά κορίτσια!...

"Ελα, Χριστέ και Παναγία! Ιλωλάθηκα! Αυτό δά μάς ήλπει να μάς βγί για κοριτσάκι ή Εύλαλία του Θανάση του Τσιμπλιμπλή που τον καιρό που εγώ Ιγύριζα σοί δρόμοι κι' ήπαίζα τσέρκι, αυτή-ήμαρτον, Παναγίτσα μου!—Ιγάμπριζε με οδλα τά τζόβενια τοή Σμύρνης. Και τώρα που Ιγέρασα εγώ, αυτή πάει να περάση για κοπελλίτσα, φορώντας οδλες τοή νοβιτές που βγάζουνε τά φιγουρίνια τοή μόδας. Ιχάλασε πιά ο κόσμος, καλέ κώνα-Μαριγίτσα μου. Ιχάλασε μπίτ για μπίτ!

Φύγε, λοιπόν. Γίνε... άπών να θρώ κανέναν άλλο, που και ο Μά— να μην τολμά να το πατά τον κάλο!

Η ΜΠΕΜΠΑ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ

ΤΗΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΠΑΡΑΔΟΦΥΛΑΧΤΡΑ = τ' πορτοφόλι.

ΜΟΥΤΡΟΔΕΙΧΤΗΣ = ο καθρέπτης.

ΤΣΙΓΑΡΟΒΑΣΤΗΧΤΡΑ = ή πίπα.

ΚΡΕΒΒΑΤΟΣΤΡΩΣΤΡΑ = ή καμαριέρα.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΦΕΡΤΗΣ = ο ταχυδρόμος.

ΑΥΓΟΦΤΙΑΧΤΡΑ = ή κόττα.

ΩΜΟΡΙΧΤΙ = το έπανωφόρι.

ΣΠΙΤΟΦΤΙΑΧΤΗΣ = ο οικοδόμος.

ΜΑΛΛΙΟΣΤΡΩΣΤΡΑ = ή τσατσάρα.

ΒΡΑΚΟΒΑΣΤΑΧΤΡΑ = ή ζώνη.

ΡΟΥΧΟΚΡΥΦΤΡΑ = ή ντουλάπα.

ΠΑΠΟΥΤΣΟΔΕΣΤΡΕΣ = τά κορδόνια.

ΦΑΓΟΒΡΑΣΤΗΣ = ο τέντζερες.

ΜΑΛΛΙΟΠΙΑΣΤΡΑ = ή φουρκέτα.

ΝΤΟΥΒΑΡΟΠΙΑΣΜΕΝΟΣ = τυχάρπαστος.

ΕΦΤΑΜΕΡΟ = έβδομάς.

ΜΟΛΥΒΟΜΥΤΟΒΓΑΛΤΡΑ = ή ευστρα.

ΤΣΙΓΑΡΟΑΝΑΦΤΡΑ = ο άναπτήρας.

ΛΑΙΜΟΤΥΛΙΧΤΡΑ = ή γραβάτα.

ΧΕΡΟΒΑΛΤΙ = γάντι.

ΒΡΟΧΟΝΕΡΟΜΑΖΕΦΤΙ = το λουκι.

ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΔΕΙΚΤΗΣ = ή βέρα.

ΠΥΡΕΤΟΡΡΙΧΤΡΑ = ή κινίνη.

ΑΨΟΥΓΙΑΣΜΑ = το συνάχι.

Ο Άγκοπ και...

Ο ΗΛΙΟΣ

Άμάν! Άμάν! Ιστέ καλόκαιρος είναι αυτός, γιαβρούμ; Ιχειμώνας είναι, άμá Ικρύο Ιτς ντέν Ι κάνει. Αυτό τσάκ-τσάκ καλό πράμα ένεται, γιατί έσσι ξεκουρασμένος ένομαι.

— Άγκόπ, είπα Ιπροχτές Ισουρπούτσα μου, ντέν τά Ιπάς σε Ιντουλειά σου;

— Γιόκ, κουζούμ.

— Ιστέ τί τά πη γιόκ; — Όσκε, γιαβρούμ.

— Φτοού, σερεσέμ έρφη Ισέρω, μπέ, τί τά πη γιόκ!

— Άμá έσσι ρωτηγμένο έκανες...

— Βάτ-βάτ, μπουνταλά, Ιρωτηγμένο έκανα γιατί ντέν τά Ιπάς σε Ιντουλειά σου;

— Αυτό ένεται; Ιστέ, Ιγκιουζέλ Ισουρπούτσα, με τέτοιος ήλιος, χαρά Θεού, Ιπακίνει κόσμος σε Ιντουλειά του;

— Και τί Ικάνη;

— Σε ήλιο κάθεται, γιαβρούμ. Πέντε Ικαρέκλες Ι παίρνει, Ιποντάρια του, Ι χέρια του καλά-καλά Ιεα, πλάνει, κατ'έ βαρύ-βαρύ Ιπαρκαγελμένο Ικάνει, Ι κομπολόι του τσάκ-τσάκ Ιπαίζει, Άλλάχ, μπέρ Ιλάχ, Ιλέε! Άγναντίν;

— Ιστέ τώρα έσσι ντέν τά Ιπάς σε Ιντουλειά σου;

— Γιατί Ιρωτάς, μπέ; Άμάν έσσι πρωί-πρωί Ικέφι π'άς να Ιχαλάσης! Άϊπ, μπέ Ισουρπούτσα! Ιστέ γιατί μου το Ικάνης αυτό;

— Φτοού, Άλλάχ, πελασινι, βερσίν! Άπαντημένο κάνε, μπέ, σ' αυτό που σε Ιρωτάω! Τά π'άς Ιντουλειά σου;

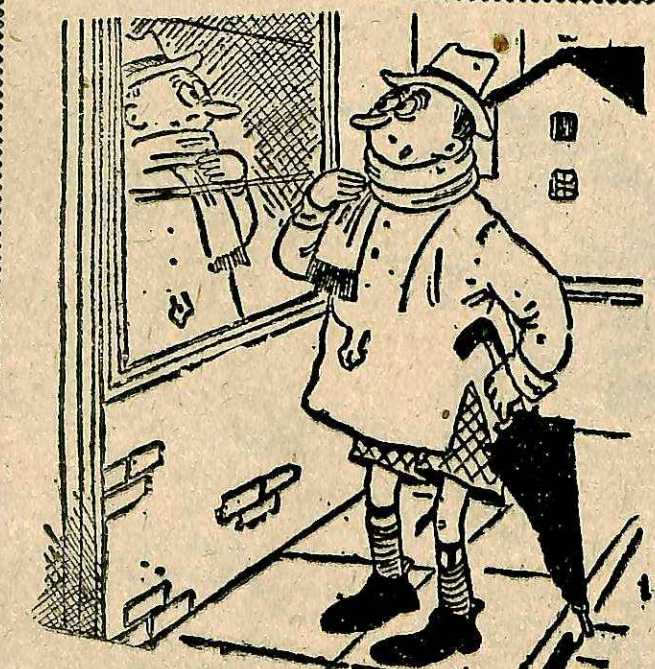
— Πάλι τά Ιντια, τζά-νουμ;

— Ντέν τά Ιπάς Ιρωτάω; — Γιόκ!

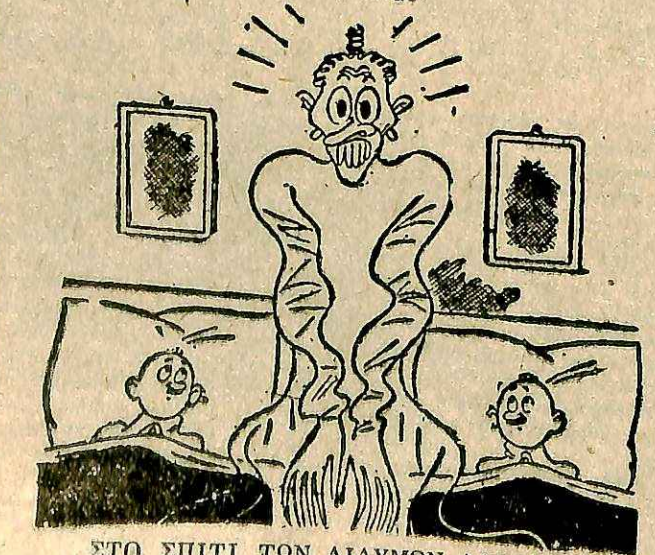
— Ιστέ αυτό ήτανε. "Εσσι, άμίλητα, Ισουρπούτσα μία Ικαρέκλα Ιπήρε, τσάφ έκανε και Ικεφάλι μου σπασμένο έκανε. "Α, μπέ ήλιε! Μεάλη Ιλαχτάρα με έφερες.

Άϊπ, μπέ!...

Ο ΑΓΚΟΠ

—Δέ θαρύνεσαι, όσα κασκόλ κι' αν φορέσης μ' αυτό τον παληόκαιρο, πάλι θα κρυώνης!

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

Η ΓΡΙΠΠΗ:—Διάβολε, ποιός άπ' τους δυο ήταν αυτός που βρήκε στο δρόμο με βροχή, χωρίς παλτό και χωρίς καπέλλο;

Η ΜΠΕΜΠΑ

Ο ΠΕΡΙΚΛΗΣ

67

Σεμίραμις,

Η ΘΡΥΛΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΣΥΡΙΩΝ

του συγγραφέως και ζωγράφου ΜΑΤΑΝΙΑ

Υπάρχει ένας θρύλος για την Σεμίραμι. Άλλα υπάρχουν και μια ιστορία, την οποίαν δεν πρέπει ν' αγνοήσουμε, και που μας πείθει ότι όλα όσα ξέραμε για την περίφημη αυτή βασίλισσα των Ασυρίων, δεν είναι όλα φανταστικά.

Ο Διόδωρος ο Σικελός, ο Ίουστίνος και άλλοι ιστορικοί μ'ας την παρουσιάζουν σαν πρόσωπο απόλυτως θρυλικό, που είχε για μητέρα την θεά της Φοινίκης Αταργάτην και για παραμένους μερικά κάτασπρα περιστέρια. Και η ίδια, όταν εγκατέλειψε τη ζωή, έπηρε τη μορφή περιστεριού για ν' ανέβη στον Όλυμπο της, αφού άφησε τη ήνία του κράτους στα χέρια του παιδιού της Νίνιας.

Είναι κάπως δύσκολο να ξεχωρίσουμε πόσος θρύλος και πόση ιστορία υπάρχει στη γοητευτική αυτή γυναίκα που έδουλεψε τόσο πολύ για την ίδρυση της α-

πθαντης αυτοκρατορίας των Ασυρίων και ανέστησε την κραταιά Βαβυλώνα σε καινούργιες δόξες. "Αν προσπαθήσουμε όμως να ξεχωρίσουμε τα πραγματικά γεγονότα από την φαντασία, μπορούμε να περιγράψουμε την ιστορία της Σεμίραμιδος.

Η ιστορία αυτή αρχίζει κατά το έτος 800 π. Χ. όταν ο Σίμμας, αρχιβουκόλος και αρχισταυλότης του Βασιλέως, βρήκε σε κάτι χωράφια ένα κοριτσάκι που το περιμάζεψε και το άνωμασε Σεμίραμι, για να θυμίξη το δικό του το όνομα. Και αργότερα βρήκε καλήν ανταμοιβή για την ώραίαν αυτήν πράξη.

Η μικρή έμεγάλωσε στο ύπαιθρο, έντελώς ελεύθερη, αναπτύσσοντας έτσι όχι μονάχα το σώμα, αλλά και το νου. "Ετσι έγινε το δεξί χέρι του γέρω-Σίμμα, όχι μονάχα στη φύλαξη και στη βοσκή των κοπαδιών, αλλά και στην δια-

κυβέρνησι του σπιτιού, ενώ συνήθως τα άλλα κορίτσια των Ασυρίων έμεναν κλεισμένα στο σπίτι, όπου έγενεθαι όλη την ημέρα ή έδουλεσαν στον άργαλειό.

Την εποχή εκείνη ο βασιλεύς Νίνος κατέκτησε χώρες πολλές, μεγαλώνοντας έτσι τη δύναμι του και τα πλούτη του. Με τις κατακτήσεις αυτές σκλάβοι και ζώα έμπαιναν άφθονα στην Ασυρία. Και την φροντίδα όλων αυτών την είχε ο Σίμμας.

Ετσι, λοιπόν, ο γέρω-Σίμμας είχε καθημερινώς και μεγαλύτερες φροντίδες και εύθυνες. "Αλλά τις μοιραζόταν με την Σεμίραμι, που την φανταζόμαστε και βόλλα στ' αλογο και πίσω της σκλάβους και βοσκούς που φύλαγαν τα βασιλικά κοπάδια.

Ο "Οννες ήταν τότε μια από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες της χώρας, στρατηγός και προσωπικός φίλος του Βασιλέως. Και επειδή εδιώλεγε πάντα μόνος του τα αλογα που χρειαζόνταν για τον στρατό, έπληγαινε πολύ συχνά στο σπίτι του Σίμμα.

Μια μέρα, λοιπόν, που βρισκόταν στο σπίτι του Σίμμα, ο "Οννες γνώρισε την νεαρά Σεμίραμι και έμεινε κατάπληκτος όχι μόνο για την όμορφή της, αλλά και για την έξυπνάδα, για την επιδεξιότητα με την οποίαν έκαβαλλίκενε τ' αλογα, καθώς και για πολλές άλλες ικανότητες που είχε.

Ο "Οννες ήρθε δεύτερη και τρίτη φορά στο σπίτι, πράγμα που έβαλε σε ύπνη τον άγαθο Σίμμα. Γιατί ήταν ολοφάνερο πως δεν έρχόταν για αυτόν, ούτε για να προστατεύη τα συμφέροντα του Βασιλέως του. Έρχόταν, λοιπόν, για την Σεμίραμι, που άσκοπσε μεγάλη γοητεία σε ό-

ποιονδήποτε και αν την έβλεπε, έστω και για μια φορά.

Ο "Οννες ήταν ένας από τους πρώτους άρχοντες του βασιλείου και φίλος του Βασιλέως, πράγμα που τον έκανε παντοδύναμο. Τί είχε στο νου του, λοιπόν, για την θετή κόρη του Σίμμα;

Ο γέρος άρχισε να σκέπτεται τα σπίτια των άρχόντων, που είχαν όλoκληρά χαρέμια, και ή καρδιά του σφιγγόταν μήπως ή Σεμίραμις βρεθή κάμια μέρα κλεισμένη εκεί μέσα. Και ή καρδιά του δεν τον έγέλασε. Μια μέρα, θλιβερή για όλους, ήρθαν άπεσταλμένοι του "Οννες να ζητήσουν την Σεμίραμι και ο Σίμμας αναγκάστηκε να τους την παραδώση, με την άπελπισία στην ψυχή.

Ωστόσο, ή τύχη της μικρής δεν ήταν και τόσο άπελπιστική, γιατί δεν κλειστηκε στον γυναικωνίτη με τις άλλες ηλότυπες γυναίκες που είχαν εύνοχους για φύλακες. Ο "Οννες την έκαμε γυναίκα του έπίσημη, απόλυτη κυρίαρχον του σπιτιού του, των γυναικών και των σκλάβων. Και αυτό ήταν άρκεστή παρηγορία για τον γέρω Σίμμα.

Στο καινούργιο περιβάλλον όπου έζουσε τώρα ή Σεμίραμις, έφανέρωσε όλες τις υπέροχες αρετές της. "Ετσι την είδαν να συζητή επάνω σε δύσκολα θρησκευτικά ζητήματα με τους ιερείς του Βάαλ, ν' άμιλλάται τους γράφεις στη σφηνοειδή γραφή, να συζητή για πολιτική, για τέχνες για στρατηγική και άστρολογία, με τους πολιτικούς, τους άρχιτέκτονας, τους στρατιωτικούς και τους άστρονόμους. Και ο "Οννες ήταν υπερήφανος για αυτήν, και ή άγάπη του έμεγάλωνε μαζί με τον θαυμασμό του για την σύντροφο της ζωής του.

Άλλά νά, που μια μέρα ο Βασιλεύς Νίνος προστάζει το στρατηγό του "Οννες να βαδίση με μεγάλη στρατιά κατά της Βάκτρας, που ήταν τότε πρωτεύουσα της Βακτριανής.

Ο "Οννες ένοιωσε την καρδιά του να γίνεται κομμάτια στη σκέψη ότι πρόκειται να χωριστή απ' την Σεμίραμι, για την μακρινή κι επικίνδυνη αυτήν έκστρατεία, που δεν μπορούσε βέβαια να προβλέψη πόσον καιρό θά κρατήση.

Άλλά ήταν στρατιώτης και υπήκουσε στην προσταγή του Βασιλέως του.

Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις άρχισαν. Άλλά ήταν δύσκολες και προχωρούσαν άργά. "Οσο και αν

έτρεχαν κήρυκες απ' το στρατόπεδο στην πρωτεύουσα και απ' εκεί πάλι στο στρατόπεδο, φέρνοντας ειδήσεις της Σεμίραμιδος και του "Οννες, ο στρατηγός ήταν καταλυπημένος για τον χωρισμό απ' την καλή του γυναίκα.

Τέλος, μη μπορώντας ν' άνθξξσ' αυτόν τον χωρισμό, κατέφυγε στην καλωσύνη του Βασιλέως και τον παρεκάλεσε να επτρέψη στην Σεμίραμι να πάη να τον συναντήση και να μένη μαζί του στον πόλεμο. Τον άμυαλο τον "Οννες! Δεν φαντάστηκε πως ή άδεια εκείνη, που ο Βασιλεύς του παρεχώρησε άμ μέσως, θά γινόταν κάποτε αίτία της καταστροφής του!

Η Σεμίραμις έφυγε απ' την πρωτεύουσα, και την ημέρα που έφθασε στο στρατόπεδο, ήταν ημέρα μεγάλης χαράς για αυτήν, για τον άντρα της και τους στρατιώτες όλους, που έγιώρταζαν τον έρχομό της.

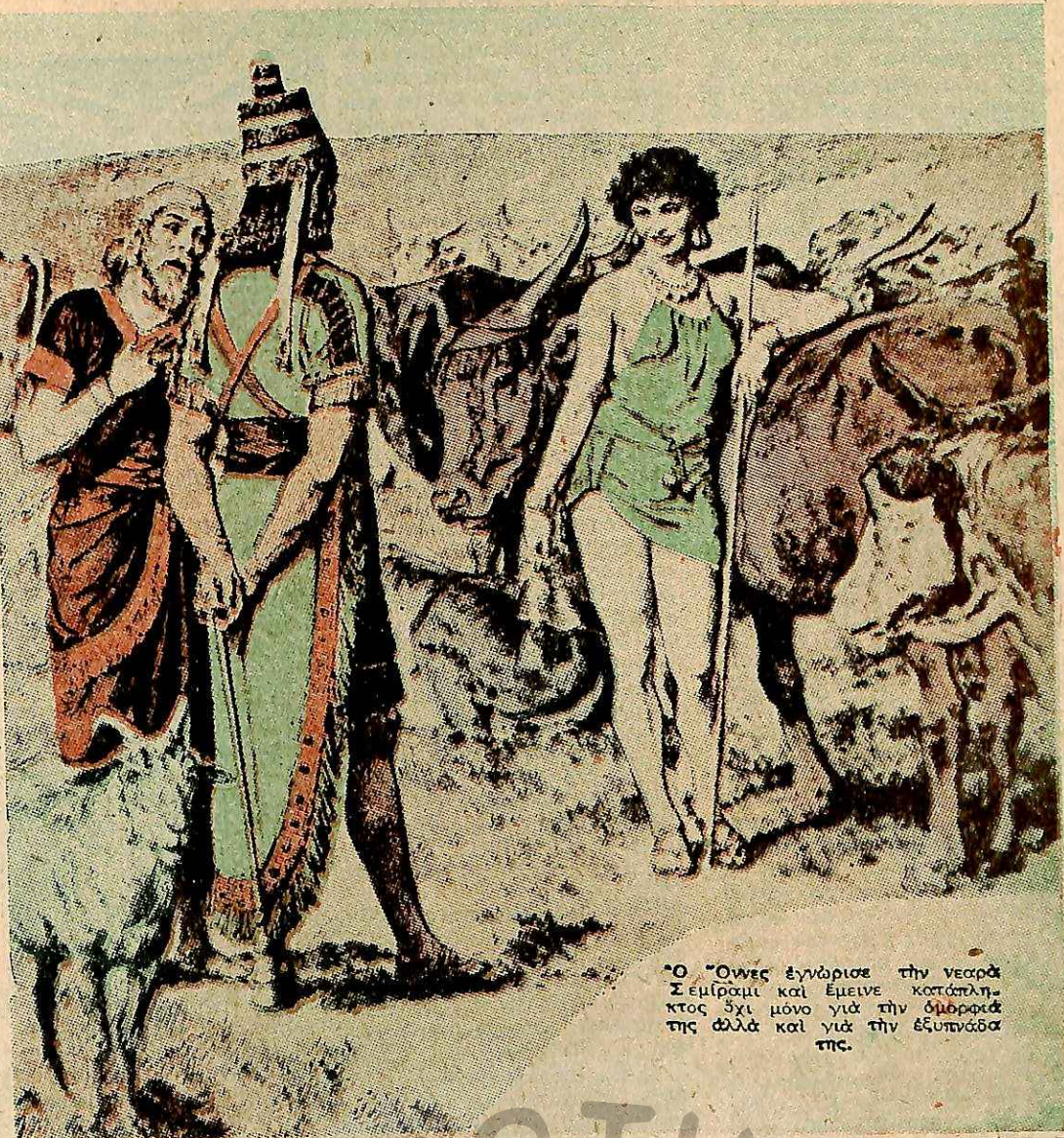
Όπως έπρεπε κανείς να περιμένη από μια γυναίκα που είχε την έξυπνάδα και την μόρφωσή της, ή Σεμίραμις δεν άργησε να καταλάβη την στρατιωτική κατάσταση. "Ετσι έγινε ουσιαστικά ή ύπασπιστρια του άνδρός της. Και ήταν τόσοσ ο σεβασμός που ένέπνεε σε όλους, ώστε οι στρατιώτες υπήκουαν με τυφλόν ένθουσιασμό στις διαταγές της. Και ήταν χαρά τους να ύπηρετούν έναν τόσο γοητευτικόν άρχηγό.

Εν τώ μεταξύ, ή πολιορκία της Βάκτρας έξακολουθούσε, και κανείς δεν μπορούσε να προβλέψη την διάρκειά, ούτε την έκβασι. Γιατί ή πολιτεία, καθώς ήταν πολύ καλά ώχυρωμένη και με άρκετο στρατό που την φρουρούσε, έφερνε μεγάλη αντίσταση.

Έγιναν άρκετά πολεμικά συμβούλια, στα οποία έλαβε μέρος και ή Σεμίραμις, που έδειξε μεγάλες γνώσεις στα στρατιωτικά ζητήματα, κι έφάνηκε πιο έμπειρη από πολλούς στρατηγούς. Τέλος, αφού έμελέτησε καλά την κατάσταση, έπρότεινε ένα σχέδιο που κατά τους ύπολογισμούς της, θά έξησφάλιζε την κατάκτηση της πόλεως.

Το σχέδιό της το άνακοίνωσαν άμέσως στον Βασιλέα, κι αυτός έδωσε την έγκρισή του.

Και τότε άμέσως το έβαλαν εις ένέργειαν. Πρώτ απ' όλα ή Σεμίραμις έβεβαιώθηκε για την ικανότητα και τον καλό όπλισμό των διαφόρων μονάδων του στρατού της. Επιδώρησε τις πολιορκητικές μη

Ο "Οννες γνώρισε την νεαρά Σεμίραμι και έμεινε κατάπληκτος όχι μόνο για την όμορφή της αλλά και για την έξυπνάδα της.

χανές και είδε πως ήταν έν τάξει. Έπληροφόρηθηκε για όλα και έκανόνισε μόνη της και την παραμικρή λεπτομέρεια της έπιθέσεως, έτσι που τίποτε δεν έμεινε στην τύχη.

Το σχέδιό της βασιζόταν σε μια λεπτομερή μελέτη της πολιορκημένης πολιτείας. Από την μελέτη αυτήν έκατάλαβε ότι ένα μέρος των τειχών ήταν πιο αδύνατο από τ' άλλα που ύπερσπιζαν την πόλη. Τότε διέταξε να μη γίνη ή παραμικρή έπίθεση κατά του αδυνάτου αυτού μέρους των τειχών, για να μην προκαλέσουν την προσοχή του έχθρου σ' αυτό το σημείο.

Τέλος, διέταξε μια μεγάλη έπίθεση κατά μέτωπον, ρίχνοντας στη μάχη πολλές χιλιάδες στρατιωτών, ώστε να δώση την έντύπωσι ότι στην προσπάθεια αυτήν έχρησιμοποίηθηκε όλος ο στρατός. "Ετσι, οι ύπερασπισται της πόλεως χτυπήθηκαν από τα νώτα και άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν.

Η Βάκτρα ήταν χαμένη και κάθε άμυνα θά ήταν περιττή.

Το γεγονός ότι μια γυναίκα με την έξυπνάδα και την τόλμη της έκαμε ό,τι δεν ύπορέσαν να κάμουν μεγάλοι στρατηγοί, όπως ο "Οννες, έγέμισε κατάπληξι και θαυμασμό

μα ίππικού, έσπευσε στο αδύνατο μέρος των τειχών που βρισκόταν στο αντίθετο άκρίβως σημείο της μεγάλης μάχης.

Την ίδια στιγμή, τμήματα πεζικού που ήταν κρυμμένα εκεί κοντά, έτρεξαν στα τείχη, άναρριχήθηκαν με σκάλες, κι έπήδησαν μέσα στην πόλη, με έπί κεφαλής την όμορφη γυναίκα του "Οννες, την τόλμηρή και υπερήφανη Σεμίραμι.

Οι λίγοι ύπερασπισται των τειχών στο αδύνατο εκείνο σημείο παρασύρθηκαν από τους "Ασυρίους που βρέθηκαν μέσα στην πόλη, ενώ απ' έξω ή μάχη έξακολουθούσε.

Ετσι, οι ύπερασπισται της πόλεως χτυπήθηκαν από τα νώτα και άναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν.

Η Βάκτρα ήταν χαμένη και κάθε άμυνα θά ήταν περιττή.

Το γεγονός ότι μια γυναίκα με την έξυπνάδα και την τόλμη της έκαμε ό,τι δεν ύπορέσαν να κάμουν μεγάλοι στρατηγοί, όπως ο "Οννες, έγέμισε κατάπληξι και θαυμασμό

όλη τη χώρα. Το όνομα της Σεμίραμιδος έγινε δημοφιλέστατο και βρισκόταν σε όλων τα στόματα. Κι έγινε πια το είδωλο του στρατού και του λαού.

Ο Βασιλεύς Νίνος, γεμάτος κι αυτός θαυμασμό για την όμορφη και ήρωική γυναίκα, θέλησε να της κάμη δική του. Και, όπως ο "Οννες την πήρε σχεδόν δια της βίας από τον θετό της πατέρα, τον Σίμμα, έτσι κι' αυτός την έπήρε του "Οννες. Γιατί σκεφτόταν δικαίως ότι μαζί της θά δυνάμωνε το γόητρό του. Άλλά του πονούσαν να την στερήση του καλού και πιστού στρατηγού του, και για να τον παρηγορήση τούδωκε για γυναίκα την κόρη του Σουζάνα.

Κάθε άλλος άντρας, πιο λίγο έρωτευμένος με την γυναίκα του, θά το δεχόταν αυτό εύχαρίστως. Και μόλις σ' αυτήν την περίπτωση θά το θεωρούσε μεγάλο ετύχημα να συγενένη με τον Βασιλέα.

Ο "Οννες όμως δεν σκε

πρόταν έτσι. "Εκαμ τα πάντα για να κρατήση την Σεμίραμι, αλλά στο τέλος αναγκάστηκε να υποχωρήση μπροστά στη βασιλική παντοδυναμία. "Εκτός αυτού, κανείς δεν μπορούσε να τον υποχωρήση να πάρη μια γυναίκα που δεν την αγαπούσε, έστω και αν ήταν κόρη του Βασιλιά. "Ετσι κινήθηκε να πάρη την Σουζάνα.

"Ολ' αυτά δεν έγιναν χωρίς αγώνα. "Η Σεμίραμις, καταστενοχωρημένη γι' αυτά που συνέβησαν, δεν μπόρεσε τίποτε να κάνει παρά την θέληση του Βασιλέως. "Αλλά ο "Οννης, που κινήθηκε στην αρχή να παραχωρήση την γυναίκα του στον Βασιλέα και μετά να πάρη την κόρη του έπρεπε να τιμωρηθί σκληρά: θα τον έτυφλωναν, όπως έκανε με τους σκλάβους.

"Όστόσο έγλυτωσε από την φρικτή αυτήν τιμωρία, στέλνοντας την Σεμίραμι στον Βασιλέα. "Ο πόνος του όμως ήταν τόσο μεγάλος και η ταπεινώσις τόσο σκληρή, που δεν μπόρεσε να ζήση περισσότερο, και αυτοκτόνησε. Και η θυσία του αυτή πρέπει να εκτιμηθί άκρως από όλους. "Ασύριοι δεν προέβλεπαν μετά θάνατον αιώνια ζώνη με μακαριότητα, αλλά μετάβασαν της ψυχής σ' ένα βασίλειο κατασκότεινο και μελαγχολικό.

"Η Ιστορία δεν μάς λέει αν προτού αυτοκτονήσῃ ο "Οννης είχε στην Σεμίραμι να τον εκδικηθί. "Αν κρίνωμε όμως από τα γεγονότα που ακολούθησαν, πρέπει να πιστέψωμε πως έγινε μία τέτοια συμφωνία.

"Ο βασιλεύς Νίνος έτέλεσε μεγαλοπρεπώς τους γάμους του με την Σεμίραμι και μοιράστηκε την εξουσία μαζί της. Τα χρόνια πέρασαν και ο "Οννης έχασε την τελειότητα.

"Από τον Νίνο, η Σεμίραμις απέκτησε ένα παιδί, τον Νινία, που ήταν και κληρονόμος του θρόνου. "Υστερα από λίγο ο Βασιλεύς απέθανε κατά τρόπον λιγνάκι μυστηριώδη. Μήπως η Σεμίραμις εκράτησε το λόγο της και εκδικήθηκε τον "Οννη; "Η Ιστορία δεν μάς επιτρέπει ν' απαντήσωμε καταφατικά.

Και νά, τώρα η Σεμίραμις, απόλυτη κυρίαρχος της "Ασυρίας. "Η δράσις της πολλαπλασιάζεται, το βασίλειό της γίνεται διαρκώς κραταιότερο. Οι πολιτείες πουλιούνται με μεγαλοπρεπή οικοδομήματα. Στη Νινευή κτίζεται ένα λαμπρότατο μασσολεοναίο των πεθαμένων Βασιλιάδων.

Και με τον ίδιο ρυθμό εμφανώθηκε στα ειρηνικά έργα, η μεγάλη Βασιλεία, η οποία και τα πολέμικα, δείχνοντας πάντα πως είναι προικισμένη με μεγάλες πολεμικές αρετές. "Ηταν όμως πρό παντός τολμηρή, όπως φανερώνει το παρακάτω επεισόδιο.

Μία μέρα, έπειτα από μία λαμπρή τελετή, στην οποία η Σεμίραμις έπληγε φορώντας τη λαμπρότερη στολή της, και ενώ βρισκόταν στο παλάτι, τη στιγμή που άλλαζε φορέματα και ήταν σχεδόν μισόγυμνη, της είπαν ότι στην Βαβυλώνα είχε γίνει επανάστασις. Χωρίς καν ν' αποτελειώση το ντύσιμο, μισόγυμνη όπως ήταν, έκατέβηκε τρέχοντας τις μαρμαρίνες σκάλες του παλατιού, έπήδησε πάνω σ' ένα άλογο, έτρεξε στο μέρος όπου είχαν έκραγη η επανάστασις, αντιμετώπισε τους επαναστάτες με την τόλμη την πειθώ της κατώρθωσε να επαναφέρη την τάξη.

"Εν τώ μεταξύ ο πόλεμος δεν έσταμάτησε καθόλου. Οι "Ασύριοι δεν μπορούσαν βέβαια ν' αφήσουν την εύφορράτη Ασίην και ο στρατός τους έπλημυρίσε τις πεδιάδες του Νείλου, παρασύροντας τους πάντας και τα πάντα, εις τράπον ώστε οι πανίσχυροι Φαραώ αναγκάστηκαν να προσκυνήσουν την βασιλεία των "Ασυρίων.

"Ετσι σκλάβοι, χρυσάφι, άσημι, διαμαντικά και έργα τέχνης έφυγαν από την Αίγυπτο κι έπλησαν να πλουτίσουν την περήφανη Βαβυλώνα. Τόσες επιτυχίες έμεδυσαν κυριολεκτικώς την Σεμίραμι, που, όπως ο Μέγας "Αλέξανδρος, θέλησε να προσθέση στο στέμμα της το μεγαλύτερο μαργαριτάρι: την "Ινδική, την απέραντη, μακρινή και μυστηριώδη έκλεινη χώρα.

"Επ' κεφαλής μιάς μεγάλης στρατιάς, η Σεμίραμις έβάδισε προς την "Ανατολή κι' εκέρδισε πολλές μάχες, έως εκείνην που δόθηκε στις όχθες του ποταμού Σιντ κατά του κραταίου Στρατηλάτου, που νικήθηκε την πρώτη φορά αλλά μετά έγινε νικήτής. Οι "Ασύριοι έπεσαν όλοι στο πεδόν της μάχης και μόναχα λίγοι κατώρθωσαν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους για ν' αφήγηθούν την τρομακτική τους ήττα.

Και η Σεμίραμις; "Η Ιστορία σταματάει στη μάχη του Σιντ. "Απ' εκεί αρχίζει ο θρύλος: η ανάληψις της Σεμιράμιδος στον ούρανόν υπό μορφήν περιστεράς. "Αφού παρέδωσε το σκήπτρο στο παιδί της, τον Νινία.

ΕΝΑΣ ΠΤΕΡΩΤΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

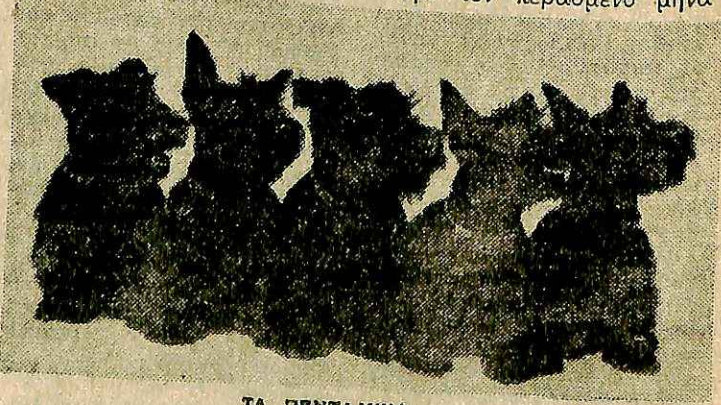
ΣΤΗΝ Μαδρίτη συνελήφθη ο κάτοχος ενός άρσενικού περιστεριού, κατηγορούμενος για την κλοπή 360 θηλυκών περιστεριών από τον Ζωολογικό κήπο.

"Ο πτερωτός αυτός Δόν Ζουάν έπήγαινε κάθε μέρα στον Ζωολογικό κήπο και εκεί κατώρθωνε χάρις στα προσόντα του να παρασύρη τις περισσότερες και να τις οδηγίη στη φωλιά του. "Εκεί παραμόνευε ο κάτοχος του άπαγωγέως, ο οποίος έπιανε τη λεία που του φερνε το περιστέρι του και την εξαφάνιζε.

100 ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΕΣ

ΤΑΝ πέθανε ο Πιέρ Ντουκάτελ, στη γαλλική πόλι Ζιρόντ, η γυναίκα του έκαψε το σχοινί που είχε μεταχειριστή κι' έπληνε το πάτωμα της τραπεζαρίας για να εξαλείψη το αίμα που βρισκόταν σ' αυτό.

"Επειτα από τρεις μήνες όμως κυριευμένη από τύψεις παρουσιάστηκε στην αστυνομία και είπε ότι ο άνδρας της δεν είχε πεθάνει, αλλά τον έσκότωσε αυτή με 100 μπαστούνιες. Παρέλειψε φυσικά να πη ότι πέθανε αρκετές ώρες μετά τα κτυπήματα που του έδωσε, και ότι για να τον αποτελειώση του σφίξε το λαιμό με το σχοινί. "Η αυτοψία που έπη-

ΤΑ ΠΕΤΑΛΟΥΜΑ

ετηλεφώνησε τη στιγμή που οδηγούσε τη λιμουζίνα του, με το ειδικό τηλέφωνο του αυτοκινήτου του, σ' έναν φίλο του, ο οποίος θρискόταν στον "Ινδικό "Ωκεανόν, ταξιδεύοντας μ' ένα υπερωκεάνειο.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΗΣ ΙΣΗΜΕΡΙΑΣ

ΣΤΗΝ "Αγγλία και τα Σκανδιναυικά κράτη και σε πολλές Πιλιτείες της "Αμερικής, η Ισημερία του θέρους αποτελεί την ατία πολλών παραδόσεων, προλήψεων, και τελετών. Στο Ντεθονσάιρ και την Κορνουάλλη της "Αγγλίας, την Ισημερία οι έρωτικές επιθυμίες των ανδρών και τα θέληγτρα των γυναικών βρίσκουν έδαφος στις

μένη τους από τους γονείς της, θέδαιοι εκ των προτέρων ότι η πρότασις τους θα γίνη δεκτή. "Όσοι γάμοι δέ γίνονται αυτή την ημέρα θεωρούνται ευτυχείς και εύγονοι.

ΜΕ ΓΕΝΕΙΑ "Η ΧΩΡΙΣ ΓΕΝΕΙΑ

ΕΥΘΥΣ μετά τον Εύρωπαϊκό πόλεμό τα τελείως ξυρισμένα πρόσωπα έγιναν της μόδας. Σήμερα όμως τα γένεια και τα μουστάκια αποκατεστάθησαν στην έκτιμηση των ανθρώπων.

Πρώτος εισηγήθη και διέταξε την κατάρχησι των γενειάδων ο Μέγας "Αλέξανδρος. Τα θεωρούσε παγίδα για τους στρατιώτες του και εύκολη λαβή για τον

νά τιμωρηθί. Στην "Αγγλία, κατά την εποχή που έβασίλευσαν ο "Ερρίκος ΙΙΙ και η "Ελισάβετ, οι γενειάδες είχαν φορολογηθί άγρίως. "Όποιος δεν κατέβαλλε τον φόρο, ο οποίος ήταν βαρύτατος, άμέσως έπακολουθούσε ή... κατάσχεσις της γενειάδος του δυστροπούτος.

ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ 40 ΧΡΟΝΙΑ

ΕΔΩ και 40 χρόνια ο Θωμάς "Αντεν Κόλμπαχ ανεχώρησε από την μικρή του έπαυλι που βρισκόταν κοντά στα Γιουγσεων, προλήψεων, και τελετών. Στο Ντεθονσάιρ και την Κορνουάλλη της "Αγγλίας, την Ισημερία οι έρωτικές επιθυμίες των ανδρών και τα θέληγτρα των γυναικών βρίσκουν έδαφος στις

γέρος πιά 80 χρόνων, έστρεψε στο σπίτι του χωρίς να μπορή να θυμηθί από που πέρασε. Προφέρει άοριστως τα όνόματα της Κούβας του Παναμά και της Καλιφόρνιας. "Όπως άπεδείχθη ο δυστυχής Κόλμπαχ προσεβλήθη από άμνησία και όλα τα χρόνια πλανιόταν σε όλο τον κόσμο. Στο τέλος όμως κατώρθωσε να βρή τον δρόμο και να επιστρέψη στην μικρή του έπαυλι.

ΕΚΡΗΞΕΙΣ ΣΚΟΝΗΣ

ΟΙ ξέρουμε ότι οι έκρηξεις προκαλούνται από την τριβή και την πίεσι σε όρισμένο βαθμό δυο στοιχείων. Το περιεργασμός είναι ότι έκρηξεις μπορούν να προκληθούν και από τα πιο άκινδυνα αντικείμενα.

Οι περισσότεροι άνθρωποι νομίζουν ότι η σκόνη είναι επικίνδυνη γιατί είναι άσθμια και άποτελεί ένα μέσον για τη μετάδοσι των μικροβίων. Πολλοί λίγοι γνωρίζουν όμως ότι υπό άριστες συνθήκες, είναι έκρηκτική! Λέγοντας σκόνη δεν έννοούμε μόνον το χώμα, αλλά γενικώς όλα τα μικροσκοπικά μόρια των διαφόρων ειδών: Π. χ. σκόνη του κακάου, των δημητριακών καρπών, του ζύλου, του χαρτονιού, του σαπουνιού, του καρβόνου, του καπνού, της ζάχαρης, του θειαφιού, του άλουμινίου, της μαγνησίας, του ψευδαργύρου κ.λ.π. Σήμερα οι βιομήχανοι γνωρίζουν τους κινδύνους της σκόνης και τα περισσότερα εργοστάσια έχουν ειδικούς που την παρακολουθούν.

Δυό από τις τρομερότερες έκρηξεις σκόνης συνέβησαν στην "Αμερική: Τών κυλινδρομούλων του Σικάγου και ενός εργοστασίου χαρτοποιίας στη Γιάβα. Κι' ολλ δυό αυτές έκρηξεις ώφελλονταν στη σκόνη και έπέφεραν καταστρεπτικά άποτελέσματα. Μία ήθοποιος στο Παρίσι άνέτρεψε ένα μεγάλο κουτί με πούδρα την ώρα που βρισκόταν στο καμαρίνι της, και το δωμάτιο πλημμύρισε από την σκόνη. Κατόπιν άνύποπτη, άναψε ένα σπρίτ για να βρή το σκέπασμα του κουτιού που είχε κυλίσει κάτω από το ντιβάνι. "Αμέσως τότε η σκόνη άνεφλέγη, έπακολούθησε τρομακτική έκρηξις, παράθυρα και πόρτες τινάχθηκαν στον άέρα και την ήθοποιόν την βρήκαν άναίσθητη μέσα στο έρειπωμένο καμαρίνι της.

"Όταν, την 15ην "Οκτωβρίου του 1938 ο Κόλμπαχ

"Η μόδα δεν είναι προνόμιο των πολιτισμένων λαών της Εύρωπής και της "Αμερικανικής ήπειρου. Καλλιεργείται και εξέλισται και στη Μαύρη "Ηπειρό, όπου η στελεωτάτη της λέξις, όπως δείχνει η φωτογραφία μας, είναι ο κρεμαστές ψευτικές γενειάδες — σε άνδρες και γυναίκες εκ παραλλήλου.

καρδιές άμφοτέρων των φύλων. Και το προηγούμενο θράδυ κάθε κορίτσι πριν κοιμηθί, τοποθετεί τα παπούτσια του πάνω στο τραπέζι στον σχηματισμό ενός "Τ". Κατόπιν πέφτει στο κρεβάτι και ψιθυρίζει ένα ευχήτήριο τραγουδάκι που άφορά την άμηση και έκλεκτη άνέυρεσι γαμπρών.

"Επίσης αν ένα κορίτσι κοιμηθί την νύκτα της Ισημερίας έχοντας τοποθετήσει στην κρεβάτοκάμαρα του άγριολούλουδα, τότε θα δη στον ύπνο του τον άνδρα που θα πάρη.

"Επίσης οι νέοι στα Σκανδιναυικά κράτη που θα θρεθούν έρωτευμένοι την Ισημερία πρέπει χωρίς άναβολή να ζητήσουν την άγαπή-

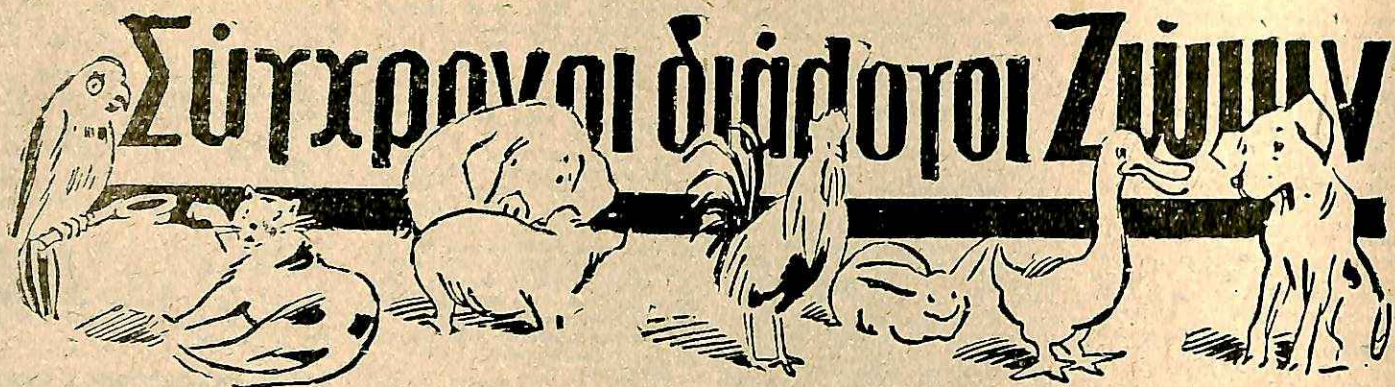
τόν έχθρό. Σήμερα όμως 63 υπήρετες ύπουργείων στην Ούγγαρία υπεχρέωθηκαν να τρέφουν γενειάδες. "Αντίθως πάλι δεν είναι δεκτοί στη Βασιλική Φρουρά του Βασιλέως της "Αγγλίας, άνθρωποι οι οποίοι έχουν γενειά.

Μολονότι η διατήρησις ή το ξύρισμα των γενειών είναι ζήτημα προσωπικής άντιλήψεως έν τούτοις στη Ρουμανία ιδρύθη σωματείο ύπό την αίγίδα της Κυβερνήσεως που σκοπόν έχει την εξόντωσι των γενειάδων για το λόγο ότι είναι φροδο... "Εβραϊκό. "Ετσι κάθε μέλος του "Αντισιμικτικού αυτού σωματείου μπορεί να μολύδιση την άνειάδα ενός άγνωστου διαβάτου, χωρίς

ότι θα επέστρεφε γρήγορα. "Από τότε κάθε ίχνος του Κόλμπαχ έχάθηκε. "Αλλά η γυναίκα του έδωσε πίστις λόγια μιάς χωρικής που της είπε να μη χάση τις έλπίδες της. Κι' έτσι δεν έθλησε ποτέ να εγκαταλείψη τη μικρή της έπαυλι. "Όλα τα βράδια άναβε μία μικρή λάμπα του πετρελαίου, την οποία τοποθετούσε στο παράθυρο κοντά στην πόρτα της εισόδου. "Εδω και δυό χρόνια, η γυναίκα του Κόλμπαχ πέθανε και η βιολά έμεινε άκατοίκητη. Οι έγιτονες όμως έσκαλούθουν σαν να τοποθετούν την λάμπα του πετρελαίου στο μέρος που είχε υποδείξει ή πιστή σύζυγος.

"Όταν, την 15ην "Οκτωβρίου του 1938 ο Κόλμπαχ

Το στρείδι ὁ ἀνάδοχός μου

(Μέσα στην ειδική δεξαμενή στρακοειδών μιας ιδιόκτητης περιοχής σ' ένα απ' τα νησιά μας. 'Η γωνία των νεοφερμένων, που δεν έχουν ακόμα διαλεχθεί για να μοιρασθούν στα διάφορα διαμερίσματα. 'Υπάρχουν στρακα όλην των προελεύσεων, αλλά ιδίως μικρά, κι' ένα μόνον μεγάλο στρείδι είναι περιπλανημένο μέσα στο σύνολο).

Η ΚΑΛΟΓΝΩΜΗ (Μισανόγοντας το δσπρακό της): — Μπα! 'Ένας νεοφερμένος... Πουά!... Καθόλου δεν φροντίζει να κρύβη το άσουλούπτω δσπρακό του. 'Από ποῦ ἔρχεται; ΤΟ ΜΥΔΙ (δειλά): — Εἶμαι ἕνα μῦδι.

Η ΚΑΛΟΓΝΩΜΗ: — 'Αι γι' αὐτὸ λοιπόν, εἶσαι τόσο γελοῖα ντυμένος. Τώρα ἤρθε;

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Μάλιστα. Οἱ φαράδες μ' ἔρριξαν ἐδῶ μέσα με μερικές ἄλλες ἀδελφές μου.

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ (χτυπώντας τὴ μιά ἐπάνω στὴν ἄλλη τις δυὸ ἀκρες τῶν δσπρακῶν του, ὅπως συνήθιζε νὰ κἀν ὅταν γελᾷ): — Κλάκι Κλάκι Κλάκι!

ΤΟ ΜΥΔΙ: Ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ μῦτρο ποῦ γελᾷ τόσο θορυβῶδως; Η ΚΑΛΟΓΝΩΜΗ: — Μὴ μιλᾷς, λοιπόν, τόσο δυνατὰ. Εἶναι ἕνα στρείδι... 'Ήταν στὴν 'Αθήνα.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Στὴν 'Αθήνα! Ψαρεύουν καὶ στρείδια στὴν 'Αθήνα;

Η ΚΑΛΟΓΝΩΜΗ: — Τί στρείδια στὴν 'Αθήνα, καὶ μένο! Νά, τὸν κουβάλησαν στὴν 'Αθήνα μέσα σ' ἕνα πανέρι καὶ ὅταν ξαναγύρισαν μ' ἄδειο τὸ πανέρι, εἶχε μείνει κρυμμένο στὸ βάθος. Τότε τὸ πέταξαν μέσα στὴ δεξαμενή.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Δεξαμενή; Τί δεξαμενή;

Η ΚΑΛΟΓΝΩΜΗ: — Στὴν δεξαμενή μας, καὶ μένο! Στὴ δεξαμενή τῶν δσπρακοειδῶν.

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — Κλάκι Κλάκι Κλάκι! Δὲν εἶναι δσπρακοειδὲς καὶ δὲν καταλαβαίνει. Εἶναι νόθο θαλάσσινο.

ΤΟ ΜΥΔΙ (ταραγμένο): — Μὲ συγχαίρειτε, κύριε Στρείδι, εἶμαι ἕνα καὶ αὐτὸ δσπρακοειδές.

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ (μὲ σπουδαιότητα): — Δὲν καταλαβαίνει τί θέλω νὰ πῶ, παιδί μου. Δὲν σὲ βλέπομε ποτὲ στὴν 'Αθήνα.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — 'Αναμφιβόλως. Θὰ θελα ὅμως πολὺ νὰ πηγαίνα.

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ (μὲ ἐπιεικεία): — 'Ασφαλῶς θὰ πᾶς ὅταν τελειώσῃ ἡ ἀνατροφή σου... μέσα σὲ δυὸ ἢ τρία χρόνια. Μόνον ποῦ, φυσικά, δὲν θὰ ποζάρῃς παρὰ στὴν πόρτα κανενὸς συνοικιακοῦ μικρομάγαζου, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι προσωρισμένο νὰ περιφέρομαι μέσα στὰ μεγαλύτερα ἐστιατόρια.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Θάνατι ὥραία, σ' ἕνα μεγάλο ἐστιατόριο;

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — 'Υπέροχα.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἀγαποῦν.

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — Πὲς καλύτερα μᾶς καταβροχθίζουν. Οἱ γυναῖκες μᾶς ἀγαποῦν τόσο, ὥστε φέρουν στὸ λαιμὸ τους ἀντικείμενα δίκης μας προελεύσεως...

ΤΟ ΜΥΔΙ (κατάπληκτο): — Κομμήματα ἀπὸ...

νατροφή σου... μέσα σὲ δυὸ ἢ τρία χρόνια. Μόνον ποῦ, φυσικά, δὲν θὰ ποζάρῃς παρὰ στὴν πόρτα κανενὸς συνοικιακοῦ μικρομάγαζου, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι προσωρισμένο νὰ περιφέρομαι μέσα στὰ μεγαλύτερα ἐστιατόρια.

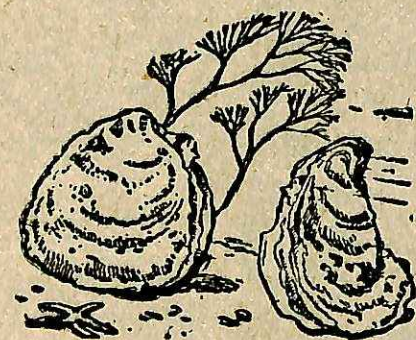
ΤΟ ΜΥΔΙ: — Θάνατι ὥραία, σ' ἕνα μεγάλο ἐστιατόριο;

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — 'Υπέροχα.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἀγαποῦν.

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — Πὲς καλύτερα μᾶς καταβροχθίζουν. Οἱ γυναῖκες μᾶς ἀγαποῦν τόσο, ὥστε φέρουν στὸ λαιμὸ τους ἀντικείμενα δίκης μας προελεύσεως...

ΤΟ ΜΥΔΙ (κατάπληκτο): — Κομμήματα ἀπὸ...

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — Μάλιστα, ἀπὸ μαργαριτάρια.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Κι' ἔχει κανεὶς πολλές εὐκαιρίες γιὰ νὰ πᾶι στὴν 'Αθήνα;

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — Νομίζω. 'Ο ἰδιοκτήτης τῆς δεξαμενῆς ὁργανώνει καθετὸς ὁμαδικὰ ταξίδια ἀπὸ μᾶς γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Οἱ ταξιδιώτες πηγαίνουν, χωρὶς νὰ γυρίσουν, αὐτὸ ἐννοεῖται... ἐγὼ εἶμαι μιά ἐξαίρεσις.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Πάντοτε;

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — Κατὰ τοὺς μῆνας ποὺ ἔχουμε νερό.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Νερό, γιατί; Οἱ ἄλλοι τί ἔχουν;

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ (ὀκνηρώνοντας τὸ δσπρακό του): — Εἶπα τοὺς μῆνες ποὺ ἔχουν «Ρό»: Σεπτέμβριος ὡς τὸν 'Απρίλιο. Τὸν ἄλλο καιρὸ οἱ ἄνθρωποι ἱσχυρίζονται ὅτι δὲν ἀξίζουμε τίποτε.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Δηλαδή ἔχομε τέσσερις μῆνες ἀνάπαυσι, νὰ ποῦμε.

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — 'Ακριβῶς. Τώρα, γιὰ μᾶς, εἶναι ἡ πὺλ κρίσιμη ἐποχὴ!

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Τώρα...

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — Εἶναι ἡ ἐποχὴ, βλέπεις, τῶν γιορτῶν τῆς πρωτοχρονιάς. 'Απὸ μῆνα σχεδὸν τώρα, στίς γιορτὲς τοῦ νέου ἔτους, ἀρχίζουν νὰ

μᾶς ταράζουν. Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀνοίγουν τὸν καινούργιο χρόνον ἀνδὲν ἀνοίξουν μαζὶ καὶ καμμιὰ δωδεκαριὰ στρείδια.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ κολακευτικό.

Η ΚΑΛΟΓΝΩΜΗ: — Πφι! Τὸ στρείδι τὰ βλέπει ὅλα ρόδινα γιατί εἶχε πᾶσι στὴν 'Αθήνα. 'Αν ἔμενε ἐδῶ νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐκπαίδευσί του, θὰ μάθαινε ὅτι ἡ καλὴ μας ἐποχὴ ἔχει περάσει.

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ (προσβεβλημένο): — Τί θέλεις νὰ πῇς, γλάκα;

Η ΚΑΛΟΓΝΩΜΗ: — Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἔκτιμούσαν περισσότερο: 'Ένας συγγραφεὺς τους, ποὺ ζοῦσε πρὶν ἕκατὸ χρόνια καὶ ποὺ ἔδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ μᾶς καὶ γιὰ ὅλα τὰ ὠραία πράγματα ποὺ τρᾶνε, ὁ Μπριλλὰ-Σαβαρέν, διηγεῖται ὅτι οἱ φίλοι ροφούσαν, εὐκολώτατα, δώδεκα ντουζίνες ἀπ' τοὺς προγόνους μας.

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — Θὰ σοῦ δώσω μιά ἐπάνω στὴν πλάτη!

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Δώδεκα ντουζίνες!

Η ΚΑΛΟΓΝΩΜΗ: — 'Ένας Γάλλος στρατηγὸς ὁ Ζυνώ, ἕνας ἥρωας τῆς Πρώτης Αὐτοκρατορίας, κατεβρόχθιζε τριακόσια πρὶν ἀπὸ τὸ γεῦμα του καὶ ἕνας Ρωμαιοὺς αὐτοκράτωρ, ὁ Βιττέλιος, χίλια διακόσια. Νὰ τί λέγω ἐγὼ μᾶς ἀγαποῦσαν ἄλλοτε.

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — 'Εν τούτοις...

Η ΚΑΛΟΓΝΩΜΗ: — Πρέπει νὰ ποῦμε αὐτὸ ποὺ γίνεται σήμερα: Τὴν σημαντικὴ μας ἐλάττωσι. Μήπως παίζουμε πιά κανένα ρόλο στὴν πολιτικὴ; Εἴμαστε τίποτε μὲσα στὴν Κυβέρνησι;

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — 'Οχι... 'Αλλὰ μοῦ φαίνεται...

Η ΚΑΛΟΓΝΩΜΗ: — 'Εἰ καλὰ, ἀλλοτε οἱ 'Αρχαῖοι 'Ελληνες μᾶς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ χαράξουν τίς ψήφους τους. Παριστάναμε τὸν νόμο. Κι' ἀκόμα ὅταν κανένας πολίτης καταδικαζόταν σ' ἑξορία, πάλι πᾶνω στὰ δσπρακά μας χάραζαν τ' ὀνομά του: νὰ γιατί ἡ ἑξορία ὀνομαζόταν ἐξωδσπρακισμός: ἀπὸ τὸ δσπρακό ποὺ καλύπτει ἐμᾶς τὰ δσπρακοειδῆ.

ΤΟ ΣΤΡΕΙΔΙ: — Τάι Τάι Τάι — Δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ σοφὰ πράγματα. 'Εσένα, Μῦδι, θὰ σοῦ πῶ ὠραία πράγματα πὺ ἐνδιαφέροντα, πάνω στὴ ζωὴ τῶν μεγάλων 'Αθηναίων ἐστιατορίων. 'Ισως τὰ κατὰ μέρος νὰ γλυστηρήσῃς σὶ καμμιὰ ἀποστολῇ... Θὰ σοῦ δώσω μιά πάνω στὴν πλάτη.

ΤΟ ΜΥΔΙ: — Τό! Εὐχαριστῶ, στρείδι, τὸ θέλω πολὺ, θὰ εἶσαι ὁ ἀνάδοχός μου.

(Διασκευή ΕΠΗΣ)

Ὁ ΠΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ ΕΙ

Αἱ λύσεις τοῦ προηγουμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 32

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΗΓΑΣΟΣ. 2) ΜΙΓΜΑ — ΟΡΧΟΣ. 3) ΡΥΑΚΙΟΝ. 4) ΝΟΜΟΙ — ΤΟΜΟΙ. 5) ΑΡΑ — ΣΚΗ. ΝΗΜΑ — ΑΝΑ. 3) ΦΟΝ — ΕΝΤΕΙΝΩ — ΑΜΑ. 4) ΟΣΙΟΣ — ΡΙΠΑΣ. 9) ΤΙΜΩΡΙΑ. 10) ΕΩΒΟΙ — ΙΩΩΜΗ. 11) ΑΒΑΣΙΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

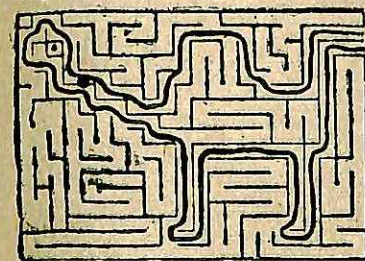
1) ΑΜΥΝΑ — ΦΟΙΒΗ. 2) ΟΡΘΟΣ. 3) ΑΓΗΜΑ — ΝΙΟΒΗ. 5) ΠΑΡΙΣ — ΕΣΤΙΑ. 6) ΚΑΝ. 7) ΓΡΑΦΗ — ΤΙΜΙΑ. 9) ΣΧΙ. ΖΩ — ΙΕΡΟΙ. 10) ΜΗΝ. 11) ΣΟΝΤΑ — ΩΡΑΙΑ. 13) ΣΧΗ. ΜΑ — ΑΠΛΩΣ. 14) ΟΝΟΜΑ. 15) ΑΣΤΙΑ — ΑΣΤΗΡ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Έγινε τῆς ἐπιστολῆς ὑπὲρ ἕνα ἀσυνχώρητον συντακτικὸν σφάλμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ κἀν τὸ θῦμα. 'Εάν ἡ γραφὴ τῆς ἐπιστολῆς (τὸ σημείωμα μὲλλον) ἡ ἴδια ἡ δεσποινὶς Τόμπος, δὲν θὰ τὸ ἀρχίζε ὡς ἄλλοτε σὸν ἐνικό καὶ τελειώνοντας σὸν πληθυντικό. Τὸ δόκημα, τὸν ἀπὸ λάθος ὀφειλόμενον εἰς μίαν ἀπορροήσαν τοῦ 'Ιωάννου Σίρονά, κάμνει δικαίως τὸν ἀσυνώμοκὸ νὰ ὑποψιασθῇ τὴν ἀλήθειαν!

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Τὸ κατωτέρω δημοσιευμένον σχῆμα σὰς δεικνύει καθαρὰ τὸν δρόμον ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθῇ, σὰς γιὰ νὰ καταβῆτε τὸ λητούμενον ἀποτέλεσμα.

Τὸ δὲ σχηματιζόμενον ἀπὸ τὴν πορείαν αὐτὴν ζῶον, εἶναι μιά κάμηλος.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

1) ΟΤΑΝ Η ΚΑΡΔΙΑ ΚΤΥΠΑ. 2) Ο ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑ. ΣΩΝ.

3) ΝΥΚΤΑ ΚΟΛΑΣΕΩΣ.

4) ΕΡΩΤΕΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ.

5) ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ.

6) ΟΙ ΔΥΟ ΛΟΧΙΑΙ.

7) ΦΛΕΓΟΜΕΝΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ.

8) Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΤΕΣ. ΣΑΡΩΝ.

9) ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ.

10) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ.

11) ΝΥΚΤΕΣ ΜΟΣΧΑΣ.

12) ΑΣΙΑΤΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ.

13) ΧΑΜΕΝΟΣ ΟΡΙΖΩΝ.

14) ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΓΙΔΑ.

15) ΑΔΡΙΑΝΗ ΛΕΚΟΥΒΡΕΡ.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ θεκαπέντε ὀνόματα τῶν μεγάλων κινηματογραφικῶν ἔργων τῆς τρεχούσης χειμερινῆς περιόδου, πολλὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἐπαιζόντο ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρολιθούσης ἐξουαδίας.

Σταυρόλεξον ἀριθ. 33

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Γεωμετρικὸν σχῆμα εἶδος γλυκίσματος ὀνομαζόμενον εἶσι λόγῳ τοῦ σχήματός του.

2) 'Η ἐπιστὴμὴ τῆς καταμετρήσεως τῶν ἐπιφανειῶν τοῦ πλάτους μας.

3) Γεωργικὸν προϊόν, τροφὴ τῶν ποιμένων.

4) Οἱ Εὐρωπαῖοι τὰ δίδουν συνήθως τὰ Χριστούγεννα. 'Ιερός χώρος (κληρικὴ). Δύο συνεχόμενα σύμφωνα τοῦ ἑλληνικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ γαλλικοῦ ἀλφάβητου.

5) Βυζαντινὸς μουσικὸς θόγγος. Μεταξὺ δύο ἀντικειμένων.

6) Σύνδεσμος τελικός — 'Α.

ΚΡΑΤΩΡ.

9) Κωμόπολις τῆς νήσου Λέσβου.

10) Πίττω εἰς τοὺς πόδας ἐξ ἐξ εὐλαστικῆς ἡ δέου.

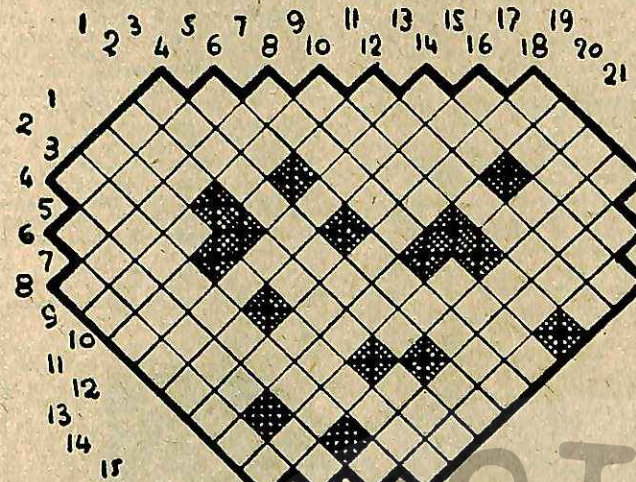
11) Πρόθεσις. Τρία γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «ΜΙΚΡΟΣ».

12) «... ἐν τοῖς ὕψιστοις».

13) Καλύπτει τὸ τελευταῖο πᾶν.

14) Πόλις τῆς Γαλλίας, πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Γάρ (ὅπως προφέρεται εἰς τὴν γαλλικὴν). Μόριον ἀριθμητικόν, τίθεται πρὸ τοῦ ρήματος.

15) Βασιλεὺς (εἰς ξένην ἐννοιαὴν γλώσσῃ) εἰς τὴν ἑλληνικὴν, μουσικὸς θόγγος. Τὴν ἔπο.

μερικανὸν συγγραφεὺς μυριστορημάτων, μυστικῶν καὶ φρίκης.

7) Ἀρῶν (πληθυντικός). Χρονικὸν ἐπίρρημα — Πανηγύρι τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος (ἀνέπνοδα).

8) Εἶδος διηγημάτων καὶ μυθοπορημάτων πλεῖστα ἐκ τῶν ὁποίων δημοσιεύει ὁ «Θησαυρὸς».

9) Ὅρος τῆς Κρήτης — Μέρος τῆς χειρὸς.

10) Ἀσυνκίνητος, ἀκαμπτος.

11) Λεπτός, ὑπερυγνής (κληρικὴ) — Μόριον τῆς δημοτικῆς.

12) Δὲν εἶναι οὔτε συγκεκριμένα, οὔτε ἀκριβῆ.

13) Σχεδιάγραμμα παριστάνον τὴν ἑτέραν τῶν δύο ἐπιφανειῶν εἰς ἃς τέμνεται ὑποθετικῶς κατασκευή τις.

14) Νάι, μάλιστα (εἰς γινώσκων γλώσσῃ). — Εἶδος ἐταιρείας.

15) «... δοῦντος ἐν τῇ ἀφ' ἡμῶν, ἐπὶ ἀκρας ἀσφαλείας εἰς ὁρᾶς καὶ σπουδαίας ὑποδείξεις.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Θεὸς τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὴν ἀπασκινῇ, ὅλα καὶ πρόθεσις.

2) Πρόθεσις.

3) Ὑπάρχουν συνήθως τέσσαρες ἑνὸς ἐκάστου ὀνόματος, καὶ ἀνεῖ ἐπιπλοῦς ἀκόμη.

4) Ἀπὸ τῶν ἔχον σχεδὸν μὴ τὴν ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ (ἀπασκινῇ).

5) Ἀγαπητικός, φίλος (κληρικὴ).

6) Αἰγυπτιακὴ θεότης, παρὰ τὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἱκανὸς πρὸς ἀναπαυγανήν.

7) Οὐδέποτε κάμνει ὁ πεπαιγμένος ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ὁ Τρομερὸς Ρώσος αὐτοῦ.

ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ. 3) 'Η Νέα Ὑόρκη ἔφερε πᾶν ποτὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

4) 'Η «Ἡρώκη Συμφωνία» φέρεται στὸν Βάγνερ: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

5) 'Η βασίλισσα Μαρία Λουίζα ἀκολούθησε τὸν Ναπολέοντα εἰς τὴν νήσον 'Ελβα. ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

6) Ὑπάρχουν εἰς τὴν Εὐρώπῃ ἐξ ὀνόματα πρωτεύουσῶν ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ «Β»: ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

7) Μετὰ τῆς Ἀπριλοῦ συνειρήθη δ Ζεὺς ὑπὸ μορφῇ κύκνου. ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

8) Ζεὺς ὑπὸ μορφῇ κύκνου. ΟΡΘΟΝ. ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

Λύται διαγωνισμοῦ

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ
ΑΘΗΝΩΝ

1) Χριστὴν Μαχαιροπούλου, 2) Κωνστ. Εακουσιδῆ, 3) Γεώργιος Βαργάκος, 4) Ἀπόστολος Ἰωάννης Νίσης, 5) Πέτρο Μ. Σαλέμ, 6) Ὀλγα Ἀμάντου, 7) Νικόλαος Νικολάου, 8) Ἰωάννης Βενιζέλος, 9) Ἀναστάσιος Μουρικής, 10) Σταματ. Παπαγεωργίου, 11) Λεωνίδας Μουρικής, 12) Κωνστ. Αναστασίου, 13) Ἀγγελος Ἀργυρός, 14) Ἐλευθέριος Κιντάτος, 15) Ἰωάννης Ἰωάννου, 16) Ἰρήνη Σ. Βασιλικῆ, 17) Στυλιανὸς Ἀδοκαφίδης, 18) Νίτσα Κριστοφά, 19) Ἰωάννης Κίτσος, 20) Ἐλένη Παπαγεωργίου, 21) Κωνστ. Δημητριάδης, 22) Εὐθυμία Α. Σούγγαρη, 23) Στέλλα Γ. Κλήμη, 24) Ἀντ. Κοκκινόπουλος, 25) Θεὸς Δελιπέτρος, 26) Ἀγγελος Κυριακίδης, 27) Ἀγγ. Π. Παπαδονισίου, 28) Παναγ. Μελετιάδης, 29) Βασίλειος Δούκας, 30) Ἀλ. Σταυρίδης, 31) Τούλα Πατισπούλου, 32) Μαρία Ροζάνη, 33) Στυλιανὸς Ἀρῶνης, 34) Ἐλλην Κωστοπούλου, 35) Στέφανος Σπυλιόπουλος, 36) Μιχαὴλ Τσούφης, 37) Μάριον Παπαδονισίου, 38) Νικὼλ Μαυρομάκης, 39) Χρυσὸς Κονδύλης, 40) Κάρλος Κιζιζέας, 41) Νίτσα Καρδαρά, 42) Μιχαὴλ Ρώσος.

ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

43) Ἀλέξαν. Ταμπακοπούλου, 44) Γεώργιος Ἐφελῶν, 45) Χαράλαμπος Χρυσόπουλος, 46) Τζεφὲτ Φερτ, 47) Θεὸς Βασιλειάδης, 48) Δημ. Ἀμυτζόπουλος, 49) Νικόλ. Προεστόπουλος, 50) Σαλαμὴν Σαβῶλ, 51) Σούλα Λαμπρινίδου, 52) Ἰωάννης Σπυρῆς.

ΔΙΑΦΟΡΑ

53) Στέργιος Γκιγκλῆς (Καθούλη), 54) Ἐλν. Πεταλάδου (Καθούλη), 55) Γεώργιος Ντάκος (Κομοτίνη), 56) Νικ. Μυλογιαννῆς (Κομοτίνη), 57) Νικήτας Κοτρῶνης (Ἰωάννινα), 58) Σμαρὰ Λαπαρουνιολῆ (Μεθώνη), 59) Ἀνδρ. Λάμπρος (Κόρινθος), 60) Βασ. Παπαδημητρίου (Ἐλευθερούπολις), 61) Ε. Παπαγιαννίδης (Δράμα), 62) Γεώργιος Μαυρογιάννης (Ἀρχάνες — Κρήνη), 63) Μαρτίνα Βενιζέλος (Σχίνος — Εὐάνθη), 64) Μαρία Γεωργίου (Πειραιεύς), 65) Τέλλ. Λα Στραγιάννη (Πειραιεύς), 66) Τάκης Παπουλάτος (Πειραιεύς), 67) Ἀ... ἔλα Φατεῖνο (Σβρός), 68) Ἰωάν. Σολῶνης (Σβρός), 69) Μάρκος Στεφάνου (Σβρός), 70) Εὐάγγ. Καλαῦτης (Σβρός), 71) Μένος Καλλὰς (Μυτιλήνη), 72) Παν. Χαρολαμπίδης (Μυτιλήνη). (Συνεχεῖς ὀνόματων εἰς τὸ πρῶτο σελὲς μᾶς φύλλον).

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετήσια εσωτερικού Δρχ. 250
Εξάμηνος 125
Ετήσια εξωτ. λήρ. Άγγ. 1.10
Εξάμηνος Άμερ. 600λ. 6

Υπεύθυνος συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

Εκδότης: Εταιρία
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ»

Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Διευθυντής Τυπογραφείου
ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως 4

ΠΕΡΙΣΣΙΑ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 30)

Αφ' όσον τη σκέψη του να τρέξει άοριστα έδω κι' εκεί και όταν πιά νόμισε πως είχε περάσει ένα αρκετό μέρος της νύχτας, είδε το ρολόι να λέη ακόμα μόνο 4 και τέταρτο. Πόσο άργούσαν να περάσουν οι ώρες. Η άπολυτη ήσυχια του έφερνε πλήξη. Τό αδιάκοπο τικ-τάκ του ρολογιού έδινε στη νύχτα, κάτι το βαρύ και καταθλιπτικό. Άλλοτε αγαπούσε τη μοναξιά... Την αγαπούσα άραγε πραγματικά; συλλογίστηκε.

Σήμερα ή ιδέα της μοναξιάς του έφερνε ήλιγγο, τού έδινε ένα συναισθημα γενικής στερησεως. Χωρίς μίαν άλλη παρουσία ανθρώπου, όλα τού έφαινονταν κενά... Μία ανθρώπινη παρουσία... Μία γυναίκα παρουσία!... Έπάλαιψε λίγες στιγμές ακόμα και στο τέλος δεν μπόρεσε να κρατηθή.

—Μαρύττι, φώναξε χωρίς να τ'όβλη.

Μία πόρτα άνοιξε. Η Μαρύττι φάνηκε στο άνοιγμά της.

—Ήσουν εκεί; έψέλλισε.

Παρ' όλη την κούραση που είχε από την άπνεια, φαινόταν όφρα και ήρεμη, μέσα στη μακρά της ρόμπα, σαν ένας άνήσυχος άγγελος.

—Με φώναξε; ρώτησε.

Αυτή ή φωνή ήταν γι' αή-τόν ένα βάλοισμο, κάτι σαν μία ζωογόνο δροσιά.

—Αισθανόμουνά τον έαυτό μου τόσο μόνο...!, είπε με ύψος όμολογίας ο Παύλος.

—Κι' εγώ τ'ό ίδιο, άπήντησε εκείνη, ήμουνά τελείως μόνη...

Λίγα λεπτά άργότερα, θρισκόταν καθισμένη κοντά του. Ο Παύλος δεν την άφησε να άπορητή άπάνω στο άναστατωμένο και μουσκεμένο από πόν ιδρώτα, κρεβάτι του, ούτε να πλησιάσει τ'ό χέιλη της άπάνω στο καυτό μέτωπό του. Μόνο τ'ό δάχτυλά του έγνατέλειψε μέσα σ'ε δυό δροσερά χεράκια και ξανακοιμήθηκε ήσυχος, έπαναπαυμένος σ'ε μίαν ύπαρξη που τ'ό τον αγαπούσε πιστά και άφωτισμένα...

ZAN ΦΑΡΟΥ

Η έλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από τ'ό ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρούσης σελίδος σ'ε δυες έκ-τών άναγνωστριών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο πέτεια, γι'α την όποια θ'ε είχαν ανάγκη κάποιας συμβούλης

Πολ. Μερ.

Τ'ό περιστάσιό που συνέβη στον φίλο μου Πολ. Μερ. είνε κάπως πρωτότυπο. Πέρισυ τ'ό Πάσχα είχε πάει στην πατρίδα του. Εκεί, σ'ε μιά συναναστροφή, έγνωρίσθηκε με μιά νέα. Ανήλλαξαν μιανέ φλογερές, κι' ό νέος φίλος μου ένοιωσε ότι από τη στιγμή εκείνη είχε έρωτευθή παράφορα τη νέα. Έφυγε από την πατρίδα του, έγύρισε έδω, κι' ύστερ' από μερικούς μήνες κατώρθωσε να της γράψη ένα γράμμα όπου της έέφραζε τ'όν έρωτά του. Αυτή τού άπήντησε σ'ε λίγο ότι συμεριζόταν τ'ό αίσθημά του. Από τότε—από τ'όν Μάιο, δηλαδή—έως τώρα... δεν συνέβη τίποτε νεώτερο, έκτός τού ότι ό φίλος μου έπηρε ένα έπισκεπτήριο από τ'όν άδελφό της νέας γι'α την γιορτή του, πράγμα που κρύβει δαδύτερο νόημα κατά τη γνώμη του.

Και μού άπευθύνει, ό Πολ. Μερ. ένα σωρό έρωτήσεις, ζητώντας να τού άπαντήσω.

Παραθέτω τις έρωτήσεις

ΚΥΡΙΑΙ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τ'ας γνωστές Γερμανικές Βαφές Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τ'ό πακετίδιον που σ'ας δίδουν ν' άναγράφη την παγκοσμίου φήμης Γερμανική μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θ'ε είσθε βεβαία ότι αγοράσατε γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ARTI». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARTI» είνε γνήσιαι Γερμανικαί και έρχονται απ' ευθείας έκ Γερμανίας εντός κλειστών πακετιδίων. Όλαι αι άλλαι βαφαί, αι σήμερον διαφημιζόμεναι ως δήθεν παγκοσμίου φήμης και με ξενοφώνες μάρκες χωρίς όμως ν' άναφέρουν ότι είναι Γερμανικαί, δεν είναι όχι μόνον Γερμανικαί βαφαί, αλλά ούτε καν εύρωπαϊκάι.

Συνεπώς προσέχετε, τ'ό πακετίδιον που σ'ας δίδουν ν' άναγράφη την γνωστήν μάρκην «ARTI», άλλως να μη τ'ό δέχεσθε.

και συγχρόνως τις άπαντήσεις μου.

Ερ.—«Ποίαν έντύπωσιν έπροξένησεν στην ψυχή της νέας ή παρουσία μου, ούτως ώστε να έπέλθη ό έρως μεταξύ μας;»

Απ.—Καταπληκτικήν! Τί άλλη άπάντησι περιέμενες να σου δώσω; Θ'α της άρεσες, ύποθέτω. Καί, κυρίως, θ'α καθρεφτίστηκε στο βλέμμα σου ό θαυμασμός που είχες νοιώσει γι' αυτήν, πράγμα τ'ό όποιον κολακεύει έξαιρετικά έμάς τις γυναίκες.

Ερ.—«Πώς χαρακτηρίζετε την στάσιν μου άπέναντι σ'ε τής;»

Απ.—Χαρακτηριστικώτατην! Έκαμες ό,τι κάνουν έκατομύρια νέοι όταν τύχη να συναντήσουν μιά νέα που τούς άρέσει: την θύκταξες. Και κατόπιν έφέρθηκες σ'εμνά και τίμια. Από μένα περιέμενες να τ'ό πληροφορηθής αυτό;

Ερ.—Γιατί δεν μού έξωμολογήθηκες προφορικώς από τη πρώτην στιγμή ότι με αγαπά;»

Απ.—Μά σοβαρά, αγαπητέ μου, είχες την άπαίτησι μιά

νέα, μιά σεμνή έπαρχειοποιό-λα μάλιστα, να σου κάμη πρώ-τη «αντεγκρασιόν» έφ' όσον δεν άξίζεις εσύ; Άν συνέβαινε αυτό, ή νέα που αγαπάς θ'α ήτο τ'ό έπιπολαιότερο πλάσμα τού κόσμου, και θ'α την περιφρονούσες έσν πρώτος.

Ερ.—«Τίνι τρόπον να φερ-θώ άπέναντι αυτής όταν ξανα συναντηθούμε;»

Απ.—Με τ'όν τρόπο με τ'όν όποιον θ'α σου ύποδείξη αυτή με τ'ό δικό της φέρεσιμό.

Ερ.—«Τί προδίδετε ότι μπορεί να συμβή έφ' όσον άγαπιώμαστε;»

Απ.—Ό,τι συμβαίνει συνήθως: ή θ'α βαρεθήςτε συντόμως ό ένας τ'όν άλλον, άφού μάλιστα υπάρχουν και τ'όσα έμποδια μεταξύ σας, ή θ'α ένωθήτε.

Ερ.—«Έξακολουθεί ή έπα-ψε να με αγαπά;»

Απ.—Οί έπαρχειοποιοί, που ζούν μιά ήσυχη και περιωρισμένη ζωή, δύσκολα ληρομνούν.

Ερ.—«Πώς κρίνετε την πρξ-ξιν μου;»

Απ.—Όπως χαρακτηρίζα και την στάσιν σου!

Πονεμένον

Φοδούμαι, αγαπητέ μου, ότι ή νεαρά φίλη σου σ'ε λησμόνησε. Δεν μπόρεσε ν' άνθέξη ή άγάπη της περισσότερο από ό-τιώ μήνες. Η μοναξιά, είνε κακός συμβούλος. Δεν πρέπει όμως να τ'ό βάλης, μαζί με την «άπιστη» όπως την άποκαλείς. Ό σύνδεσμός σας ήταν τόσο «φλού», τ'ό μέλλον παρουσιάζετο τόσο άδέσβαιο, ώστε έφ' ό-σον έτυχε ν' αγαπήση ίσως

κανέναν άλλον, έκαμε ό,τι τι-μιώτερο είχε να κάμη: διέ-κοψε την άλληλογραφία μαζί σου.

Σάν άνδρας κι' εσύ, φρόν-τισε να την ξεχάσης. Είνε λίγο σκληρή ή συμβουλή που σου δίνω, αλλά πρέπει να την άκολουθήσης. Ό,τι είχε να σου δώση αυτή ή κοπέλλα σου τ'ό έδωσε: λίγες στιγμές χαράς. Την εύτυχία, θ'α σου την δώση κάποια άλλη.

Β. Τ.

Ταχυδρομικώς δεν άπαντώ σ'ε κανέναν. Δεν μπορώ όμως και να σ' αφήσω άναπάντητη. Δεν είν' έτσι; Άκουσε, λοιπόν: Έάν ό νέος εξακολουθή να σ' αγαπά, δεν βλέπω γιατί να μη παντρευθήτε. Τό... δι-πλούν ελάττωμα που μού άνα-φέρεις, δεν νομίζω ότι άποτε-τεί έμπόδιο...

ΡΕΑ Ρ.

Αυτό τ'ό Μικρό Λάθος μπορεί ν'άς κάμη ν'ά φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένώ ένα χρώμα πούδρας μπορεί ν'άς κάμη ν'ά φαίνε-θε νέα και ν'ά σ'ε ίση την επιδερμίδα σας με ά-περίγραπτο ν'ά-ραιότ ή τ'α, μία άλλη μπο-ρεί ν'ά σας κάμη ν'ά μοιά-ζετ'ε σ'άνγρη. Τό ν'ά είσθε μελαχροί ν'ή δεν θέλει να

πή ότι πρέπει να μεταχειρί-ζεσθε μία πούδρα διά μελα-χροινές ή ρασέλ σκούρα έάν πάλι είσθε ξανθιά τίπο-τε δεν έπιβάλλει την χρήςη πούδρας ρασέλ άνοικτης. Ό ασφαλέστερος τρόπος να έκλεψετε τ'ό χρώμα όπου σ'ας πηγαίνει καλύτερα είν-αι να δοκιμάσητε εις τ'ό πρόσωπόν σας, ές διαφό-ρους χρωματισμούς και να ήτε ποιά σ'α, πηγαίνει κα-λύτερα. Δύνασθε έπίσης να χρησιμοποιήσητε μίαν πού-δραν όπου κρατά επί της έ-πιδερμίδος σας γι'α να μη θρίσκεσθε εις την ανάγκη να πουδράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατή, άρκεί να προσθέσετε σ'ε κάθε κουτί

ΦΟΡΕΜΑΤΑ
Καζάκον
ΠΑΛΤΑ
Καζάκον
ΤΑΓΙΕΡ
Καζάκον
ΔΕΧΟΜΕΘΑ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΠΡΟΣ ΡΑΦΗΝ
Καζάκον
ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 18
ΤΗΛ. 25.173

ένα κουτάλακι τού καφέ pousse de creme. Εις την πούδραν Τοκαλόν f pousse de creme, είναι έπιστημονι-κώς άναμεμιγμένη, άκρι-βώς εις την πρέπουσαν ά-νταλογίαν με πούδρα έκτά-νην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της επιδερμίδος και μ'α ά-πλή χρησιμοποιήσης θ'α σας δώση επί όκτώ όλοκλήρους ώρας τ'ό καλύτερο και γρη-τευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μετα-χειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η από-χρώσις έλέγχεται. Τη θρη-θεία τελευταίως άνακαλυ-φθέντος μηχανήματος άπερ άποκλείει οιοδήποτε λάθος, κτως λεπτήν, άεροποιημέ-

Μία σ'ένα κυλί πούδρα Rea...
...βρίσκεται ή όμορφιά σας...

ή Πούδρα Rea είναι προίόν της Άρωματοποιίας Cana. Υπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται σ'όλα τ'α καλά καταστήματα.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Έξεδόθησαν και οι 2 τόμοι της μεγάλης «Πρα-κτικής Έγκυκλοπαιδείας», ενός έργου που έλειπεν από τ'όν τόπον μας. Συνταχθείσα από έπιτελείον ό-λόκληρον έπιστημόνων, περιλαμβάνει ύπερτρισχί-λια άρθρα διά κάθε άπορίαν που είνε δυνατόν να σας παρουσιάσση, ήτοι:

Άλληλογραφίαν έμπορικην (Έλληνογαλλικήν), άνατροφήν, ασφαλιστικόν δίκαιον, βρεφοκομία, άνθοκομία, δενδροκομία, πρόχειρον δικηγόρον, ζαχαροπλαστικήν, ιατρικάς συμβούλας, συνταγὰς καλλυντικών, κηπουρικην, κοινωνικάς ασφαλίσει-ς, κοινολογίαν, λογιστικήν, μηχανικήν, μελισσο-κόμειαν, σπυροτροφίαν, οδηγίαν διά την άεράμιναν, όλα τ'α σχετικά με τ'ας οικοδομάς και ένοικιοστά-σια, πολυαριθμούς πρακτικάς συμβούλας οικιακής οικονομίας, οδηγίαν δι' ήλεκτρούσιν, γαλβανο-πλαστικήν, έπινικέλωσιν, έπιχρύσωσιν, έπιγύλλωσιν κλπ. κτηνοτροφίαν, πτηνοτροφίαν, τυροκομίαν, άλ-λαντοποιίαν, οδηγόν συμπεριφοράς διαδικασίαν συν-τάξεων, πλήρες συγκοινωνιακόν δίκτυον της Έλ-λάδος, τουριστικά, οδηγίαν διά τ'ους κατόχους ρα-διοφώνων και τ'ους έρασιτέχνας φωτογράφους, φο-ρολογικά, οδηγόν μεταναστεύσεως, πολυαριθμούς οδηγίαν χειροτεχνίας, κοπτικήν, ραπτικήν, πλεκτι-κήν, κεντήματα, οδηγίαν διά τ'ας συναλλαγὰς με τ'ας Τραπεζὰς, στρατολογικά, ύποδείγματα άναφο-ρών, ατήσεων κλπ.

Σελίδες 700. Τόμοι 2 χρυσόδοτοι. Τιμή (και τ'ών 2 τόμων) δραχμαί 250. Αί παραγγελίαι έκτελούν-ται άσθημερόν. Έμβάσματα πρὸς τ'όν Διευθυντήν της Έγκυκλοπαιδείας (δδός Πατησίων άριθ. 8, πρώτος όροφος. Άθήναι. Τηλέφωνον 25-331).

Ζητούνται σοβαροί και δραστήριοι αντιπρόσω-ποι διά τ'ας έπαρχίας.

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΛΕΓΕΙ: «Η ΜΟΔΑ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΑΝΗ- ΚΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ «MAX FACTOR»

Η μαγική ράβδος της ωμορφιάς του Χόλλυγουντ, είναι το μακιγιάζ του Max Factor. Το μακιγιάζ αυτό δημιουργημένο για τους αστέρες κατ' αρχάς είναι τώρα εις την διάθεσίν σας. Ανεξαρτήτως του αν είσθε ξανθή, μελαχροινή, καστανή ή πυρόξανθη ο Max Factor έχει δημιουργήσει για σας μίαν ειδικήν σειράν αποχρώσεων έναρμονισμένων με τα φυσικά σας χρώματα.

ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΕΩΝ

Φαντασθήτε έν ρούζ χε-
λέων τόσο τέλειον ώστε
νά διατηρή τα χείλη σας
εις θαυμάσιον και ομοιόμορ-
πον χρώμα επί πολλάς ώρας.
Υπέρ ανεξίτηλον χωρίς νά
αποβάλλεται από τόν καιρόν
ήμπορείτε νά είσθε θεαίσε
ότι ανήλσταται εις πάσαι
δοκιμασίαν. Παύκειται διδ
τό υπέρ ανεξίτηλον ρούζ
χειλέων του Max Factor.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ

Τελεία έναρμόνισις του χρο-
ματος με την αποχρώσιν του τυ-
που σας, τούτο είναι το μυστικό
της πουδρας του Max Factor.
Τό δέρμα σας θά φαίνεται ωραι-
ότερον παρά ποτέ άλλοτε και θά
θαυμάσητε την απαλότητα του.
Ευ την οποίαν θ' αποκτήση και
ή οποία θά διατηρηθή επί ώρας.

ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΡΟΥΖ ΠΡΟΣΩ- ΠΟΥ (ΦΑΡ)

Υπάρχει εις τό ρούζ προσώ-
που και εις ιδιαίτερος χρώματι-
σμός κατάλληλος διά νά τονώσι
την ωμορφιά έκαστου τύπου: ξα-
νθής, καστανής, μελαχροίνης και
πυρόξανθης. Θά εύρητε τό χρώμα
σας εις τά ρούζ χειλέων Fa-
ctor τά οποία προσδίδουν εις τό
μαγουλά σας την χάριν φυσικής
ωμορφιάς απαλά ως κρέμα, απλά
νουν και έναρμονίζονται εύκόλως.

***Εάν επιθυμήτε νά λάβετε δείγματα αποστείλατε δραχμές 20 εις γραμματόσημα**

STUDIO DE MAQUILLAGE MAX FACTOR ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Παρακαλώ όπως μου αποστείλετε τόν πίνακα
της αναλύσεως των φυσικών μου χρωμάτων και
του μακιγιάζ της. Αρμονίας των χρωμάτων, καθώς
και τό έκ 48 σελ ίδων εικονογραφημένον βιβλίον
του MAX FACTOR «Η Νέα Τέχνη του Μακιγιάζ».

*Ονοματεπώνυμον

Διεύθυνσις

*Εφημερίς από τήν οποίαν έλάβατε τό παρόν δελτίον

.....

ΧΡΩΜΑ ΔΕΡΜΑΤΟΣ	ΧΡΩΜΑ ΜΑΤΙΩΝ	ΧΡΩΜΑ ΜΑΛΛΙΩΝ
Πολύ ανοικτόν	Γαλάνα	ΞΑΝΘΑ
Ανοικτόν	Γκρι	*Ανοικτά Ο Σκούρα Ο
Γαλακτώδες	Πράσινα	ΚΑΣΤΑΝΑ
Μέτριον (φυσικόν)	Πρασινογάλανα	*Ανοικτά Ο Σκούρα Ο
Ζωηρόν	Ιαστανά	ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΑ
Ωχροόν	Μαύρα	*Ανοικτά Ο Σκούρα Ο
Με πανάδες T. R.		ΠΥΡΡΟΞΑΝΘΑ
*Ελαιόχρουν		*Ανοικτά Ο Σκούρα Ο
	ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ	
	*Ανοικτές	*Ανοικτά Ο Σκούρα Ο
ΔΕΡΜΑ	Σκούρες	*Εάν είνε γκρι, σημειώ- σατε τόν τύπον τους εδώ
Στεγνόν Ο Λιπαρόν Ο	ΗΛΙΚΙΑ	ή άνωτέρω Ο
Κανονικόν		

Γενικοί αντιπρόσωποι διά τήν Ελλάδα: ΑΓΓ. Α. ΑΓΓΑΛΙΩΤΗΣ & ΣΙΑ Σταδίου 15

Ομορφιάς

